

Dean R. Koontz - A Hold Fényénél

A mű eredeti címe: By the Light of the Moon
Copyright ©2002 by Dean R. Koontz, c/o Trident Media Group, LLC
Magyar kiadás © Animus Kiadó 2004
A fordítás a Bantam Books 2003-as kiadása alapján készült
Fordította: Danyi Andrea
Borítóterv: Beleznai Kornél
ISBN 963 9563 10 2
Kiadta az Animus Kiadó 2004-ben
1301 Budapest, Pf.: 33
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója
Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft
A nyomtatás és a kötés a debreceni
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

1. Fejezet

Nem sokkal azelőtt, hogy ájultan esett össze, Dylan O'Connert egy szék támlájához kötözték, és akarata ellenére ismeretlen szert fecskendeztek a bőre alá. De még mielőtt felfedezhette volna, hogy a világ milyen sok titkot rejteget számára, a férfi elhagyta motelszobáját, és átsétált az autópálya túloldalára, egy fényesen kivilágított gyorsétteremhez, hogy sajtburgert, sült krumplit, almás süteményt és vaníliaturmixot vegyen.

Lassan sötétedett odakint. Láthatatlan szellemek kísértettek az arizonai éjszakában, akiknek jelenlétét Dylan minden lépésnél érezte.

Itt, a város szélén sok autós megállt útközben, hogy a színes, neonfényrel kivilágított éttermek valamelyikében megvacsorázzon. A fényáradat ellenére jól látszottak a tiszta égbolton hunyorgó csillagok. Az ég csupa ígéret volt, a földi világban azonban minden porosnak és fáradtnak tűnt.

Dylan orrát már az étterem előtt megcsapta az égett olaj szaga. Ha nem egy ismeretlen városban lett volna egy hosszú, kimerítő nap után, és ha öccse, Shepherd nem lett volna aznap olyan különös hangulatban, a férfi azonnal sarkon fordult volna, hogy valami jobb helyet keressen. Shep azonban pillanatnyilag képtelen volt emberek közé menni, így maradt az elhozható kaja.

Az étteremben kellemetlen zsírszag volt, de a fényes, fehér berendezés viszonylag tisztának tűnt. Dylan a bántóan harsány fényektől hunyorogva átvágott a helyiségen a pulthoz, ahol egy idősebb, kövérkés pincérnő felvette a rendelését.

Régen a gyorséttermekben általában tizenéves kölykök dolgoztak, mostanában azonban a fiatalok lenézik ezt a fajta munkát, s így egyre több nyugdíjas korú nőt látni a pult mögött.

Az asszony két fehér papírszatyorba pakolta a Dylan által rendelteteket, majd átnyúlt a pulton, hogy egy reklámkitűzőt tegyen a férfi ingére. A kitűzőn ez állt: EGYEN VELEM, alatta pedig egy varangyos béka, vigyorgó

ábrázata volt látható. Dylan kissé elcsodálkozott, vajon miért gondolja a vállalat, hogy a varangyos béka megfelelő reklámfigura egy gyorsétteremnek. Már majdnem szóvá is tette a dolgot, de aztán meggondolta. Úgyis azt vette magán észre, hogy túl sok lényegtelen dolog zavarja mostanában. Ha nem lazul el, hogy könnyebben vegye a dolgokat, harmincöt éves korára igazi morgós medve lesz belőle. Ezért inkább az asszonyra mosolygott, majd elköszönt.

Odakint, ahogy keresztülbandukolt az autóúton a motelhez, a holdfényben, kezében a koleszterinbombákat tartalmazó zacskókkal, Dylan emlékeztette magát, hogy számtalan dologért kéne hálát éreznie. Többek között azért, hogy jó egészségnek örvend, szépek a fogai, van haja, és még csak huszonkilenc éves. Örülhetett volna annak is, hogy nem ragyás, lábgombásodástól sem szenved, nincs gonosz ikertestvére, sőt emlékezetkiesés sem kínozza. Ráadásul művészi tehetséggel áldotta meg a sors és olyan munkája van, amely nem csak hasznos, de élvezetes is. Bár a meggazdagodás veszélye nem fenyegette, de jól élt eladott festményeiből.

Aztán itt volt neki a testvére, Shepherd, akit egyszerre érzett átoknak és áldásnak.

Dylan elhaladt a motel vörös neonnal kivilágított felirata alatt. Miközben gondolataiba merült a családi kötelekek fontosságáról, nem is vette észre, hogy valaki követi. Az árnyék némán lépdelt mögötte, szinte egyszerre lélegzett vele. Dylan csak akkor vette észre az idegent, amikor a szoba ajtaja előtt a zsebében kezdett kotorászni a kulcsért, de ekkor már késő volt. Dylan megfordult, és egy holtsápadt arcot látott maga előtt.

Különös módon nem érezte az ütést, sőt azt sem, hogy a földre zuhant. Még hallotta a papírzacskók csörgését, orrában érezte a hagyma és a meleg sajt illatát, aztán hirtelen arccal előre feküdt a betonon.

2. Fejezet

Julian Jacksonnak volt egy növénye, amelyet mindig különös gonddal ápolt. Rendszeresen táplálta, locsolta, és időközönként fényesre törölte húsos, ovális leveleit.

Azon a péntek estén az új-mexikói Albuquerque-ből autózott az Arizonabeli Phoenixbe, ahol a következő héten három este is fellépése lesz. Jilly vezetett, mivel Frednek sem jogosítványa nem volt, sem a szükséges végtagokkal nem rendelkezett, hogy a járművet vezethesse. Ugyanis Fred volt a növény.

Jilly szerelmes volt sötétkék, 1956-os, Cadillac Coupe DeVille-jébe, amit Fred megértett és nagyvonalúan vett tudomásul, és így a kis *Crassula argentea* (Fred latin botanikai neve) büszkén foglalhatta el a lány életében a második helyet. Akkor vette a növényt, amikor annak még csupán négy rövid és zömök ága volt, rajta tizenhat húsos levéllel. A lány szerető gondoskodásának köszönhetően Fred gyönyörű példánnyá fejlődött, magassága elérte a harminc centimétert, átmérője pedig a fél métert. Állandó lakóhelye egy harminc centiméteres mázas terrakotta cserép volt. Mindenesül öt kilót nyomott.

Jilly készített egy kitömött utazópárnát a növény számára, olyasfélét, mint amelyet aranyérműtét után kapnak a betegek. Ez Fred számára is

kényelmes utazást biztosított. 1956-ban a Coupe DeVille-be még nem szereltek biztonsági övet, de Jilly autójában már volt. A lány 1977-ben született, tehát jóval az autó gyártását követően, ezért beszereltette az öveket magának és Frednek is, s ennek köszönhetően a növény szinte mozdulatlanul utazott még százhusz mérföldes óránkénti sebességnél is.

Fred nem szeretett túlságosan nézelődni, ezért amikor egy-egy különösen szép helyre értek, Jilly mindig elmesélte neki, mit lát. Élvezte a szavak erejét. Ha évekkkel ezelőtt nem úgy dönt, hogy az egyszemélyes előadóművészi pályát választja, most biztosan sikerkönyveket írna.

Néhány évvel korábban még pincérnőként kereste kenyerét, három másik fiatal nővel bérelt lakást, és csak naponta kétszer evett, ingyen, abban az étteremben, ahol dolgozott. De a remény és az optimizmus ekkor is ott lüktetett benne, hogy egyszer előadóművész lesz. Jillian pedig két kézzel kapaszkodott a reménybe, amely szinte életelixír volt számára. Az emberek többsége megriad a komoly álmoktól és céloktól, Jilly azonban hitte, hogy a bizakodás és a kemény munka révén mindent elérhet, amit kíván.

Mindent elérhet, csak az igazi férfit nem képes megtalálni.

Ezen a fárasztó estén, amikor Los Lunasból, Socorrón át Las Crucesbe ért, hosszasan kellett várakoznia Akelatól keletre, az amerikai államhatárnál a vámvizsgálatra. Alaposan átvizsgáltak mindenkit, s így a sor lassan haladt, Jillynek pedig maradt ideje elgondolkodnia azon, milyen férfiakkal volt kapcsolata életében. Csupán hárommal került igazán romantikus közelségbe, de ez a három is túl sok volt. Miközben Lordsburg felé haladt, a Pyramid Mountaintól északra, majd az új-mexikói Road Forks felé vette az irányt, ahol végre átlépte az államhatárt, egyre csak a múltján rágódott, és próbált rájönni, mit is rontott el kapcsolataiban.

Megpróbálta rábeszélni magát, hogy csak magát okolhatja viszonyai sikertelenségéért, de ha alaposabban belegondolt, mégis arra a következtetésre jutott, és nem először, hogy az okot mégsem csupán magában kell keresnie, hanem azokban a „makulátlan” férfiakkal is, akikkel összehozta a sors. Akik elárulták és becsapták. Akárhogy is próbálta szépíteni a dolgot, azok a férfiak öntelt disznók voltak.

- Keserű, bosszúszomjas liba vagyok - jelentette ki Jilly hangosan.

A maga csendes módján, Fred rosszállását fejezte ki a lány kijelentése miatt.

- Összehoz egyáltalán valaha a sors egy rendes emberrel? - kérdezte a lány hangosan.

Bár Fred számtalan jó tulajdonsággal bírt - türelem, nyugodtság, sosem panaszkodott, kiválóan tudott hallgatni és csendesen együtt érezni -, mégsem volt jövőbelátó. Fogalma sem volt, hogy

Jilly találkozik-e a nagy Ővel. Fred többnyire a végzetben bízott, hiszen a többi passzív, helyhez kötött élőlényhez hasonlóan, neki sem volt más választása, mint hogy bízjon jó sorsában és reménykedjen.

- Hát persze, hogy megtalálom a megfelelő férfit! - szólalt meg Jilly határozottan, és visszatért belé az őt mindig is jellemző optimizmus. - Sőt, több tucát, vagy akár sok száz rendes férfit fog elem sodorni az élet! - Szomorkás sóhaj szakadt fel belőle, amikor hirtelen fékeznie kellett, mert a kocsisor is megállt. - Nem az a kérdés, hogy találkozom-e a megfelelő férfival, hanem inkább az, hogy észreveszem-e! Mert valószínűleg nem

fogja angyalok kórusa jelenteni az érkezését, sőt villogó glória sem övezi a fejét, amiről rájöhetnék, hogy ő az!

Jillian nem látta, csupán érzékelte Fred mosolyát.

- Nézzünk szembe a tényekkel - morogta a lány -, ha férfiakról van szó, azonnal naiv leszek is könnyen félrevezethető.

Fred hallgatott, de másként, mint az előbb. Mindig tudta, mikor mond igazat Jilly. Fred ugyanis bölcs volt.

A forgalom teljesen leállt.

A lilás színben játszó alkonyatban újabb hosszú várakozás állt előtte, ezúttal az arizonai Mezőgazdasági Vizsgáló Központnál, San Simontól keletre. Pillanatnyilag ez az épület adott otthont a szövetségi bűnüldözési ügynökségnek. Az ügynökök pedig - akik a várakozó autókat kezdték átvizsgálni - most nyilvánvalóan nem mezőgazdasági kártevőket kerestek, hanem annál sokkal veszélyesebb valamit, ezért Jilly autóját is módszeresen átkutatták. Alaposan szemügyre vették Fredet, de nem bántották. Még ők sem gondolták róla, hogy gonosz szándékai lennének. Hamarosan hátraléptek az autótól, és intettek, hogy mehet tovább.

Jilly feltekerte az ablakot, és gázt adott. - Örülök, hogy nem dugtak dutyiba, Freddy. Nincs elég pénzem, hogy letegyem érted az óvadékot.

Ezután egy mérföldön át csendben haladtak.

- Lehet, hogy több mint különység, ha az ember egy növénnel beszélget? - szólalt meg Jilly. -

Talán tényleg meghülyültem?

Az autót két oldalán a táj tökéletes sötétségbe burkolózott.

- Ne haragudj, Fred. Nem akartalak megbántani.

Fred büszke volt, de mindig megbocsátott.

Egy darabig megint némán haladtak, aztán amikor egy városkához értek, ahol Jilly egy motelt és benzinkutat pillantott meg, letértek az autópályáról. A lány megtankolt, aztán valamivel feljebb vacsorát vett magának egy gyorsétteremben. A pincérnő telt asszony volt, jóságos nagymamára emlékeztető arccal, és ragaszkodott ahhoz, hogy egy varangyos békát ábrázoló kitűzött szúrjon Jilly blúzára.

Az étterem olyan tisztának látszott, hogy akár a padlóról is lehetett volna enni. A tisztaság önmagában azonban még nem volt elég ahhoz, hogy Jilly leüljön az egyik asztalhoz, és itt fogyassza el a Vacsoráját.

A Coupe DeVille-ben ette meg csirkés szendvicsét és a sült krumplit, miközben kedvenc beszélgetős műsorát hallgatta a rádióban. A szó először a gonosz földönkívüliek, a nemrégiben látott yeti és kölyke körül forgott, valamint azon időutazók körül, akik a távoli jövőből érkeztek és eddig ismeretlen, gonosz célból építették a piramisokat. Később a rekedtes hangú műsorvezető - Parish Lantern - és a betelefonálók arról a fenyegetésről beszélgettek, amit az - egy párhuzamos valóságból hozzánk utazó - agypiócák hordoznak.

Miután befészkelik magukat a nyakszirti lebenybe, a valószínűleg nyálkás és undorító agypiócák ellenőrzésük alá vonják az emberi gazdatestet, rabul ejtik az agyat, és sajátjukként használják. Jillyt nem aggasztották túlságosan a piócák, Frednek pedig nem volt agya, ami a pióca számára birtokba vehető helyként szolgálhatott volna, így ő is

anélkül élvezhette a rádióműsort, hogy testi épsége miatt aggódnia kellett volna.

Jilly remélte, hogy a vacsoraszünetről kissé felélénkül, de nem így történt. Ugyanolyan fáradt volt, mint mielőtt leparkolt. Még négyórás út állt előtte a sivatagon át Phoenixig, s közben csupán Parish Lantern kissé paranoiás képzelgései szórakoztatják majd. Pillanatnyilag azonban olyan kimerültnek érezte magát, hogy nem volt bátorsága nekivágni a hosszú útnak.

Megkönnyebbült, amikor a szélvédőn át, az autópálya túloldalán megpillantotta egy motel, világító feliratát. - Ha nem engednek be háziállatokat - sugta Frednek -, majd becsempészek.

3. Fejezet

Különös módon, a kirakós játék olyan időtöltés, amelyben az enyhe agykárosodásban vagy rögeszmés rohamoktól szenvedők nagyon jók.

Shepherd tragikus szellemi állapota tehát meglepő módon előnyt jelentett, amikor figyelmét teljesen a kirakós játéknak szentelte. Most is éppen egy hatalmas kép összeállításán munkálkodott, amely egy díszes sintoista templomot ábrázolt, cseresznyefákkal körülvéve.

Bár a huszonötezer darabból álló kép kirakását csak azután kezdte, hogy ő és Dylan bejelentkeztek a motelbe, már csaknem az egyharmadával elkészült. A kép keretei minden oldalon készen álltak, Shep pedig szorgosan rakosgatta a darabokat a közepe felé.

A fiú - Dylan mindig fiúként gondolt öccsére, bár Shep már húszéves volt - az asztalnál ült, és a lámpa fényénél dolgozott. Bal karját félig felemelte, keze folyamatosan csapkodott, mintha tükörbeli képmásának integetett volna. Tekintetét folytonosan a már összeállított kép és a dobozban felhalmozott darabok között jártatta. Valószínűleg nem is érzékelte, hogy integet, hisz világosan látszott, hogy kézmozgásán nem tud uralkodni.

Shepnél gyakoriak voltak a különféle rángások, a hintázás, és egyéb bizarr mozdulatok. Előfordult néha, hogy olyan mozdulatlanul ült, mint egy bronzszobor, és még pislogni is elfelejtett, vagy éppen hosszú órákon át csettintgetett vagy babrált ujjáival, dobolt a lábával.

Dylant olyan szorosan kötötték a szék háttámlájához, hogy meg sem tudott mozdulni. Bokái köré is ragasztószalagot tekertek és a szék lábához rögzítették; további szalagok szorították csuklóját és alkarját a szék karfájához. Jobb keze lefelé nézett, bal tenyerét azonban felfelé fordították.

Szájába egy rongyot dugtak, míg ájultan feküdt. Ajkait leragasztották.

Dylan két-három percig hevert eszméletlenül, és amikor magához tért, Sheppel ellentétben képtelen volt összerakni azt a hatalmas kirakós játékot, amit eléje tettek. Fogalma sem volt ki támadta meg, és miért.

Amikor megpróbálta elfordítani a fejét a franciaágy és a fürdőszoba felé, amely a háta mögött volt, az ismeretlen ellenség kezével a fejére csapott - ugyanarra az érzékeny pontra, mint korábban - s ez némiképp lelombozta kíváncsiságát. Majdnem újra elájult.

Még ha Dylan tudott is volna segítségért kiáltani, akkor sem hallotta volna senki. Kivéve persze öccsét, aki ott volt tőle alig néhány méterre a

szobában. De sajnos Shep akkor sem tudott volna válaszolni hívására, ha hallotta volna. Legjobb napjain is csak ritkán válaszolt Dylannek, és amikor belefeledkezett a kirakós játékba, a világ teljesen megszűnt körülötte létezni.

Mozdulatlan jobb kezével Shep kiválasztott egy amőba alakú darabot, rápillantott, majd félretette. Aztán azonnal a kezébe vett egy másikat, és rögtön a megfelelő helyre illesztette, majd ezután még három másik darabot is letett, alig fél perc alatt. Nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy egyedül van a szobában.

Dylan szíve hangosan zakatolt, a lüktetést szinte a szájában is érezte.

Rettenetesen félt, sokkal jobban, ahogyan azt egy olyan hatalmas méretű fickótól mint ő, elvárná az ember. Dylan biztosan érezte, hogy huszonkilenc évesen még túl fiatal ahhoz, hogy meghaljon, bár valószínűleg akkor is ezt érezte volna, ha kilencvenkilenc éves lett volna.

Félelme éberén tartotta, és agya szüntelenül járt. Ha az ismeretlen támadó meg akarná ölni, már megtette volna. Ehelyett azonban megkötözte és kipeckelte a száját, mert más szándéka volt vele. A gondolattól reménykedni kezdett.

Ám hirtelen eszébe jutott, hogy az idegen talán meg akarja őt kínozni. Bár amennyire Dylan meg tudta ítélni, egy forgalmas helyen lévő motel nem az a hely, ahol a gyilkos hajlamú pszichopata szívesen hajtják végre gonosz cselekedeteiket. Hisz lehet, hogy a szomszéd helyiségben épp a Rotary Klub tartja rendes évi közgyűlését. Az utazással teli évek alatt a hasonló helyeken legfeljebb a rossz kiszolgálásra, az elmulasztott telefonos ébresztésekre vagy a kávézóban felszolgált vacak ételekre volt panasa. Mostanáig. Ám, ha egyszer beteszi az ember életébe a lábát a gonoszság, egy ideig bizonyára nem lesz nyugta tőle.

Dylan örült annak, hogy a támadó legalább Shepet békén hagyta, sőt még csak meg sem kötözte. Ez azt jelentette, hogy a gonosz, akárki is legyen, megértette Shep állapotát, és felismerte, hogy a fogyatékos fiú nem jelent veszélyt rá.

Egy igazi pszichopata valószínűleg már csak szórakozásból is végzett volna szegény Sheppel.

Shepherd ezalatt tovább folytatta a rejtvény kirakását, méghozzá bámulatos tempóban.

Dylan elmosódott látása lassan tisztulni kezdett, hányingere is elmúlt. Az ilyen események

rendszerint jobb kedvre derítik az embert, a jókedv azonban ezúttal elkerülte őt, mivel fogalma sem volt, ki tartja fogva és miért.

A vér annyira lüktetett a halántékában és a fülében, hogy még a támadó által keltett neszeket sem hallotta.

Dylan a tükörből csak a szoba egy keskeny sávját látta a háta mögött. Öccsét figyelte, a kirakós játékok mesterét, s közben a tükör szélén mintha egy árnyat látott volna, ám mire odakapta a fejét, eltűnt.

Ekkor a támadó végre elé lépett. Legnagyobb meglepetésére a férfi egyáltalán nem tűnt fenyegetőnek. Leginkább egy ötven körüli karnagyra emlékeztetett. Csapott válla és kicsi pocakja volt, arca pirosposzsgás, kövérkés, őszes haja ritkult, apró, finom metszésű fülei a fejéhez simultak. Halványkék szemében együttérzés csillant, amint Dylanre nézett.

A gonoszság megtestesült ellentéte volt, ahogyan ott állt, arcán halvány mosollyal, kezében azonban egy fél méter hosszú, hajlékony gumicsövet tartott.

Dylan művészekhez illően élénk képzelőereje segítségével már látta lelki szemei előtt, amint a férfi vastagbélvizsgálatot kísérel meg rajta, ám ekkor hirtelen rájött, hogy a gumicső egy érszorító.

A felismerés nem csillapította riadalmát. Már tudta, miért kötözték le bal karját tenyérrel felfelé.

Tiltakozni próbált, ám betömött és leragasztott száján csupán fojtott hangok jöttek ki.

- Nyugalom, fiam. Próbáljon lazítani. - A betolakodó hangja sem volt durva, mint a gonosztevőké általában, hanem inkább lágy és együttérzéssel teli, mint a vidéki háziorvosoké, amikor éppen páciensüket igyekeznek megnyugtatni. - Minden rendben lesz.

A férfi öltözete is egy vidéki orvosét idézte, olyan volt, mint aki épp egy régi filmből lépett

elő. Cipője fényesen csillogott, homokszínű öltönye makulátlan. Levette zakóját, felhajtotta ingujját, aztán meglazította gallérját, s így már valóban csak a sztetoszkóp hiányzott a nyakából.

Dylan rövid ujjú ingje megkönnyítette az érszorító felhelyezését. A gumicső, amelyet gyorsan a fiú bal bicepszé köré szorított, láthatóvá tette a kidomborodó vénát.

A doki óvatosan megütögette ujjá hegyével a vénát, miközben azt mormogta:

- Kitűnő, kitűnő.

Dylan a szájpeceknek köszönhetően csupán az orrán át tudott lélegezni, és érezte, ahogy a növekvő félelemtől egyre gyorsabban kapkodja a levegőt.

Az orvos alkoholba mártott egy vattapamacsot, majd áttörölte vele a vénát.

A pillanat minden egyes eleme - Shep integetése a kirakó fölött, a mosolygó idegen, aki előkészíti „betegét” az injekció beadására, a Dylan szájába tömött, rossz ízű rongydarab, az alkohol átható szaga és a szájára feszülő ragtapasz nyomása - annyira lefoglalta mind az öt érzékszervét, hogy fel sem merülhetett benne, mindez csak álom. Dylan azonban mégis lehunyta a szemét, és gondolatban magába csípett...majd újra körülnézett, és elkeseredetten látta, hogy ez az egész mégis valóság.

A fecskendő hatalmasnak tűnt, mintha nem is emberek, hanem elefántok vagy orrszarvúak számára készült volna. Feltételezte, hogy csak a félelem nagyítja ekkora méretűvé.

A doki ekkor kipréselte a levegőt a fecskendőből, amelyből egy kevés aranyszínű folyadék is kicsöppent, s a lámpafényben csillogva a padlóra hullt.

Dylan fojtott hangon próbált tiltakozni, s minden erejét összeszedve dülöngélni kezdett a széssel.

- Bárhogyan is lesz - szólalt meg a doki barátságosan -, végrehajtom, amit elterveztem.

Dylan makacsul rázta meg a fejét.

- Ez az anyag nem okoz halált, de ha így ugrál, fiam, könnyen megsérthetem.

Anyag. A szó valamiért még hevesebb ellenállásra sarkallta Dylant. *Anyag!* A kifejezés azt sugallta neki, hogy az aranyszínű folyadék sokkal különlegesebb, mint bármelyik drog, mérge vagy betegséggel fertőzött szérum, hogy talán valami különleges, titokzatos és néven nem nevezhető dologgal áll szemben. Dylan csak azt látta, hogy itt áll előtte egy örült orvos, aki azonnal a karjába nyomja az anyagot, amellyel szemben tehetetlen, s ami ellen talán nincs is ellenszer.

A doki elképedve figyelte a dühösen rángatózó Dylant, majd fejét ingatva így szólt:

- Ha ellenáll, fiam, a végén még átlyukasztom a vénáját, vagy véletlenül levegő megy az ereibe, ami azonnal embóliát okoz. Ettől vagy rögtön meghal, agy élete végéig vegetálhat. - Shepre mutatott. - Még rosszabb állapotba kerülhet, mint ő.

Balszerencsés, szomorkás napok végén, kimerültségében és frusztráltságában Dylan néha még irigyelte is öccse elzártágát a világ, aggasztó, elszomorító dolgaitól; de ez most eszébe sem jutott. Dylan tudta, hogy sok feladata van még - legelsősorban maga Shep.

Hipnotizálva figyelte a csillogó tűt. Arcát ellepte a veríték. Idegesen kapkodta a levegőt. Feje ismét lüktetni kezdett, különösen ott érezte a fájdalmat, ahova korábban az ütést kapta, de a homloka is zúgott. Ellenállni értelmetlen bolondság lett volna. Tudta, hogy nem menekülhet az injekció elől. Akár el is fogadhatná fogva tartója állítását, hogy a fecskendőben úszkáló folyadék valóban nem halálos. Talán valóban elkerülheti a véget, sőt, ha elég éber marad az anyag beadása után, talán segítséget is kérhet.

- Így már jobb, fiam. A legbölcsebb dolog, amit tehet, hogy minél előbb túlesik a dolgon. Bízzon bennem. Még annyira sem fog fájni, mint az influenza elleni védőoltás.

Bízzon bennem.

Dylan teljesen valószínűtlennek érezte a helyzetet, és azt várta, mikor torzulnak és ferdülnek el a bútorok és a szoba berendezési tárgyai, mintha egy Salvador Dali-festményt nézne.

Az álmatagon mosolygó idegen szakszerűen vezette be a tű hegyét a vénába, és ahogy ígérte, Dylan valóban nem érzett semmilyen fájdalmat. - Életem műve az, amit most beadok magának, fiam - szólalt meg ekkor a doki.

A fecskendő átlátszó csövében lassan elindult a sötét dugó, maga előtt nyomva az aranyló folyadékot.

- Gondolom, kíváncsi, mit tesz magával ez az anyag, de tulajdonképpen én magam sem tudom biztosan.

Dylannel nem a képzelete játszott az imént, amikor a fecskendőt hatalmasnak látta, hanem *valóban* óriási volt. Félelmetesen nagy. A műanyag cső oldalán a vonalak tizenkilenc köbcentis őrületet jelöltek. Ekkora mennyiségeket csak az állatorvosok használnak, és csak háromszáz kilónál nagyobb pácienseiknél.

- Ez egy pszichotróp anyag.

Milyen különös, egzotikus hangzású szó, gondolta Dylan. Ha világosabban tudna gondolkodni, talán a jelentésére is rájönne. Állkapcsa lüktetett a fájdalomtól, szája sarkából pedig nyálcsík indult meg lefelé. Az

ajkai égtek a műanyag ragasztócsík alatt. Egyre erősebb félelemhullámok cikáztak át testén, ahogy a titokzatos folyadékot nézte, amint beáramlik karjába. *Komolyan* bosszantotta Shep kényszeres integetése, bár csak a szeme sarkából érzékelte a mozgást. Jelen körülmények között nem volt könnyű megőriznie tisztánlátását. A *pszichotróp* szó egyre csak visszhangzott feje belsejében, jéghidegen, áthatolhatatlanul.

- Mindenkinél másmilyen hatást vált ki - folytatta a doki. Hirtelen megszállott tudományos kíváncsiság jelent meg a doktor hangjában, ami zavarta Dylant. Bár a férfi eddig inkább egy joviális, vidéki háziorvoshoz hasonlított, most egyre inkább Victor von Frankensteinre emlékeztette. - A hatása azonban kivétel nélkül mindig érdekes, gyakran megdöbbenő, sőt esetenként pozitív.

Érdekes, megdöbbenő, esetenként pozitív. Ez nem hangzott túl jól. Dylan egyre inkább olyannak látta a dokit, mint az őrült, gonosz, megalomániás náci tudósokat a háborús filmekben.

Az utolsó csepp folyadék is eltűnt a fecskendőből, és Dylan karjába szivárgott.

Azt várta, hogy majd égető érzést tapasztal az ereiben, iszonyatos forróságot, amint az anyag végigáramlik a keringési rendszerén, de semmi sem történt. Félelmet sem érzett, sőt hallucinációi sem támadtak. Elkerülte a hányinger és a szédülés, és a szoba sem fordult meg körülötte.

A doki kihúzta vénájából a tűt. Karján a szúrás helyén apró vércsepp jelent meg.

- Egy is elegendő a tartozás megfizetéséhez - motyogta a doki, de Dylannek fogalma sem volt, miről beszél. Az orvos ekkor a férfi háta mögé lépett.

Ő egyre csak a karján csillogó vért nézte, és azt kívánta, bárcsak vissza tudná szippantani ereibe, mert olyan érzése támadt, hogy a túlélés érdekében minden egyes vércseppre szüksége lesz.

- Az adósság törlesztése azonban nem megy gond nélkül, és korántsem parfümillatú ügylet -

szólalt meg újra a doki, és kezében egy ragtapasszal közelebb lépett. - Az árulás tényét, bűzét semmiképp nem rejtheti el, ugye maga is így gondolja?

Ezúttal egyenesen Dylannek beszélt, de a fiú képtelen volt kibogozni e rejtélyes szavak jelentését. A doki mindvégig mosolyogva nézett rá.

- A lelkifurdalás olyan hosszú ideje mardossa belsőmet, hogy szinte teljesen felfalta az érzéseimet. Üresnek érzem magamat.

A férfi Dylan karjára ragasztotta a kötszert.

- Vezekelni akarok azért, amit tettem. Vezeklés nélkül nem lesz bennem valódi béke. Érti?

Bár Dylan az őrült orvos egyetlen szavát sem értette, aggódva bólintott, mert attól félt, ha nem teszi, a doki hirtelen idegrohamot kap, és ezúttal nem fecskendőt, hanem egy lándzsát vág bele!

A férfi hangja nyugodt maradt, de megjelent benne a gyötrellem. -

Legbelül bűnhődni *akarok*, visszautasítani, megtagadni mindazt a szörnyűséget, amit tettem, és őszintén akarom kimondani, hogy ha újra kezdeném az életemet, nem tenném meg még egyszer. De pillanatnyilag csak a lelkifurdalás maradt nekem, és most úgy gondolom, ha második lehetőségem adódna, ismét megtenném, újra és újra, az sem

számítana, hogy újabb tizenöt évet kellene büntudattól marcangolva leélnem.

Dylan karján a vért magába szívta a ragtapasz, s sötét folt jelent meg a gézen, amit a fiú még a ragtapasz színes rajzain keresztül is jól látott.

- Túl büszke vagyok, hogy megbánjam a bűneimet. Ez a probléma. Igen, ismerem a hibáimat, nagyon is jól, de ez nem jelenti azt, hogy meg is tudok javulni. Ahhoz már túl késő van. Nagyon is késő. - A doki a zsebében kezdett kotorászni, és egy kést húzott elő.

Dylan szemében ekkorra már az apró zsebkés is szabályos fegyverré nőtt, hiszen kitűnően el lehetett vele vágni bárkinek a nyakán az ütőeret.

A doki ekkor hirtelen témát váltott, és múltbeli ködös bűnei helyett sürgetőbb gondokra tért át. - Meg akarnak ölni, hogy tönkretegyék eddigi munkámat. - A mosoly eltűnt az arcáról. - Egyre szorosabbra záródik körülöttem a gyűrű. Nincs hová menekülnöm, de nem fogom engedni, hogy életem művét megsemmisítsék! A lopás az egy dolog, azt még el tudnám fogadni. Végül is magam is tettem ilyet, de ezek mindent *el akarnak törölni*, amit elértem! Mintha soha nem is léteztem volna!

Az örült doki ujjai szorosan a kés markolata köré záródtak, amint zaklatottságában a szék karfájába vágta a pengét, éppen Dylan karja mellett. Dylan testén rettegés hullámozott végig.

- Talán egy fél óra múlva itt lesznek, de lehet, hogy még előbb - mondta a doki. - Megpróbálok elszökni előlük, de tudom, hogy fölösleges magamat áltatni. Azok a rohadékok biztosan elkapnak. És ha csak egyetlen üres fecskendő is találnak, azonnal lezáratják a város összes kijáratát, mindenkit megvizsgálják, egyenként, amíg ki nem derítik, kik az anyag hordozói. Mint például maga, fiam. Maga az egyik hordozó.

A doki egészen közel hajolt Dylanhez. A fiú az arcán érezte a férfi leheletét.

- Nagyon figyeljen arra, amit most mondok, fiam. Ha a lezárt területen marad, meg fogják találni, és ha megtalálják, azonnal megölik. De maga okos fiú, pontosan tudja, hogyan kell egy zsebkést használni, így tíz percen belül kiszabadíthatja magát, s ezzel megmentheti saját életét, nekem pedig lehetőséget ad, hogy messze járjak, mielőtt utánam eredne.

A férfi szemeiben kétségbeesés tükröződött. Kiegyenesedett, és felsóhajtva így szólt:

- Nem olyan rossz emberek ezek, de a helyükben én is megölném magát. Egyetlen gonosz van ebben a játékban, és az én vagyok. Nincsenek illúzióim magammal kapcsolatban.

A szék mögé lépett, eltűnt Dylan szeme elől. A hangokból, neszekből ítélve, a doki éppen összepakolta orvosi felszerelését, belebújt kabátjába, és felkészült a menekülésre.

Dylan magánkívül volt. Az ember a legteljesebb nyugalomban igyekszik egy művészeti fesztiválra, Santa Fébe, Új-Mexikóba, ahol a korábbi években elég sok festményt sikerült eladnia. Este megáll útközben, hogy egy tiszta és látszólag csendes motelben töltsse az éjszakát. Lefekvés előtt még vesz némi enivalót a gyorsétteremben, és már nem is vágyik másra, mint hogy eltölthessen egy nyugodt estét a televízió előtt, miközben öccse a kirakós játékon dolgozik. Békében elmajszolhassa sajtos szendvicset, és ekkor ez a vágyott világ hirtelen szétesik, mert váratlanul egy székhez kötözve tér magához, pecekkel a szájában, és egy ismeretlen támadó épp

a jó ég tudja, milyen rosszindulatú betegséggel fertőzött anyagot fecskendez az ereibe...

A doki ekkor mintha megérezte volna Dylan gondolatait, így szólt:
- Nem fertőződött meg, fiam. Ezt verje ki a fejéből. Nem baktériumot vagy vírust adtam be magának. .. Az anyag, ami most az ereiben kering, nem vihető át másokra. Nem fertőz meg vele senkit. Fiam, biztosíthatom, ha nem lennék olyan gyáva, magamba fecskendeztem volna az anyagot.

Dylan hangulata azonban ettől a közléstől sem lett jobb.
- Szégyen, de a gyávaság is nagy hibám. Természetesen zseni vagyok, de senki számára nem vagyok követendő példa. De mint mondtam, az anyag hatása mindenképpen másként jelentkezik. Nem pusztítja el a személyiséget, nem rombolja le teljesen a normális, következetes gondolkodást, nem csökkenti az intelligenciahányadosát, de jó esély van arra, hogy olyan hatása lesz, ami javít az életén.

Ha alaposabban belegondolt, Dylan úgy látta, a fickó mégsem Dr. Frankensteinhez, hanem sokkal inkább a Sátánhoz hasonlít.
- Ha a szer jobba teszi az életét, akkor sikerült valamit javítanom azon, amit elrontottam. A pokolban már vár rám egy hely, ez biztos, de a sikeres eredmény legalább egy kicsit kárpótolhat az általam elkövetett bűnökért.

A szoba ajtajánál megcsörrent a biztonsági lánc, és az ajtónak ütődött, amikor a doki kioldotta.

- Életem főműve magától függ. Most már maga hordozza, ezért kérem, maradjon életben, ha tud.

Az ajtó kinyílt, majd becsukódott. Az őrült eltűnt.

Shep az asztalnál már nem integetett, hanem mindkét kezével a kirakós játék darabjait rakosgatta. Néha úgy tűnt, mintha vakok módjára az ujjai hegyével olvasná le őket, ugyanis sokszor egyáltalán nem is nézett rájuk.

Dylan megpróbálta öccse nevét kiáltani. A szájában lévő pecek azonban elnyelte a kiáltást. De nem adta fel, még néhányszor megpróbálta szólongatni, és bízott benne, hogy magára vonja a kölyök figyelmét.

Amikor Shep beszédes hangulatban volt - ami csak elvéve fordult elő -, ömlött belőle a szó, s a hallgatóság úgy érezhette, szinte belefulladás a szavaiba, amelyeknek csupán a hallgatása is kimerítő volt. Napjaik azonban többnyire úgy teltek, hogy Shep nem szólt, és látszólag Dylan jelenlétéről sem vett tudomást. Mint a mai napon is itt, a motelszobában. Shepet egy egész világ választotta el bátyjától, s a távolság túl nagy volt, hogy hallja őt, vagy észrevegye szorongását.

Egy szobában voltak, és mégis tökéletesen más világban.

A zsebés pedig ott várakozott a szék karfájában, arra várva, hogy valaki a kezébe vegye. Mint a bűvös kard, az Excalibur. Sajnos azonban Arthur király feltámadása nem várható, hogy segítsen Dylannek a szabadulásban.

Ereikben ismeretlen *anyag* keringett, intelligenciahányadosa bármelyik pillanatban pontokkal zuhanhat vissza, és számíthatnia kell valamiféle titokzatos gyilkosok érkezésére is.

Shep egyre ügyesebben, mindkét kezével rakta a rejtvényt. Szélesebben kutatta a dobozban a következő darabkákat, amelyeket azonnal letett a megfelelő helyre.

Közben egyre csak egy gyerekdal refrénjét ismételte.

Dylan felnyögött. Ha minden a megszokott módon zajlik, Shep ezt a zagyaságot legalább ezerszer elismétli majd, de a következő félórában egészen biztosan nem hagyja abba. Talán csak akkor, ha elalszik hajnaltájt.

- Ingyom-bingyom táliber.

Ha vidámabb hangulatban volt, Dylan próbált rímeket alkotni e jelentés nélküli sorok közé.

- Ingyom-bingyom táliber.

Jaj de rossz a hányinger - gondolta Dylan.

- Ingyom-bingyom táliber.

Mikor megyünk már innen?

Aztán az jutott eszébe, hogy talán mégsem ez a legalkalmasabb időpont a rímek faragásához. Ideje lenne végre tisztán gondolkodnia, hogy kiagyaljon valami tervet. Szerette volna a kezébe fogni a bicskát is, hogy kiszabaduljon. Minél előbb.

4. Fejezet

A maga szótlan módján Fred megköszönte Jillian-nek a tápanyagot és a vizet, amivel szomjas gyökereit meglocsolta.

A növény most az íróasztali lámpa közelében állt, de már előre örült a reggelnek, amikor Jillian őt is beviszi magával a fürdőszobába, ahol megmártózhat a finom párában.

- Azon gondolkodom, hogy többet kéne használnom az előadásban - közölte Jilly Freddel. - Már ki is találtam, hogyan.

Fellépései alatt rendszerint Fredet is a színpadra vitte az utolsó hét-nyolc percre, egy székre állította, és úgy mutatta be a közönségnek, mint szíve választottját. Aztán leült mellé egy másik székre, megvitatta vele a modern kori romantikát, Fred pedig tökéletes férfiként viselkedett. Kitűnően alakította a pléhpofát, s a nézők oda voltak az előadásért.

- Ne aggódj - mondta Jilly. - Nem akarok idétlen kaspóba tenni, vagy máshogy a lelkedbe tiporni.

Fred válaszképpen bizalmat sugárzott Jilly felé.

Miután így ellátta társát, Jilly a vállára dobta táskáját, megragadta az üres jeges vödört és kilépett a szobából, hogy jeget hozzon és üdítőt vegyen. Mostanában rászokott a gyömbérsörre. Bár a diétás italokat kedvelte, ha mást nem talált, rendszerint gyömbérsört ivott, egy-két, esetleg három üveggel esténként. Ha nem kapott cukormenteset, akkor reggelire csak pirítóst evett, hogy vezekeljen a hatalmas, elfogyasztott cukormennyiség miatt.

Családjában szinte minden nőt nagy fenékkal áldott meg a sors. Anyjának, anyja húgainak és unokatestvéreinek mind helyes, feszes popsija volt kamaszkorukban, sőt még húszas éveikben is, aztán hamarosan már alig értek bele nadrágjaikba.

Csak a most negyvennyolc éves Glória néni nem szenvedett e problémától. Állítása szerint azért, mert kilencéves kora óta, amikor rájött, hogy az óriási fenék veszélye erősen fenyegeti őt is, évente háromszor hosszasan imádkozott

Szűz Máriához. Bár közrejátszhatott az is, hogy alkalmanként a bulimiát sem vetette meg.

Bár Jilly is hívő volt, sosem imádkozott az ügy érdekében, mert valahogy kínosnak érezte volna előhozakodni a témával, a Szentanyával folytatott spirituális beszélgetésekkor.

Tizenhárom éves korában két napig ő is megpróbálkozott a bulimiával, aztán úgy döntött, hogy a napi kötelező önhánytatás rosszabb, mint rugalmas sínadrágban járni egész életében. Ma már inkább csak a reggeli üres pirítósban és az esetleges plasztikai műtétben reménykedett.

A jég- és üdítő automaták a folyosó túlsó végén álltak, alig húsz méterre ajtajától. A sivatag felől száraz szél fújdogált, de nem tudta lehűteni a forróságot. Jilly úgy érezte, ajka és torka szinte szétreped a szárazságtól.

Útközben találkozott egy gyűrött arcú, mosolygós férfival, aki már túl volt a vásárláson, és kezében egy doboz kólával és három zacskó mogyoróval ment vissza szobájába. Biztosan nem a környéken élt, mert arca sápadt volt, nem napsütötte.

Bár nem nézett Jillyre és arcán halvány, távoli mosoly ült, mégis megszólalt, ahogy mellé ért:

- Ha egy óra múlva meg kellene halmom, biztosan nagyon sajnálnám, hogy nem ettem még utoljára egy kis mogyorót.

Jilly meghökkenve nézett rá. Lehet, hogy az illető csak beszédes alak - gondolta -, de az is megeshet, hogy egy drogos pszichopata, aki legszívesebben megnyúzná. De mivel a férfi egyáltalán nem tűnt veszélyesnek, vagy talán azért, mert Jilly már régen nem beszélt senkivel, a belénevelt szabály ellenére, hogy ne álljon szóba idegenekkel, válaszolt a férfinak:

- Én ugyanígy vagyok a gyömbérral. Ha eljön az óra, szívesen fulladnék bele egy gyömbérsör folyamba.

A férfi azonban nem vett tudomást róla, hanem némán elhaladt mellette, arcán a fél mosollyal.

A lány követte a szemével. Talán csak egy fáradt kereskedelmi ügynök, aki úgy érzi, a sok utazgatástól már ereje végéhez közeledik.

Pontosan tudta, milyen rossz érzés tud ez lenni, hiszen ugyanígy élt. Járt a klubokat az országban fáradhatatlanul, figyelte az embereket, próbált tőlük ellesni dolgokat, amelyeket aztán a színpadon felhasználhatott.

Az ital automatában csak cukros gyömbér volt. Három dobozzal vett, és elmormolt egy Üdvözlégy Máriát a biztonság kedvéért, aztán a teli jeges vödörrel a másik kezében elindult visszafelé a szobájába. Mikor kiment az automatához, nyitva hagyta a szoba ajtaját, mert tudta, hogy visszafelé tele lesz mindkét keze.

Úgy tervezte, hogy lefekvés előtt felhívja az anyját Los Angelesben, hogy egy jót beszélgessen vele az új műsoráról, vagy mondjuk a családban öröklődő méretes fenékről, vagy, hogy kit lóttak le a szomszédban, és vajon Fred túlélne-e, ha anyja gondoskodására bízna, csakhogya...

Amint belépett a szobába, az első dolog, amit megpillantott Fred volt, mellette pedig egy kólás doboz és a három zacskó mogyoró.

Ezután azonnal meglátta a nyitott fekete táskát is az ágyon. A mosolygó üzletemberé volt. Valószínűleg ebben tartotta a termékmintáit.

Jillyben néhány másodperces késéssel tudatosult a veszély, nem tudott elég gyorsan reagálni. A férfi a háta mögül lépett elő, egyik karjával lefogta, a másikkal pedig egy rongydarabot nyomott az arcába. A ruhának kloroformszaga volt.

Az agyán átvillanó ötletek, hogy például megpróbálhatna nem lélegezni, vagy a férfi lábára tiporni, vagy könyökével gyomorszájon vágni, pillanatok alatt elpárologtak, mivel a szája elé tartott rongyból áradó szer azonnal megtette a hatását. Elgyengült, és már fogalma sem volt, hol van a karja vagy a lába. Úgy érezte, az egész teste teleszalad sötétséggel, amely egyre csak húzza és húzza lefelé...

5. Fejezet

- Ingyom-bingyom táliber, tutáliber máliber, ingyom-bingyom táliber...

Dylan O'Conner hiába erőlködött, képtelen volt kizárni fejből Shep monotonon zakatoló hangját, s így nem tudott kötelékei kioldására koncentrálni. Még akkor is a székhöz lesz kötözve, gondolta kétségbeesetten, ha a névtelen üldözők megérkeznek, hogy vért vegyenek tőle, és ha felfedezték ereiben az *anyagot*, feldarabolják.

Shep folyamatosan integetett kezével, s közben színtelen hangon a mondókát ismételte.

A szájában lévő rongytól Dylan arcizmai teljesen kimerültek, de végül sikerült meglazítania a ragasztószalagot, s az lassan kezdett engedni a végeinél.

Nyelvével sikerült kilöknie szájából a rongyot, s ezzel lefeszítette szájáról a ragtapaszt. A rongy hamarosan kiesett szájából, s végiggurult mellkasán. Alaposabban szemügyre véve rájött, hogy az egyik fehér pamut zoknya volt az.

Ezzel azonban csak a fél ragtapasz jött le, két csík még maradt a szája csücskénél. Hiába rázta a fejét, nem akartak lejönni.

Így már tudott volna segítségért kiáltani, de mégis csendben maradt. Félt, hogy esetleges

megmentői azonnal idecsődítenék a rendőrséget, neki pedig nincs ideje magyarázkodni. Ha a gyilkosok már elindultak, minden perc számít, nem szabad késlekednie.

A zsebkés hívogatóan várta a szék karfájába szúrva.

Előrehajolt, leengedte a fejét, fogai közé vette a kés nyelvét, s olyan erősen tartotta, amilyen erősen csak tudta. Óvatosan mozgatni kezdte a kést előre-hátra, hogy kiszabadítsa a pengét.

- Ingyom-bingyom táliber - mantrázta tovább Shep.

Dylan feljebb tolta magát a székhöz, és erősebben kezdte mozgatni a kést. Feszülten koncentrált, hogy el ne ejtse. Ha a padlóra esne, Shep biztosan nem venné fel. Dylannek magának kellene addig hintáznia a székkal, amíg fel nem borul vele, hogy élete kockáztatásával felvegye. De még ha sikerülne a földön heverő késhez vergődnie, csak nagyon nehezen tudná újra a szájába fogni. Arra már nem is mert gondolni, mi történne, ha az ágy alá esne.

Behunyta a szemét, és mielőtt újabb mozdulatot tett volna, végiggondolta nem túl rózsás helyzetét.

Shep csak dudorászott szüntelen.

Dylan megint előre hajolt, és a kés élesebbik felét próbálta lekötözött bal csuklója felé tolni. A szerszám engedelmeskedett. Dylan a kés élével elkezdte „fűrészelni” a ragasztószalagot. A csíkok hamarosan kezdtek szétválni, és amikor bal keze kiszabadult, végre kivehette szájából a kést.

Gyorsan elvágta a maradék ragasztó darabokat, és eközben a kirakós játékok bűvésze egyetlen pillanatra sem zökkent ki a mondókából.

6. Fejezet

Jilly kinyitotta a szemét, és azonnal megpillantotta az ügynököt és ikertestvérét, amint fölé hajoltak az ágyon.

Bár tudta, hogy félnie kéne, mégsem érzett félelmet, inkább nyugodt volt. Ásított.

Az egyik testvér gonosz - efelől nem volt kétsége -, de a másik csakis jó lehetett, s így talán védelmezője is akadt. A filmekben és a könyvekben is az ikrek közül az egyik mindig gonosz, a másik pedig jó.

Ez a két fickó azonban teljesen jóindulatúnak látszott. Az egyik a kezében tartott gumicsövet Jilly karja köré erősítette, míg a másik egy injekciót készült beadni neki. Mindkét tevékenység határozottan nyugtalanítónak tűnt.

- Melyikük fog agyonverni? - kérdezte a lány, meglepődve hangja tompaságától.

Az iker kereskedők, arcukon hasonló kifejezéssel meredtek a lányra.
- Jobb, ha figyelmeztetem - mondta a lány. - Tudok karaokézni.

A két férfi jobb kezét a fecskendőn tartotta, majd egyszerre ragadtak meg bal kezükkel egy fehér pamut zsebkendőt. Mozdulataikat tökéletesen összehangolták.

- Nem karaokézni - helyesbített a lány -, karatézni. Tudok karatézni. - Úgy érezte, rendkívül meggyőzően hangzik, amit mond.

Az elmosódott fickók teljesen egyszerre beszéltek. - Szeretném, ha még egy kicsit aludna, ifjú hölgy. Aludjon csak.

A két férfi egy emberként lengette meg a fehér zsebkendőt a levegőben, majd olyan eleganciával dobták Jilly arcára, hogy a lány azt várta, azonnal galambbá változik, mielőtt a bőréhez érne. Ehelyett azonban a nedves rongy a feledés átható szagát árasztva fekete hollóvá változott, és azonnal elrepítette a lányt a sötétség mélyére.

Mikor újra magához tért úgy gondolta csak néhány perc telt el a sötétség kezdete óta. A tú már nem volt a karjában, és az ikrek sem hadonásztak körülötte.

Csupán az egyik férfi volt a szobában, és Jilly ekkor jött rá, hogy a másik nem is létezett, csupán kettős látása volt. A férfi az ágy végénél állt, és éppen visszacsomagolta a fecskendőt a bőrtáskába, amelyről Jilly azt hitte, hogy a kereskedő mintakollekcióját tartalmazza.

A férfi valamit motyogott élete művéről, de Jilly alig értett belőle valamit.

Amikor megpróbált felemelkedni az ágyról, szédülés fogta el, és visszahanyatlott. Két kézzel markolta meg az ágy szélét.

A szédülés végre felélesztette benne a félelmet, amelyet mostanáig nem érzett. Légzése felgyorsult, szíve hevesen kalapált, és a rettegés lassan teljesen elhatalmasodott rajta.

Sosem akart másokon uralkodni, de mindig igyekezett saját sorsának irányítója maradni. Talán követett el hibákat - nem is keveset -, de ezt azért nem érdemelte! Minden ok nélkül, erőszakkal kivették kezéből az élete irányítását, és nem tudja miért!!

A félelemmel együtt előntötte a harag is. Bár igyekezett azt a képet sugallni magáról, Jilly

nem tartozott a harcos amazonok közé. Ha választhatott, inkább a humort és kedvességet használta fegyverként. A jelenlegi helyzetben azonban ezekkel semmire sem mehetett. Figyelte, amint az utazóügynöknek álcázott elmebeteg odalép az íróasztalhoz, hogy felszedje a mogorót és a kólát. Jilly minden erejét összeszedve próbált feltápáskodni.

Hiába tombolt benne a harag, a szédülés maga alá gyűrte. Ezúttal sokkal rosszabbul volt, erős hányingert érzett és felnyögött:

- Mindjárt hányok.

A férfi kezébe fogta orvosi táskáját és így szólt:

- Jobb, ha leküzdöd az ingert. Az altatás hatása eltart még egy darabig. Megint elveszítheted az eszméletét, és ha hányás közben elájul, úgy járhat, mint Janis Joplin vagy Jimi Hendrix, akik saját hányadékukban fulladtak meg.

Szép kilátások. Pedig ő csak azért ment ki, hogy vegyen magának estére gyömbérsört. Ártalmatlan vállalkozásnak tűnt. Semmi rizikót nem látott benne. Ha tudta volna, mi lesz belőle, ki sem dugja az orrát a szobából, és csapvizet iszik egész éjjel.

- Feküdjön nyugodtan - mondta az őrült, némi aggodalommal a hangjában.

- A rosszullét két-három percen belül elmúlik. Nem szeretném, ha megfulladna. Nekem most sajnos mennem kell, nem játszhatom el az aggódó ápolónő szerepét. És ne feledje, ha engem elfognak és megtudják, mit tettem, azonnal keresni kezdik azokat, akiknek beadtam az injekciót. Magát meg fogják ölni.

Micsoda? Megölnek? *Kik?*

Nem emlékezett semmilyen figyelmeztetésre, de feltételezte, hogy a férfi a korábban elhangzottakra utal, amikor agya még sűrű ködbe burkolózott.

A férfi visszanézett az ajtóból. - A rendőrség nem tudja megvédeni tőlük. Nincs kihez fordulnia.

Jillyvel forgott az ágy, a szoba, és kizárólag a majonézes-csirkés szendvicsre tudott koncentrálni, ami kikívánkozott belőle. Próbált figyelni a támadóra, de gyomra egyre csak hullámozott.

- Az egyetlen reménye - folytatta a férfi - ha igyekszik minél előbb eltűnni innen, mielőtt lezárják a területet, és mindenkitől vért vesznek.

A lánynak nagy nehezen sikerült megszólalnia, leküzdve a hányingert:

- Fenj a francba! - nyögte, de nyelve nem engedelmeskedett neki.

- Maga nagyon vonzó teremtés - mondta a férfi. - Biztos, hogy gyorsan talál valakit, aki a gondját viseli.

- Bidióta arom - felelte a lány, akadozó nyelvel.

- És jobb, ha hallgat arról, ami itt történt...

- Szohadék remét! - Jilly próbált értelmesen beszélni, de nem sikerült.
- ... húzza meg magát...
- Rohadék szemét! - ezúttal végre azt mondta, amit akart.
- ... ha bárkinek elmeséli, ami magával történt, azonnal célponttá válik.
Sok szerencsét - mondta a férfi, majd álmos, gonoszkodó mosollyal az arcán kilépett az ajtón.

7. Fejezet

Dylan végre kiszabadította magát. Kiment a mosdóba, hogy elintézzék a dolgát, és amikor visszatért, felfedezte, hogy Shep felállt az asztal mellől, és hátat fordított a kirakóson kirajzolódó, befejezetlen sintoista szentélynek. Ha egyszer Shep belekezdett egy kirakós játékba, semmilyen módon nem lehetett elcsalni az asztaltól, amíg az utolsó darabot is le nem rakta. Most azonban az ágy lábánál állva bámult a levegőbe, mintha látna valamit, és suttogott. De nem Dylannek, sőt nem is magában, hanem mintha egy fantomnak beszélt volna, akit csak ő lát:

- A Hold fényénél.

Shepherd furcsa dolgaihoz Dylan már hozzászokott. Ő volt a fiú hivatalos gyámja már több mint tíz éve, mióta anyjuk váratlanul meghalt. Shep akkor tízéves volt, Dylan pedig két nappal később töltötte be a tizenkilencet. Ennyi idő elteltével Dylan már nem igazán lepődött meg Shep szavain vagy tettein, de most mégis megborzongott.

- A Hold fényénél.

Shepherd testtartása merev és félszeg volt, mint mindig, de ezúttal idegesnek látszott, ami pedig nem volt jellemző rá. Rendszerint sima homloka csupa redő volt, arcán pedig olyan vadságjelent meg, amelyet Dylan korábban sosem látott. Hunyorogva nézte a kísértetet, és aggódó arccal harapdálta ajkát. Kezeit oldalt ökölbe szorította, mintha meg akart volna ütni valakit, bár ilyesmire korábban sosem vetemedett.

- Shep, mi a baj?

Ha valóban hinni lehet a holdkóros dokinak, aki beledöfte a fecskendő, minél gyorsabban el kell tűnniük a motelből. Ehhez azonban Shep együttműködésére is szükség lesz, és ha nem sikerül megnyugtatni, nehéz lesz bánni vele. Bár nem volt olyan magas, mint Dylan, csak százötven centiméter körül, súlya elérte a hetven kilót, tehát nem lehetett egyszerűen felkapni, mint egy bőröndöt. Különösen, ha megmakacsolta magát.

- Shep! Figyelj, Shep, hallod, amit mondom?

A fiú most sem tűnt éberebbnek, mint amikor a kirakós játékon dolgozott. Shep élete legnagyobb részét saját világába zárva töltötte, amely Dylan számára tökéletesen ismeretlen volt. Úgy tűnt, most is nagyon messze jár.

Shep elvette tekintetét a szoba láthatatlan látogatójáról, és bár látszólag a csupasz szőnyeget kezdte figyelni, Dylannek feltűnt, hogy öccse szeme elkerekedik, szája pedig sírásra görbül. Harag helyett most őszinte és felkavaró kétségbeesés ült az arcán. Ökölbe szorított kezei elernyedtek, kinyíltak.

Amikor Dylan megpillantotta öccse könnyeit, odament hozzá, lágyan a vállára tette kezét, és így szólt:

- Nézz rám, öcskös! Kérlek, mondd el, mi a baj! Nézz rám, kérlek! Szeretném, ha itt lennél velem, Shep.

Shep nagyon ritkán, és nehezen beszélt.

A fiúval folytatott párbeszéd nagyban múlt azon, hogy sikerül-e vele szemkontaktust létesíteni. Dylan szerint Shep nem csak súlyos pszichológiai rendellenessége miatt került a közvetlenséget, de nem is csak kóros féltékenysége miatt. Dylan néha arra gondolt, hogy Shep visszahúzódása a világtól akkor jelentkezett, amikor rájött, hogy képes bárki lelkének titkát megfejteni abból, amit a szemekből kiolvas. Ilyenkor öccse nem tudta elviselni, amit látott, ezért inkább elhallgatott.

- A Hold fényénél - ismételte Shep, tekintetét ezúttal a földre szegezve. Suttogása motyogássá torzult, amint elcsukló hangon ismételte a szavakat.

Shep ritkán beszélt, de ha megszólalt, sosem beszélt összevissza, még ha a kívülálló számára úgy is tűnt. Minden szavának jelentősége volt, bár nem mindig volt könnyű megfejteni őket. Ennek oka részben Dylan türelmetlensége volt, de néha egyszerűen úgy vélte, nem elég bölcs hozzá, hogy a fiú szavainak értelmét kihámozza.

Pillanatnyilag azonban megérzéseit azt sugallták, hogy a fiú valami számára szokatlanul fontosat akar közölni.

- Nézz rám, Shep! Beszélünk kell! Beszélhetünk, Shepherd?

Shep megrázta a fejét. Nem lehetett tudni, hogy ez válasz a kérdésre, vagy csak nem akarja elhinni, amit a motel padlóján lát, és szabadulni akar attól a látomástól, amely könnyet csalt a szemébe.

Dylan egyik kezét Shepherd álla alá tette, és gyengéden felemelte a fiú fejét. - Mi a baj? Lehet, hogy Shep képes volt bátyja lelkét megérteni, de az ő szeméből Dylan semmit sem olvasott ki.

A fiú könnyeivel küszködve csupán ennyit mondott:

- A Hold, az éjszakai égítést, úrbéli lámpa, zöld sajt, mennybéli lámpás, kísérteties gálya, fényes vándor...

Dylant bosszantotta, amikor Shep ilyen mániákusan halmozta a szinonimákat, az évek folyamán sem tudta megszokni. Most, amikor az azonosítatlan, aranyszínű szérum áramlott ereiben, és üldözői minden bizonnyal már a nyomában vannak, bosszankodása elkeseredettséggé változott.

- ... ezüstös gömb, aratási lámpa, az igazi melankólia fejedelmi úrhölgye...

Kezével öccse állát tartva, Dylan újra megszólalt:

- Mi volt ez az utolsó? Shakespeare? Ne Shakespeare-t idézd nekem, Shep! Valami rendes dolgot mondj! Mi a baj? Sietnünk kell, kérlek, segíts! Mondtál valamit a Holdról. Miért vagy olyan izgatott? Hogyan segíthetnék?

Úgy tűnt, Shep belefáradt a Holddal kapcsolatos költői kifejezésekbe, ezért a fény felé fordult, és heves elragadtatottsággal beszélt tovább. - Fény, világítás, ragyogás, sugár, fényesség, csillogás, fénycsóva, fénysugár, az Úr legidősebb lánya. ..

- Hagyd abba, Shep - szólalt meg Dylan határozottan. - Ne beszélj összevissza! Mondj valamit amit megérthettek!

Shep behunyta a szemét, s ezzel Dylan minden reménye szertefoszlott, hogy öccsével kapcsolatot tudjon létesíteni. -...ragyogás, fényesség, láng, csillogás, pislákolás...

- Segíts! - kérlelte Dylan.

- ... fény, fémes csillogás, csillám...

Dylan lenézett Shep zoknis lábára. - Vedd fel a cipődet a kedvemért, kölyök.

- ... fehér izzás, vörös izzás, a lenyugvó nap fénye...

- Rakd el a kirakót, vedd fel a cipődet! - Shepherdet a türelmes

ismételgetés gyakorta cselekvésre ösztönözte. - Kirakó, cipő! Kirakó, cipő!

- ... ragyogás, fény, lámpafény, villanás - folytatta Shep, akinek szemgolyói gyorsan mozogtak szemhéja alatt, mintha álmodna.

Az egyik bőrönd az ágy mellett állt, a másik nyitva hevert az öltözőszekrényen. Dylan lecsukta a nyitott táskát és a két bőröndöt az ajtó mellé tette. - Hé, Shep. Kirakó, cipő! Kirakó, cipő!

Shep még mindig ott állt, ahol bátyja hagyta. - Szikra, csillogás, villogás...

Mielőtt idegei szétpattantak volna a feszültségtől, Dylan sietve kinyitotta az ajtót, és kivitte a bőröndöket. A forró levegő szinte arcul csapta.

A hatalmas, üres parkolót sárga lámpafény világította be. Dylan sehol sem látta a beígért, pisztolyos üldözőket.

Fehér Ford Expeditionje a közelben állt. Az autó tetejére szerelt csomagtartóban voltak a festéshez szükséges eszközei, és néhány eladásra váró kép, amelyek a Tucsonban rendezett művészeti fesztiválon nem keltek el.

Amikor kinyitotta a hátsó ajtót és gyorsan betette a táskákat, aggóva nézett körül, attól tartva, hogy megint rátámad valaki.

Visszament a szobába, és Shepet ugyanúgy találta: cipő nélkül, behunyt szemmel álldogált, és egyre csak sorolta a szavakat. -...fluoreszkáló, foszforeszkáló...

Dylan az asztalhoz sietett, összetúrta a játék már elkészült részeit, és két kezével dobálni kezdte a sintoista templom és a cseresznyefák darabjait az üres dobozba. Szívesen itt hagyta volna a kirakóst, mert sok időt veszített vele, de tudta, hogy Shep nem indulna el nélküle.

Shepherd egészen biztosan hallotta és fel is ismerte a papírdarabkák jellegzetes hangját, ahogy egymás után potyognak be a dobozba. Dylan azt várta, hogy erre majd végre megmozdul a fiú, hogy megvédje a befejezetlen művét, de az nem csinált semmit. Szemét lehunyva, sürgetően citálta tovább a fénnel kapcsolatos legkülönfélébb kifejezéseket:

- ... villám, villámlás, repülő lángok, tűzgolyó, fákat kidöntő mennykő...

Dylan rátette a dobozra a tetejét, ellépett az asztaltól és egy pillantást vetett öccse cipőjére. Rockport bakancs volt, mint az övé, csak kisebb. Túl sok időt veszítenének, ha ráadná a cipőt, ezért felkapta a földről, és a kirakós doboz tetejére tette.

- ... gyertyafény, mécses láng, lámpafény, fáklyaláng...

Dylan érezte, hogy karján az injekció helye egyre forróbb, és viszket, de ellenállt a kísértésnek, hogy letépje a ragtapaszt és megvakarja a sebet, mert attól félt, a tapasz alatt valami szörnyűt találna.

Tűzláng, gázláng, villódzás, délibáb...

A dobozzal és öccse cipőjével a kezében Dylan berohant a fürdőszobába, ahol korábban a mosdó melletti pulton hagyott egy allergia elleni szert. Úgy érezte, jobb, ha mindenre felkészül. Felkapta és magával vitte.

kristályos csillogás, ellenfény...

A fürdőből visszatérve, Dylan reménykedve mondta:

- Menjünk, Shep. Gyere, kérlek, mozdulj meg!

violásugár, ultraviola sugár...

- Komolyan beszélek, Shep.

infravörös fény...

- Bajba kerülünk, ha itt maradunk, Shep.

...sugárzó fény..

- Ne kényszeríts olyanra, amit nem szívesen tennék - könyörgött neki Dylan.

napfény, napsütés...

- Kérlek, ne kényszeríts!

nappali fény, napsugár...

8. Fejezet

- Harszázi - mondta Jilly még egyszer a becsukott ajtónak, majd valószínűleg ismét elájult, mert a következő percben már nem az ágyon, hanem arccal lefelé a padlón feküdt. Egy pillanatig nem tudta, hol van, aztán öklendezni kezdett a koszos szőnyeg szagától, s ez rögtön eszébe juttatta, hogy sajnós nem a Ritz-Carltonban vett ki szobát.

Négykézlábra küzdötte magát, és távolabb mászott az ágytól. Mikor észrevette, hogy a telefon az ágy mellett áll, megfordult és visszamászott. Lerántotta az asztalkáról a telefont, ám ekkor észrevette, hogy a zsinórt elvágták. A mogyoróágcsáló örült nem akarta, hogy hívja a zsarukat.

Jilly legszívesebben segítségért kiáltott volna, de aggasztotta, hogy támadója, aki még nem juthatott messzire, újra itt teremhet.

Minden erejét összeszedve felemelkedett, és az ágy szélén megpihent. Hirtelen elmosolyodott. Úgyes kislány, már egyedül fel tud ülni.

E sikeren felbátorodva, Jilly megpróbált lábra állni. Kicsit remegtek a végtagjai, de nem esett össze. Újabb siker. A kislány már képes egyedül is megállni a lábán.

Attól volt a legboldogabb, hogy nem hányt, sőt már a gyomra sem háborgott, bár elég furcsán érezte magát.

Örülve annak, hogy már nem kell a bútoroknak támaszkodnia, Jilly elindult az ágytól az ajtó felé. Menet közben úgy érezte, a padló úgy inog a talpa alatt, mint egy hajó az óceánon.

Az ajtó gombját csak nehezen tudta kinyitni, de miután kinyílt az ajtó és átlépte a küszöböt, boldogan szippantotta be a kinti frissítő levegőt.

Jobbra indult el, a motel irodája felé, ami a hosszú, fedett folyosó végén volt. Jillynek olyan érzése támadt, mintha egy labirintusban lenne.

Néhány lépést tett csak, amikor észrevette, hogy Coupe DeVille-je eltűnt. A szobája közelében parkolt le, de most csupán az autó hült helyét látta. A földön észrevett egy üres mogyorós zacskót.

Lehajolt és felvette. Úgy érezte, fontos nyomra akadt a rendőrség számára.

Amikor ismét felegyenesedett, érezte, hogy a meleg, száraz levegő mégsem fújta ki belőle az altató hatását. A szédülés időről időre elfogta, és a lány azon tanakodott, vajon valóban otthagyta-e az autóját, ahol emlékezett. Talán nem is balra, hanem jobbra állt meg a moteltől.

Abba az irányba pillantott és észrevett egy fehér Ford Expeditiont, tőle alig tizenöt-húsz méterre. Talán az ő Cadillacje is valahol a mögött parkol.

Elindult az Expedition irányába, majd elhaladt mellette, de nem találta meg Coupe De Ville-jét, ám ekkor észrevette, hogy két férfi siet felé.

- Az a vigyorgó barom ellopta a kocsimat - mondta Jilly, s csak aztán vette észre a furcsa párost.

Az egyik férfi - magas, erős, mint egy futballcsatár - kezében egy nagy doboz volt, rajta egy pár cipőt egyensúlyozott. Méretei ellenére a férfi nem tűnt fenyegetőnek, hanem inkább olyan kedves mackónak. Gyűrött khaki nadrágot, sárga-kék mintás inget viselt. Pillantása olyan aggódó volt, mintha épp egy egész méhraj előtt menekülne mézes bödönnel a kezében.

Az alacsonyabb és fiatalabb férfi farmerban és fehér pólóban volt, de cipőt nem viselt. Bal lábáról félig lecsúszott a zokni. Vonakodva követte magasabb társát.

Ahogy közelebb értek, Jilly megpillantotta, hogy a mackós férfi tulajdonképpen a fülénél fogva húzza maga után a másikat, aki folyvást motyogott valamit. Először azt hitte, talán panaszkodik a bánásmód miatt, de amikor még közelebb értek, már tisztábban hallotta a fiatal fickó hangját. Szavaiból nem tiltakozás hallatszott. elektromos kisugárzás, katód sugár...

A mackós férfi megállt Jilly előtt és mély, de barátságos hangon megszólalt:

- Elnézést, nem hallottam, mit mondtál.

A fiatalember egy pillanatra sem hagyta abba a beszédet. -... világító felhő, fénykoszorú, fénygyűrű, melléknap...

Jilly maga sem tudta, hogy a találkozás valóban olyan furcsa-e, vagy csak az altató hatása tompítja érzékszerveit. Óvatosabbik fele legszívesebben visszaroht volna a motelhez, hogy minél messzebb kerüljön ezektől az idegenektől, de egyedül maradni sem akart, ezért megismételte:

- Az a vigyorgó barom ellopta a kocsimat.

északi fény, sarki fény, csillagfény...

Az óriás elkapta Jilly tekintetét, és így szólt:

- Ez az öcsém, Shep.

gyertyafény, fényenergia...

- Örülök, hogy megismerhetlek, Shep - mondta a lány, mivel fogalma sem volt, mit is mondhatna ebben az elképesztően bizarr helyzetben.

- ... fénymennység, foton, viaszgyertya - folytatta Shep rendületlenül, kerülve a lány tekintetét, miközben bátyja és Jilly beszédbe elegyedett.

- Elnézést, Dylan vagyok.
- Szia - válaszolt Jilly, megállapítva, hogy nem illik a Dylan név a férfihoz. A Bruno, a Sámson, vagy a Ben jobb volna.
- Shep fogyatékos - magyarázta Dylan. - Ártalmatlan, nem kell aggódnod. Csak másként viselkedik, mint a legtöbb ember. Ha úgy tetszik, nem normálisan.
- Manapság nem újdonság - felelte Jilly. - A normális viselkedés már kihalt.
- Elgondolkodva az egyik oszlopnak támaszkodott. - Hívunk kellene a zsarukat.
- Vigyorgó baromnak nevezted a fickót, ugye?
- Igen, kétszer is.
- Milyen vigyorgó barom? - kérdezte fiú türelmetlenül.
- Egy állandóan vigyorgó, mogyorózbáló, injekciós tűvel szurkáló, autókat lopkodó barom. Róla beszéltem.
- Mi történt a karoddal?
- Leragasztotta a szűri helyét ezzel a nyuszis ragtapasszal.
- Én táncoló kutyásat kaptam - mutatott Dylan a sajátjára.
Shep eközben rendíthetetlenül folytatta:
- Lumen, napóra...
- A zsarukat akartam hívni - emlékeztette magát Jilly.
Dylan hangja komolyan csengett, amikor megszólalt:
- Nem, nem. Nem fogjuk a zsarukat hívni. Neked nem mondott semmit?
- Kicsoda?
- A holdkóros doki.
- Milyen doki?
- Akit te szurkáló baromnak hívsz.
- Szóval orvos volt? Én meg azt hittem, hogy utazó ügynök.
- Miből gondoltad?
Jilly elgondolkodott.
- Nem is tudom.
- Nyilvánvalóan egy örült doki volt.
- De miért ólálkodik motelek körül, miért támad meg ártatlan embereket és miért lopja el az én Coupe DeVille-emet? Miért nem tudja csak úgy, hétköznapi módon megölni a pácienseit? Ahogy minden jól nevelt gyilkos tenné?
- Jól érzed magad? - kérdezte Dylan kissé közelebb hajolva a lányhoz. - Nem nézel ki valami fényesen.
- Egyfolytában hányingerem van, de nem tudok hányni. Azt hiszem, az altató az oka.
- Milyen altatóról beszélsz?
- Talán kloroform volt. Szóval azt mondod, örült doki? - kérdezte a lány a fejét rázva. - Igazad lehet, biztosan orvos volt. Egy ügynök nem adna be altatót.
- Engem egyszerűen leütött.
- Ez már inkább vallana egy ügynökre. Azt hiszem, mégis hívom a rendőrséget.
- Azt jobb, ha elfelejted. Neked nem mondta, hogy profi bérgyilkosok vannak a nyomunkban?

- Még jó, hogy nem amatőrök! - ironizált Jilly.
- Szóval, te hiszel neki? Egy gazembernek, egy autó tolvajnak?
- Szerintem, igazat mondott.
- Szerintem meg folyékonyan hazudik a pasi - erősködött a lány.

Shep egy percre sem hallgatott el. - Fényesség, csillám - vagy legalábbis Jilly számára így hangzottak a szavak.

Dylan tekintete ekkor Jillyről a lány háta mögé siklott, és amikor a lány meghallotta a motorok zúgását, ő is a hang irányába fordult.

A parkoló túlsó végénél haladt a bekötőút, amelynek másik felén meredeken felfelé haladt az autópálya. Az autópálya kijáratánál hatalmas sebességgel közeledett három Suburban típusú furgon.

fény, világítás, ragyogás, sugár...

- Shep, ne ismételd magad - jegyezte meg Dylan gépiesen, miközben megkövülten meredt a furgonokra.

Mind a három jármű mélyfekete Chevrolet Suburban volt. Az ablakok is sötétítettek voltak, hogy a benne ülők ne látszódnak.

... fényesség, csillogás, fénycsóva, pislákolás...

Az első Suburban fékezés nélkül süvített el a nagy stoptábla mellett, és befordult a mostanáig csendes utcába, a motel északi felén. A parkoló bejárata a szálloda elején volt, keletre. A stoptáblánál a sofőr még csak nem is lassított. Felugratott a járdaszegélyre, átvágtatott a három méter széles padkán, a virágágyáson, elrugaszkodott egy másik padkáról, és keményen, négy keréssel érkezett az aszfalra Jillytől alig húsz méterre. Ezután élesen megfordult, majd elviharzott nyugati irányba a motel hátsó része felé.

- ... fehér izzás, vörös izzás, láng...

A második Suburban rögtön az első után érkezett, szorosan nyomában a harmadikkal. A parkolóban a második keletnek fordult, és a motel bejárata felé vette az irányt. A harmadik egyenesen Jilly, Dylan és Shep felé tartott, villogás, csillogás...

Éppen amikor Jillynek átfutott az agyán, hogy a Suburban elütheti őket, és amikor feltörni készülő hányingerét visszatartva félreugrani készült, a harmadik autó vezetője olyan keményen fékezett, hogy a jármű majdnem orra bukott. Az autó tetején levő reflektorok fénye elborította őket.

fémes csillogás, csillám, villanás...

Jilly úgy érezte, mintha nem is egy autó előtt állnának, hanem egy földönkívüli űrhajó magasodna fölélük. Úgy érezte a jármű minden porcikájukat átvilágítja, kiszippantja lelküket, letapogatja agyukat, és alig néhány másodperc alatt pontosan kiszámítja, hány atom építi fel testüket, és létezésük eddigi összes pillanatát ismeri.

A következő percben a fények kihunytak. Jilly akkor sem látta volna, hogy ki ül a volán mögött, ha nem káprázik a szeme, mivel a szélvédő üvegét is átláthatatlan fekete réteggel vonták be.

Mivel az autóban ülők nem Jillyt, Dylant, és Shepet keresték - egyelőre -, a Suburban lassan elfordult. A sofőr gázt adott, a jármű pedig kelet felé indult, a motel bejáratához, a második autó után, amely éktelen fékcsikorgással már befordult a sarkon, és eltűnt a szemük elől. Shep elnémult.

- Talán mégsem hazudott a doki - szólalt meg Dylan, a beígért titokzatos üldözőkre gondolva.

9. Fejezet

Annak ellenére, hogy milyen zűrzavaros, erőszakos, kegyetlen, és örült világban éltek Dylan O'Conner mégis alapvetően optimista tudott maradni. Már régóta nem lepődött meg semmin, viszont mindenben képes volt meglátni a szépséget, legyen az emberi alkotás, vagy a természet valamely apró csodája.

A tény, hogy Jillian Jackson barátja és útitársa egy Dél-Afrikában honos jade növény, egy cseppet sem lepte meg a fiút.

Egyetlen pillanatra sem megfélemezve a motel körül cirkáló három fekete Suburbanról, Jilly sietve pakolta össze holmiját, amit aztán Dylan berakott az Expedition csomagtartójába.

A mozgás mindig megviselte szegény Sheperdet, aki minél idegesebb volt, annál kiszámíthatatlanabban viselkedett. Most azonban különös módon hajlandó volt engedelmessé válni, és megszeppenve beszállt az autóba. Mellette volt az ülésen egy vászontáska, amelyben Dylan összepakolt neki néhány dolgot, hogy a hosszú úton elfoglalhassa magát, ha már elunta, hogy a semmibe bámuljon, vagy a hüvelykujját tanulmányozza. Jilly ragaszkodott hozzá, hogy Fredet az ölében tartsa, így Shep a teljes hátsó ülést birtokba vehette.

Amikor kezében a cserepes növényvel Jillian megjelent az Expedition mellett, hirtelen átfutott az agyán, hogy hamarosan belül két férfi mellé, akikkel, egy perccel ezelőtt találkozott.

- Akár sorozatgyilkos is lehetsz - mondta Dylannek, amikor kinyitotta a kocsiját.

- Nem vagyok az - igyekezett a férfit megnyugtatni Jillyt.

- Gondolom, akkor is ezt mondanád, ha az lennél.

- De nem vagyok az, hidd el.

- Miért higgyek neked?

- Szállj be a kocsiba, indulunk - mondta Dylan türelmetlenül.

- Nem vagy a főnököm - vágott vissza Jillian csípősen.

- Nem is állítottam.

- A mi családunk ki nem állhatja a főnököket.

- Nem lep meg. Most pedig lennél szíves beszállni végre?

- Nem tudom, jól teszem-e...

- Emlékszel a három Suburbanra? Úgy vágattak, mintha a Terminátorból kerültek volna ide.

- De nem miattunk jöttek, szerencsére.

- Hamarosan eljön az idő - mondta Dylan. - Szállj be a kocsiba.

- Szállj be, szállj be! Pont úgy beszélsz, mint egy sorozatgyilkos.

Dylan egyre idegesebb lett. - Szerinted a sorozatgyilkosok nagylelkűen viszik magukkal a fogyatékos öcsikéjüket is? Nem gondolod, hogy így kicsit nehézkes láncfűrészkes bűntetteket végrehajtani? Vagy talán őt is gyilkosnak gondolod?

A hátsó ülésről Shep elkerekedett szemmel meredt rájuk. Tekintetében nyugtalanság tükröződött.

- A sorozatgyilkosok nem mindig látszanak elmebetegnek - mondta Jilly. - Mindenkit átejtenek a külsejükkel. De ha nem is sorozatgyilkos vagy, attól még lehetsz brutális erőszaktevő, vagy más bűnöző.

- Igazán kedves, melegszívű lány vagy - mondta Dylan keserűséggel a hangjában.

- Simán lehetsz erőszakoló, honnan tudjam, hogy nem vagy az?

- Mert nem vagyok az!

- Ők is ezt mondanák.

- Az ég szerelmére, nem vagyok erőszakoló, festő vagyok!

- A kettő nem zárja ki egymást.

- Na, ide figyelj! Te kértél segítséget tőlem, nem pedig fordítva! Semmit sem tudok rólad!

- Egy dolog biztos, erőszakoló nem vagyok. Emiatt nem kell, hogy fájjon a férfiak feje, ugye?

Dylan a sötétséget fürkészsze megszólalt:

- Nem vagyok sorozatgyilkos, nőket erőszakoló, emberrabló, bankrabló, csempész, zsebtolvaj, macskákat se lopok, de nem vagyok sikkasztó, pénzhamisító, sőt üzleti szarka sem! Kétszer büntettek meg gyorsajtásért, egyszer késedelmi díjat kellett fizetnem a könyvtárban tavaly, szemét módon megtartottam egy dolcsit, amit egy telefonkészülékben találtam, ahelyett, hogy visszaadtam volna a telefontársaságnak; egyszer egy parkban meggyanúsítottak, hogy nem szedtem fel a kutyám piszkát, pedig nem is az én kutyám volt, sőt, egyáltalán sosem volt kutyám! Most pedig szállj be ebbe az átkozott tragacsba, különben esküszöm, hogy itt hagylak, és nyugodtan tanakodhatsz azon, hogy jobb napjaimon hasonlítok-e Charles Mansonra, mert én eltűnök Dodge Cityből, mielőtt azok a kaszkadőr fiúk újra visszajönnek, és lövöldözni kezdenek!

- Ahhoz képest, hogy festő vagy, elég jól szónokolsz!

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Mindig azt hittem, hogy a festők képekben jobban képesek kifejezni a gondolataikat.

- Nos, mint látod, elég jól fejlett a szóbeli kifejezőképességem is.

- Ami elég gyanús.

- Még mindig azt hiszed, hogy én vagyok Hasfelmetsző Jack?

- Tudod bizonyítani, hogy nem?

- Vagy egy erőszakoló?

- Akár lehetnél is - jelentette ki a lány.

- Rendben, tulajdonképpen nőket erőszakoló, kóbor festő vagyok.

- Tehát bevallottad?

- Mi vagy te? Te hajtod fel a pácienseket a pszichiátereknek? Ahol jársz, megőrjíted az embereket, hogy az agyzsugorítóknak mindig legyen munkájuk?

- Humorista vagyok - vallotta be Jilly.

- Ezt az egyet nem gondoltam volna. Nem vagy valami humoros.

- Még nem láttál előadás közben - mondta a lány, és megborzongott.

- Akkor inkább a halál - felelte Dylan dühösen. - Kifelé a kocsimból!

- Hiszen még be sem szálltam!

- Akkor szállj be, és majd én kirángatlak!

- Nem sűrűn találkozol olyanokkal, mint én, ugye? - kérdezte a lány, és hangjában szokatlan, kissé fenyegető tónus jelent meg.

- Mint te? Szóval találkozom-e örültekkel? Humortalan humoristákkal? Nőkkel, akik furcsa viszonyban vannak a növényekkel?

- Visszakaphatnám a táskáimat? - kérdezte Jilly keserűen.

- Mi sem természetesebb! Örömmel adom vissza a szatyornak a szatyrokat, haha! - mondta

- Túl sok időt töltöttem felnőtt férfiakkal, és elfelejtettem, mennyire élvezetes tud lenni a tizenéves fiúk humora! Egyébként pedig, szívesebben hallgatnék választékosabb szinonimákat - mondta a lány, és elindult Dylan mögött.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Dylan felhajtotta a csomagtartó ajtaját és a lányra nézett.

- El sem tudod képzelni, milyen szívesen lennék most sorozatgyilkos!

- Végre beismered!

- Végül is csak egy vizuálisan beképzelt festő vagyok - emlékeztette Jillyt, miközben kirakta bőröndjeit a járdára. - Alig vagyok fél lépéssel a barbárok felett, és talán egy fokkal vagyok jobb a majomnál.

- Még valami...

- Nem fejezted be? Mi van még?

Robbanás rázta meg az éjszakát. A motel ablakai megremegtek.. Dylan a talpa alatt érezte a robbanás erejét, aztán megpillantotta a tüzet is a motel elejénél.

- Kezdődik az előadás - mondta Jillian Jackson.

10. Fejezet

Dylan gyorsan visszapakolta Jillian Jackson két bőröndjét az Expeditionbe. Mielőtt felfogta volna, mit is csinál, lezárta a kocsis hátsó ajtaját.

Amikor beugrott a kormány mögé, nyughatatlan utasa már mellette ült, ölében Fredde. Egyszerre csapták be az ajtókat.

Elindította az autót, és hátrapillantott öccsére, hogy az bekötötte-e magát. Shep kezeit a feje tetején összekulcsolva kuporgott, mintha valami robbanástól és a hulló törmeléktől próbálná megóvni magát. A fiú tekintete egy pillanatra találkozott Dylanével, de a kapcsolat olyan intenzív volt, hogy Shep behunyta a szemét, és az önmagára kényszerített vakságban keresett menedéket.

- Induljunk, gyerünk már! - sürgette Dylant Jilly, akit úgy tűnt, már nem zavart, hogy útnak indul egy vadidegen férfival, aki akár emberevő pszichopata is lehet.

Dylan önkéntelenül is betartva a közlekedés szabályait, az úttesten haladva indult el a motel eleje felé, ahol kihajthatott a parkolóból. Nem messze a recepció irodától észrevette a tüzet is. Egy autó robbant fel.

A motorháztető lerepült és alaktalan csomóban rázuhant az egyik Suburban tetejére. Az autó halott vezetője félig kibukott a robbanás

erejétől a szélvédőn. A ruhái tüzet fogtak a robbanás során, és most egész teste lángolt.

Dylan képtelen volt elfordítani a fejét a látványtól, de közben szégyellte magát, mert rájött, hogy a festő szemével figyeli a képet. Vagy csak az az oka, hogy szinte bűvöletbe esett, hogy az emberi természet perverz módon vonzónak találja a halált?

- Az ott az én Coupe DeVille-em! - kiáltott fel Jilly döbbenten. Elképedve gondolt arra, hogy milyen hirtelen változott meg az élete ebben az álmos arizonai kisvárosban.

A Suburbanból tíz-tizenkét férfi ugrott ki sivatagi terepszínű egyenruhában. Mintha épp egy kiadós nyaralásból tértek volna vissza üdén, frissen, vasalt ruháikban. Meglepő módon egyikük sem tűnt különösebben rémültnek az átélt katasztrófa után.

Bár Dylannek nem kellett elhajtania a lángoló Cadillac mellett, hogy kijuthasson a motel parkolójából, észrevette, hogy a sportos fiúk közül néhány elfordul a tűztől és gyanakodva az ő Expeditionjét figyeli. Elég veszedelmes fickóknak tűntek, arcukról semmilyen kifejezést nem lehetett leolvasni. Szemük sötéten villogott, amint tekintetükkel követték az elhaladó Expeditiont, de egyikük sem állította meg, sem a nyomukba nem eredt.

Üldözött ellenségüknek már vége volt. Az örült doki elpusztult a Cadillac robbanásakor, még mielőtt elfoghatták és kikérdezhették volna. A tűzben elégett a doki által emlegetett „életmű” is, sőt minden bizonyíték megsemmisült, ami a titokzatos *anyagra* utalhatott volna. Az üldöző csapatok tehát joggal hitték, hogy a vadászat sikeresen véget ért. Ha a szerencse Dylan mellé áll, meg is maradnak ebben a hitben, ő pedig elkerüli a fejbélővést.

A lángoló autó mellett először lassított, majd teljesen leállította az Expeditiont, mintha vérszomjas kíváncsiságát akarta volna kielégíteni. Ha megállás nélkül halad el, azzal felkeltheti a khaki ruhások gyanakvását.

A mellette ülő Jilly értette, hogy miért áll meg.

- Csak próbálj aggódó arcot vágni, el ne áruld, hogy ismerted az áldozatot.
- Hiszen nem is ismertem.

- Én nem róla beszéltem. Annak örülök, hogy a vigyori disznó meghalt. Nekem az én drága, szépséges Coupe DeVille-em a fő áldozat!

A férfiak egy pillanatig figyelték, amint Dylan és Jilly a szemüket legeltetik a lángoló roncsra. A jó ég tudja, mit gondolhattak Shepről, aki még mindig a fejére szorította két kezét a hátsó ülésen, és a legkevésbé sem foglalkozott a tűzzel. Amikor elfordultak az Expedition felől, Dylan végre a gázra lépett és továbbhajtott.

A kijáraton túl haladt az az út, amelyről alig egy órával ezelőtt hajtott le, hogy megvásárolja sajtburgerét és sült krumpliját, amit végül nem volt módja elfogyasztani.

Jobbra fordult és elindult az országút irányába. A távolból szirénák fülsiketítő zaja hallatszott, de Dylan mégsem gyorsított.

- És most mi a terved? - kérdezte Jillian Jackson.

- Eltűnünk innen.

- Aztán?

- Még messzebbre megyünk.
- Nem rohanhatunk a világ végéig. Főleg mivel azt sem tudjuk ki elől futunk és miért.

A lány megállapításában volt némi igazság, de Dylannek semmi értelmes válasz nem jutott az eszébe.

A hátsó ülésen Shep megszólalt:

- *A Hold fényénél.*

Még egyszer elsuttogta e szavakat, aztán hirtelen sírva fakadt. Pedig Shep nem volt síró gyerek. Egy kézen meg lehetett volna számolni, hányszor sírt az elmúlt tizenhét évben.

Csendesen pityergett. Bár küzdött, hogy palástolja érzelmeit, Shep nem tudta tökéletesen elrejteni félelmét. Valami ismeretlen eredetű szomorúság és szorongás teljesen felzaklatta a fiút. Dylan a visszapillantó tükörben látta, hogy öccse rendszerint nyugodt arcán most hihetetlen szenvedés tükröződik.

- Mi baja van? - kérdezte Jilly.

- Nem tudom - mondta Dylan, és aggódva pillantott a tükörbe. - Nem tudom.

Ekkor szinte varázsütésre Shepherd lassan leengedte a kezét a fejről, majd a halántéka táján újra ökölbe szorította. Mintha valami félelmetes belső nyomásnak akart volna ellenállni, ami szétfeszíti és szétrobbantja fejét.

- Édes Istenem, nem tudom, mi a baj - ismételte Dylan, és hallotta hangjában a rettegést. Kelet felé fordultak az autópályán.

A forgalom sebesen haladt az arizonai éjszakában Új-Mexikó irányába. Dylan képtelen volt felvenni a tempót, mert kizárólag öccse kétségbeesett nyöszörgésére tudott koncentrálni.

Aztán a drága, engedelmes, békés természetű Shep olyat tett, amelyet azelőtt még soha: ökölbe szorított kezeivel teljes erőből ütni kezdte az arcát.

Jilly rémülten fordult meg Ereddel az ölében, és felkiáltott:

- Ne, Shep, ne csináld ezt, kicsim!

Bár mindennél fontosabb volt, hogy előnyre tegyenek szert a fekete Suburban utasaival szemben, Dylan jobbra indexelt, kihajtott az autótól leállósávjára, és keményen fékezve megállt.

Shep ekkor rövid szünetet tartott az önfegyelmezésben, és azt suttogta maga elé „*Tedd a dolgod*”, majd újra ütni kezdte a fejét.

11. Fejezet

Jilly kiszállt az Expeditionből, hogy Dylan és öccse egyedül lehessenek, ő pedig felült a korlát tetejére. Háttal a sivatagnak üldögélt, mivel ebből az irányból nem várhattak támadást. Azok a fickók valószínűleg semmitől sem riadnak vissza, ha képesek voltak egy 56-os Coupe DeVille-t felrobbantani!

Bár szédülése és hányingere elmúlt, még nem érezte teljesen jól magát. Szíve nyugtalanul kalapált.

Szeretett volna *nyugodt lenni, mint egy kóristalány*. Ezt a kifejezést Jilly az anyjától tanulta. A *nyugodt* anyja számára elsősorban annyit jelentett

csendes és összeszedett, de a jelentést a *tiszta és istenfélő* árnyalat is gazdagította. Amikor gyermekként Jilly rossz fát tett a tűzre, vagy mikor később, kamaszkorában lenyűgözte őt valamelyik pattanásos Casanova, anyja mindig azt mondta neki, jusson eszébe, hogyan viselkednek a rendes kóristalányok.

Jilly végül valóban a templomi kórus tagja lett. Részben azért, hogy meggyőzze anyját arról, hogy szíve tiszta maradt, részben pedig azért, mert arról álmodott, hogy egy napon világhírű popénekes lesz belőle. A popzene meglepően sok istennője indult templomi énekkarokból. Az elkötelezett karmesternek - aki zenetanár is volt - azonban hamarosan sikerült megértetnie Jillyvel, hogy bár kitűnő háttérénekes nő válhat belőle, szólókarrierről ne is álmodjon. Sőt, mást is köszönhetett neki:

- Mégis miért vesztegetné az idejét énekléssel, Jillian - kérdezte tőle egyszer a tanár -, amikor olyan kitűnő érzéke van ahhoz, hogy másokat megnevetessen? Az emberek számára a nevetés az igazi orvosság.

Itt és most az országút szélén, távol a templomtól és anyjától - bár mindkettőre kimondhatatlanul vágyott -, ahogy a korlátan üdögélt, Jilly egyik kezével kitapintotta nyakán az ütőeret. Úgy dobogott a szíve, mint előadás előtt szokott. Most is érezte azt a bizonyos feszültséget a homlokában, a jeges rémületet a tarkójában, hátán és tenyerén pedig a csordogáló izzadságot.

A különbség csak annyi volt, hogy tüneteinek most nem a lámpaláz volt az Oka, hanem az üdözőiktől való rettegés. Féltette az életét.

Persze lehet, hogy csak túldramatizálja a dolgot. Ezzel már jó néhányszor megvádolták életében. Mindenesetre nem túl biztató, hogy itt ül az üres sivatagban, mindenki, akit szeret, elérhetetlen messzeségben van tőle, ráadásul két igen furcsa ember társaságát élvezzi. A hatóságokban nem bízott, ki tudja, nem ugyanahhoz a kompániához tartoznak-e, mint akik drága Cadillacját felrobbantották. A vére pedig szíve minden dobbanásával egyre mélyebbre szállítja szöveteibe az ismeretlen anyagot.

Az Expedition nyitott ajtaján át Jilly jól látta, hogy Dylan Shep mellett üdögél és halkán beszélgetnek. Bár az elhaladó járművek zajától Jilly semmit sem hallott, Shepherd távoli, üres tekintetét látva, Dylan akár magában is beszélhetett volna.

Óvatosan lefogta öccse kezét, hogy megakadályozza fejének ütlegelésében. A fiú orrából az ütések erejétől folyini kezdett a vér. Egy idő múlva aztán elengedte Shepet, és csak ült mellette, és fejét lehajtva egyre csak beszélt hozzá.

Az autó belsejében uralkodó halvány fény és a két férfi összeboruló testtartása a gyónást juttatta a lány eszébe. Minél tovább figyelte a testvéreket, annál tökéletesebbé vált az illúzió. Kis idő múlva már a számára a gyónással összekapcsolódó tömjénszagot is érezni vélte.

Az éjszakában nem volt semmi rendkívüli, csak a kopár sivatag, forró fuvallata volt érezhető az elhaladó járművek kipufogógázain kívül. Jilly és a két fivér körül érezhetően sűrűsödött a tömjénszagú levegő. Ez a mindent átható fűszeres illat azonban már nem pusztán emlékkép volt Jilly fejében; e pillanatban, valamiképp valóságossá vált. Az Expedition zárt belsejében az aromás füst finom részecskéi szétterjedtek a levegőbe és a mennyezeti lámpa fénye visszaverődött róluk, kék és aranyszínt varázsolva az

O'Conner fivérek köré. Sőt egy idő múlva Jilly úgy kezdte látni, mintha a fény a két fiúból sugározna, és nem a fejük fölötti lámpa adná.

Egyik furcsaság követte a másikat: hirtelen gyerekek édes kacaja ütötte meg a fülét, bár sehol sem látott kicsiket, és szinte ezzel egy időben szárnyak csattogása hallatszott. Felnézett a csillagokra, de nem látott madarakat, a szárnyak által kavart légmozgás és a nevetés azonban egyre erősödött. Jilly felugrott és lassan, csodálkozva körülnézett.

Jilly tudta, hogy nem hallucinál. E hangok és illatok ugyanis egyáltalán nem voltak álomszerűen anyagtalanok, és olyan tökéletesen illettek az éjszaka hangulatához, hogy Jilly biztosan tudta, igaziak.

A suhogó szárnyak hangját követve a sivatag felé fordult, és több sor gyertyát pillantott meg, úgy hat méterrel a korláton túl. Legalább két tucat áldozati gyertya volt ott apró, vöröses színű poharakban, és ékszerként ragyogtak a sötétségben.

Az egész teljesen valóságosnak tűnt, Jilly biztos volt benne, hogy nem álmodik. A fém állvány egy dűne aljában állt, és határozott árnyékot vetett.

A gyertyáktól néhány méterre keletre, a korlát- hoz közelebb egy padot pillantott meg, amely mintha egy templomban állna, de az előtte álló szentély és oltár tökéletesen láthatatlan maradt. A hosszú pad egyik vége a dűne homokjába ért, a másik végén pedig egy sötétruhás nő ült.

A látványtól Jilly szíve idegesen zakatolni kezdett, hirtelen elöntötte a verejték. Azt hitte megháborodott.

A sötét ruhás nő a haját tarkóján összefogva viselte. Isten iránti tisztelete jeléül fehér csipkekendő fogta át fejét, eltakarva az arcát. Imáiba merülve nem is vett tudomást Jillyről, sem arról, hogy az imaház eltűnt a feje fölül.

A levegőben egyre hangosabban és közelebről hallatszott a szárnyak csapkodása. A láthatatlan madarak már egész közel merészkedtek.

Jilly forgolódva kereste a légtérben a madarakat, míg újra meg nem állt az autó nyitott ajtajánál, ahol Dylan és Shep még mindig gyónási pózban üldögéltek az ülésen, s olyan áttetszőek és sugárzóak voltak, mint egy jelenés. A lányt elnémította a félelem, s szinte levegőt is alig tudott venni, nehogy szólni Dylannek arról, amit lát és hall. A madarak szárnycsapásait immár dübörgésnek hallotta, az egyre erősödött a robajt a csontjaiban érezte. Jillynek az a benyomása támadt, mintha a súlyos hangok örvénybe vonnák, és úgy forgatnák egész testét. Érezte, ahogy egy légörvény belekapott a hajába és pár pillanat múlva ismét az áldozati gyertyák és a bűnbánó asszony felé fordulva találta magát.

Hirtelen egészen közel egy éles villanást látott, majd ezt egy még fényesebb, még csillogóbb követte. Fényükben egy pillanatra galambok örült kavarodása vált láthatóvá számára. Jilly sóbálvánnyá merevedve nézte a zavarodottan verdeső szárnyak és az éles csőrök hullámzó tömegét. Mielőtt szeme elé emelte volna kezét, hangos csattanás hasított az éjbe, még vadabb csapkodásra, verdesésre sarkallva a madárrajt. A szárnyak Jilly arcát érték, a lány felkiáltott, de a rémülettől nem hagyta el hang a torkát. A szárnyak a szemébe csaptak, azt hitte, menten megvakul, ám ekkor varázsütésre eltűntek a madarak.

De nemcsak a szárnyak vad csapkodása nem hallatszott már, hanem a gyertyák is eltűntek a sivatagból, a sötét ruhás nővel együtt.

Jilly torkát éles, ugatásszerű hang hagyta el, s ezután végre tudott lélegezni. Hirtelen egy nagyon jellegzetes szag, a vér szaga csapta meg orrát. Alig érezhető, de semmivel össze nem téveszthető szag. Remegő kézzel végigsimította az arcát és a nyakát, ahol a madárszárnyak érték, és döböntően nézte ujján a vérnyomokat. Ajkán is vér ízet érezte, s ekkor felsikoltott, immár hallhatóan.

12. Fejezet

Az autópálya olyan sötét volt, hogy néha szinte láthatatlanná vált az Expedition előtt, s a zaklatott Jillynek ettől olyan érzése volt, mintha az autó egyenesen a káosz és a feledés felé repítené őket.

A lány nem tudta, mit szeretne jobban: elfutni és mindent elfelejteni, vagy kideríteni, ki volt az injekciós tűvel a kezében vigyorgó férfi és megtudni, mi a fecskendő aranyszínű folyadékának a titka.

Életének huszonöt éve alatt megtanulta, hogy nem mindig hoz megnyugvást, ha valamit megért.

Dylan a vezetésre koncentrált, de időnként hátrapillantott jobb válla fölött, hogy megnézze, Shep nem okoz-e kárt magában. Miután Jilly elmesélte neki különös látomását a madarokról és a vérről, Dylan felé is ugyanolyan testvéri szeretettel fordult, mint öccse felé.

- Szóval, valóban érezted a vér ízet?- kérdezte a férfi. - A szagát is érezted, azt mondod?

- Igen. Tudom, hogy nem volt igaz, pedig egészen valóságosnak tűnt.

- Hallottad a madarakat, és érezted szárnyaikat az arcodon?

- Igen.

- Hallucinációk során mind az öt érzékszerv működik, úgy tudom.

- Nem hallucináltam - hajtogatta a lány csökönyösen.

- Pedig egészen biztos, hogy nem volt valóságos.

- Nem vagyok hisztérikus - mondta a lány -, sem leszokóban lévő alkoholistá, sőt pszichedelikus gombákat sem fogyasztok, tehát a hallucináció ki van zárva.

- Akkor nevezzük vízióknak.

- Nem vagyok én Szent Johanna! Az Úr nem küld nekem üzeneteket. De ebből elég! Nem akarok erről beszélni, legalább is most egy ideig semmiképpen sem.

- Pedig nem ártana...

- Azt mondtam, nem.

- De...

- Félek, nem érted? Félek, és ezen az sem segít, ha beszélek róla. Időt kérek.

Jilly látta, hogy Dylan aggódik érte, de tartott tőle, hogy az együttérzés könnyen átcsap szánakozásba, amit pedig senkitől sem viselne el. Mindig is utálta a gondolatot, hogy valaki gyengének és szerencsétlennek tartsa, ezért sokszor vonakodott elfogadni mások támogatását.

Dylan pillantásai egyre jobban bosszantották Jillyt, már nem is volt kedve a férfira nézni. Kikapcsolta a biztonsági övet, maga alá húzta a

lábát, Fredet pedig az utas ülés elé tette, majd úgy fordult az ülésben, hogy láthassa Shepet, s így Dylan jobban figyelhette az utat.

A férfi odaadta Shepnek az elsősegélyládát. Jilly legnagyobb meglepetésére a fiú kinyitotta a dobozt és rendeltetésszerűen használta a tartalmát. Türelmesen, gépies mozdulatokkal mosta le a vért orráról és a felső ajkáról egy alkoholos vattával. Jobb keze mutató- és hüvelykujjával minden egyes fogát megvizsgálta. Minden alkalommal, amikor meggyőződött arról, hogy a foga rendben van, Shep azt mondta:

- Ahogy lennie kell, uram.

Alaposan, módszeresen dolgozott, de mozdulatainak szögletessége olyan hatást keltett, mintha egy robot lenne, amelynek programozási hibáit még nem sikerült kiküszöbölni.

Jilly néhányszor megkísérelt beszélgetni Shepherddel, de minden erőfeszítése kudarcot vallott. A fiú csak a Fogak Urához volt hajlandó szólni, minden egyes fog leellenőrzése után kötelességtudóan jelentést tett.

- Képes beszélgetni - mondta neki Dylan. - Persze soha nem lesz a koktél partik központi figurája, de a maga nemében még így is érdekes.

A hátsó ülésen Shep újabb fogát mozgatta meg, és bejelentette:

- Ahogyan lennie kell, uram.

- De most nem hiszem, hogy egyhamar sikerülne beszélgetésre bírni - folytatta Dylan -, nem hajlandó beszélgetni, amikor ilyen zaklatott. Nem viseli jól a helyzetváltoztatást, sem bármilyen eltérést a megszokottól. Akkor érzi magát biztonságban, ha a nap pontosan úgy zajlik, ahogyan várta, ha minden óraműpontossággal történik, csendben és unalmasan. Ha a reggeli, az ebéd és a vacsora pontosan akkor van, amikor szokott, ha olyan ételeket kap, amit kedvel, és ha nem találkozik túl sok új emberrel, akik megpróbálnak vele beszélgetni... ekkor talán sikerülhet kapcsolatot kialakítani vele.

- Ahogyan lennie kell, uram - közölte Shep, de nem a bátyja által mondottak megerősítéseként.

- Mi baja van? - kérdezte Jilly.

- Autista, de olyan, aki meglepően magas szintű dolgokra is képes. Nem veszélyes, néha egészen kommunikatív, ezért egyszer már Asperger-szindrómásnak is diagnosztizálták.

- Micsodának?

- Asperger. Alkalmanként Shep feje egészen jól működik, néha azonban a vártnál rosszabb a helyzet. Többnyire nehéz meghatározni, milyen az állapota. Szerintem, olyan Shepes. Egészen egyedi.

- Ahogy lennie kell, uram.

- Már tizennégyszer mondta - jegyezte meg Dylan. - Hány foga is van egy embernek?

- Azt hiszem, harminckettő... a négy bölcsességfoggal együtt.

Dylan felsóhajtott. - Szerencsére az ő négy bölcsességfogát már kihúzták.

- Azt mondtad, hogy állandóságra van szüksége. Nem tesz rosszat neki, hogy utazgattok az országban, mint a vándorcigányok?

- Ahogy lennie kell, uram.

- Nem utazgatunk - felelte Dylan. - Egy jól kidolgozott terv szerint haladunk, jól megfogalmazott célokkal. Tudjuk, miért utazunk.
- Nem gondolod, hogy jobb lenne neki egy intézetben?
- Arra nem fog sor kerülni.
- Ahogyan lennie kell, uram.
- Nem minden intézet kígyófészek - mondta Jilly.
- Csak én vagyok már neki. Ha intézetbe dugom, semmije és senkije sem marad.
- Talán jót tennél neki.
- Nem. Csak megölném.
- Először is, ott megakadályozhatnák, hogy kárt tegyen magában.
- Nem fog kárt tenni magában.
- Az előbb épp ezt tette - jegyezte meg Jilly.
- Ahogyan lennie kell, uram.
- Ez egyedi alkalom volt - mondta Dylan inkább reménykedve, mint meggyőződéssel a hangjában. - Soha nem történt ilyen eddig, és nem is fog még egyszer megtörténni.
- Az első alkalmat sem sejtetted előre.

Bár már túllépték a megengedett sebességhatárt, Dylan egyre csak a gázpedált taposta.

Jilly érezte, hogy Dylan nemcsak a fekete Suburbanokban ülő férfiak előtt rohan.

- Ahogyan lennie kell, uram. - hallatszott megint a hátsó ülésről.
- Szóval szerinted Shepnek nem volna nyugodtabb élete egy intézetben?
- Azt mondtam, hogy nem akarok erről beszélni. - mondta Dylan nyomatékkal. - Nem akarok intézetekről, szanatóriumokról, gondozó otthonokról beszélni, vagy más olyan helyekről, ahol az embert felteszik egy polcra, és csak azért veszik le időnként, hogy leporolják.
- Ahogyan lennie kell, uram.
- Jól van - mondta Jilly megadóan. - Sajnálom, megértem. Egyébként sincs hozzá közöm.
- Így van - helyeselt Dylan. - Shep dolga csupán *rám* tartozik.
- Oké!
- Helyes.
- Ahogyan lennie kell, uram.
- Húsz - számolt Jilly.
- De a te megváltozott tudatállapotod mindkettőnkre tartozik, mert biztos, hogy köze van az injekcióhoz...
- Erről meg én nem akarok beszélni! És különben sem tudhatjuk biztosan, hogy köze van hozzá...
- Ó, hát szerintem pedig *nagyon is* tudjuk.
- Nem így van.
- Ahogyan lennie kell, uram.
- Egyébként pedig a *megváltozott tudatállapot* elnevezést sem kedvelem jobban, mint a *hallucinációt*. Mintha drogos lennék. - berzenkedett Jilly.
- Hihetetlen, hogy szavakon vitatkozunk!
- Én nem vitatkozom. Csak elmondom, mi nem tetszik.
- Ha beszélni akarunk róla, nevéen kell neveznünk.
- Akkor ne beszéljünk róla - javasolta Jilly.

- Pedig beszélnünk kell. Mégis, hogy a fenébe képzeled? Céltalanul autóztatunk az országban életünk hátralévő részében, és *nem* beszélünk arról, hogy miért?

- Ahogyan lennie kell, uram.

- Ha már az autóztatásnál tartunk, szerintem túl gyorsan megyünk.

- Szerintem meg nem.

- Több mint százötvenet mutat az óra!

- Csak úgy látod!

- Komolyan mondd? Miért, te mit láatsz?

- Száznegyvenet - ismerte el Dylan, és levette lábát a gázpedálról.

- Nevezük... csodának! Az nem utal mentális labilitásra, drogozásra vagy vallási hisztériára.

- Ahogyan lennie kell, uram.

- Vagy talán látomásnak - mondta Jilly.

- Ez tetszik.

- Szerintem jobb a csoda.

- Fantasztikusan jó! Ráadásul a sivatagban vagyunk, tehát találó is!

- Pedig nem is csoda volt.

- Tudom - sietett a fiú helyeselni. - Valami olyan különös, sajátos dolgot éltél át, amire nincs megfelelő szavunk. És mi van akkor, ha azért történt veled mindez, mert a véredben kering az az átkozott anyag? Térj észhez! A józan ész azt súgja, hogy a két dolognak köze kell legyen egymáshoz.

- A józan észre hiába hivatkozol.

- Legalábbis az O'Conner családban.

- Nem vagyok a családotagja.

- Amitől nagy megkönnyebbülést érzek.

- Ahogyan lennie kell, uram.

Jilly nem akart vitatkozni véle, mivel tudta, hogy mindketten nyakig ülnek a slamasztikában, de képtelen volt lakatot tenni a szájára:

- Tehát a családban nincs hely az olyanoknak, mint én?

- Ne kezd már újra!

- Úgy látom, te kedveled e témát.

- Túlságosan érzékeny vagy. Mint egy időzített bomba, ami bármikor robbanhat.

- Hát, ez szép! Szóval, most meg időzített bomba vagyok! Te aztán értesz ahhoz, hogyan kerülj közel az emberekhez!

- Én? Én vagyok a világ legnyugisabb palija! Még soha nem okozott gondot normális kapcsolatot kialakítanom senkivel. Egészen mostanáig!

- Ahogyan lennie kell, uram.

- Már megint százötvennel mész!

- Csak száznegyven! - kiáltotta Dylan, de ezúttal nem csökkentette a sebességet. - Ha neked látomásod volt a véredbe fecskendezett anyagtól, akkor valószínűleg nekem is lesz hamarosan!

- Ezért aztán nem ártana, ha csökkentenéd a sebességet.

- Csak száznegyven! - mondta ismét Dylan, és lassan levette lábát a pedálról.

- Az a szemét először a te karodba nyomta az anyagot - mondta Jilly. - Szóval, szerintem először neked kellett volna, hogy látomásod legyen!

- Az az őrült azt mondta nekem, hogy a szer, különböző hatással van az emberekre!

- Ahogyan lennie kell, uram.

- Mint például?

- Konkrétumokat nem mondott, csak azt, hogy különböző. Meg valami olyasmit is emlegetett, hogy a hatás mindig érdekes, gyakran megdöbbentő, és *néha* pozitív.

Jilly megborzongott, amikor eszébe jutottak a csapkodó, repkedő madarak és a lobogó áldozati gyertyák.

- A látomásom nem volt valami pozitív hatású. És még mit mondott Dr. Frankenstein?

- Miért pont Frankenstein?

- Nem hívhatjuk folyton őrült dokinak, elmebeteg tudósnak, vagy anyaszomorító utazó ügynöknek.

- De a Frankenstein... Dylan elfintorodott és elutasító mozdulatot tett. - Olyan...

- Ahogyan lennie kell, uram.

- Milyen?

- Melodramatikusan hangzik.

- Mindenki csak játssza a kritikust - mondta erre a lány türelmetlenül. - De miért vágja mindenki a fejemhez azt, hogy melodramatikus vagyok?

- Dehogyan vágtam a fejedhez! Tudod jól, hogy nem rád értettem.

- Nem is mondtam, hogy te voltál, de akár te megtehetnéd. Férfi vagy.

- Nem értem.

- Hát persze, hogy nem. Férfi vagy. Képtelen vagy megérteni azt, ami nem olyan egyenesen és logikusan épül fel, mint egy dominótorony.

- Szóval, gondjaid vannak a férfiakkal? - kérdezte Dylan olyan önelégült kifejezéssel az arcán, hogy Jilly legszívesebben pofon vágta volna.

- Ahogyan lennie kell, uram.

- Huszonnyolc! - szólalt meg Jilly és Dylan egyszerre, hatalmas megkönnyebbüléssel.

A hátsó ülésen, miután minden fogát leellenőrizte és rendben találta, Shep felvette a cipőjét, megkötötte a fűzőt, majd elcsendesedve üldögélt.

Az autó sebessége lassan csökkenni kezdett, és Jilly is fokozatosan lehiggadt.

- Sajnálom - szólalt meg Dylan.

- Mit sajnálsz? - kérdezte Jilly meglepve.

- Amit mondtam, és ahogy mondtam. Normális esetben nem mennék bele ilyen bolond, meddő vitába.

- Pedig nem én rángattalak bele.

- Nem is ezt mondtam - vágott vissza gyorsan Dylan. - Csak arra utaltam, hogy normális körülmények között nem szoktam dühös lenni. Rendszerint tudok magamon uralkodni. A haragot alkotó energiává alakítom. Ez a festői hitvallásom része.

Jilly nem tudta cinizmusát olyan ügyesen leplezni, mint Dylan a haragját. - Szóval, a festők sohasem dühösek, ugye?

- Nem marad túl sok levezetendő negatív energiám a rengeteg gyilkosság után - mosolyodott el Dylan.

Jillynek tetszett, hogy a férfi végre humorosan fogja fel, hogy korábban sorozatgyilkosnak titulálta. - Ne haragudj. Mindig bedurran a fejem, ha valaki a hitvallásáról papol.

- Igazad van. Nem tartozom a dühöngő, fiatal festők közé, akik képeiket a teljes tombolás és harag állapotában készítik.

- És miről festesz?

- A világról.

- És milyennek látod mostanában a világot?

- Különlegesen gyönyörűnek. Mély, különös, titokzatos valaminek. - Ahogy e szavakat kiejtette, mintha egy gyakran mormolt imát mondott volna, amely hatására nyugalom szállta meg. Hangja ellágyult, arcára béke ült. - Csupa olyan jelentést hordoz, amelyet nem érthetünk meg tökéletesen. Olyan igazságot, amelytől a legviharosabb tenger is megnyugszik. Több szépség van benne, mint amennyit képes vagyok a vásznon visszaadni.

Ez az ékesszólás olyan szöges ellentétben állt a férfi mackós külsejével, hogy Jilly meglepetésében azt sem tudta, mit mondjon. Szokásos önbizalma és merészsége hirtelen elpárolgott, olyan váratlanul érte a férfi gondolatainak mélysége és alázatossága.

Jilly kislány korától kezdve azt hallotta, hogy az alázat erény, sőt olyan áldás, amely boldogabb életet adhat bárkinek. De soha nem foglalkozott ezzel, és mikor a pap erről beszélt prédikációiban, Jilly rendszerint nem figyelt rá. Jillynek az alázat mindig az önfeladást jelentette. Azt gondolta, a világ tele van olyanokkal, akik arra várnak, hogy a sárba tiporjanak, megszegyenítsenek minket, vagy a helyünkre lépjenek és megfojtsanak. Ha túlságos alázattal viseltetünk mindezzel szemben, helyettük végezzük el a piszkos munkát.

A sötét éjszakában a kormánynál ülő Dylan nyugodtnak tűnt. Jilly még nem látta ilyennek, és nem is gondolta, hogy jelen szerencsétlen körülmények között ez bekövetkezhet.

Jilly csodálta a férfi látható magabiztosságát, és azt is tudta, hogy Dylan mindent egy lapra tett fel. Nem készített válságtervet arra az esetre, ha festői karrierje valami miatt megbukna, nem úgy, mint Jilly, aki azt tervezte, hogy ha az előadó művészet valamiért befuccsol, sikeres regényíróként dolgozik majd tovább. Irigyelte a férfi ön- bizalmát, s ettől még jelentéktelenebbnek érezte magát mellette.

A csendben Jilly hirtelen ismét meghallotta, vagy hallani vélte a gyerekek csilingelő kacagását, és karján, arca körül megint érezte a szárnycsapásokat.

Lehunyta a szemét, és elszántan igyekezett ellenállni az újabb látomásnak. Látszólag sikerrel járt, a gyereknevetés abbamaradt, sőt a szárnyak is visszahúzódtak, ám helyüket egy sokkal zavarba ejtőbb élmény foglalta el: hirtelen minden idegpályát érzett a testében, pontosan tudta, hol húzódik a tizenkét pár koponyaideg és a harmincegy pár gerincideg. Ha tudott volna festeni, pontos térképet készített volna a testében található több ezer axonról és neuronokról. Érezte a milliányi elektromos impulzust, amelyek az információkat szállították az érzékelő rostokon a test távoli pontjai felől a gerinc és az agy irányába, majd az agyból az izmok, a mirigyek és szervek felé. Látta maga előtt a központi

idegrendszer háromdimenziós térképét, és az összekapcsolódó idegsejteket az agyban.

Érezte magában a teljes univerzumot, a szikrázó neuronok galaxisait, és hirtelen mintha csillagok sokasága között repült volna, mint egy űrhajós. Az örökkévalóság előtte hevert, mint egy óriási, mindent elnyelő labirintus, ő pedig sebesen, egyre sebesebben sodródott a belső, hatalmas végtelenbe.

Szeme hirtelen kinyílt. A neuronok, axonok, és idegpályák természetfeletti érzékelése olyan hirtelen szűnt meg, ahogyan jött.

Most egyetlen furcsa dolgot érzett, azon a helyen, ahol a karjába kapta az injekciót. Viszketést és lüktetést a ragtapasz alatt.

Félelemtől bénultan, remegve meredt a gézen átütő apró vérfoltra.

Amikor a bénító félelem elmúlt, felnézett a karjáról, és rengeteg fehér galambot látott egyenesen az Expedition felé repülni. Az éjszakából egyre többen szálltak alá. Dylan mozdulatlanul előre nézett az úton és egyetlen szóval sem említette jelenlétüket.

Jilly tudta, hogy e jelenést csak ő látja, Dylan számára a madarak nem léteztek. Összeszorította öklét az ölében, és alsó ajkába harapott. Szíve hangosan dobogott, miközben egyre csak azért imádkozott, hogy e tollas fantomok eltűnjenek.

13. Fejezet

A káprázat hamarosan átadta helyét a valóságnak, az autópálya fölött repkedő galambok pedig tovaszálltak.

Lassan Jilly hevesen lüktető szíve is megnyugodott, félelme azonban nem szűnt meg.

Mögöttük a hold, felettük a csillagos ég fénylett, amint az autópályán, a robogó autók között haladtak egy darabig, majd Dylan megkérdezte:

- És te miből merítesz, mint komikus?

- Hogy milyen anyagból dolgozom? Erre vagy kíváncsi? Én az emberi hülyeségből űzök tréfát. A butaságból, irigységből, árulásból, hitetlenségből, mohóságból, fontoskodásból, kéjelgésből, hiúságból, gyűlöletből, értelmetlen erőszakból... Egy előadó sosem fogy ki a témából.

- Ahogy magát hallgatta, Jilly megértette a különbséget a Dylan számára ösztönző témák és az általa fontosnak tartott jelenségek között. - Így működnek a humoristák. A humor piszkos munka, de valakinek ezt is meg kell csinálnia.

- Az embereknek szüksége van vidámságra - szólalt meg Dylan egykedvűen.

- Szeretném őket könnyekig megnevettetni - mondta Jilly és elgondolkozott azon, miért is mond ilyesmiket. - Szeretném, ha éreznék...

- Mit?

A szó, amelyet majdnem kimondott, annyira nem idevaló volt, annyira nem illett egy humorista világképébe, hogy teljesen megzavarodott tőle. *Fájdalom.* Majdnem kiszaladt a száján: *Szeretném, ha éreznék a fájdalmat.* De inkább lenyelte a szót, és elfintorodott, mintha keserű ízt érezne a szájában.

- Jilly?

Az önvizsgálat sötét báját hirtelen már nem találta vonzónak, így csak annyit mondott:

- Kelet felé fordultunk?

- Igen.

- Miért?

- Fekete Suburbanok, robbanások, gorillák, emlékszel?

- De nekem nyugat felé van dolgom. Három előadásom lesz Phoenixben jövő héten.

A hátsó ülésen Shepherd megtörte a csendet:

- Ürülék. Fekália. Bélsár. Székelés.

- Most nem mehetsz Phoenixbe - tiltakozott Dylan. - Legalábbis a látomásod után semmiképp sem...

- Pedig akár itt a világ vége, akár nincs, szükségem van a pénzre.

Egyébként sem mond le az ember előadást az utolsó pillanatban. Feltéve, ha még az életben dolgozni akar.

- Bélmozgás. Széklet. Állati ürülék - folytatta Shep.

- Elfelejtetted a Cadillaced? - kérdezte Dylan.

- Azt nem lehet elfelejteni. Az a szemét a levegőbe repítette a gyönyörű Coupe DeVille-met. - Szomorúan felsóhajtott. - Ugye szép autó volt?

- Gyönyörű darab - bólintott Dylan.

- Főleg a feneke tetszett nagyon.

- Elegánsan ívelt.

- Meg az elülső ütköző.

- Mindenhol jól mutatott.

- A Coupe DeVille feliratot arany betűkkel ragasztották az oldalára. Nagyon ügyeltek a részletekre. És tessék, a levegőbe repült. Hogyan is tudnám elfelejteni!

- Trágya, ganéj - mondta Shep.

- Most mit csinál? - kérdezte Jilly.

- Nem is olyan rég azt mondtad, próbáljam meg magamat választékosabban kifejezni. Nos, Shep teljesíti a kívánságodat.

- Szar. Bélsár.

- De... ez még azelőtt volt, hogy eljöttünk a motelből - igyekezett visszaemlékezni Jilly.

- Shep időérzéke nem olyan, mint a miénk. Múltat, jelent és jövőt nem könnyen különbözteti meg, sőt néha úgy viselkedik, mintha minden egyszerre történne.

- Kaki, kaka - mondta Shep.

- Visszatérve a kocsidra - folytatta Dylan -, azt hiszem, ha a Suburbanben ülő fickók rájönnek, hogy a felrobbantott autó nem Dr. Frankenstein, hanem Jillian Jackson tulajdona, hamarosan elkezdnek keresni. Tudni akarják, honnan szerezte az autót, és önszántadból adtad-e neki.

- Tudtam, hogy hívnom kellett volna a zsarukat. Jelentenem kellett volna, hogy eltűnt az autóm, ahogy minden rendes állampolgár tenné. Most persze gyanúsak tűnők.

- Lócitrom, tehénlepény, nyúlbugyó.

- Ha Frankensteinnek igaza volt - figyelmeztette Dylan -, talán a rendőrök sem védenek meg. Ezek a fickók a rendőrökre is fittyet hánynak.

- Akkor hová kellene fordulnunk? Az FBI-hoz? Mégis ki az ördögök ezek? A titkosszolgálat, a CIA, a Gestapo, vagy ki a fene?

- Frankenstein nem mondta, kicsodák - felelte Dylan - Csak annyit mondott, ha megtalálják az anyagot a vérünkben, azonnal megölnek.

- Igen, talán tényleg ezt mondta, de miért kéne hinnünk neki? Csak egy őrült tudós volt.

- Aknatelepítés. Elaknásítás. Csokizás. Fosás. Kakilás.

- Nem is biztos, hogy őrült volt - ingatta a fejét Dylan.

- Pedig azt mondtad rá, hogy az.

- Trónol. Össze csinálja magát. Guggol. Kipakol.

- Igaz... de úgy is felfoghatjuk, hogy mivel ő tudta, hogy azok a fickók a nyomában vannak és meg akarják ölni, a leglogikusabb, legracionálisabb lehetőséget választotta.

- *Logikus? Racionális?* - hördült fel Jilly. - Rendben, akkor menjünk végig még egyszer: a vigyorgó barom kloroformmal elkábít, valami lötytyöt fecskendez a vénámba, ellopja imádott autót, majd felrobbantja magát. Ez neked racionális?

- Nyilvánvalóan sarokba szorították, az idő egyre csak fogyott, és kénytelen volt ezt tenni, mivel csak így menthette át élete főművét. Nem jószántából robbantotta fel magát.

- Te pont olyan elmebeteg vagy, mint ő - jelentette ki Jilly.

- Ürülék. Hasmars.

- Nem azt állítom, hogy helyes, amit tett - próbálta Dylan tisztázni. - Csak azt mondom, hogy logikus volt. Ha azt hitetjük el magunkkal, hogy tökéletes idióta volt, talán végzetes hibát követünk el. Gondolj csak bele: ha mi meghalunk, ő veszít. Ezért akarja, hogy maradjunk életben, talán mert... talán mert mi vagyunk az élő kísérleti alanyai. Tehát azt kell feltételeznünk, hogy mindent azért mondott, hogy azzal is segítsen életben maradni.

- Pizok. Szar. Bélsár.

Az autópálya két oldalán elterülő holdbéli senki földje nem adott megnyugvást az utazóknak. Sehol nem láttak házak ablakain kiáradó fényt, vagy más megnyugtató, otthonos dolgot, s ettől a táj olyan kísértetiesé vált, mint egy tudományos-fantasztikus film színhelye.

Jilly számára e siralmas, kongó üresség magát a Poklot idézte fel.

- Nem ússzuk meg élve, ugye? - kérdezte elkeseredetten.

- Dehogynem!

- Miért vagy ennyire biztos benne? Hova lettek a kétségeid?

- Még megvannak - válaszolta Dylan -, de úgy érzem, a legrosszabbon már túl vagyunk.

- Szerintem nem.

- De igen.

- Ne légy nevetséges!

- Hidd el - hajtogatta Dylan csökönyösen.

- Hogyan állíthatod ezt, amikor fogalmunk sincs, mi következik?

- A teremtés akarat dolga - mondta Dylan.

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Mielőtt festeni kezdek, megalkotom a képet a fejemben. Attól a pillanattól kezdve létezik, és már csak arra van szükség, hogy ezt az

elképzelést megfogható művészi alkotássá alakítsam, de ez csupán idő, erőfeszítés, festék és vászon kérdése.

- Szerinted ugyanarról beszélünk? - kérdezte a lány.

A hátsó ülésen Shep elcsendesedett, és most bátyjából kezdett ömleni a szó, amelyet Jilly még zavarba ejtőbbnek talált.

- Pozitív gondolkodás. Az ész uralma az anyag felett. Az Úr pusztán gondolatai révén teremtette a mennyországot és a földet. A világegyetemben az egyedüli hatalom az akaraterő.

- Egyértelmű, hogy nem így van, különben már régen túl lennék a sikeres előadásomon és most valahol Malibuban buliznék.

- Kreativitásunk isteni tehetséget tükröz, mert nap, mint nap új dolgokat gondolunk ki, új találmányok, épületek, vegyi összetevők, gyártási módszerek, műalkotások, vagy éppenséggel receptek születnek.

- Nem kockáztatok meg az örök kárhozattal azzal, hogy azt állítom, épp olyan jó sült csirkét csinállok, mint a Mindenható. Az övé biztosan ízletesebb - szól közbe Jilly.

- Nem rendelkezünk isteni hatalommal - folytatta Dylan, figyelmen kívül hagyva a lány közbeszólását -, így nem vagyunk képesek átalakítani gondolati energiáinkat közvetlenül anyaggá...

- És Isten valószínűleg szebben is szervíroz, mint én.

- ... de a gondolatok és érvek által irányítva - folytatta Dylan türelmesen -, másfajta energiát is használhatunk a meglévő anyag átalakításában, s így bármivé alakíthatjuk, amit kigondolunk. Például fonalat készítünk, hogy ruhát varrassunk vele, vagy kivágjuk a fákat, hogy a faanyagból házat építsünk. Az emberi teremtés sokkal lassúbb folyamat, de alapvetően csak egyetlen lépésre van az isteni teremtéstől. Tudsz követni?

- Ha valaha képes lennék megérteni, amit mondasz, büszke lennék magamra.

Dylan érezhetően a gázpedálra lépett, majd így szólt:

- Próbáld meg követni, oké?

Jillyt idegesítette a férfi gyerekes komolysága és optimizmusa, miközben halálos veszéllyel kell szembenézniük, de azért bólintott. - Persze, folytasd csak.

- Tegyük fel, hogy Isten képzeletének szülöttei vagyunk.

- Rendben, és aztán?

- Akkor annak is van értelme, hogy elképzeljük - bár a semmiből nem tudunk anyagot teremteni, és csupán gondolataink révén nem tudjuk megváltoztatni a már létező anyagokat -, hogy a mi akaraterőnk is képes befolyásolni a jövő dolgok természetét.

- A jövő dolgok természetét - ismételte Jilly.

- Így van.

- A jövő dolgok természetét.

- Pontosan - erősítette meg Dylan, boldogan bólintva, és Jillyre mosolygott.

- A jövő dolgok természetét - ismételte újra, amikor riadtan vette észre, hogy kezd Shepherdhez hasonlítani. - Milyen dolgokról beszélsz?

- Jövőbeli eseményekről - magyarázta Dylan. - Ha mi Isten képmásai vagyunk, talán birtokolunk valamennyit az ő isteni hatalmából is, amellyel a dolgokat alakíthatjuk. Nem az anyagot, a mi esetünkben, hanem a jövőt.

Talán ha gyakoroljuk az akaraterő használatát, képesek leszünk sorsunkat is alakítani, ha csak kis részben is.

- Micsoda? Szóval, csak annyit kell tennem, hogy elképzelem, amint a jövőben milliomos leszek, és máris teljesül a kívánságom?

- Csak megfelelő döntést kell hoznod, és keményen kell dolgoznod... de, igen, azt hiszem, mindannyian képesek vagyunk a jövőnk alakítására, ha van hozzá elég akaraterőnk.

- Akkor te miért nem vagy már rég híres, milliárdos festőművész? - kérdezte Jilly, próbálva megőrizni higgadtságát.

- Mert nem akarok se gazdag, se híres lenni.

- Az hogy lehet? Mindenki az akar lenni.

- Én nem. Az élet már így is elég bonyolult.

- A pénz egyszerűvé teszi.

- Épp ellenkezőleg - ingatta a fejét Dylan. - A pénz és a hírnév megnehezíti a dolgokat. Csak jól akarok festeni, és ha lehet, egyre jobban.

- Tehát olyan jövőt képzelsz el magadnak, ahol te lehetsz, Vincent van Gogh, és egy nap majd múzeumokban látod viszont a képeidet, s mindezt akaraterődnek köszönheted?

- Legalábbis megpróbálom. És reménykedem benne, hogy mindkét fületem sikerül megtartanom.

A tény, hogy Dylan még e szörnyű helyzetben is képes volt megőrizni humorérzékét, egyre jobban nyugtalanította Jillyt.

- Ha akarod tudni, milyen lesz a jövő valójában, szívesen elmondom. Hamarosan tökön rúglak, ha nem térsz észhez!

- Mindig ilyen dühös vagy?

- Inkább be vagyok rezeivé.

- Oké, most be vagy rezeivé, de mindig haragszol.

- Nem mindig. Elég nyugodtan vártuk az estét Freddelel, mielőtt a vigyori el nem kapott.

- Biztosan valami gyermekkori megoldatlan konfliktus az oka.

- Percről percre jobban lenyűgözöl! Szóval, amikor éppen nem rajzolsz, akkor lelki segélyszolgálatnál dolgozol?

- Hamarosan megüt a guta, ha így folytatod - figyelmeztette Dylan.

Jilly alig tudta türtőztetni haragját.

- Csak azt akarom mondani - folytatta Dylan -, hogy talán ha pozitívan gondolkodunk, a leg-

rosszabbat magunk mögött tudhatjuk hamarosan. Mert az egészen biztos, hogy a negatív gondolkodás sehová sem vezet.

Jilly nagy levegőt vett, és szembeszállt Dylannel:

- Ha olyan könnyű megtenni, miért engeded, hogy Shepherd ilyen kétségbeejtő állapotban létezzen ennyi éven át? Miért nem képzeled azt, hogy csodával határos módon felgyógyul az autizmusból, és normális életet él?

- Már megtettem - válaszolta Dylan halkán és megrendülten. -

Elképzeltem, magam elé képzeltem élénken, minden egyes részletét, teljes szívemmel akartam életem minden egyes napján, mióta az eszemet tudom.

Végtelen ég. Végláthatatlan sivatag. Jilly tátongó ürességet érzett a belsejében, ugyanakkor szégyellte magát, mert tudta, hogy ott támadta

meg Dylan O'Connort, ahol a férfi a legvédtelenebb volt. A köztük lévő távolságot most áthidalhatatlannak érezte.

A szembe jövő autók és az Expedition belső világításának fényében Jilly látta, hogy Dylan szeme úgy csillog, mintha már hosszú évek óta igyekezne elnyomni, feltörni készülő könnyeit. Ahogy a lány a férfi arcát tanulmányozta, mást is felfedezett: szomorúságot, hosszú ideje meglevő, kérlelhetetlen fájdalmat, mintha öccse nem is autista, hanem halott lenne, hosszú ideje.

Nem tudta, mivel engesztelhetné ki a fiút. A mentetegetőzésnek nincs értelme.

Végtelen ég. Végláthatatlan sivatag. A kerekek és a motor zümmögését Jilly lassan már nem is hallotta. Úgy érezte, nehezebb a feladata, mint mikor egy-egy előadásán több tucat emberhez kell megtalálnia az utat.

Az autópálya szélén úgy tűnt, mintha olykor lángnyelvek csaptak volna fel egy sötét sírból, és egy pillanatra Jilly attól félt, hogy újra visszatérnek a fogadalmi gyertyák, és újra látni fogja a templomi padot és a vadul csapkodó, vértelen madarakat, de gyorsan rájött, hogy csupán saját autólámpájuk fénye tükröződött vissza az út mentén eldobott törött üvegekről.

Nemcsak Jilly és Dylan csendesedett el, hanem egy időre Shepherd is, ám kis idő múlva a fiú újra rákezdte:

- EGYEN VELEM...

Jilly azon tanakodott, vajon miért választotta Shep éppen annak az étteremnek a reklámszlogenjét, ahol ő alig két órája a vacsoráját vásárolta, aztán rájött, hogy biztosan ő is látta a felszolgálónő kitűzőjét.

- EGYEN VELEM...

- Leütöttek, mikor a vacsorát vittem az étteremből a motelbe. Nem volt időnk megenni. Azt hiszem, éhes - jegyezte meg Dylan.

- EGYEN VELEM... - mondta Shep és jobbra-balra dülöngélt az ülésen.

Amikor Dylan egyik kezével ingének zsebébe nyúlt, Jilly megpillantotta rajta az övéhez hasonló varangyos békás kitűzőt.

- EGYEN VELEM...

Amikor Dylan eltávolította a reklámkitűzőt az ingjéről, különös dolog történt és az éjszaka újabb váratlan fordulatot vett. A férfi két ujjá között tartotta a kitűzőt, és karját kinyújtotta, mintha a szemetesbe akarná dobni, ám ekkor hirtelen megremegett, mintha enyhe elektromos áramütés szaladt volna át a testén. Nyelve gyors ütemben a szájpadrólásához ütődött, és különös hangot hallatott, amelyet leginkább az öreg autók adnak ki, amikor nem akarnak indulni:

- *Hunn-na-na-na-na-na ...*

Bal kezével sikerült irányban tartani a volánt markolnia, lába azonban valószínűleg lecsúszott a gázpedálról, mert az Expedition sebessége gyorsan zuhanni kezdett.

Nem tudta abbahagyni a dadogást egészen addig, amíg el nem dobta kezéből a békás kitűzőt. Abban a pillanatban megszűnt a remegés.

A kis fémlemez visszapattant az utas ülés ablakától, és Jilly arcától alig pár centire levágódott a műszerfalról, majd Fred levelei között eltűnt a szemük elől.

Bár a jármű lassult, Jilly érezte, mert kicsúszott a biztonsági öv szorítása alól, hogy komoly veszélyben van, és már nincs ideje visszahúzni magára az övet. Inkább arccal előre fordult, megmarkolta az ülést bal kezével, jobbával pedig az ajtó kapaszkodóját fogta. Nemsokára valóban beigazolódott a féelme, mivel érezte, hogy Dylan erősen a fékre tapos. Jilly megtámaszkodott lábával a műszerfalon.

Az Expedition sebessége ekkor már alig érte el az óránkénti hetvenet, de még mindig túl gyors volt ahhoz, hogy olyan manővert tegyenek vele, amelyet Dylan tett. Nyilvánvalóan elhatalmasodott rajta az elmebaj: elengedte a féket, ütközésig balra fordította a kormányt, majd újra fékezett, lerántotta az autót az úttestről, és csikorgó kerekekkel megfordult.

A furgon hatalmas porfelhőbe burkolózva fékezett az autópálya leállósávján. Kavicsok pattantak vissza az alvázzól, miközben Jilly levegő után kapkodott. Hatalmasat sikoltott ijedtében, amikor a kocsí végül megállt, miután újabb százhusz fokos fordulatot tett.

Itt, az autópálya keleti és nyugati irányba haladó sávjai között egy húsz méter széles elválasztó húzódott, korlát azonban nem volt. Amikor a furgon végre már nem pörgött tovább, Dylan ismét elengedte a fékpedált, a gázra taposott és lehajtott a lejtőn, az elválasztó sávon keresztül.

- Mi a fenét csinálsz? - kérdezte Jilly.

A férfi minden idegszálával a vezetésre koncentrált. Szinte teljesen a kormányra hajolt, fejét előre szegezte, és a reflektor fénycsóváit bámulta maga előtt.

Dylan nem válaszolt a lány kérdésére. Maga sem hitte el, hogy képes volt kihozni az Expeditiont ebből a veszélyes helyzetből, most pedig az elválasztó sávon át igyekszik a nyugati irányba haladó sávok felé.

Egyre erőteljesebben nyomta a pedált, amíg el nem érte a gödör alját. Ha átvágnak a lankán és rossz szögben találja el az emelkedő szögét, vagy túl nagy sebességgel megy neki, a furgon azonnal felborul a laza, köves talajon.

A lány azt kiáltotta *Ne!*, de Dylan mintha nem is hallotta volna. Ahogy az Expedition kerekei felfelé kapaszkodtak az emelkedőn, Jilly egyre erősebben nyomta lábát a műszerfalnak, és azon törte a fejét, hogy vajon hová rejtették a légzsákokat, és ha netán a lábánál fújódna fel valamelyik, vajon térde az arcába vágódik-e.

Dylan az elválasztó sáv északi lejtőjén vezette fel az autót, nagy erőlkifejtésre készítve a járművet. A gravitáció hatására Jilly egyre erősebben dőlt ülésében Dylan felé, és úgy érezte, még néhány centiméter és a furgon az oldalára fordul. Végül azonban feljutottak a nyugat felé haladó sávokhoz.

Dylan a visszapillantó tükörbe nézett, azután szélesebben beállt a forgalomba, éppen az ellenkező irányba haladva. A város felé! A motel felé, ahol Jilly Coupe DeVille-je még mindig parázslík! A veszély felé, amely elől megszökni próbáltak!

- Mi a fenét csinálsz? - kiabált Jilly.

A férfi ezúttal válaszolt, de szavai nem hatottak túl meggyőzően.

- Nem tudom.

Jilly érezte a férfi viselkedésében beállt változást, és megriadva attól, hogy a férfi esetleg a hallucinációk vagy víziók hatása alatt vezet így, megszólalt:

- Lassíts már, az ég szerelemére! Hová megyünk?
- Nyugatra. Valahová nyugatra. Egy helyre, valahová - mondta Dylan, és egyre csak nyomta a gázt.
- De miért?
- Mert érzem, hogy oda kell mennem. Valami húz.
- Micsoda?
- A nyugat. Nem tudom megmagyarázni. Fogalmam sincs, mi ez és hol van.
- Akkor miért megyünk oda?
- Mert tudom, hogy ezt kell tennem. Ez a helyes döntés - mondta a világ legtermészetesebb módján.
- Nem kerülünk ott megint bajba?
- De, valószínűleg igen.
- Akkor állj meg!
- Nem lehet. - Dylan arcán izzadság cseppek jelentek meg. - Nem.
- Miért nem?
- Frankenstein. A tű. Az *anyag*. Elkezdődött. Érzem, hogy valami történik velem.
- Micsoda?
- Nagyon furcsán, szarul érzem magam.
- Szar - mondta Shep a hátsó ülésen.

14. Fejezet

Mintha egy sebesen guruló hógörgeteg elől menekülne, olyan ideges rémülettel nyomta Dylan a gázpedált.

- Teljesen bepörögtem - szólalt meg Dylan, és egyre csak nyomta a pedált.
- Nem tudom, miért, de nem tudok leállni.

Csak a jó ég tudja, mit értett ebből a lány, mert Dylan maga sem tudta, mire vélni a dolgot.

Valójában egyáltalán nem azt érezte, hogy veszély elől rohan, hanem hogy valami ellenállhatatlanul húzza maga felé, mintha beindult volna a világ legnagyobb elektromágnes, amely a vérében keringő vasnál fogva vonzza magához. Érezte a sürgető késztetést, de nem tudta sem az okát, sem a célját.

Egyszerűen csak azt érezte, hogy nyugat felé *kell* mennie, hajtotta a kényszer, hogy versenyre keljen a lenyugodni készülő Holddal.

Az ösztönei hajtják, ezt mondta Jillynek. Valami a vérében azt súgja neki, *menj*, valami a csontjaiban azt kiáltja, *siess*, egy belső hangot hall, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Tudja, hogy ha ellenállna, valami szörnyűség történne.

- Milyen szörnyűség? - kérdezte Jilly.
- Nem tudom.

Ahogy Dylan próbálta magának megmagyarázni az érzést, egyre magasabbra kúszott a sebességmérő mutatója.

Ilyen forgalomban az autópályán százhusz mérföldes sebességgel haladni életveszélyes volt.

De Dylan nem vett erről tudomást. Mániákus elszántságával, hogy minél előbb nyugatra érjen, nemcsak a maga, hanem Shep és Jilly életét is kockára tette. Olyan volt, mintha e lázas késztetés minden józan megfontolást kitörölt volna a fejéből, sőt a túlélési ösztönét is szinte elnyomta volna.

A sávok között cikázva sorra hagyta maga mögött a legkülönbébb autókat; szedánokat, kupékat, furgonokat, teherautókat, kamionokat, lakóbuszokat, és egyre csak vágtatott nyugati irányba anélkül, hogy egyetlenegyszer is lassított volna. Dylan olyan szakértelemmel találta meg az autóoszlopban a hézagokat, mintha egész életében ezt csinálta volna.

A sebességmérő már százharmincat mutatott, de Dylan nem lassított. Aztán száznegyven fölé ugrott a mutató, a karosszéria rázkódott, de rohantak tovább.

Dylant úgy marcangolta a sürgető késztetés, hogy végül már csak két mondat zakatolt a fejében, amelyet szíve lüktetésén át is hallott: *Kifutsz az időből! Gyorsabban!*

A furgon minduntalan kátyúkba és repedésekbe szaladt az autópályán, a kerekek keményen csapódtak az aszfaltnak. Dylan tudta, hogy mi történik, ha defektet kapnak ekkora sebességnél, de tovább hajszolta az Expeditiont, tovább kínozta a lengéscsillapítókat, és előzte a többi sebesen száguldó autót.

Tudatában volt annak, hogy mellette Jilly rémülten támaszkodik lábával a műszerfalnak, és két kézzel fogja a biztonsági övet. A szeme sarkából rápillantva látta, hogy tényleg retteg. Tudta, hogy a lány mondott is neki valamit, de a szavak nem jutottak el a tudatáig.

A mutató eljutott a százhatvanas jelzésig, s az út egyenetlenségei már annyira rángatták a kormányt, hogy Dylannek minden erejével markolnia kellett.

Százhatvanöt mérföld.

A hatalmas sebesség egyáltalán nem csökkentette benne a sürgető érzést, sőt minél gyorsabban haladt az Expedition, annál erősebb lett Dylanben az izgalom, s egyre kíméletlenebbül nyomta a pedált. Úgy érezte, húzza maga felé egy fekete lyuk a horizonton túlra, és semmi nem állhat ellen az örvény iszonyatos erejének. *Mozgás, mozgás*, mondogatta magában. De nem tudta, hová megy, csak a haladás kedvéért nyomta a gázt, és ment nyugatra, egyre nyugatabbra, a régen lenyugodott nap és az égbolton látható hold felé.

Mindez talán Dr. Frankenstein különös ajándékának volt köszönhető. Mielőtt végképp leesik intelligenciahányadosuk, és a csökkent értelműek sorába állnak, egy élet-halál hajszában még próbára tehetik magukat.

Előttük terült el a város, ahonnan nem sokkal ezelőtt oly sietve távoztak, attól rettegve, hogy a visszapillantó tükörben meglátják maguk mögött a fekete Suburban konvojt.

Dylan azt várta, hogy ellenállhatatlan vonzást tapasztal majd, amikor a motelhez vezető lehajtóhoz közelít, ahol Jilly Coupe DeVille-je a levegőbe repült. Lopva a sebességmérőre pillantott a mutató százhatvanhat

mutatott, és szíve a torkában kezdett dobogni; ezzel a sebességgel nem tudna lehajtani az autópályáról. Imádkozott, hogy ha mégis le kell térnie, még időben le tudjon lassítani.

Egyre feszültebb lett, ahogy a kijárat közeledett, de megkönnyebbülve tapasztalta, hogy nem erezi úgy, hogy le kéne hajtania, így továbbrobogtak.

Elhaladtunkban meglátta a motel baljóslatú fényeit. A vörös neonról a vér jutott eszébe és a pokol bugyrai, ahogyan a reneszánsz festők ecsetjei láttatták.

A motel előtt tűzoltóautók álltak, villogásuk fénybe vonta az egész épületet. A Coupe DeVille elszenesedett maradványaiból szürke füst kavargott felfelé.

Alig fél perc múlva a roncsot már két mérföldre maguk mögött hagyták, és közeledtek a városba vezető második kijárat felé!

Az autó sebessége végre csökkenni kezdett, majd amikor Dylan jobbra indexelt, Jilly agyán átszaladt, hogy a férfi talán végre visszanyerte önuralmát. Ebben azonban nagyot tévedett, mert Dylan megint átvágott az elválasztó sávon. Valami hívta, ahogy a sziréna szólítja a tengerészeket, ő pedig engedett a hívó erő hatalmának.

Túl gyorsan fordult le a nyugati lejárón, de az Expedition szerencsére megtartotta egyensúlyát. A rámpa aljában lévő csendes utcába érve, gondolkodás nélkül balra fordult a város felé.

- Euka, euka, euka, eukaliptusz - hallotta Dylan a saját hangját.

Önkívületben beszélt, megbabonázva az események újabb fordulatától. - Eukaliptusz, eukaliptusz Öt, nem öt, eukaliptusz hat, nem, eukaliptusz hatvan - úristen, mintha Shepet hallanám, gondolta Dylan saját dadogását figyelve.

Dylan szerette a könyveket. Az évek során jó pár történetet olvasott olyan emberekről, akiket elragadtak az idegenek, és úgy gondolta, ők is így érezhették magukat, ahogyan most ő. Mintha egy gonosz, rosszindulatú földönkívüli beköltözött volna a testébe, hogy átvegye a hatalmat a tudata felett. Ennek ellenére semmilyen mászkáló lényt nem érzett a testében, sem az agyában. Kellőképpen öntudatánál maradt, hogy tudja, csak a tizennyolc köbcentis fecskendő titokzatos tartalma kering ereiben.

A következtetés azonban nem nyugtatta meg.

Az első keresztutcánál balra fordult, háromtömbnyit haladt előre, hangja egyre sürgetőbbben és hangosabban csengett, és Jillybe fojtotta a szót.

- Eukaliptusz hat, nulla, öt, hatvanöt, nem öt-hatvan vagy talán ötvenhat...

Lelassított óránkénti hatvanöt mérföldes sebességre, majd elhajtott a következő sarokig, azután befordult az Eukaliptusz sugárútira.

Nem tudni miről kaphatta a nevét az utca, ugyanis egyetlen eukaliptuszfa sem volt közel s

távol. Két szélét pálmák és olajfák szegélyezték, mögöttük pedig szerény külsejű, de szépen gondozott régi házak álltak.

Dylan lassított, és az 506-os számú, kétszintes ház előtt a járda mellé parkolt.

Leállította a motort, kikapcsolta a biztonsági övét és azt mondta:

- Maradj itt Sheppel.

Jilly válaszképpen mondott valamit, de Dylan nem értette. A sürgetés és a küldetéstudat nem csitult benne, amikor elindult az utcán a ház felé. Szíve még mindig idegesen zakatolt, a fülében érezte a lüktetést.

Amikor kiszállni készült az autóból, Jilly megragadta a fiú ingét. - Hová mész? - kérdezte.

- Ide - mondta a férfi a házra mutatva.

- Tudod, mit csinálsz? Mert az előbb úgy láttam, arról is elfelejtkeztél, hogy én az autóban ülök!

- Nem felejtettem el - tiltakozott Dylan. - De most nincs idő. Maradj itt Sheppel.

- De mégis, miért mész oda?

- Fogalmam sincs.

Dylan nem emlékezett, hogyan szabadult meg Jilly szorításából, mindenesetre kiszállt az Expeditionből, nyitva hagyta maga mögött az ajtót, megkerülte a furgont, és elindult a ház felé.

Az első szinten sötétség honolt, de az emeleti ablakok függönyei mögül fény szűrődött ki. Valaki volt a házban. Kíváncsi volt, tudják-e, hogy jön, és vajon várják-e, vagy megjelenése váratlanul éri őket. Talán csak ösztönösen érezték, hogy valami közeledik feléjük, úgy ahogyan Dylan is csak annyit tudott, hogy egy ismeretlen hely felé tart, húzza őt egy megmagyarázhatatlan erő.

Hirtelen zajt hallott a ház jobb oldala felől.

Letért hát a ház kapujához vezető keskeny útról és átvágott a gyepen a kocsifelhajtóhoz.

A garázstető alatt egy öreg Buick állt. Az autó még nem hűlt ki teljesen, a fémborítás halkán pattogott. A gazdája tehát nemrég érkezhetett haza.

A ház hátsó része felől ismét zajt hallott, kulcsok csörgését.

Bár a sürgetés érzése továbbra is ott tombolt benne, Dylan hirtelen megállt az autó mellett. Hallgatózott és várt. Nem tudta, mit tegyen.

Fogalma sem volt, mit keres itt. Úgy érezte magát, mint egy besurranó tolvaj, bár azt tudta, hogy nem lopni jött ide.

A beinjekciózott *anyag* hatása alatt elképzelhető, hogy olyan szörnyű dolgokat is megtehet, amelyek eddig eszébe sem jutottak.

Dr. Jekyll és Mr. Hyde jutott eszébe, az emberben lakozó, elszabaduló és tomboló belső szörnyeteg.

Attól a pillanattól kezdve, hogy átadta magát a sürgető érzésnek és nyugati irányba fordult, az motoszkált a fejében, hogy a vérében cirkuláló anyag talán egy lelkét szagató démon kémiai megfelelője lehet.

Megborzongott.

A közelben ismét meghallotta a kulcsok csörgését, majd rögtön ezután egy ajtó nyikordulását.

Fények gyúltak a földszinti ablakokban.

Megérintette a Buick vezetőülés felőli ajtajának kilincset. Lelki szemei előtt fények kezdtek cikázni, fantomokat, szentjánosbogarakat látott.

A fejében zizegő-kattogó elektromos hangokat hallott, mint korábban már az Expeditionben is, amikor megérintette a kitűzőt, amelyről a varangyos béka vigyorgott rá. Valami fogva tartotta őt, valami ijesztő dolog. Nyelve ismét rezegni kezdett szájpadrólán, és hallotta a furcsa, motorszerű hangot, amelyet ő adott ki:

- *Hunn-na-na-na-na-na!*

Ezúttal rövidebb ideig tartott a roham, mint először, mert amikor megpróbálta elnyomni a dadogást, azonnal elhallgatott, s újra meg tudott mozdulni. Csendben elindult a garázstető alatt a ház sarka felé.

Amikor a hátsó ajtó gombját elfordította, a szentjánosbogarak berepültek a fejébe, de a fényes tömeg ezúttal már kisebb volt, mint korábban. Az ehhez társuló elektromos zörejek is tompultak. Összeszorította fogait, nyelvét a szájpaddlásához szorította és ezúttal sikerült parancsolnia magának.

Az ajtó nyitva volt, így be tudta tolni.

Dylan O'Conner belépett az ismeretlen ház küszöbén, ahová senki sem hívta. Megdöbbsent saját merészségétől, de eltökélten haladt tovább.

Egy kövérkés, ősz hajú nő állt a konyhában, kötényt viselt. Fáradtnak és zavartnak tűnt, másnak, mint nemrég a gyorsétteremben, ahol dolgozott és kiszolgálta Dylant, majd pólójára tűzte a varangyot.

A pulton egy nagy fehér papírtáska állt, valószínűleg ebben hozta haza vacsoráját. Olaj, hagyma, sajt és sült hús szagának kellemes keveréke töltötte meg a konyhát.

A nő a konyhaasztal mellett állt, korábban oly barátságos, rózsás arca most sápadtan fénylett, tekintetéből aggodalom és kétségbeesés sugárzott. Lenézett a pulton heverő csendéltre: két üres, összegyűrt Budweiseres doboz, pirulák és kapszulák kavalkádja, és egy hamutartó, benne két, marihuánás cigarettavég.

A nő nem hallotta, hogy Dylan belépett, szeme sarkából sem látta a mozgását, s így egy pillanatig nem is tudta, hogy ott van. Amikor felfogta, hogy látogató érkezett, felnézett, de nem látszott ijedtnak.

Dylan lelki szemei előtt hol életben, hol pedig holtan látta a nőt, s ettől a félelem szinte megbénította.

15. Fejezet

Jilly azon sem lepődött volna meg, ha az Expedition reflektorai előtt áthaladó Dylan a szeme láttára egyszerűen átlép egy másik világba. Már a városba visszavezető árokfutásuk is olyan volt, mintha az Alkonyzóna egyik epizódját nézte volna, s a sivatagai látomásai után semmi sem tudta megdöbbeneni.

Amikor Dylan elindult a ház felé, Jilly hátrafordult, és Shepre nézett.

Meglepve vette észre, hogy a fiú figyeli őt. Tekintetük összekapaszkodott. Shep zöld szeme elkerekedett a rémülettől, majd gyorsan lehunyta.

- Maradj itt, Shep.

A fiú nem felelt.

- El ne mozdulj az ülésről! Azonnal visszajövünk.

Sápadt szemhéja alatt Shep szeme megrándult.

Amikor Jilly a ház felé nézett, látta, hogy Dylan a felhajtó felé indul.

A lány áthajolt a műszerfalon, és leállította a motort, lekapcsolta a reflektorokat, és kivette a kulcsokat az indítóból.

- Hallottad, mit mondtam, Shep?

A fiú szeme sebesen cikázott csukott szemhéja mögött, mintha rémálmok gyötörnék.

- Ne mozdulj innen, maradj a kocsiban! Meg se moccanj, azonnal visszajövünk! - mondta Jilly, majd kinyitotta az ajtót.

Dylan a felhajtóval egy vonalban haladt a sövény mellett, amely eltakarta előle a garázstető alatt álló kocsit, de Jilly mindvégig követni tudta tekintetével.

Hirtelen különös hang ütötte meg a fülét, amelyet nem sokkal ezelőtt már hallott:

- *Hunn-na-na-na-na-na!*

E kísérteties dadogás beszivárgott a lány agyába, végigtekeredett a gerincén, és minden porcikáját átjárta a remegés.

Hamarosan csend lett, és Dylan eltűnt a garázs végénél.

Jilly átvágott a gyepen és arrafelé sietett, ahol a férfit az imént elnyelte a sötétség.

***

A nő kerek arca melegséget tükrözött. Az egyik pillanatban még olyan volt, mint egy tündéré, aztán a következő percben elkomorult és haloványvá vált. Őszes, fénylő haja kócos lett és rendetlen, de a csillogás, amely nem tudni honnan jött, újra kisimította fürtjeit és ismét fényes loknikba rendezte. Tekintete találkozott Dylanével. Pillantása először jeges rémületet, azután egy pillanattal később ismét éberséget tükrözött.

Dylan ismét hol élve, hol pedig holtan látta maga előtt az asszonyt, a képzetek váltogatták egymást. Fogalma sem volt, mit jelent e szörnyű látvány, ha egyáltalán jelentett valamit, de kénytelen volt a kezére nézni, mert attól tartott, megpillantja rajta a nő véréit. Semmi ilyesmi nem történt, de gyomra továbbra is összeszorult.

- Sajtburger, sült krumpli, almás pite és vaníliaturmix - szólalt meg az asszony jelezve, hogy emlékszik az étterembeli találkozásra.

Dylan nem válaszolt, hanem odalépett a konyhaasztalhoz, és felemelte az egyik üres Budweiseres dobozt. A szentjánosbogarak ismét repkedni kezdtek a fejében, de ezúttal elmaradt a kattogás és a rémes nyelvbénítő dadogás is.

- Menjen ki a házból - tanácsolta a nőnek. - Itt nincs biztonságban. Siessen!

Azt már nem tudta, hogy a nő teljesítette-e kérését, mert még beszéd közben az asztalra dobta a dobozt, és elfordult tőle. Nem nézett vissza. Képtelen volt rá.

Még nem jutott a végére ennek a bizarr utazásnak, amely az Expeditionben kezdődött, és itt a házban folytatódott. A konyhából egy hajópadlóval burkolt folyosó nyílt. Dylant ismét elöntötte a jól ismert sürgető érzés, és elindult sötét végzete felé.

***

A garázstól Jilly visszanézett az Expeditionre és az utcai lámpák fényében látta, hogy Shep nyugodtan ül a hátsó ülésen, ahogyan kérte tőle.

Elhaladt a Buick mellett, majd a garázsból kilépve a ház hátsó részéhez sietett.

A hátsó ajtó nyitva állt. A lány megállt a küszöb előtt, és halkan kopogtatott az ajtófélfán. Odabent egy ismerős, ősz hajú nőt látott a konyhában, aki éppen leemelte a falról a telefon beszélőjét. Bár fogalma sem volt, mit keres itt, Jilly belépett a helyiségbe.

A nőt meglepte Jilly érkezése, de nem hagyta abba a telefonálást. A 911-et, a segélyhívó számát tárcsázta. Ekkor azonban a lány elvette tőle a kagylót, és visszatette a helyére.

Ha kihívják a rendőrséget, végül a fekete Suburban utasait is a nyakukra hozzák.

Az étteremben még oly friss és vidám asszony láthatóan elfáradt a hosszú nap után.

- Maga az? Csirkés szendvicset, sült krumplit és gyömbérsört rendelt nálunk.

- Látta valahol azt a nagy embert a mintás ingben? - kérdezte Jilly.

A nő bólintott.

- Találkoztam vele. Ő mondta, hogy itt nem vagyok biztonságban.

- Miért nem?

- Csak annyit mondott, hogy azonnal menjek innen.

- És ő hol van?

Az idős asszony, remegő kezekkel mutatott a folyosó irányába.

***

Dylan áthaladt a boltív alatt, amelyen túl sötét szobák lapultak, ahol a feketeségben bármilyen veszély leselkedhetett rá. Jobbra egy szobát látott, balra pedig kettőt. Éberén figyelt, ahogy elhaladt mellettük, de közben tudta, hogy a veszély nem oldalról fenyegeti, hanem szemből tör majd rá.

Mert, hogy veszélyben van afelől nem volt kétsége. A titokzatos vonzás, amely idáig húzta magával az arizonai éjszakán át, nyilván nem egy kincseket tartalmazó ládika.

Nem tehetett mást, mint követette a különös energiát.

Marjorie. Végre eszébe jutott az asszony neve is. Emlékezett, hogy Marjorie-nek hívják, bár egyenruháján nem látta a nevet.

Marjorie-hoz vezette a titokzatos erő, mivel a láthatatlan ujjlenyomatban, amit a nő a kitűzőn hagyott, Dylan képes volt meglátni a nő végzetét. Érezte az asszony sorsának szövetében az elszakadt szálakat, és valahogy megtudta, hogy e szálak ezen a helyen és ezen az éjszakán fognak elszakadni.

Veszély fenyegette Marjorie-t attól a perctől kezdve, hogy belépett a házba. Dylan pedig a nő eljövendő gyilkosát kereste.

Dylan most értette meg, miért van itt, és mi vár még rá, de közben tudta, bolondság, amit csinál, ám ennek ellenére képtelen volt megállni. Kényszerítette valami, hogy menjen, egy ismeretlen és hatalmas erő vonzásában volt, amely arra készítette, hogy visszaforduljon az Új-Mexikó felé vezető útról, és eszelős sebességgel iderohanjon.

A folyosó egy előtérbe torkollott, ahol egy kisasztalon lámpa állt. Halvány fénye csupán a lépcsőfordulóig világította be a lépcsőházat.

Amikor Dylan a kezével megfogta a lépcsőkoriátot, újra érezte a támadó energiáját, ahogyan a sörös dobozon is az imént, olyan tisztán érezte, ahogyan a vadászkutyák szagot fognak.

Levette kezét a korlátról, és egy pillanatig a sötéten fénylő fát vizsgálta, hátha talál valami bizonyítékot, akár fizikai, akár természetfeletti eredetűt, de semmit nem talált. Ujj- és tenyérlenomatai elfedték a sörivóét, amit a rendőrök később egész biztosan ki tudnak mutatni, ezzel bizonyítva, hogy ott járt.

Felfelé haladva Dylan jobb kezét a karfán csúsztatta. A gonosz lény nyomait érezte a tenyere és az ujjai alatt, de a fejében már nem cikáztak szentjánosbogárkák. Kezdett hozzászokni ehhez a hátborzongató élményhez, így sem testben, sem lélekben nem próbált ellenállni a természetfeletti észleléseknek.

***

Még a különös, feszült helyzet sem tudta hosszú ideig elnyomni az ősz hajú nő természetes kedvességét. Aggodalomtól sápadt arcán törékeny mosoly jelent meg, és a lány felé nyújtotta erősen remegő kezét;

- Marjorie vagyok, kedvesem. Magát hogy hívják?

Ha csupán Shepherdre kellett volna ügyelnie, Jilly szíve szerint kiment volna a folyosóra, hogy megkeresse Dylant, a férfi azonban egyedül hagyta ezzel az asszonnyal. Nem akarta sokáig magára hagyni Shepet az autóban, de ha kimegy, és Marjorie telefonál, a kisváros rendőrei rövid idő múlva előzönlének a házat.

Egyébként pedig Dylan azt mondta Marjorienek, hogy hagyja el a házat, mert itt nincs biztonságban, de az asszony úgy tűnt, nem nagyon igyekezett eltűnni. Ha Jilly nem tudja valahogy kitessekelni, Marjorie a konyhában marad akkor is, ha húsevő sáskák repülnek ki a kamrából, vagy olvadt láva ömlik ki a mosogatószekrényből.

- Marjorie vagyok - mondta ismét, s a törékeny mosoly megremegett ajka körül. Kezét még mindig kinyújtva tartotta, aztán amikor látta, hogy a lány nem fog vele kezét, végül visszahúzta.

Jilly ekkor egyik karjával átölelve Marjorie vállát az ajtó felé kezdte terelni és így szólt:

- Nyugodtan tessék csak Chickynek szólítani.

***

Bárhon is ért a lépcsőkoriáthoz Dylan, érezte, hogy a személy, akit ide követett, sokkal veszélyesebb, mint korábban gondolta. Mire a lépcsőfordulóhoz ért, majd a második lépcsősor tetejére, megértette, hogy az emeleti szobában várja az ellenség, akit egy bűnügyekben járatlan festőcske nem lesz képes egyszerűen legyőzni.

Alig egy perccel korábban, a földszinten, amikor hol élve, hol holtan látta a nőt, első ízben érzett tömény rémületet. A félelem lassan egyre feljebb kúszott gerincén.

- *Kérem* - suttogta Dylan, mintha még mindig azt hinné, hogy egy külső erő ellenőrzése alatt áll.

- *Kérem* - ismételte, próbálva figyelmen kívül hagyni, ami egyre nyilvánvalóbbá vált számára, vagyis hogy a vérében keringő elixír hatására hatodik érzéke életre kelt. Olyan késztetések vezérelték, amelyeket nem értett, de mégis ezek miatt volt itt, teljesen egyedül.

Pedig milyen egyszerű lenne megfordulni, és elhagyni a házat! Tudta, hogy a döntést egyedül neki kell meghoznia. Ugyanolyan könnyedén léphetne ki a házból, ahogyan idejött.

Amikor rájött, hogy az ő kezében van a döntés, végtelen nyugalom szállta meg. Már nem reszketett, és ideges dadogása is elmúlt. Nem érezte olyan elementáris erővel a sürgető késztetést, szívverése normálissá vált. A rémület sem szorongatta gyomrát. Megállt a lépcső tetején, a sötét folyosó elején. Tudta, hogy bármikor visszafordulhat, de azt is tudta, hogy tovább fog menni, bár fogalma sincs, miért, és ebben a pillanatban nem is akarta tudni. Nem tartotta magát bátornak, és bár csodálta a hősiességet, magától sosem várta el. Noha indítékai ezúttal homályosak voltak, ismerte önmagát annyira, hogy tudja, nem az önzetlenség vezérelte. Azért folytatja a küldetést, mert ösztönösen érezi, hogy nem volna bölcs dolog visszavonulni. Ez nem a körültekintő cselekedetek ideje.

A sötét helyiséget Dylan előtt, csupán egy félig nyitva álló ajtó mögül kiszűrődő fény világította be.

Amennyire meg tudta ítélni, az emeleten három szoba volt: kettő jobbra és egy balra. A fény a távolabbi ajtó mögül jött, jobbról.

Amikor Dylan a jobbról nyíló első ajtóhoz lépett, a félelem kezdett ismét elhatalmasodni rajta.

Zsákmányának lenyomatai az ajtó kilincsén is érezhetőek voltak. Majdnem visszahúzta a kezét, aztán ösztönei mégis haladásra biztatták.

A zár megcsikordult, a sarokvas szárazon nyikorgott. A folyosóról beszűrődő fényben egy üres hálószobát látott.

A jobb oldalról nyíló második ajtó felé indult, ahonnan a fény jött.

Amikor megfogta az ajtó gombját, Dylan már tudta, hogy megtalálta a beteg lélek búvóhelyét, mivel a negatív energiák rendkívül fölerősödtek.

Az illető nyoma szinte égette a tenyerét, s azonnal tudta, hogy az ajtón túl maga a Gonosz vár rá.

16. Fejezet

Amikor kiléptek a hátsó ajtón a házból, Marjorie-nak hirtelen eszébe jutott a vacsorája, amit az étteremből hozott haza, s vissza akart fordulni érte a konyhába.

Jilly felhívta a figyelmét, hogy holtan már nem fogja élvezni a sajtos hamburgert, ezért jobb, ha siet.

Dylan nyilvánvalóan nem figyelmeztette Marjorie-t elég határozottan, nem magyarázta el neki, milyen nagy veszélyben is van. Jilly azonban komolyan vette a férfi rossz előérzetét, és kitessékelte az idős asszonyt a házból a hátsó tornácra, majd a kertbe.

Ekkor azonban Marjorie hirtelen megmakacsolta magát és így szólt:

- Chicky, tud az úriember a késekről?
- Milyen úriember?
- A maga társa.
- Nem a társam, de ez most mindegy is. Milyen késekről beszél?
- Kenny szereti a késeket.
- Ki az a Kenny?
- Az ifjabb Kenny, nem az apja.
- Hát igen, a gyerekek ilyenek - állapította meg Jilly, még mindig az asszonyt terelgetve.
- Az öreg Kenny Peruban ül börtönben.
- Az nagy baj - jegyezte meg a lány.
- Az ifjabb Kenny, az én legidősebb unokám. Tizenkilenc éves.
- Szóval szereti a késeket?
- Gyűjti őket. Némelyik elég szép.
- Ennek igazán örülök, Marjorie.
- De sajnós azt hiszem, újra drogozik.
- Kések és drogok egyszerre? Mondhatom.
- Fogalmam sincs, mit tegyek. Tényleg. Néha teljesen begolyózik a kábítószerből. Azt hiszem, egy nap komolyan összeomlik - mondta Marjorie aggódva.
- Tetszik tudni, szerintem az a nap éppen ma van - felelte Jilly.

***

Dylan úgy érezte, mintha tenyerén százlábúak mászkálnának.

Nem engedte el a kilincsgombot azonnal, mert hirtelen megérezte egy másik, jobb lélek jelenlétét is.

Óvatosan nyitott be az ajtón. A helyiség két egyforma részre volt osztva, s jól látszott rajtuk a szoba két lakója közötti különbség. Mindkét részben állt egy ágy és egy éjjeliszekrény. A szoba Dylanhez közelebb eső fele tele volt puha fedelű könyvekkel megrakott polcokkal. A falon három különböző poszter lógott, egy 1966-os A.C. Shelby Cobra kabrió képe, mellette egy komoly külsejű, kissé rozszant C. S. Lewis, a harmadik pedig egy amerikai tengerészgyalogost ábrázolt.

A szoba távolabbi részében a falon vágó- és szúróeszközökből álló, csillogó fegyvergyűjtemény volt kiállítva. Karcsú és szélesebb török, szabályák, kardok Indiából, bajonettek, jatagánok... A fegyvereket gyönyörű, finom minták díszítették.

A helyiség innenső felén egy kis íróasztal állt, rajta szép rendben egy itató, egy tollkészlet, egy ceruzatartó, egy vastag szótár és az 1966-os A.C. Shelby Cobra modellje.

A túloldali asztalon százféle holmi hevert kaotikus összevisszaságban, köztük egy műanyag koponya és jó pár pornófilm. Az asztal melletti ágyon, és a földön összegabalyodott ágynemű, piszkos zoknik, szétszórt cipők, üres vizes- és sörös dobozok, cukor- és csoki papírok. Csupán a késgyűjteményre fordított különös gondot a szobarész lakója.

A szoba közepén, pontosan az elválasztó vonalon két bőrönd állt egymás mellett. A táskák tetején egy fekete cowboykalap hevert.

Dylan mindezt egyetlen szempillantással felmérte. A festéssel töltött évek során kifejlődött az a képessége, hogy pillanatok alatt képes volt fényképhez hasonló pontosságú képet alkotni az elé táruló látványról.

A következő másodpercben egy körülbelül tizenhárom éves fiún akadt meg a tekintete, aki a közelebbi ágyon ült, farmerban és pólóban. Bokáját összekötözték, száját kipeckelték, kezét az ágy fejtámlájához bilincselték.

***

Marjorie nem volt hajlandó elmozdulni a ház hátsó teraszáról. A lépcső tetején állva így szólt:

- Ki kell hoznunk.

Jilly nem akarta, hogy bárki megtudja az ő, vagy Dylan valódi nevét, ezért így szólt:

- Ne aggódjon, a társam majd kihozza.

- Nem Kennyről beszélek - mondta Marjorie kissé erőszakosabban.

- Hanem kiról?

- Travisről. Neki csak könyvei vannak. Kényy az összes kés, de Travisnek csak könyvei vannak.

- Ki az a Travis?

- Kenny öccse. Tizenhárom éves. Ha Kenny összeomlik, Travis húzza a rövidebbet.

- Travis ott van bent Kennyvel?

- Igen. Ki kell hoznunk onnan.

A konyha ajtaja még mindig nyitva állt, de Jilly nem akart visszamenni a házba.

Nem értette, miért rohant ide Dylan ilyen eszeveszett sebességgel, veszélybe sodorva Shepet és őt, de abban biztos volt, hogy a férfi nem megkésett hálát akart rebegni Marjorie-nek az udvarias kiszolgálásért. Jilly gyanította, hogy Dylan azért hajszolta idáig az autóját, mert meg akarta akadályozni Kennyt, hogy bevetésre induljon mesés késkollekciójával.

Ha valóban e különös észlelés űzte Dylant Késes Kenny szobájához, akivel nyilvánvalóan soha életében nem találkozott, a logika szabályai azt sugallták, hogy Travisről is tudnia kell. Valószínűleg nem fogja összetéveszteni a két srácot.

Logikáról azonban a jelen események közepette elég nehéz lenne beszélni. Ez a világ tökéletesen új volt Jillynek, tökéletesen új logikát kellett megszoknia, s egy ilyen világban, ebben a furcsa, sötét házban bármi megeshet Dylannal.

Jilly utálta a késeket. Nem szívesen ment be a házba, ahol Kenny és késgyűjteménye lakik.

Két perccel korábban, amikor Jilly belépett a konyhába és kivette Marjorie kezéből a telefont, a szegény asszony egészen bénultnak és kábának tűnt. Mostanra azonban izgatottá, és zavarodottá vált.

- Ki kell hoznunk Travist! - ismételte.

Jillynek azonban egyáltalán nem hiányzott, hogy valaki kést döfjön a hátába, vagy, hogy egy hisztérikus nagy kíséretében visszamenjen a házba, nehezítve Dylan amúgy sem könnyű helyzetét.

- Maradjon itt, Marjorie. Nagyon kérem, ne mozduljon innen. Majd én elintézem. Megkeresem Travist és kihozom.

Ahogy Jilly elfordult, Marjorie megragadta a karját.

- Kik maguk, aranyom?

- A rendőrségtől jöttünk - füllentette a lány.

- Hol van az egyenruhájuk?

- Titkos ügynökök vagyunk - mondta Jilly, de nem ajánlotta fel, hogy bemutatja a jelvényét - Maradjon itt, asszonyom, kérem. Itt biztonságban van. Engedje, hogy a hivatásosok intézzék el ezt az ügyet.

***

A pólós srácot alaposan megverték. Az egyik szeme bedagadt, álla eldeformálódott. Arca bal oldalára odaszáradt a vér.

Miközben leszedte a ragasztót a kölyök arcáról, és kivette a piros gumilabdát a szájából, Dylanben hirtelen felrémlt, milyen tehetetlenül hevert nemrég ő is a széken a motelszobában. Hirtelen érezte, ahogy felgyülemlik benne a kitörni kész, tehetetlen düh.

Haragját nem az táplálta, amit korábban elszenvedett, sőt még csak nem is az, ami valószínűleg vár rá az elkövetkező napokban, hanem a fiú iránt érzett együttérzés, és az ártatlanul szenvedő áldozatok iránti sajnálat.

Dylan mindig is érzékenyen reagált a világban tapasztalt erőszakra, de ennyire intenzíven még nem érezte át a szenvedést. Haragjának ereje és tisztasága megdöbbenetete.

Valami különös dolog történik vele, gondolta, és ez az átalakulás nem csupán a hatodik érzék felerősödéséből áll. Egyre különösebb és félelmetesebb eseményekbe sodródik.

Miután eltávolította a szájpecket, kiderült, hogy a fiú tudatánál van, és képes felfogni, mi történik vele. Idegesen pillantott az ajtóra és suttogva megszólalt:

- Kenny teljesen bekattant. A nagy szobájában van egy lány. Azt hiszem, meg akarja ölni. Utána a nagyit, aztán engem. Engem öl meg a végén, mert a legjobban engem utál.

- Ki az a lány? - kérdezte Dylan.

- Becky. Az utcában lakik.

- Kislány?

- Tizenhét éves.

A láncot, ami a fiú bokáit fogta körül, lakattal rögzítették.

- A kulcsok? - kérdezte Dylan.

- Kennynél vannak. - A fiú tekintete végre az ajtóról Dylanre szegeződött. - Azok nélkül nem tud kiszabadítani.

Dylan úgy érezte, kötelessége hívni a rendőrséget a 911-en, még akkor is, ha ezzel halálos veszélybe sodorja magát, Shepet és Jillyt.

- Hol a telefon? - suttogta.

- A konyhában - felelte a fiú. - És van egy a nagy szobájában is.

Az ösztönei azt súgták Dylannek, hogy nincs ideje lemenni a konyhába. A fiút sem akarta egyedül hagyni, mert attól félt, megölik, mielőtt a lépcső aljára ér.

A nagy szobájában viszont volt telefon, de bizonyára Kenny is ott volt. Ha Dylan mégis úgy dönt, hogy beteszi oda a lábát, minden ügyességére szüksége lesz.

Hirtelen a falon lógó fegyverekre terelődött a figyelme, de aztán elhessegette a gondolatot, mert nem érzett kedvet ilyen piszkos munkához.

A fiú azonban elkapta Dylan pillantását, és így szólt:
- Ott a fal mellett.

A falhoz támasztva egy baseballütő állt. Amolyan régi, keményfából készített darab. Dylan eleget játszott ilyenekkel gyerekkorában, de sosem használta verekedésre.

Lehet, hogy volt a szobában jobb eszköz, ő azonban mégis szívesebben fogott baseballütőt a kezében, mint bajonettet.

- Teljesen bekattant - emlékeztette a fiú.

Dylan azonnal elindult kifelé a szobából. Végighaladt a folyosón, majd az egyetlen második emeleti szobához ment, amelyet még nem vizsgált át.

Az ajtón egyetlen halvány fénysugár sem szűrődött ki.

Csend ereszkedett a házra. Dylan az ajtóra tapasztotta fülét és várta, hogy a bekattant Kenny elárulja magát.

***

Vannak előadók, akik olyan mértékben azonosulnak az általuk játszott személyiséggel, hogy előbb-utóbb az életben is úgy viselkednek, mintha a színpadon lennének. Az eltelt években Jillynek is elég jól sikerült meggyőznie magát, hogy ő az a dögös, dél-nyugati amazon, akit a színpadon alakít.

A konyhába visszatérve szomorúan fedezte fel, hogy a vágy és a valóság az ő esetében mégsem esik egybe. Ahogy gyorsan próbált valami fegyvert keríteni, és ennek érdekében minden fiókot és szekrényt átkutatott, lába elgyengült az idegességtől, szíve pedig hevesen kalapált.

A henteskést megfelelő fegyvernek találta, bár nem volt biztos abban, hogy szívesen használná is. Ráadásul ahhoz, hogy a kést használni tudja, egészen közel kellene kerülnie az ellenséghez. Ha le kell ütnie Kennyt ahhoz, hogy megállítsa, sőt talán meg is kell ölnie, akkor Jilly szívesebben tenné ezt meg a lehető legtávolabbról, mondjuk egy távcsöves puskával a szomszéd ház tetejéről.

***

Sem a baseballütő, sem a harag nem tette Dylant olyan bátorrá, hogy örömet betörjön a sötét szobába, és előrángassa a drogos, bekattant kamaszt, akinek valószínűleg jóval több szúró- és vágófegyvere van, mint amennyi ildomos. Miután kissé megnyitotta az ajtót - megint érezte a felé áradó negatív energiát -, a folyosón várt, és hátát a falnak támasztva hallgatózott, de semmit sem hallott.

Szeretett volna minél előbb túl lenni a dolgon, beoldalazott az ajtónyílásba, körbetapogatta az ajtókeretet, és megkereste kezével a villanykapcsolót. Lelki szemei előtt felrémlt, hogy Kenny odabent készenlétben áll, és egy késsel azonnal a falhoz szegezi a kezét, de semmi nem történt.

A nagy szobájában nem volt mennyezeti lámpa, hanem az egyik éjjeli lámpa gyulladt fel, lágy fénye betöltötte a helyiséget.

A szobából két másik ajtó nyílt, mindkettő csukva volt. Az egyik talán a gardróbba, a másik pedig a fürdőbe vezetett.

Az egyik sarokban egy ember nagyságú, ovális tükör állt, de sem e mögött, sem a függöny mögött nem bujkált senki. Dylan csupán saját képét látta visszatükröződni.

A franciaágy túlsó oldalán, a padlón fekvő Kenny nyugodtan elrejtőzhetett volna, de más búvóhely nemigen volt.

Ami Dylant leginkább aggasztotta, az az ágyon fekvő alak volt, aki erősen reszketett a vékony zsenília takaró alatt. Dylan óvatosan közelebb lépett az ágyhoz és megszólalt:

- Kenny?

Az ágyon fekvő valaki ekkor abbahagyta a remegést, és mozdulatlaná dermedt.

Dylan mindkét kezével megmarkolta a baseballütőt, készen arra, hogy lesújtson vele, és újra megszólalt:

- Kenny?

Az alak ekkor mocorogni kezdett, egyre izgatottabban és nyugtalanabban.

A gardróbba és a fürdőbe nyíló ajtók továbbra is zárva voltak.

Dylan hátrapillantott, a folyosó felőli ajtót figyelte.

Semmi.

Zaklatott agyában az utcában lakó, megfenyegetett leány neve után kutatott, amelyet a megbilincselte fiú említett korábban. Hirtelen bevillant a név.

- Becky?

A pléd alatt heverő titokzatos figura megrándult, de nem válaszolt.

Dylan nem merte lehúzni a takarót az alakról, csak állt előtte bénán, kezében a felemelt ütővel. Mi van, ha Kenny az, és csak a megfelelő pillanatra vár, hogy kiugorjon az ágyból, a pléd alól, teljes fegyverzetben.

Lágy fények, halvány árnyékok.

A pléd alatt rángatózó alak.

17. Fejezet

Jilly a földszinti folyosón lassan elhaladt három sötétbe burkolózó szoba mellett. Mindegyik előtt megállt hallgatózni, de nem vett észre semmit, ezért továbbment az előcsarnok felé, és eljutott a lépcsőhöz.

Elindult felfelé, amikor fémes pattanást hallott a háta mögött, s így azonnal megállt. A pattanást kattanás, majd gyors csikorgás követte, azután beállt a tökéletes csend.

A zajok mintha az első szobából jöttek volna, ami az előcsarnokkal szemben volt. Talán a nappali lehetett az.

Ha az ember éppen azon igyekszik, hogy elkerülje egy bekattant kölyökkel való találkozást, akit még nagyanyja is közveszélyes őrültnek tart, akkor a legkevésbé sem akar holmi fémes hangokat hallani a háta mögüli sötét szobából. Az zajokat követő csend pedig hihetetlenül vészjósló volt.

Jilly, élete során sokszor megtapasztalta, hogy a csapásokkal szembe kell néznie. Anyja mindig azt tanácsolta neki, hogy minden szerencsétlenséget próbáljon pozitívan szemlélni, és minél előbb túljutni rajtuk. Ám a gondolattól, hogy a drogtól eszelős Kenny talán az éjsötét nappaliban rejtőzik, és a késeit élesíti, pánik mardosta a gyomrát

Óvatosan visszahúzódott a lépcsőről az előcsarnokra, és ekkor újra meghallotta a hangot.

***

Dylan zihálva kapkodta a levegőt. Két lehetősége volt: vagy megvárja, amíg a letakart alak mozdul először, amely végzetes is lehet, vagy ő rántja le a leplet róla, s akkor végre megtudja, hogy ki az, és mit akar.

Felemelte a jobb kezében szorongatott baseballütőt, szabad kezével pedig megragadta a takarót és félredobta. Egy fekete hajú, kék szemű, mezítlábás, tizenéves lányt tűnt elő levágott farmerban és ujjatlan, kék mintás blúzban.

- Becky?

Rémület ült a lány arcán, a szemei kidülledtek. A félelem minduntalan végigszaladt rajta, hol csak a fejét, hol az egész testét készítette újabb és újabb rángatózásra.

Tekintete a plafonra szegeződött, mintha nem is lenne tudatában, hogy váratlanul a segítségére siet valaki. Szinte révületben volt.

Dylan újra megszólította, de mivel a lány tudomást sem vett a környezetéről, a férfi már azon kezdett gondolkodni, hogy talán teletömték szerencsétlent valami droggal.

Ezután váratlanul, nem is nézve Dylanre, a lány félig összeszorított fogakkal sürgetően így szólt:

- *Fuss!*

Dylan még mindig felemelve tartotta a baseballütőt a jobb kezében, és közben igyekezett szemmel tartani minden ajtót. Ugrásra készen figyelt minden hangra, mozdulatra, s megmoccanó árnyéokra. Pillanatnyilag úgy tűnt, nem fenyegette veszély, a virágos tapéta és a sárga függönyök nyugalma nem zavarta meg semmi.

- Kiviszlek innen - ígérte a lánynak.

Dylan odanyújtotta a szabad kezét, de a lány nem fogta meg. Csak feküdt görcsösen rángatózva, tekintetét még mindig a plafonra szegezte.

- *Fuss* - suttogta Becky még elkeseredettebben -, *az Isten szerelmére, fuss!*

A lány rángatózása, tehetetlensége és vészjósló figyelmeztetése pattanásig feszítették Dylan már amúgy is elhasznált idegeit.

Sebesen járt az agya. A lány bénultsága valószínűleg pszichés.

Felemelhetné az ágyról, és kivihetné a szobából, de akkor le kellene tennie a baseballütőt.

- Hol van Kenny? - kérdezte Dylan suttogva.

A lány végre levette a tekintetét a plafonról, s a szoba sarkánál lévő csukott ajtóra nézett.

- Ott? - sziszegte Dylan.

Becky ránézett, tekintetük most találkozott először... majd a lány ismét az ajtó felé fordította a fejét.

Dylan óvatosan megkerülte az ágyat, és átment a szobán. Kenny bárhonnán nekironthatott.

Megnyikordult az ágy, amikor a lány fel akart emelkedni.

Amikor Dylan megfordult, látta, hogy Becky már nem a hátán fekszik, hanem térdre emelkedve próbált felállni az ágyon. Jobb kezében egy kést tartott.

***

Jilly elérte a boltíves átjárót, majd megtalálta a villanykapcsolót, és villanyt gyújtott.

A dühös szárnycsapkodás majdnem visszatántorította. Ugyanazt érezte, mint nemrég a sivatagban az Expedition mellett. Mintha láthatatlan galambok százai repdesnének körülötte. Madarak vakító vihara, amit egyedül csak ő érzékelt. De ezúttal a szárnycsapkodás hangja hamar elhalkult, majd néhány búcsúcsapás után végleg megszűnt.

Kenny nem élesítette a késeit. Kenny ott sem volt, hacsak nem kuporgott valamelyik karosszék vagy kanapé mögött.

Ekkor újra meghallotta a fémes pattogást. Felnézett, és egy kálikat pillantott meg. Két méter magasan lógott a padló felett, az alját pedig egy állólámpáéhoz hasonló talapzat támasztotta.

A fémkalitka egyik keresztrúdjába egy papagáj kapaszkodott apró, karmos lábaival. A tollas kis rab fel-alá mozgatva hajlékony nyakát úgy játszott csőrével a kalitka korlátján, mintha hárfázna.

Jilly megkönnyebbülten sóhajtott, ugyanakkor égett az arca a szégyentől, hogy egy papagáj rémítette halálra. Visszahúzódott a lépcsőházba.

Az ijedség, és az iménti újabb paranormális élmény hatására alig bírta ellenállni annak, hogy kimeneküljön a házból. Ehelyett Dylan felé folytatta útját. A madár elhallgatott, mire Jilly elérte a lépcsőfordulót, a szárnyak *emléke* viszont ott maradt a tudatában, így nem volt elég körültekintő, amikor a felső szintre ment.

***

A hamis félelem már tovatűnt Becky kék szeméből, s helyette örült vidámság költözött belé.

Őrjöngve lökte el magát az ágytól, vadul hadonászva a késsel. Dylan ki tudott térni az útjából, s úgy tűnt Beckynek nagyobb a lelkesedése, mint a gyakorlata a gyilkolásban. A lány megbotlott, s majdnem elesett, kis híján saját magát nyársalva fel. Ekkor elkiáltotta magát:

- Kenny!

Kenny nem azon az ajtón jött be, amelyikre Becky mutatott az imént. A fiatal férfi hajlékony volt, vékony, de izmos, ráadásul gyors és zajtalan, mint egy kígyó. Kínzó örület ült az arcán.

Kenny fekete cowboy csizmát, fekete farmert és pólót, valamint fekete farmerkabátot viselt, amelyen zöld indiánhímzés fénylett.

- Hát te meg ki vagy? - kérdezte Kenny Dylant, majd választ sem várva Beckyhez fordult, s tőle kérdezte:

- Hol a pokolban van az a vén banya?

Kétségtelen, hogy ez a kettő itt a napi kemény munka után hazatérő Marjorie-ra várt.

- Kit érdekel, hogy ki ez - mondta Becky. - Csak öld meg, azután majd megkeressük az öreg tyúkot, és kibelegzük.

Úgy tűnt, az összebilincselte fiú alaposan félreértette a bátyja és a lány közötti kapcsolatot. Hidegvérű összeesküvők ezek, akik meg akarják ölni Kenny nagyanyját és testvérét. Azután valószínűleg a házban található összes pénzt felmarkolják, bedobják Kenny két összecsomagolt bőröndjét a kocsiba, majd útra kelnek.

Talán egy kicsit távolabb, Becky házánál is megállnak majd, hogy felszedjék a lány csomagjait. Sőt, az is lehet, hogy a lány családját is ki akarják irtani.

Akármi terv társult is a zűrzavarhoz, egy biztos, Dylan csapdába került.

Kenny egy harminc centis kést tartott a kezében, amelynek pengéje veszedelmesen élesnek látszott. Gumimarkolatán még az ujjak helyét is megformázták, ami egyrészt hatékonyabbá, és pontosabbá teszi a használatot, másrészt a fegyvert így elképesztően nehéz kiszedni egy elszánt ember kezéből.

Dylan baseballütője mindkettőjük késénél jóval hosszabb volt, és tapasztalatból tudta azt is, hogy testi adottságai el szokták riasztani a támadókat. Az utcai gazemberek rendszerint elkerülték. Valószínűleg azt feltételezték, hogy ekkora testben csak egy agresszív barom lakhat, holott a valóságban Dylannek vajszíve volt.

Kenny habozott kicsit, valószínűleg azért, mert nem tudhatta hányan lehetnek még Dylanen kívül a házban.

A férfinek közben átvillant az agyán, hogy talán kiadhatná magát rendőrnek, azt állítva, hogy az erősítés már úton van. Aztán elvetette az ötletet, mivel a civil ruhát még csak-csak be tudta volna nekik adni, de hogy miért hord baseballütőt pisztoly helyett, azt már végképp nem.

Kennyről nem tudta volna megmondani, meddig fog még habozni, de Becky gonosz vidámsága azt sugallta, hogy a lány nem sokáig halogatja a támadást.

Dylan úgy döntött, megelőzi őket. Figyelem elterelésből néhány gyors lépést tett Kenny felé, aztán megpördült, s egyenesen a lány kést markoló kezére ütött.

Testalkatából ítélve Becky talán tornász lehetett vagy reményteljes balerinanövendék, akire a szülei súlyos dollár ezreket költöttek, reménykedve, hogy egy nap világhíres táncos lesz a lányukból. Mindenesetre, elég gyorsnak, hajlékonynak bizonyult, nem úgy, mint amikor az előbb feltápáskodott az ágyról. Visszazuhant, s így elkerülte az ütőt, majd győzedelmesen felkiáltott:

- Ha! - Ezután azonnal felugrott, majd félig leguggolt, hogy a visszafelé csapódó ütést is elkerülje.

Dylan nem remélte, hogy Kenny passzivitásba vonulva tovább várakozna, amikor ilyen remek alkalom kínálkozott a megmérkőzésre. Jól is gondolta, Kenny gyilkolásra készen emelte fel kését.

A fiú szemében nem vad kegyetlenség tükröződött, mint Beckyében, hanem inkább egy dögevő aljas számítása, aki az ellenség gyengesége láttán felbátorodik. Szörnyeteg volt, de nem olyan vad, mint kék szemű barátnője, ráadásul nem volt elég gyors sem. Mire Dylan feléje fordult, és ütőjével az irányába csapott, már régen támadásra készen kellett volna állnia, és hirtelen kitérnie az ütés elől. Ehelyett azonban csak meghátrált, lebukott, s ennek esett áldozatul.

Egy ügyes húzással Dylan ütője eltörte Kenny jobb alkarját. Hiába volt késének hajlított fogója, rajta az ujjak számára kidolgozott hely, a fegyver kihullott a kezéből.

Az üvöltő Kenny ahelyett, hogy elrohant volna, összeesett, mint egy rongybaba. Dylan azonnal érezte, hogy Becky közelít a háta felé.

***

Amikor Jilly az utolsó előtti lépcsőfokra ért, meghallotta, hogy valaki azt kiáltja:

- Kenny!

Hirtelen megállt, mielőtt a felső folyosóra lépett volna, és teljesen összezavarodott, hiszen a kiáltás sem Dylantól, sem a tizenhárom éves fiútól nem származott. A sürgető, éles hang csakis egy nőé lehetett.

Zajokat hallott, majd egy férfi hangját, de biztosan nem Dylanét, és nem is a fiúét, bár nem értette, miről beszélnek.

Jilly azért merészkedett idáig, hogy Dylant figyelmeztesse, a kis Travis is itt van a házban Kennyyel, no meg persze segíteni is akart neki, ha szüksége lenne rá. Nem dermedhet meg itt a lépcsőn, hiszen hová lenne akkor amúgy is zsugorodó önbecsülése.

Jilly tehát továbbment. Pislákoló fény szűrődött ki a bal oldali egyik nyitott ajtón keresztül, egy jobb oldali ajtóban pedig erős fényt látott: a gerlék az egyik zárt ablakon beszállva repültek végig a hallon.

A madarak nem keltettek zajt - nem turbékoltak, nem búgtak, szárnyaik csapkodásától a legkisebb nesz sem keletkezett. Amikor a fehér tollak tömege körülvette Jillyt - ezernyi bámuló szempár, tátogó csőrök -, nem gondolta, hogy érezni is fogja őket, pedig így történt. A szárnyuhogás keltette szellő tömjéntől illatozott. Szárnyaik végigsimították Jilly testét és arcát.

Szorosan a bal oldali falhoz lapulva, gyorsan ment tovább, egyenesen a fehér szárnyak kavargása felé tartva, mintha egy sűrű, tollas hóviharba készülné belépni.

Jilly nem a madaraktól félt, hiszen azok eddig nem bántották őt, attól félt, hogy elveszíti józan esztét. Úgy érezte, a madarak megjövendölt látomásának bizonyítékai, s bár e gondolat felötlött benne, fogalma sem volt arról, vajon mi lehet a *megjövendölt* látomás.

Bár a jelenség nem tett benne kárt, a madarak időzítése nem is lehetett volna rosszabb. Minél előbb meg kellett találnia Dylant, s a madarak - akár valóságosak voltak, akár nem - akadályozták ebben.

- Ha! - kiáltott fel valaki a közelben, s egy pillanattal később Jilly észrevette baloldalon a nyitott ajtót. A kavargó madársereg azonnal eltűnt a szeme elől.

Átlépett a küszöbön. Egy hálósobában találta magát, amit egyetlen lámpa világított meg. A közepén ott állt Dylan, kezében a baseballütővel, körülötte egy fiatalember - talán Kenny az? -, meg egy tinédzser lány. Mindkét idegen kést szorongatott a kezében.

Ebben a pillanatban az ütő lecsapott, a fiatalember felüvöltött, a roppant élesnek látszó kés pedig kiesett a kezéből, és a fiókos szekrény elé zuhant.

Amikor Dylan meglengette a baseballütőt, a tinédzser lány megfeszült egy pillanatra, és még jobban összekuporodott. Amikor Kenny felüvöltött fájdalomában, a lány azonnal támadó helyzetbe emelte a kését, s rögtön Dylanbe szúrta volna, ha valami nem tereli el a figyelmét.

Éppen, amikor a lány felemelkedett a guggolásból, Jilly elkiáltotta magát:

- Rendőrség!

Becky összerezzen, és oldalra lépett, mert nem mert hátrat fordítani Dylannek.

Szemei kékjében az örület vibrált.

A kamrában talált rovarirtó flakonon két állás volt: permetezés és sugár. Jilly a lány arcára irányította a szórófejet, és megnyomta.

A rovarirtó permete Becky száját találta el, és mivel a lány épp a száján keresztül, izgatottan kapkodta a levegőt, a mérge úgy áramlott be a szájüregébe, mintha ivókútból itta volna a vizet, hogy ajkait, s nyelvét is megnedvesítve.

A rovarirtó szer a hangyáknak azonnali halált okoz, egy emberre viszont jóval enyhébb a hatása. Az undorító folyadék arra volt jó, hogy Becky minden harci kedvét elvegye. Félrehajította a kését. Elnémult, zihálni és köpködni kezdett, majd odatántorgott a fürdőszobaajtóhoz, és felrántotta. A mosdóhoz lépett, megnyitotta a hideg vizes csapot, majd újra meg újra - köpködve és fuldokolva - kimosta a száját.

Kenny a padlón feküdt, egyre hangosabban nyögött és vinnyogott.

Jilly ránézett Dylanre, s megrázta a hangyairtó flakonját.

- Ezentúl ezt használom, ha valaki megpróbál szórakozni velem.

- Hol van Shep?

- A nagymama beszélt Kennyről és a késekről, azért jöttem utánad. Nem akarod esetleg azt mondani, „Kösz Jilly, hogy megmentetted az életem”?

- Megkértelek, hogy ne hagyd egyedül!

- Minden rendben van vele.

- *Semmi* sincs rendben vele, ha odakinn van, teljesen egyedül! - mondta Dylan, felemelve a hangját.

- Ne kiabálj velem! Te jó Isten, úgy hajtottál ide, mint egy örült, azt sem mondtad, miért, aztán fogtad magad és kiugrottál az autóból, és ott hagytál! Mégis mit gondoltál, mit fogok tenni? Hogy csak üldögélek

odakint ölbe tett kézzel, mint egy jól nevelt kislány, s várok rád, mint egy hűséges pincsikutya?

- Nincs benned semmi felelősségérzet - folytatta tovább Dylan.

- De igen. *Hatalmas* felelősségérzetem van.

- Egyedül hagytad Shepet.

- Úgysem megy sehová!

- Nincs időm erre a veszekedésre.

- Na és ki kezdte? - vágta oda Jilly, majd elfordult tőle, s ki is ment volna a szobából, ha a galambok látványa meg nem állítja.

A csapat még mindig a halion keresztül áramlott a nyitott hálósoba ajtó előtt, a lépcsők felé. Ha ezek a látomások valóságosak lettek volna, a ház mostanra dugig megtelt volna galambbal.

Jilly azt akarta, hogy eltűnjenek, de azok egyre csak repültek és repültek. Háta fordított nekik újra a józan eszét féltve.

- Ki kell innen mennünk! Marj előbb-utóbb kihívja a rendőrséget.

- Marj?

- Az asszony, aki azt a varangyos kitűzőt adta, s valahogy ezt az egészet elindította. Kenny nagymamája, illetve Travisé is. Mit akarsz, mit csináljak?

***

Becky a fürdőszobában a vécé előtt térdelve hányt.

Dylan odakint egy egyenes támlájú székre mutatott. Láta, hogy Jilly veszi a lapot.

A fürdőszobaajtó kifelé nyílt, így Dylan a szék támláját odatámasztva ki tudta ékelni a fogantyút. Beckyt ide zárják be, amíg a rendőrség meg nem érkezik, és ki nem szabadítja.

Dylan tudta, hogy a lány pillanatnyilag nem tudna ártani neki, de azért azt sem szeretne volna, ha lehányja.

A padlón az összekötözött Kenny próbálta kiszabadítani magát. Könny és takony borította az arcát, s ahogy szitkozódott, buborékokat formált a nyála. Folyamatosan káromkodott, de szavainak nagy része értelmetlen volt. Orvosi segítséget követelt, s kegyetlen bosszúval fenyegetőzött.

A Dylan által kilátásba helyezett fenyegetés, hogy kivájja Kenny koponyáját, nem hangzott túl hihetően, de a kölyök komolyan vette, talán azért, mert ha most ő lett volna Dylan helyében, valószínűleg meg is teszi. Azonnal elővette az öccsét megbéklyózó lakat kulcsát a hímzett póló zsebéből, amikor Dylan ezt követelte tőle.

Jilly alig akart Dylan után menni, amikor a fiú megindult a hálósobából kifelé, mintha újabb gonosztevőtől félt volna, aki ellen a hangyairtó nem elég hatékony. Dylan megnyugtatta, hogy Kennyn és Beckyn kívül más gazember nincs a házban. Kelletlenül követte Dylant a bilincsbe vert fiú hálósobájához, de közben újra meg újra hátrafordulva, a folyosó végén lévő ablak felé bámult, mintha szellemeket látna.

Miközben Dylan kiszabadította Travist, elmagyarázta neki, hogy Becky nem igazán az a

„Miss-Minden-Amerikai-Tinédzser-Büszkesége” aminek hitte, azután mindnyájan lementek a konyhába.

Ekkor Marj beviharzott a hátsó verandáról, megölelte kis unokáját, majd jajveszékelnéni kezdett, amikor meglátta a szeme alatti monoklit. Travis szinte eltűnt az ölelő karok között.

Dylan megvárta, amíg a fiú félig kiszabadult az ölelésből, s csak akkor mondta:

- Kennynek és Beckynek orvosi segítségre van szüksége...

- És egy börtöncellára - tette hozzá Jilly.

- De adjon nekünk még két-három percet, mielőtt a 911-et hívja - kérte Dylan.

Ez az utasítás teljesen összezavarta Marjot.

- De hiszen maguk a rendőrségtől jöttek, nem?

Jilly gyorsan rövidre zárta a kérdezősködést:

- Mi egy különleges ügyosztálynak dolgozunk.

Ez mondat még jobban megzavarta az idős nőt, de a kis Travisnek nagyon tetszett. A fiú így szólt:

- Nyugi, lesz idő a menekülésre, de tulajdonképpen kik vagytok ti?

Dylan hirtelen meg sem tudott szólalni, de Jilly kivágta magát:

- Ha mi azt tudnánk! Ma délután még meg tudtuk volna válaszolni ezt a kérdést, de most fogalmunk sincs.

Valóban ez volt az igazság, de sem Marj sem Travis nem lett nyugodtabb tőle.

Az emeleten Kenny segítségért kiáltott.

- Jobb, ha indultok - tanácsolta Travis.

- Nem tudod, merre mentünk, kik voltunk, a kocsinkat sem láttad!

- Pontosan - egyezett bele Travis.

- Megteszed nekünk még azt a szívességet, hogy valóban nem nézed meg, merre megyünk?

- Úgy tudjuk, hogy felvettétek a nyúlcipőt, és elmenekültetek.

Dylan három percet kért, mivel Marj és Travis nem tudta volna megmagyarázni a hosszabb késlekedést a hekusoknak: de ha Shep esetleg elkóborolt, akkor végük. Három perc alatt nem tudták megtalálni.

A járdaszegélynél ott állt a néma Expedition, a vezetőülés ajtaja kitárva.

A ház előtti gyepen mentek keresztül, amikor

Dylan már látta, hogy Shep ott ül a hátsó ülésen és elemes olvasólámpájának fénye a könyvről visszaverődve megvilágítja az arcát.

- Mondtam - szólalt meg Jilly.

Dylan megkönnyebbült, s ezért türtőztette magát, és nem vágott vissza.

A Shepherd felöli ablakon keresztül lehetett látni a könyv címét: *Szép remények*, írta Charles Dickens. Shep Dickens megszállottja volt.

Dylan beült a kormány mögé, becsapta az ajtót, s azt számolgatta, hogy körülbelül fél perc telhetett el azóta, hogy Travist a konyhában hagyták.

Jilly az anyósülésen maga alá húzta a lábát, nehogy letapossa Fredet, majd Dylan felé nyújtotta a kulcsokat, de hirtelen visszakarta.

- Mi van, ha megint bedilizel?

- Nem diliztem be!

- Akármit is volt ez, mi van, ha újra megteszed?

- Úgy érzem, még van rá esély - gondolkodott el Dylan

- Jobb, ha én vezetek.

Dylan megrázta a fejét. - Mit láttál fenn az emeleten, útban Travis szobája felé? Folyton a folyosó végén lévő ablak felé bámultál?

Jilly habozott, azután odaadta a férfinak a kulcsokat. - Rendben van, te vezetsz.

Egy perc telt el, amióta kiléptek a házból, amikor Dylan megfordult a kocsival. Azon az úton indultak, amelyiken jöttek, az eukaliptuszfák nélküli Eukaliptusz sugárúton. Mire Travis felhívta a 911-et, már rég a másik állam felé vezető utcákat rótták.

Dylan ráhajtott az I-10-es útra keletnek, a város vége felé, ahol Jilly Cadillacje füstölögve várt az elszállításra, de ekkor a fiú így szólt:

- Nem kéne erre mennünk. Olyan érzésem van, hogy valami még történik, ha erre folytatjuk.

- Ma éjjel nem szabad hanyagolnunk a megérzéseinket - jegyezte meg Jilly.

Dylan végül rátért a 191-es főútra, egy kétsávos, aszfaltozott útra, amely észak felé vezetett, s nem volt forgalmas e késő éjszakai órában. Fogalma sem volt, hová vezet a 191-es, de nem is érdekelte. Most nem számított, merre mennek, csak haladjanak, hogy kellő távolságra lehessenek a Coup DeVille-ben elégett hullától, meg az Eukaliptusz sugárúton álló háztól.

Az első három mérföld alatt egyikük sem szólalt meg, aztán Jilly észrevette, hogy Dylan remegni kezdett. Csak most, hogy az adrenalin szintje a normális felé kezdett közelíteni, most, hogy a túlélési ösztön győzedelmeskedett a génjeiben, csak most - eléggé megkésve - taglózta le az események hordereje. Dylan minden igyekezetét összeszedve próbálta palástolni Jilly elől remegését, de amikor a fogai kezdtek hangosan össze-össze koccanni, belátta, mennyire sikertelen az igyekezete. Oldalra nézve észrevette, hogy a lány is remeg, s magát két kézzel átölelve ringatózik az ülésben.

- A f-f-francba - mondta.

- Ja.

- Mindig tudtam, hogy nem vagyok egy szupernő - jegyezte meg szomorkásán.

- Hát nem.

- Nem vagyok elég bátor erre a feladatra.

- Én sem - mondta Dylan.

- Láttad azokat a késeket?

- Bazi nagy kések voltak - helyeselt Dylan.

- Te meg ott állsz a baseballütőddel. Teljesen elment az eszed, O'Conner?

- Az biztos, hogy nem voltam magamnál. De te meg jössz a hangyaölőddel! Te sem voltál a racionalizmus megtestesítője, Jackson!

- Működött, nem?

- Ügyes célzás volt, az biztos.

- Köszö. Gyerekkoromban olyan helyen laktam, ahol sokat lehetett gyakorolni a csótányokon. Gyorsabban mozogtak, mint Becky. Te pedig biztos jó baseballjátékos voltál.

- Pedig már kissé kiöregedtem a játékból. Figyelj, Jackson! Nagy bátorság kellett ahhoz, hogy fel gyere, azok után, amiket megtudtál Kennyről és a késmániájáról!

- Inkább örültség volt a részemről. Akár meg is ölhetek volna minket.

- Ez igaz - jegyezte meg Dylan -, de nem így lett.
- De meg ölhetek volna. Nem hiányzik nekünk több ilyen baromság, ugye, O'Conner?
- Remélem nem is lesz - mondta a fiú.
- Komolyan gondolom. Nem akarok még egy ilyet átélni.
- Nem hiszem, hogy van választási lehetőségünk.
- Pedig én így akarom - mondta a lány.
- Úgy értem, nem mi irányítjuk a dolgokat.
- Az én esetemben ez nem igaz - győzködte a lány.
- Lehet, hogy máskor te irányítasz, de most biztosan nem.
- Kezdek megijedni.
- Nekem is tele van a nadrágom, gondolhatod - mondta a fiú.

A beismerő vallomás, merengő csendhez vezetett.

A reflektor fényében éjjeli lepkék repkedtek előttük, kicsi fehér szellemlepkék, illetve nagyobb szürkék, amelyek mintha egy halotti lepel kis darabjai lettek volna. Hátborzongatónak tűntek, ahogy a fényszóró megvilágította őket, majd öngyilkos módjára, a szélvédőbe csapódtak.

A klasszikus festményeken a pillangó az életet, a boldogságot és a reményt szimbolizálta. Az éjjeli lepkék azonban a kétségbeesés, az enyészet, a pusztulás és a halál jelképei.

Dylanre borzalmas hangulat telepedett. Ingerült volt, mintha minden idegszálát moly rágta volna. Amikor újraélte az Eukaliptusz sugárúton történeteket, elgondolkodott, vajon mi jöhet még ezután.

Gyötörte a bizonytalan jövőtől való félelem. Hamarosan azonban az aggodalom helyébe vidámság költözött, s a vad örömtől majdnem hangosan felnevetett. Hol kijózanodott az aggodalomtól, hol pedig mámorossá vált, amikor az újonnan megszerzett erejében rejlő fantasztikus lehetőségekre gondolt.

E különleges lelkiállapot annyira új volt számára, hogy képtelen volt szavakba önteni, mit érez, hogy Jillynek is elmagyarázhassa. Ám amikor a sivár országútról, a szálló lepkerajokról elvette tekintetét, és Jillyre nézett, azonnal tudta, hogy a lány hasonlóan eufórikus lelkiállapotban van.

Olyan területre tévedtek, ahol nagyobb csodák várnak rájuk, mint az Ózban a Smaragdváros.

18. Fejezet

Egyes kutatók szerint fennáll az a veszély, hogy a Föld mágneses pólusai elmozdulhatnak, mint ahogy az már a múltban is megtörtént, s ennek következtében a bolygó forgásának szöge megváltozik. Ezzel katasztrofális változások következhetnek be a Föld felszínén. A trópusi térségekben egyetlen pillanat alatt sarkvidéki fagy állhat be, arra kényszerítve például a Miami-ban lakó elkényelmesedett nyugdíjasokat, hogy mínusz száz fokban próbáljanak tenni valamit az életben maradásukért. A hóviharakban a hó nem puhely formában hullik majd, hanem tűhegyes, kőkemény kristályokban. A hatalmas szerkezettani változások a kontinenseket meghajlítják, eltörik, esetleg összehajtogatják. Az óceánok szökőárjai áttörnek a Sziklás-hegységen, az Andokon és az Alpok hegyláncain. Új óceánok és

hegyláncolatok alakulnak ki a szárazföldön. A vulkánok hatalmas égő tengereket hánynak a Föld belsejéből. Több milliárd ember pusztul el, civilizációk tűnnek el a Föld színéről, a túlélők kicsiny, szétszóródott csapatainak pedig vadászó, halászó és gyűjtögető életmódra kell berendezkedniük.

Műsorának utolsó órájában Parish Lantern és a betelefonálók azt vitatták meg, mekkora a valószínűsége annak, hogy a Föld mágneses pólusai elmozdulnak az elkövetkezendő ötven évben. Mivel Dylan és Jilly ínég mindig az elmúlt órák eseményeinek hatása alatt voltak, nem beszélgettek, hanem csendben hallgatták Lantern-t. Ahogy észak felé haladtak az elhagyatott országúton, nagyon érzékletesen el tudták képzelni a civilizáció pusztulását és a bolygó teljes összeomlását.

- Mindig ezt a fickót hallgatod? - kérdezte Dylan.

- Nem minden este, de elég sokszor.

- Kész csoda, hogy még nem követtél el öngyilkosságot.

- Nem mindig ilyen lehangolóak a műsorai. Főleg időutazásról, alternatív valóságokról beszél, vagy a lélekvándorlásról, a halál utáni életről...

A hátsó ülésen eközben Shep egyre csak Dickenst olvasta, olyan buzgalommal, mintha az egész hátralévő életét ennek akarta volna szentelni.

Amikor körülbelül negyven perccel az államhatár átlépése után elérték Safford városát, Shepherd így szólt:

- EGYEN VELEM.

Talán valóban elérkezett az idő, hogy megálljanak, és kidolgozzanak valamilyen akciótervet, de amíg nem képesek megérteni saját helyzetüket, addig nem könnyű rá bármilyen tervet építeni. Mindenesetre Dylan és Shep éhes volt, hiszen kihagyták a vacsorát, Jillynek meg szüksége volt egy italra.

- Először is szereznünk kell egy új rendszámot - mondta Dylan. - Ha rájönnek, hogy a Cadillac a tiéd, mindent körbeszimatolnak majd a motelban, és keresni fognak. Ha megtudják, hogy eltűntél, sőt Shep, meg én sem aludtunk ott, holott kifizettük az éjszakát, elképzelhető, hogy kapcsolatba hoznak minket.

- Nem elképzelhető. Holtbiztos. Egy pillanat alatt átlátják majd a helyzetet.

- A motelben felírták az autó típusát és rendszámát. Legalább lecserélhetnénk a rendszámot, így nem lennénk olyan könnyen azonosíthatóak.

Egy csendes, lakóházakkal teli utcában Dylan leparkolta az autót, elővett egy csavarhúzó és egy kombinált fogót az Expedition szerszámosládájából, majd elindult, hogy arizonai rendszámot keressen. Talált is egy könnyen leszerelhető egy cédrus színű ház kocsifelhajtóján álló kis teherautót.

Ahogy odasomfordált a teherautóhoz, Dylan szíve majd kiugrott a helyéből. Büntudata nem volt arányban a bűncselekmény jelentőségével, de arca folyamatosan lángolt, ha arra gondolt, hogy esetleg elkapják rendszámotlopás közben.

Miután elcsente a rendszám táblát, megállt egy iskola parkolójában, amely teljesen elhagyatott volt e kései órán. A kaliforniai rendszám táblát itt nyugodtan lecserélhette az új arizonaira.

- Kis szerencsével - szólalt meg Dylan, amikor visszaült a volán mögé -, a teherautó tulajdonosa nem veszi észre a hiányzó rendszámot holnapig.

- Utálok a szerencsére hagyatkozni - mondta Jilly. - Soha nem volt benne igazán részem.

- EGYEN VELEM - emlékeztette őket Shepherd.

Néhány perccel később, amikor leparkoltak egy motel melletti étterem előtt, Dylan így szólt:

- Hadd nézzem meg azt a kitűzőt. Azt a varangyosat.

Jilly lekapcsolta a mosolygó kétéltűt a blúzáról, de nem adta oda. -

Minek kell ez neked?

- Ne aggódj. Most nem fogok annyira kiakadni, mint az előbb. Vége. Az ügy le van zárva.

- Igen, de mi van, ha mégis? - aggódott Jilly.

Dylan odanyújtotta neki a kocsikulcsokat. Jilly kicsit habozva adta át a kitűzőt.

Dylan érezte az ujjenyomatokból sugárzó remegést, ami Marjorie nagytól származott. Szerencsére ezúttal nem fogta el a rohanj-mozdulj-keresd-cselekedj kényszere, amely az Eukaliptusz sugárút felé vezette.

Amikor bedobta a kitűzőt egy szemetesbe, így szólt:

- Semmi. Vagy majdnem semmi. Nem hinném, hogy a kitűző volt, ami beindított. Talán... Marjorie közelgő halálát érezhettem az elsőt. Van ennek valami értelme?

- Hát, nem túl sok, de azt hiszem, értem, mire célzó.

- Na, vegyük meg neked azt az italt - mondta Dylan.

- Kettőt.

Ahogy áthaladtak a parkolón az étterem ajtaja felé, Shep ott lépdelt közöttük. Cipelte a *Szép reményeket*, a hozzácsíptetett elemlámpával, és folyamatosan olvasott menet közben.

Dylan fontolgatta, hogy kiveszi a kezéből a könyvet, de Shepherd túl sok mindenen ment keresztül ma este. Szokásos napi tevékenységeit megzavarták, ami általában nagyon felidegesítette. Ami még rosszabb, az elmúlt néhány órában több izgalmat élt át, mint az eltelt tíz évben összesen, pedig Shepherd O'Conner nem tűrte jól az izgalmakat.

Már az túllépte toleranciaszintjét, ha túl sok idegen tett fel neki kérdéseket, bár sohasem válaszolt egyikre sem. Vagy ha mondjuk túl sokat villámlott a viharban. Minden rendkívüli eseménytől azonnal pánikroham tört rá.

Így már az is bámulatos volt, hogy Shep nem mutatta rémület jelét a hotelban, nem nyüsített, és nem rángatózott akkor sem, amikor látta az égő Coupe De Ville-t. Sőt akkor sem kezdett el visítani és a haját tépni, amikor Dylan olyan eszeveszetten hajtott Marjorie házához.

Ezen a zűrzavaros estén a *Szép remények* volt a mentőöve. Ebbe temetkezett, ezzel tudta magát meggyőzni arról, hogy biztonságban van, ennek segítségével terelte el figyelmét az örült eseményekről. A könyv révén süketé és vakká vált a külvilágra.

Ám a mozdulatain látszott, hogy nincs túl jól. Merev testtartása és az erőltetett csoszogás nem a járás közbeni olvasás miatt volt. Dylannek az volt az érzése, hogy testvére minden lépésért megküzd.

Az étterem bejáratánál, amikor Dylan megérintette az ajtót, hirtelen erős energia kisugárzást érzett tenyerében és ujjpárnáiban. Annyira megijedt, hogy majdnem eleresztette a kilincset.

- Mi baj? - kérdezte a mindig éber Jilly.

- Ehhez hozzá kell majd szoknom. - Dylan, bizonytalanul ugyan, de egyszerre több személyiség nyomát érezte a kilincsen. Mintha a sok kéz, amely érintette, mind rajtahagyta volna gazdája kisugárzásának egy kis maradványát.

Az étterem olyannak tetszett Dylan számára, mint egy meghasadt személyiségű ember. Mintha egyszerre lett volna elegáns vacsorázó hely, illetve olcsó kis lebuji. A műanyaggal és vörös műbőrrel borított boxok, és a krómlábú, vörös műbőr székek egyáltalán nem illettek a valódi mahagónifából készült asztalokhoz. Az üvegmennyezet díszai a szivárványos fényt nem elegáns szőnyegre, hanem olcsó, könnyen tisztítható, famintás műanyagpadlóra vetették. A pincérek és a pincérnők fekete öltönyt, illetve kosztümöt viseltek fehér inggel és csinos fekete zsinórnyakkendővel. A pincértanulók viszont utcai ruhájukban csoszogtak az asztalok között, fejükön borzalmas papírsapkával, arcukon kifejezéstelen tekintettel.

Mivel a vacsoraidő már régen lecsengett, az asztalok kétharmada üres volt. A vendégek kellemes beszélgetésbe merültek egy-egy desszert, likőr vagy kávé felett. Csak néhányan vettek tudomást a rendíthetetlenül olvasó Shepről, amikor

Dylan és Jilly társaságában egy pincérnő odavezette az egyik boxhoz.

Shep ritkán ült az ablak mellett az éttermekben, mert nem akarta, hogy az emberek megbámulják. Dylan ezért az ablakoktól távol eső asztalt kért, majd leült Shep mellé, Jillyvel szemben.

Jilly szokatlanul frissnek és üdének látszott, főleg ha azt tekintjük, min ment keresztül. De szokatlanul csendes is volt, ahhoz képest, hogy élete fenekestől felfordult, és jövőjét éppen olyan nehéz lett volna megjósolni, mint tealevelekből jövendölni egy sötét szobában.

Amikor Dylan felvette az étlapot, amit a pincérnő eléje tett, megborzongott, s gyorsan visszatette. A régi vendégek érzései, kívánságai, szükségletei és éhsége keveredett a műanyag étlap fedélen, és szinte megrázta Dylant, sokkal erősebben, mint az ajtókilincs.

Útban idefelé Dylan beszélt már ezekről a lelki és tudati jelenségekről, így Jilly azonnal megértette, miért tette le az étlapot. - Felolvasom neked az enyémet - mondta.

Dylan megállapította magában, hogy jó érzés Jillyt nézni, ahogy olvas. Nagyon tetszett neki, így folyamatosan fegyelmeznie kellett magát, hogy az étlapra is figyeljen, ne csak a felolvasóra. Jilly arca ugyanúgy megnyugtatta a férfit, mint Shepet a *Szép remények*.

Miközben Dylan nézte, ahogy Jilly felolvas, újra rátette a kezét az étlapra. Ahogy azt az étterem ajtajánál is tapasztalta, a furcsa benyomások kezdeti forrongása alábbhagyott, lecsendesedett. Most már azt is megtanulta, hogyan tudja rejtélyes érzéseit tudatosan, odafigyeléssel teljesen elfojtani.

Amint Jilly az utolsó tételt is felolvasta, felnézett, és meglátta Dylan kezeit az étlapon. Azonnal rájött, a fiú csak azért engedte neki felolvasni az étlapot, hogy ürügyet találjon arra, hogyan tudná őt nyíltan bámulni, anélkül, hogy a lány észrevenné. Furcsa érzések fogták el, de azért elmosolygott, bár kicsit bizonytalanul.

Mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna, a pincérnő visszajött. Jilly egy üveg Sierra Nevadát kért, Dylan pedig vacsorát rendelt Shepnek és magának, Shep fogását öt perccel előbbre kérte a sajátjánál.

Shepherd folytatta az olvasást: a *Szép remények* ott feküdt előtte kinyitva, a kis olvasólámpa felkapcsolva. A könyv felett görnyedt, a laptól úgy tíz centire. Amíg a pincérnő az asztalnál állt, Shep az ajkait mozgatva olvasott, mintha csak ezzel jelezné, hogy nagy udvariatlanság lenne őt megzavarni e fontos tevékenység közepette.

Mivel nem volt körülöttük senki, Dylan kényelmesen elhelyezkedett és csevegő stílusban megszólalt:

- Jilly, te szavakkal keresed a kenyered, ugye?
- Igen, talán mondhatjuk.
- Mit jelent az, hogy... pszichotróp?
- Miért kérdezed?
- Frankenstein használta. Azt mondta, hogy az *anyag*, az *anyag*, ami a fecskendőben volt, pszichotróp.

Shep anélkül, hogy felnézett volna a könyvből, mondani kezdte:

- Pszichotróp. Befolyásolja a szellemi tevékenységet, a viselkedést és az érzékelést. Pszichotróp.
- Köszí, Shep.
- Pszichotróp drogok. Nyugtatószerek, altatószerek, antidepresszánsok. Pszichotróp drogok.

Jilly megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy az a fura folyadék valami ilyesmi lett volna.
- Pszichotróp drogok - magyarázta tovább Shep. - Ópium, morfium, heroin, métádon. Altatószerek, amfetaminok, kokain. Meszkalin, marihuána, LSD, Sierra Nevada sör. Pszichotróp drogok.
- A sör nem drog - javította ki Jilly. - Vagy mégis?

Shep szemeivel még mindig Dickens sorait falta, s folytatta, mintha onnan olvasná:

- Pszichotróp mámorítók és stimulánsok. Sör, bor, whiskey. Koffein. Nikotin. Pszichotróp mámorítók és stimulánsok.

Jilly rábámult Shepre, nem tudta, hogyan reagáljon a fiú közbeszólásaira.

- Elfelejtettem - monda Shep bosszúsan. - Pszichotróp belélegezhető mámorítók. Ragasztó, oldószer. Pszichotróp belélegezhető mámorítók. Elfelejtettem. Bocsi.
- Ha az a lötyty a hagyományos értelemben vett drog lett volna - mondta Dylan -, Frankenstein biztosan drognak is nevezte volna, legalábbis azt hiszem. De ő mindig *anyagként* utalt rá, mintha nem lenne rá szó. Mind emellett a drogoknak korlátozott a hatásuk. Ráadásul el is múlik. Tutira az volt az érzésem, hogy akármilyen is ez a folyadék, a hatása nem múlik el.

A pincérnő kihozott két üveg Sierra Nevada sört Dylannek és Jillynek, illetve egy pohár Coca-Colát jég nélkül Shepnek. Dylan kibontotta a szívószálat az öccsének és beletette a pohárba.

Shep csak szívószállal volt hajlandó inni, és a hideg kólát szerette, de a jeget nem tűrte meg benne.

Dylan a gyöngyöző Sierra Névadás poharát megemelve így szólt:

- Igyunk a pszichózt előidéző mámorítókra.

- De nem a belélegezhető fajtákra - helyesbített mosolyogva Jilly.

Dylan érezte a gyenge energiarezgéseket a hideg poháron: talán egy konyhai alkalmazott pszichés lenyomata, meg persze a pincérnőé. Amikor kényszerítette magát, hogy ne gondoljon rájuk, az érzés azonnal elmúlt.

Jilly odakocintotta az üvegét Dylan poharához, majd szomjasan megitta sörét, azután így szólt:

- Ugye, innen már nincs hová mennünk?

- Természetesen van.

- Tényleg? Hová?

- Hát, Phoenixbe nemigen mehetünk be. Az nem lenne túl okos döntés.

Mivel lett volna ott az a kis melód, a városban biztosan keresnének, hogy megtudják, miért kellett Frankensteinnek a kocsid, és ha elkapnának, biztosan a véredet is megvizsgálnák.

- A fickók a Suburbanben.

- Lehet, hogy más fickók egy másik kocsiban, de valószínűleg kapcsolatban állnak egymással.

- De mégis, kik voltak azok ott a lángoló autó mellett? Talán valami titkos ügynök csapat? Esetleg agresszív házaló ügynökök?

- Valami ilyesmi - mosolyodott el Dylan. De nem feltétlenül rossz fiúk.

- Felrobbantották a kocsimat!

- Nem kell folyton emlékeztetned rá! Csak azért robbantották fel, mert Frankenstein ült benne. Abban majdnem biztosak lehetünk, hogy ő valóban rossz fiú volt.

- Csak azért, mert felrobbantottak egy rossz fiút, még nem jelenti azt, hogy ők a jók - tette hozzá. - A rossz fiúk néha még rosszabbakat robbantanak fel.

- Persze sokszor - értett vele egyet Dylan. - Tehát azért, hogy elkerüljük a robbantgatásokat, nem megyünk be Phoenixbe, hanem valahol a környékén keresünk menedéket.

- Phoenix környékén? De hogyan?

- Mellékutakon maradunk, s észak felé megyünk valami olyan helyre, ahol egy darabig nem keresnek majd, talán a Petrified Forest Nemzeti Parkba. Néhány óra múlva már ott is lehetünk.

- Úgy mondd, mintha nyaralni mennénk. Én azt kérdeztem, merre haladjak az *életben*.

- A nagy képre koncentrálsz. Ne tedd - tanácsolta Dylan. - Amíg ki nem derítünk még többet erről a helyzetről, addig felesleges globálisan szemlélni mindent, ráadásul nagyon lehangoló is.

- És akkor mégis mire koncentráljak? A *kis* képre?

- Pontosan.

Jilly belekortyolt a sörbe.

- Mégis mi van azon a kis képen?

- Tippek, hogyan éljük túl a ma éjszakát.
- Hát, ez éppen olyan lehangoló, mint a nagy.
- Egyáltalán nem. Csak találnunk kell egy helyet, ahol elrejtőzhetünk és gondolkodhatunk.

A pincérnő kihozta Shepherd vacsoráját. Dylan olyat rendelt, amit a kölyök szeret, s ami megfelel az étkezési követelményeinek.

- Shepherd szempontjából - mondta Dylan - a forma sokkal fontosabb, mint az íz. Szereti a négyszögletes, a derékszögű formákat, de nem szereti a kerekséget.

A tányér közepén a mártásban két ovális hússzelet volt. Dylan, Shep kését és villáját használva, négyszögeket formált a húsból a széleket lenyesve. Miután a levágott részeket Shep kenyeres tányérjába tette, a maradék darabokat falat nagyságú négyszögletes darabokra szelte.

Amikor felvette az evőeszközöket, érezte a bizsergést, de ismét úrrá tudott rajta lenni.

A sült krumplinak inkább ferdén vágott, s nem gömbölyű végei voltak. Dylan gyorsan levágta a tompa végeket minden egyes krumpli darabról, s ezeket is egyszerű derékszögűekre formálta.

- Shep nemcsak a megformált darabokat eszi meg, hanem ezeket is - magyarázta Dylan, a halomba rakott krumpli végekre mutatva - de csak akkor, ha el vannak egymástól különítve.

A répa nem okozott gondot, mivel már eleve kockákra lett felvágva. A borsót viszont elkülönítette, összenyomta és falatnyi négyzeteket formált belőle.

Dylan kenyeret rendelt a zsemle helyett. A szelet három oldala egyenes volt, így csak egyet kellett kiegyenesítenie a késével.

- Szerencse, hogy a vaj nem gömb formájú. - Három becsomagolt kis vajat kibontott és odatette a kenyér mellé. - Kész.

Shep félretette a könyvét, amikor Dylan elé csúsztatta a tányért. Majd megfogta az evőeszközöket, és ugyanolyan figyelemmel kezdte el enni geometriai formájú vacsoráját, mint amennyi figyelemmel Dickenst olvasta.

- Mindig így eszik? - kérdezte Jilly.
- Többé-kevésbé. Minden ételnek mások a szabályai.
- És mi van akkor, ha elfelejtkeztek erről a hókuszpókusról?
- Neki ez nem hókuszpókusz. Ez számára rendteremtés a káoszban. Shep szereti a rendet.
- De mi van akkor, ha csak egyszerűen elé teszed, ahogy idehozták, és azt mondod neki: „Egyél”?
- Hozzá sem fog nyúlni - biztosította Dylan a lányt.
- Biztos hozzáfog, ha elég éhes lesz.
- Nem. Akárhányszor elé teszed, mindig el fog fordulni, amíg csak el nem ájul az éhségtől.

Jilly együtt érző hangon megkérdezte:

- Nem randizol túl sokat, mi?

Csak egy vállrándítás volt a válasz.

- Szükségem van még egy sörre - jelentette ki Jilly, amikor a pincérnő kihozta Dylan vacsoráját.

- Én vezetek - hártotta el Dylan a második kört.

- Ja, de a mai vezetési stílusodon csak javítana egy második sör.

Dylant kivételesen nem kellett sokat győzködni, hogy lazítson kicsit, így ő is kért magának még egy sört.

Ahogy Dylan hozzáfogott az evéshez, Jilly így szólt:

- Rendben. Mondjuk, elmegyünk észak felé néhány száz kilométert, elrejtőzünk és nekiállunk gondolkodni. De pontosan miről is kellene gondolkodnunk? Arról, hogy milyen borzalmas helyzetbe is kerültünk?

- Ne légy ilyen negatív állandóan.

Jilly idegei felborzolódtak.

- Nem vagyok negatív.

- De olyan derűs sem, mint a Dalai Láma.

- Na, idefigyelj! Tájékoztatásul közlöm, hogy eddigi életem nagy részében egy kis senki voltam, egy eldobható kis senki. Ráadásul iszonyatosan félnék! Mindenki átnézett rajtam, mintha láthatatlan volnék, még a nap is keresztülsütött rajtam. Még egy légynek sem tudtam volna ártani.

- Biztos jó régen lehetett.

- Egy dollárt tehetsz egymillió ellenében, hogy akkoriban soha nem mentem volna fel a színpadra. Reménykedtem, vágyakoztam, csak álmomban láttam előadóként magam, és csak álmomban éreztem úgy, hogy vagyok valaki. És aztán egyszer csak, te jó Isten, ez a remegő kis semmi összekaparta magát, és elkezdte megélni az álmát. Ezek után senki ne mondja, hogy negatív a hozzáállásom!

Lehajtotta a sörét, s Dylanre bámult a lefordított üveg felett.

- Oké, nincs vita. Nem te vagy a negatív, hanem a világ körülöttem.

Jilly úgy nézett rá, mintha az üres üveggel akarná megütni, de végül letette, félretolta, s így szólt Dylan meglepetésére:

- Rendben. Tudod, kemény világban élünk, s az emberek többsége is kemény. Te ezt negatív gondolkodásnak hívod, én viszont realizmusnak.

- Igen, sok ember kemény, de nem mindegyik. A többségük csak fél, magányos vagy elveszett. Egyszerűen nem tudják, miért vannak ezen a világon, mik a céljaik, s ezért felőrlődnek belülről.

- Feltételezem, te tudod, miért vagy itt, és mi a célod.

- Melletted olyan önelégültnek látszom - mondta Dylan.

- Ne aggódj emiatt. Csak kíváncsi vagyok, hogy te mit gondolsz.

- Ezt mindenkinek magának kell eldöntenie - mondta, és így is érezte. - S ez nálad is így lesz, mert te így akarsz.

- Na, most tényleg önelégültnek látszol.

Shepherd felvette az odakészített három vaj egyikét, s bedobta a szájába.

Amikor Jilly meglátta és grimaszolni kezdett, Dylan így szólt:

- Shep szereti a vaját és a kenyeret, de nem egy falatban. Ne akard megtudni, hogyan eszi a majonézes bolognai szendvicset.

- Na, jól meg vagyunk áldva - nyögött fel Jilly.

Dylan felsóhajtott, megrázta a fejét, de nem szólt semmit.

- Gondolkodjunk ésszerűen végre, rendben? - folytatta Jilly. - Fia tüzelni kezdenek ránk, Shepnek arra is lesz szabálya, hogyan ugorjunk félre a golyók elől? Talán mindig balra, sohasem jobbra? Vagy esetleg cikázhatsz, de sohasem bukhatsz le, hacsak nincs a hétnek olyan napja, amelyikben e

betű van, mert azokon a napokon lebukhatsz, de nem cikázhatsz. Na és milyen gyorsan olvas futás közben, s mi történik akkor, ha kiveszed a könyvet a kezéből?

- Ilyesmi nem fordul elő - szólalt meg Dylan, de tudta, hogy a lánynak igaza van.

Jilly odahajolt hozzá, lehalkította a hangját, és nyomatékosan így folytatta:

- Na és mégis miért *ne* fordulhatna elő? Figyelj, be kell látnod, ha csak mi ketten lennénk ebben a maszlagban, akkor is olyan lenne, mintha jégen járnánk üvegcsipőben. Na, vajon akkor mennyi esélyünk lehetne ezzel a nyolcvankilós, vajejó malomkővel a nyakunkon?

- Shep nem malomkő - mondta Dylan makacsul.

Jilly Shephez fordulva így szólt:

- Kedveském, ne vedd zokon, de ahhoz, hogy bármilyen reményünk is legyen arra, hogy megússzuk ezt az egészet, szembe kell néznünk a tényekkel, s el kell mondanunk az igazat. Ha hazudunk magunknak, akkor maghalunk. Lehet, hogy tehetetlen malomkő vagy, de az is lehet, hogy nem. Ha tudsz, akkor együtt kell működnöd velünk.

- Mindig szuper csapat voltunk, mármint én meg Shep - mondta Dylan.

- Csapat? Milyen csapat? Ti ketten még egy háromlábás zsákban futás versenyt sem bírnátok ki anélkül, hogy ne valakinek a fején landolnátok.

- Nem, ő nem is...

- Csak ezt ne mondd - szakította félbe. - Ne merészed ezt mondani, O'Conner, ne merészed ezt mondani, te remény ittas örült, te pozitívan gondolkodó seggfej.

- De ő nem... ő az én...

- ... a te örült, tudós öcséd - fejezte be Jilly helyette.

Dylan nyugodtan, csendben magyarázni kezdett:

- Nem. Te olyan értelmi fogyatékosokra gondolsz, akiknek alacsony az intelligenciahányadosuk, de kivételes matematikai, zenei, vagy más tehetséggel vannak megáldva. Shepnek nagyon magas az IQ-ja, s nem is egy dologban különlegesen tehetséges. Ő csak... olyan autistaféle.

- Na, jól meg vagyunk áldva - nyögött fel újból Jilly.

Shep újabb adag vaját kapott be hatalmas lelkesedéssel, miközben a tányérját bámulta húsz centiről, mintha rálelt volna az élet céljára.

19. Fejezet

Valahányszor az étterem ajtaja kinyílt, és egy vendég belépett, Dylan megfeszült. Azok fickók még nem nyomozhatták le őket ilyen gyorsan. De ha mégis...

Miután a pincérnő kihozta a második kör sört is, Jilly egy kicsit megnyugodott, és így szólt:

- Szóval elbújunk valahol... és mit mondtál, mit csinálunk? *Gondolkodunk!*

- Igen, azt mondtam - erősítette meg Dylan.

- És miről gondolkodjunk, azonkívül, hogy hogyan maradjunk életben?

- Talán kitalálhatnánk, hogyan nyomozzuk le Frankensteint.

- Elfelejtetted, hogy halott? - kérdezte a lány.

- Úgy értem, ki volt, mielőtt megölték.

- De hát még a nevét sem tudjuk!

- De az biztos, hogy tudós volt. Kutatóorvos. Pszichotróp gyógyszereket, pszichotróp anyagot, pszichotróp valamit fejlesztett ki, s ez adja nekünk a kulcsszót. A kutatók rendszerint írnak újságokba, cikkeznek, előadásokat tartanak. Nyomot hagynak maguk után.

- Intellektuális morzsákat.

- Igen, így van. Ha pedig még erősebben gondolkodom, talán lassan eszembe jut majd, amit az a szemét mondott ott a motelszobában. Még több kulcsszó. Ha van elég kulcsszavunk, felmehetünk az internetre és válogathatunk a kutatók közül, akik az agyi képességek kiterjesztésével kapcsolatos területeken dolgoznak.

- Nem vagyok egy technikai zseni - mondta a lány. - És te?

- Én sem. De ez a kutatás nem sok technikai bravúrt igényel, annál több türelmet. Még azokban az unalmas tudományos lapokban is közölnek képeket a munkatársakról. Ha az emberünk elég jó a szakterületén, ami nagyon valószínű, akkor biztos, hogy rajta lesz valamelyik újság címlapján. Amint megtaláljuk a fotóját, tudni fogjuk a nevét is. Akkor majd olvashatunk róla, s kitalálhatjuk, hogy min is dolgozott.

- Hacsak nem valami szupertitkos feladaton ügyködött éppen.

- Ami előfordulhat.

- Még ha mindent meg is tudunk róla - szólalt meg a lány -, hogy fog az rajtunk segíteni?

- Talán valami módon visszacsinálhatnánk az egészet. Csak van valami ellenszer vagy ilyesmi.

- Ellenszer? Micsoda? Talán békanyelv, denevérszárny, gyíkszem brokkolival összefőzve?

- Na, tessék, helyben vagyunk. Itt jön a Negatív Jackson, a pesszimizmus mintaképe. Új képregény superhőst kéne rólad megmintázni. A kölykök imádják ezeket a depresszív superhősöket manapság.

- És mi vagy te? Egy Disney-film? Amiben minden szép és cukormázás?

Shep a tányérjára görnyedve nevetni kezdett, de közben rendületlenül evett tovább.

- Na, jó. Csak azt akarom mondani - folytatta Dylan -, elképzelhető, hogy talán a munkájával

váltott ki ellenállást. S ha így van, akkor találhatunk a kollégái között valakit, aki szembeszállt a kutatásaival, és tudni fogja, mit is tett velünk Frankenstein. Lehet, hogy segíteni is hajlandó lesz.

- Hát persze - szólalt meg a lány -, s ha finanszírozni is kell majd az antiszérum kifejlesztését, akkor bátran fordulhatunk néhány millióért a te jó öreg nagybácsikádhoz.

- Van talán jobb ötleted?

A lány Dylanre nézett, ahogy sörét iszogatta. Egy korty. Kettő.

- Gondoltam - szólalt meg a fiú.

Amikor a pincérnő kihozta a számlát, Jilly ragaszkodott ahhoz, hogy ő fizesse a két sört, amit rendelt.

Dylan látta a lány viselkedéséből, hogy nem éri meg vitatkozni vele. Gyanította, hogy Jilly egy ötcentest sem fogadna el szívesen a parkolórába, nemhogy tíz dollárt a söréért és a borraivaléért.

Miután Jilly letette a tízdollárost az asztalra, összesámolta, mennyi pénze maradt. A számolás nem igényelt különösebben hosszú időt vagy matematikai tehetséget. - Találnom kell egy készpénz-automatát.

- Azt már nem - felelte Dylan. - Ha a fickóknak, akik felrobbantották az autódat, van némi összeköttetése a hatóságokkal, ami elég nyilvánvaló, akkor pillanatok alatt le tudnak nyomozni a pénzfelvételek alapján.

- Úgy érted, még a hitelkártyáimat sem használhatom? - kérdezte a lány szomorúan a tárcáját bámulva.

- Hát egy ideig biztosan nem - mondta a férfi.

- A többihez képest ez igazán semmiség.

- A pénz nagyon is probléma - mondta a lány komolyan.

Dylan nem volt biztos abban, hogy a Jillyt üldöző fickók kapcsolatba hoznák-e a lányt vele és Sheppel, de inkább nem vállalta a rizikót, és úgy döntött, hogy ő sem használja a hitelkártyáját. Ha az étterem végigfuttatja a kártyáját a gépen, a tranzakciót azonnal regisztrálják a központban. Attól kezdve bármelyik hatóság, vagy egy ügyesebb hacker is képes lenyomozni, hol történt a vásárlás.

Dylan meglepődött, amikor fizetésnél semmiféle rejtélyes energiát nem érzett a bankjegyeken, pedig valószínűleg számtalan kézen mentek keresztül, mielőtt néhány napja kivette az automatából. Ez azt sugallta, hogy a pszichés lenyomatok idővel elhalványodnak, ellentétben az ujjlenyomatokkal.

Miután végzett a fizetéssel, Dylan elvitte Shepet a mosdóba, és Jilly is meglátogatta a női mosdót.

- Pisi - mondta Shep, mihelyt beértek a mosdóba, és rájött arra, hogy hol vannak. Letette a könyvét a mosdókagyló feletti polcra. - Pisi.

- Válassz egy fülkét - mondta neki Dylan. - Szerintem mindegyik üres.

- Pisi - mondta Shep, és fejét lefelé tartva mereven nézett maga elé, ahogy becsoszogott az első vécéfülkébe. A fülkéből is kiszólt, miután magára zárta az ajtót:

- Pisi.

Egy hatalmas termetű, őszülő bajszos, pofaszakállas, hetven év körüli férfi állt az egyik mosdónál, és éppen kezét mosott. A levegő narancsszappantól illatozott.

Dylan odament az egyik bidéhez. Shep nem merte ezeket használni, mivel attól tartott, hogy megszólalnak, miközben a dolgát végzi.

- Pisi - szólt ki újra Shep az ajtó mögül. - Pisi.

A nyilvános vécékben Shep annyira kényelmetlenül érezte magát, hogy folyamatos hangkontaktust tartott fenn a bátyjával, nehogy otthagyja.

- Pisi - mondogatta Shep egyre izgatottabban a fülkéből. - Dylan, pisi.

Dylan, Dylan. - *Pisil*

- Pisi - válaszolt Dylan.

Dylan válasza megnyugtatóan hatott rá, biztosította, hogy bátyja jelen van ezen a félelmetes helyen.

- Pisi - mondta Shep.

- Pisi - válaszolt Dylan.

Dylan a tükörből figyelte az öregember reakcióját.

- Pisi, Dylan.

- Pisi, Shepherd.

Az öreg észrevette, hogy Dylan őt nézi, és amikor találkozott a tekintetük a tükörben azonnal elkapta a fejét. Elzárta a csapot, és még a habot se mosta le a kezéről.

- Pisi, Dylan.

- Pisi, Shepherd.

Az öregember csepegő kézzel odament a papírtörölő tartójához, és kihúzott egy csomó papírt.

Dylan végre meghallotta, hogy Shep pisilni kezd.

- Jó pisi - mondta Shep.

- Jó pisi.

Az öregember meg sem törölve a kezét, gyorsan távozott a mosdóból a papírtörölőkkel együtt.

Dylan is kezét mosott, majd a papírtörölő tartóhoz lépett.

- Pisi, pisi, pisi - mondta Shep megkönnyebbülten.

- Pisi, pisi, pisi - visszhangozta Dylan, és ahhoz a csaphoz lépett néhány papírtörölővel, ahol az öregember tisztálkodott.

Dylan jobb kezét papírtörölőbe burkolva hozzáért a csaphoz, amit a férfi most zárt el. Semmi. Semmi vibrálás. Semmi bizsergés.

Most csupasz kézzel ért hozzá. Iszonyatos erejű vibrálást és bizsergést érzett.

A papírtörölővel megint semmi.

Már tudta, hogy közvetlenül a bőrének kellett érintkeznie a felülettel. Lehet, hogy nem csak a kezével, de a könyökével is működne a dolog. Sőt, talán a lábfejével is. Dylannek mindenféle komikus helyzet jutott az eszébe.

- Pisi.

- Pisi.

Dylan alaposan ledörzsölte a csapot egy törölővel, és az összes szappanmaradékot és vizet eltüntette, amit az öreg a csapon hagyott. Azután még egyszer megérintette a csapot csupasz kezével. Az idős ember pszichés nyomát ugyanolyan erősen érezte, mint az előbb.

- Pisi.

- Pisi.

E látens energiát nyilvánvalóan nem lehet egyszerűen letörölni, mint valami ujjenyomatot, hanem valószínűleg fokozatosan illan el, ahogy az oldószerek párolognak.

Dylan egy másik csaphoz ment, hogy kezét mosson. Éppen törölte a kezét a papírtörölővel, amikor Shep kijött a fürkéből, és odament mellé a csaphoz.

- Pisi - mondta Shepherd.

- Most már látsz.

- Pisi - ismételte újra Shep, amikor kinyitotta a vízcsapot.

- Itt vagyok melletted.

- Pisi.

Dylan nem volt hajlandó megint belemenni a visszhangjátékba most, hogy már látják egymást, ezért amikor kidobta az elhasznált papírtörölőt, várakozni kezdett.

Bizarr gondolatok tömege futott át a fején, például az, hogy Shep az imént az első fürkébe ment be, de most a negyedikből jött ki.

- Pisi.

Dylan odasétált a negyedik ajtóhoz, ami teljesen kitárult, amikor a vállával beleütközött.

A fürkét odabent falak választották el egymástól, amelyek a földtől körülbelül huszonöt-harminc centi magasban indultak felfelé. Ahhoz, hogy a negyedikig eljusson, Sheperdnek a földön kellett volna kúsznia a válaszfalak alatt, ami lehetséges ugyan, de nagyon valószínűtlen.

- Pisi - ismételte Shep, de egyre kevesebb lelkesedéssel, miután rájött, hogy a bátyja már nem hajlandó részt venni a játékban.

Shep vécézés utáni személyes higiéniája is ugyanolyan komplikált volt, mint a geometriai

formák követése az étkezésben. Mivel ezektől sohasem tért el, most éppen erőteljesen dörzsölte a kezét, majd leöblítette, azután újra dörzsölte, és megint leöblítette. Amikor Dylan ránézett, éppen a második dörzsölésnél tartott.

A kölyöknek különleges elképzelései voltak a nyilvános vécék tisztaságát illetően. Még a legtisztábban tartott mosdókat is paranoiás gyanúval kezelte, mert biztos volt abban, hogy e helyiségek minden ismert és ismeretlen fertőzésnek melegágyai. Mivel egyszer az elejétől a végéig elolvasott egy gyógyszer-enciklopédiát, tulajdonképpen az összes ismert betegséget tökéletesen vissza tudta volna mondani, ha valaki olyan bolond, hogy erre rákérdezzen, mivel, ha Shep egyszer nekikezdett, lehetetlenség volt leállítani, amíg a végére nem jutott.

Miután Shep a második öblítést is befejezte, a keze már vörös volt az erőteljes dörzsöléstől, és a tűzforró víztől, amit alig bírt elviselni. A könyökével zárta el a csapot, nehogy valamilyen megbúvó mikroorganizmus megfertőzhesse.

Dylan elképzelni sem tudott olyan kényszerítő körülményt, ami miatt Shep az egyik vécéből a másikba kúszott volna a fürkét elválasztó falak alatt. Ráadásul fehér pólója is makulátlanul tiszta maradt. Azzal biztosan nem törölte végig a padlót.

Shep úgy tartotta a kezét, mint egy sebész, akire a nővér éppen ráhúzza a latexkesztyűt. Átment a helyiség túloldalára, s várta, hogy a testvére megtekerje a törülköző tartó fogantyúját, amihez a világ minden kincséért sem ért volna hozzá tiszta kézzel.

- Nem az első fürkébe mentél be? - kérdezte ekkor Dylan.

Shep a szokásos módon behúzta a fejét, és a törülközőt figyelve így szólt:

- Baktériumok.

- Shep, amikor bejöttél ide, nem egyenesen az első fürkébe mentél be?

- Baktériumok.

- Shep?

- Baktériumok.

- Hé, figyelj rám, öcskös!

- Baktériumok.

- Maradj már, Shep. Figyelj rám, kérlek!

- Baktériumok.

Dylan letépett és odanyújtott néhány törülközőt a testvérének. - Ugye most a negyedik fürkéből jöttél ki?

Shep összevonta a szemöldökét, és lendületesen elkezdte törölni a kezét, nem csak ímmel-ámmal maszatolt a papíron, hanem szinte megszállottan dörzsölte, majd megszólalt:

- Itt.

- Mit mondtál?

- Itt.

- Mit beszélsz?

- Itt.

- Nem hallok semmit, kistesó.

- I-t-t, - nyögte ki Shep, mintha minden betű kiejtése hatalmas erőfeszítést igényelne.

- Mit akarsz mondani ezzel, kis tesó?

Shep remegni kezdett.

- Itt.

- Itt micsoda? - kérdezte Dylan, tisztázni akarva a problémát, de tudta, hogy a választ valószínűleg nem kapja meg.

- Ott - mondta Shep.

- Ott? - kérdezte Dylan.

- Ott - bólogatott Shep, bár még mindig folyamatosan a kéztörölkésre koncentrált, és remegett.

- Hol ott?

- Itt - Shep hangja türelmetlenül csengett.

- Miről beszélünk most, öcsi?

- Itt.

- Itt - ismételte Dylan.

- Ott - mondta Shep, és az iménti türelmetlenség váratlanul átcsapott nyugtalanságba.

Dylan megpróbálta megérteni.

- Itt, ott - ismételte.

- Itt, o-t-t - ismételte remegve Shep.

- Shep, mi a baj? Shep, félsz valamitől?

- Fél - erősítette meg Shep. - Igen. Fél. Igen.

- Mitől félsz, öcsi?

- Shep fél.

- Mitől?

- Shep fél - mondta újra, s még jobban remegni kezdett. - Shep fél.

Dylan rátette a kezét testvére vállára.

- Nyugodj meg, semmi baj nincs. Minden rendben van, Shep. Semmitől nem kell félned. Itt vagyok melletted, kistesóm.

- Shep fél. - A kölyök elfordított arca egyre sápadtabb lett, mintha szellemeket látott volna.

- Tiszták a kezeid, nincsen rajtuk baktérium, csak mi ketten vagyunk itt, semmitől sem kell félned. Rendben?

Shepherd nem válaszolt, de egyre csak remegett.

Dylan olyan megnyugtató hangon kezdett beszélni hozzá, amely már többször hatásos volt egy-egy érzelmi kitörés után.

- Finom, tiszta kezek, nincsenek rajtuk koszos baktériumok, finom, tiszta kezek. Rendben? Mennünk kell, Shep. Érted? Szereted az utazást, újra úton leszünk, elindulunk, olyan helyre megyünk, ahol még nem jártunk. Rendben? Újra az úton, mint régen, csak te meg én. Csak megyünk, mint mindig. Olvashatod a könyvedet, olvasunk és megyünk, olvasunk és megyünk. Rendben?

- Rendben - mondta Shep.

- Olvasunk és megyünk.

- Olvasunk és megyünk - visszhangozta Shep.

A feszültsége kicsit enyhült ugyan, de még mindig remegett.

- Olvasunk és megyünk.

Miközben Dylan próbálta lecsillapítani testvérét, Shep folytatta a kéztörölést, de olyan energiával, hogy a papírtörölő darabokra szakadt. A csapatok ott heverték körülötte a földön.

Dylan addig fogta öccse kezét, amíg végre abbahagyta a remegést. Finoman szétfeszítette az ujjait, kiszedte közülük a maradék papírdarabokat, és a kukába dobta.

Megfogta Shep állát és felemelte a kölyök fejét.

Mihelyt egymásra pillantottak, Shep lehunyta a szemét.

- Minden rendben van? - kérdezte Dylan.

- Olvasunk és megyünk.

- Szeretlek, Shep.

- Olvasunk és megyünk.

A kölyök egy kicsit visszanyerte a színét. Az aggodalmas kifejezés lassan eltűnt arcáról, de belül valószínűleg ugyanolyan feszült maradt. Lehunyt szemhéja mögött sebesen mozogtak szemgolyói.

- Olvasunk és megyünk - ismételte, mintha e három szó elhozhatná a nyugalmat az életébe.

Dylan ránézett az üres vécéfülkékre. A negyedik ajtaja tárva nyitva állt, ahogyan hagyta, a két középső félig nyitva, az első viszont be volt zárva.

- Olvasunk és megyünk - mondta Shep.

- Olvasunk és megyünk - nyugtatta meg Dylan.

- Viszem a könyved.

Dylan a papírtörőlőnél hagyva Shepet, elindult a *Szép reményekért*

Shep ott maradt, ahol hagyta, meg sem mozdult. A szeméit még mindig csukva tartotta.

Dylan a könyvvvel együtt odament az első fülkéhez, és megpróbálta kinyitni. Nem tudta.

- Itt, ott - suttogta Shep. Ahogy Shep ott állt csukott szemmel, karjai oldalt, tenyerei nyitva előre fordulva, olyan volt, mint egy révületbe esett médium. Ha felemelkedett volna a földtől, lebegése nem lepott volna meg senkit. Bár hangja felismerhető volt, mégis mintha szeánszra szólított volna fel a túlvilágról:

- *Itt, ott.*

Dylan tudta, hogy az első fülkében senki sem lehet, mégis két térdre ereszkedve nézett be az ajtó alatt, hogy megbizonyosodjon arról, amit már tudott.

- *Itt, ott.*

Felemelkedett, és még egyszer megpróbálta kinyitni. Nem egyszerűen be volt ragadva, hanem be volt zárva, méghozzá belülről.

Talán egy rossz zár. Laza lehetett a retesz, valahogy rátolódott, bezárta, amikor éppen senki nem volt odabenn.

Talán Shepherd tényleg az első fülke *felé közelített*, ahogy Dylan látta, s mivel észrevette, hogy nem tud bemenni, a negyedikbe ment, anélkül, hogy Dylan észrevette volna.

- *Itt, ott.*

A jeges rémület egész testén átáramlott. A félelem megfagyasztotta a vért az ereiben, bár nem pusztán félelmet érzett. Valami reményvesztettség is keveredett ebbe a rettegés keltette borzongásba, s ez futott át rajta. Mintha a vihar előtti vészjósló csendet érezte volna.

Furcsa módon, ahogy felnézett a tükörbe, mást várt, mint a vécéfülkék látványát. Valami csodára várt, a tükörben azonban csupán evilági képek tükröződtek vissza. Ebben a visszatükröződő képben Shep és Dylan voltak az egyetlen élőlények.

Dylan egy utolsó zavart pillantást vetett a bezárt fülkeajtóra, majd odament testvéréhez, és átölelte.

Dylan érintésére Shep kinyitotta a szemét, lejjebb hajtotta a fejét.

20. Fejezet

Jilly gondolataiba mélyedve állt a bejárati ajtónál, és az éjszakát bámulta. Olyan volt, mint egy hercegnő, vagy mint egy római uralkodó hódítás után. Dylan majdnem megállt az étterem közepén, hogy jól emlékezetébe véshesse ezt a képet a lányról. De mivel nyilvános helyen Shep szeretett folyamatosan mozgásban lenni, nehogy valaki megszólíthassa, Dylan egy pillanatra sem állhatott meg, mert Shep egy láthatatlan láncon húzta maga után.

Ahogy Jilly félrelépett az ajtóból, hogy utat engedjen a távozóknak, az egyik vendég váratlanul jókora borraivalót nyomott a kezébe. A lány kábán állt a tévedésből kezébe csúsztatott bankókkal.

Amikor felnézett, és megpillantotta a közeledő Shepet és Dylant, megkönnyebbülés terült szét a vonásain. Valami történt vele, miközben a fiúk távol voltak.

- Mi a baj? - kérdezte Dylan, amikor odaért a lányhoz.

- Majd elmondom az autóban. Menjünk el innen. Menjünk már.

Amikor Dylan kinyitotta az ajtót, újra friss nyomra tette rá a kezét. Sivárság, az egyedüllét nyomasztó érzése, a magányos lélek sötétsége járta át hirtelen, és érzelmi elszigeteltség töltötte el. Úgy érezte magát, mint egy kiégett, hamu borította táj egy mindent elemésztő tűz után.

Azonnal megpróbálta eltávolítani magát ettől a rejtett pszichés nyomtól, ahogy azt az étlappal is tette; Ezúttal azonban nem tudott ellenállni az energia beáramlásnak.

Dylan egyszerre kinn találta magát, de arra már nem emlékezett, hogy átlépte a küszöböt. Bár jóval naplemente után volt már, az aszfalt még mindig sugározta magából a napközben elraktározott meleget, s a kátrány fanyar bűze elegyedett az étterem konyhájából kiáramló szagokkal.

Ahogy visszanézett, a nyitott ajtóban észrevette Jillyt és Shepet, de már jócskán eltávolodott tőlük. Elejtette Shep könyvét, ami ott hevert közöttük.

Oda akart menni, hogy felvegye és visszamenjen hozzájuk, de képtelen volt.

- Várjatok meg itt! - mondta.

Most nem veszélyt érzett, mint amikor az Expeditiont az Eukaliptusz sugárút felé irányította, de érezte, hogy fontos lehetőséget szalasztaná el, ha nem cselekedne gyorsan. Tudta, hogy ezúttal ura cselekedeteinek. Tudat alatt pontosan értette, mit csinál és miért, ugyanúgy, ahogy tudattalanjával megértette azt is, miért ment az Eukaliptusz sugárútra olyan örült elszántsággal. Érezte, hogy ugyanaz a titokzatos erő keríti a hatalmába.

A mágnes most nem egy idős asszonyhoz, hanem egy Levi's farmert viselő öregedő cowboy felé húzta. Pontosán akkor érkezett oda, amikor a fickó elhelyezkedett a kocsijában a kormány mögött. Dylan nem engedte neki becsukni az ajtót.

Dylan a kocsi kilincsén ugyanazzal a szívet szaggató magányt érezte, amit az étterem ajtaján tapasztalt, benne a kétségbeesés keveredett a reménytelenséggel.

A kocsiban ülő férfi arcát kicserizte a szabadban végzett folyamatos munka. A napégette öregember sovány volt, úgy tűnt, egy kisebb szélroham fel is tudná kapni.

Ő volt az, aki borralalót adott Jillynek amikor elhagyta az éttermet. Nem mutatott ijedtséget, amikor Dylan nem engedte neki becsukni az ajtót. Olyan férfi volt, aki mindig tudott magára vigyázni, bármilyen megpróbáltatással vagy fenyegetéssel is kellett szembenéznie, Dylan azonban azt is érezte rajta, hogy nem igazán érdekli, mi történik majd vele.

- Hosszú ideje keres valamit - szólt hozzá Dylan, bár előre még nem tudta, mit fog neki mondani, és amíg ki nem ejtette a szavakat, fel sem fogta az értelmüket.

- Nincs szükségem Jézusra, fiam - válaszolt a cowboy. - Már kétszer is megtaláltam. Nem keresem a bajt és te sem, ugye?

- Illetve nem valamit - helyesbített Dylan -, hanem valakit keres.

- Ezzel már csak így van mindenki, nemde?

- Már nagyon régóta keresi - mondta Dylan, bár még most sem tudta, hová vezethet ez az egész.

A férfi félrepillantott és tanulmányozni kezdte Dylant.

- Mi a neved, fiam?

- Dylan O'Conner.

- Soha nem hallottam rólad. Te honnan ismersz?

- Még én sem hallottam magáról, uram. Azt sem tudom, ki maga. Én csak...

A szavak, amelyek eddig akaratlanul szaladtak ki a száján, most parancsra elakadtak. Némi habozás után rájött, hogy ha folytatja, akkor elmondja az igazságot, és elárulja a titkát. Így aztán csak ennyit mondott:

- Tudja, uram, néha... különös megérzéseim vannak.

- Ne számíts rájuk a pókerasztalnál.

- Nem csak megérzések. Úgy értem... tudok dolgokat, csak azt nem tudom, honnan. Érzem, tudom és... következtetek belőlük.

- Mint valami spiritiszta, azt mondom?

- Uram?

- Te valami jós, jövőmondó vagy médium vagy?

- Lehet - mondta Dylan. - Furcsa dolog történt velem nemrég, de nem keresek vele pénzt.

Az öreg komoly arcán most mintha mosoly szaladt volna át, bár olyan rövidre sikeredett, hogy alig lehetett érzékelni.

- Ha ez a szokásos szöveged, akkor csodálkozom, hogy nem te fizetsz azért, hogy meghallgassanak.

- Maga most azt hiszi, hogy az út végére ért. - Dylan ezúttal sem tudta, mit fog mondani, mielőtt megszólalt. - Azt gondolja, kudarcot vallott. De talán mégsem így van.

- Folytasd.

- Az a valaki pedig talán itt van a közelben.

- Valaki?

- Nem tudom biztosan, uram. Ez csak olyan megérzés. De akárki legyen is az, magának tudnia kell.

A férfi ezúttal alaposan megnézte magának Dylant, olyan alaposan, ahogy egy rendőrdetektív vizsgálja meg a bűnözőket.

- Lépj egy kicsit hátrébb, hogy ki tudjak szállni.

Miközben az idős ember kikászálódott a kocsiból, Dylan megkereste a szemével Jillyt és Shepet. Egy kicsit eltávolodtak az étteremtől, éppen annyira, hogy Jilly fel tudja venni a könyvet, amit Dylan leejtett.

Jilly ott állt Shep oldalán, feszülten figyelt, s azon gondolkodott, vajon előkerülnek-e most a kések.

Dylan végignézett az utcán, de nem látta a fekete Suburbanöket. Mégis úgy érezte, túl sok időt töltöttek el Saffordban.

- Ben Tanner vagyok.

Amikor Dylan visszafordult, látta, hogy az öreg felé nyújtja kérges kezét.

Habozott egy kicsit, attól félt, a kézfogással még több magány és reménytelenség zúdul majd rá Tannerből, hiszen közvetlen érintéssel valószínűleg ezerszer intenzívebb, talán letaglózó a kapcsolat.

Dylan nem emlékezett arra, vajon megérintette-e Marjorie-t, amikor rátalált a konyhaasztalnál, de úgy gondolta, hogy nem. És Kennyt? Miután a baseballütővel igazságot osztott, követelte tőle a kulcsot. De amikor Kenny kivette a zsebéből, akkor sem neki, hanem Jillynek adta oda. Dylan legjobb emlékezete szerint nem érintette meg a gyáva gonosztevőt.

Nem volt mit tenni, ezúttal meg kellett érintenie Tanner kezét, hogy törékeny, rövid kapcsolatuk ne hogy kárt szenvedjen. Kezet ráztak, és Dylan felfedezte, hogy amit a férfi pszichés lenyomatában oly erősen érzett, azt most szinte egyáltalán nem is érzi a férfiban. Hatodik érzékének mechanizmusa éppen olyan rejtélyes volt, mint eredete.

- Wyomingból jöttem körülbelül egy hónapja - mondta Tanner -, volt néhány nyomom, de valójában annyit sem értek, mint egy légy piszok.

Dylan megérintette az autó kilincset.

- Eljutottam Arizona egyik felétől a másikig, most pedig úton vagyok hazafelé. Lehet, hogy inkább ott is kellett volna maradnom.

Dylant újra az elhagyatottság és magány érzete járta át.

Végig sem gondolta, úgy tette fel az öregnek a kérdést:

- Mióta halott a felesége?

Az idős ember pillantásában ismét kétkedés csillant, mert még mindig szélhámossgot gyanított. A kérdés viszont annyira találó volt, hogy mégis hitelt adott Dylan szavainak.

- Emily már nyolc éve elment - mondta Tanner érzelemmentes hangon, de látszott rajta, hogy küszködik érzelmeivel, és szeme teleszaladt könnyel.

Mivel Dylan nem pusztán gyanította, hanem *tudta*, hogy ennek az idegennek meghalt a felesége, sőt azt is érezte, micsoda fájdalom dolgozik Tannerben még mindig, úgy érezte magát, mint egy illetéktelen behatoló, aki áldozata legféltettebb titkaiban vájkál, vagy mint egy besúgó, aki mások titkos naplóját olvasgatja. Hátborzongató képességének ez a részét sokkal kevésbé találta vonzónak, mint az örömteli megkönnyebbülést, amelyet a Marjorie házában történt incidens után érzett.

- Maga és Emily tizenkét évvel ezelőtt kezdték el keresni a lányt - mondta Dylan, bár nem tudta, miféle lányról, s miféle keresésről beszél.

Tanner tekintetében meglepetés tükröződött.

- Honnan tud maga ezekről a dolgokról, fiam?

- Azt mondtam lány, de akkor már vagy harmincnyolc lehetett.

- Már ötven - erősítette meg Tanner, s úgy tűnt, az elveszett évtizedek száma sokkal jobban meglepte, mint Dylan jövődölése:

- Ötven. Istenem, hová tűnik egy élet?

Dylan elengedte a kocsiajtó kilincset, mert egy ismeretlen, erős vonzás ismét mozgásra kényszerítette. Majdnem elfelejtett hátraszólni Tannernek, de aztán odakiáltott:

- Erre - s elindult, mintha tudta volna, hová.

A ráció kétségtelenül azt súgta az idős embernek, hogy azonnal szálljon vissza a kocsijába, és zárja be az ajtót, de szívét már megérintette a dolog. Nem volt visszaút, a józanész már nem tudta befolyásolni. Ott sietett Dylan oldalán, és így szólt:

- Abban reménykedtünk, hogy előbb-utóbb meg fogjuk találni. Azután rájöttünk, hogy az egész rendszer ellenünk dolgozik.

Dylan fülét hirtelen szárnyak csapkodó, surrogó zaja ütötte meg. Felnézett és egy denevért pillantott meg, ahogy épp elkap egy molylepkét. A látvány különben nem rémisztette volna meg, de ebben a pillanatban kirázta a hideg.

Az utcában meglátott egy furgont, de nem Suburban volt. A kocsi nagyon lassan járőrözött. Követte a szemével, amíg el nem tűnt.

Egy véreb megérzésével vágott át a parkolón egészen egy Pontiacig. Megérintette a kocsiajtó kilincset, s ujjainak minden idegszálával érezte a pszichés nyomot.

- Maga húszéves volt - kezdte Dylan - Emily pedig csak tizenhét, amikor becsúszott a kisbaba.

- Nem volt pénzünk, semmi kilátásunk.

- Emily szülei korán meghaltak, a magáé pedig... hasznavehetetlenek voltak.

- Maga olyan dolgokat tud, amit rajtunk kívül senki - csodálkozott Tanner. - Pontosan így volt. Nem segített bennünket a családi háttér.

Amikor a kocsiajtó kilincse nem villanyozta már tovább Dylant, átsétált a Pontiac másik ajtajához.

Az öreg szinte maga elé morogva folytatta:

- Meg akartuk tartani a gyereket, nem számított, milyen nehéz lett volna. De amikor Emily nyolc hónapos terhes volt...
- Egy havas éjjelen - folytatta Dylan -, maga egy kis teherautót vezetett.
- A másik sokkal erősebb és nagyobb autó volt.
- Mindkét lába eltört.
- A hátam is megsérült, és belső sérüléseket is szenvedtem.
- Nem volt egészségbiztosítása.
- Nem bizony. Egy évbe telt, mire újra talpra álltam.

A jobb oldali vezetőülés ajtaján Dylan más nyomot talált, mint a másik ajtón.

- Összetörte a szívünket, hogy oda kellett adni a kicsit, de azt gondoltuk, így lesz a legjobb neki.

Dylan hasonló rezonanciát fedezett fel az ismeretlen ember és Ben Tanner között.

- Jézusom, maga tényleg tud valamit - mondta az öregember, sokkal gyorsabban túllépve kezdeti szkepticizmusán, mint Dylan gondolta volna. A lelkében már majdnem elhalt remény most újra éledt. - Maga tényleg igazi látnok!

Dylan kényszert érzett magában, hogy amit elkezdett, azt be is fejezze. Tudta, hogy nem fordíthat hátat ennek az embernek. Félt azonban táplálni benne a reményt, hiszen nem láthatta előre a dolgok végét. Nem tudta garantálni, hogy az apa-gyermek találkozó, amely úgy tűnt, csodával határos módon folyamatban van, valóban bekövetkezik ma éjjel, vagy bármikor.

- Maga tényleg tudja, hol van! - ámuldozott Tanner túlzott tisztelettel a hangjában.

Dylan keze megfeszült a Pontiac kilincsén, mintha valami kapcsolatot sikerült volna találnia az autók között.

- Halott ember útja - morogta, nem tudva, mit is jelent ez, de már nem ijedt meg saját hangjától, hanem az étterem felé indult. - Itt van a válasz, ha tudni akarja.

Tanner megszorította Dylan karját, s megállította.

- Úgy érte, itt van a lányom? Ezen a helyen? Ahonnan az imént éppen kijöttem?

- Nem tudom, Ben. Ez nem így működik nálam. Nem tiszták a látomásaim. Nem tudok választ adni, amíg a dolog végére nem érek. Olyan ez, mint egy lánc, de csak szemenként haladhatok, és az utolsó láncszemet csak akkor ismerem meg, amikor a többi már ott van előttem.

Az öreg úgy döntött, inkább nem érdeklő Dylan burkolt figyelmeztetése, s tűnődni kezdett:

- Itt nem is kerestem. Sem ebben a városban, sem ezen a helyen. Csak befordultam ide, hogy megvacsorázzak, ennyi az egész.
- Ben, figyeljen ide! Csak azt mondtam, itt van a válasz, azt nem tudom, hogy a válasz a lány-e vagy sem. Jobb, ha erre is felkészül.

Az öreg csak egy perce kóstolt bele a reménybe, de már meg is részegedett tőle. - Nos, ha nem ez az utolsó láncszem, akkor majd megtalálja a következőt és a következőt.

- Egészen az utolsóig - bólintott Dylan, és hirtelen eszébe jutott az örült kényszer, amely az Eukaliptusz sugárútra vonzotta. - De...

- Megtalálja a lányomat, tudom, hogy megtalálja. - Tanner nem az a fajta fickó volt, aki a kétségbeesésből öröme vált egyetlen perc alatt, de az ötven év alatt felgyülemlett lelkiismeret furdalás után a lehetőség, hogy megtalálja a lányát, még az ő fáradt szívében is megtette a kellő hatást. - Maga a válasz az imáimra - mondta.

Dylan is fellelkesült volna, ha biztos lehetett volna abban, hogy aznap másodszor is sikerei játszhatja el a hőst. Ereiben azonban megfagyott a vér arra a gondolatra, milyen elkeseredett lesz Ben Tanner, ha ennek a történetnek nem lesz szerencsés a vége.

Finoman kibontotta karját Ben szorításából, s folytatta útját az étterem felé. Mivel most már nem volt visszaút, be akarta fejezni az ügyet olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet, véget akart vetni a bizonytalanságnak.

Ha Dylan hitt volna az előjelekben, látván a három denevért a lámpa körül, biztosan semmi jót nem jövendölt volna Ben Tanner lányának megtalálására.

Halott ember útja.

Már megint ezek a szavak jutottak az eszébe, de még mindig nem tudta, mire kellene belőlük következtetnie.

Ha van esély arra, hogy az idős ember rég elveszett lányát megtalálják az étteremben, akkor éppen akkora annak az esélye is, hogy akit ott találnak a lánc végén, az nem más, mint mondjuk az a pap, aki feladta a lánynak az utolsó kenetet. Semmi sem lehetetlen: az is előfordulhat, hogy a lányt meggyilkolták, és aki ott benn vacsorázik, nem más, mint a rendőr, aki megtalálta a holtestét. Vagy esetleg maga a gyilkos.

Dylan, oldalán a feldobódott Bennel, megállt egy pillanatra, amikor odaért Jillyhez és Shephez. Nem mutatta be őket egymásnak, s magyarázatot sem adott. Odaadta Jillynek a kocsikulcsokat, odahajolt hozzá, és így szólt:

- Szálljatok be a kocsiba, kapcsolj be Shep övét, és hajtsatok ki a parkolóból. Várjatok rám, úgy fél háztömbnyire. Járasd a motort.

Akármi is történik az étteremben, felkeltheti a vendégek és a személyzet kíváncsiságát annyira, hogy figyeljék, amikor Dylan távozik az étteremből. Jobb, ha a furgon már nincs ott, nehogy leolvassák a rendszámlemezét, vagy megjegyezzék a márkáját.

Jilly nem kérdezett semmit. Megértette, hogy Dylant ismét az *anyag* irányítja, és képtelen mást tenni, mint amire kényszerít érez. Átvette a kulcsokat, s így szólt Shephez:

- Gyere kicsim, indulunk.

- Hallgass rá - mondta Dylan az öccsének. - Tedd, amit mondd. - Ezután Bennel bement az étterembe.

A hosztesz megállította Dylant.

- Ne haragudjon, már nem szolgálunk fel vacsorát. - Aztán amikor felismerte a férfit, megkérdezte. - Itt felejtett valamit?

- Észrevettem egy régi barátomat - hazudta Dylan, s olyan határozottsággal indult meg, mintha tudta volna hová megy. Abban azonban teljesen biztos volt, hogy a megfelelő helyre érkezik majd.

A pár egy sarokasztalnál ült. A húszas éveik közepén vagy végén járhattak.

A nő túl fiatal volt ahhoz, hogy Ben lánya lehessen. Azonnal felnézett, amikor Dylan odalépett az asztalhoz. Csinos, szép arcú, barna lány volt, különleges, azúrkék szemekkel.

- Elnézést a zavarásért - kezdte Dylan. - Mondd maguknak valamit az, hogy *halott ember útjai*?

A nő bizonytalanul a társára ránézett. - Mi ez, Tom?

Tom vállat vont.

- Gondolom, csak valami vicc lehet, de nem az én ötletem volt, esküszöm.

A nő újra Dylan felé fordult, s így szólt:

- A Halott Ember Útja egy elhagyatott sivatagi út innen San Simon felé. Semmi sincs ott, csak kosz és csörgőkígyók. Ott találkoztunk először Tommal.

- Lynette éppen kereket cserélt, amikor megláttam - mondta Tom. - Segítettem neki, s valami ráolvasást használhatott, mert utána már csak arra emlékszem, hogy rávett arra, vegyem el feleségül.

Lynette gyengéden rámosolygott Tómrá, majd így szólt:

- Igen, megigéztelek, de csak varangyos békává szerettelek volna változtatni, s arra rávenni, hogy elugrándozzál tőlem. Ehelyett tessék, itt vagy mellettem. Azóta nem bízom a ráolvasás erejében...

Az asztalon két kisebb, kibontatlan ajándék és az üveg bor azt jelezte, hogy a mai nem mindennapi este. Bár Lynette egyszerű, olcsó ruhát viselt, a sminkje, és a hajviselete elárulta, hogy ma különösen csinos szeretett volna lenni. Az öreg Pontiac a parkolóban csak alátámasztotta azt a gondolatot, hogy nem sűrűn fordulnak meg ilyen helyeken.

- Évforduló? - kérdezte Dylan inkább kikövetkeztetve, mint előrelátva.

- Mintha nem tudná - mondta Lynette. - A harmadik évfordulónk. Most pedig végre meg-

mondhatja, ki kérte meg, hogy jöjjön el ide, és most mi következik?

A döbbenet azonnal lefagyasztotta arcáról a mosolyt, amikor Dylan megérintette a borospoharát, hogy megismerje pszichés lenyomatát.

Újra érezte azt a különös vibrálást, amelyet a Pontiac első ülésének ajtaján is kitapintott, és most hirtelen, az autók közötti kapcsolat megtalálásával, egy másik dolog is beugrott neki.

- Azt hiszem, az édesanyja elmondta magának, hogy őt adoptálták, legalábbis beszámolt mindarról, amennyit tudott.

Az anyja említésére Lynette megdermedt.

- Igen. Ami semmivel sem volt több, mint amennyit az örökbefogadó szülei tudtak, vagyis, hogy egy pár Wyomingban lemondott róla.

- Wyoming. Ez stimmel - jegyezte meg Tanner.

- Megpróbálta megtalálni az igazi szüleit, de soha nem volt elég pénze vagy ideje erre - folytatta Dylan.

- Ismerte az anyámat?

Dylan előtt egyszerre csak megnyílt Lynette élete, és kezdett összeállni a történet.

- Két éve halt meg augusztusban - folytatta Dylan.

- A rák vitte el - erősítette meg Tom.

- Negyvennyolc évesen még túl korai elmenni - tette hozzá Lynette.

Dylan érezte, hogy a lány még mindig gyötrődik anyja elvesztése miatt, s hiába próbálta fékezni magát, a lány titkai kezdtek feltárulni előtte.

- Azon az éjjelen, amikor az édesanyja meghalt, azt mondta magának: *Lynnie, egy nap meg kell keresned a gyökereidet. Fejezd be, amit elkezdtem. Jobban tudunk előre menni, ha tudjuk, honnan jöttünk.*

A lány megdöbbsent attól, hogy Dylan szóról szóra visszaidézte anyja szavait. Megpróbált felemelkedni a székéről, de azonnal vissza is ült. A boráért nyúlt.

- Ki maga?

- Ott a kórházban, a halálos ágyán, az *utolsó* dolog, amit mondott magának ez volt: *Lynnie, remélem ez odafent, ahová megyek, nem számít, szeretem Istent, de téged még jobban.*

E szavak visszaidézésével, mintha egy kalapáccsal kólintották volna fejbe a lányt. Lynette szemei könnybe lábadtak, és sírni kezdett.

Dylan ugyanakkor tudta, miért kell ekkora fájdalmat okoznia. Meg kellett szereznie a lány bizalmát, mielőtt bemutatta volna neki Ben Tannert. Ha már kialakult köztük a kapcsolat, Dylan is sokkal gyorsabban eltűnhet.

Tanner, bár hátul álldogált, jól hallotta, hogy az apa-lánya találkozó elmarad, de egy másik csoda van születőben. Levetett kalapját idegesen forgatta a kezében, amikor odalépett.

Amikor Dylan látta, hogy az idős ember lábai remegnek, s fel akarják mondani a szolgálatot, gyorsan odahúzott egy széket. Tanner félretette a kalapját, és leült. Dylan így szólt:

- Lynette, miközben maga az édesanyja vér szerinti rokonait kereste, ők is keresték az édesanyját. Szeretném magának bemutatni a nagyapját, Ben Tannert.

Az idős ember és a fiatal nő ugyanolyan azúrkék szemekkel meredtek egymásra. Lynette szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől, de Ben Tanner előszedett egy fényképet, amit akkor halászhatott ki a tárcájából, amikor Dylan háta mögött állt. Odatolta az unokája elé az asztalon.

- Ez itt Emily, a nagymamád, amikor majdnem annyira fiatal volt, mint te. Meghasad a szívem, hogy nem láthatja, hogy az unokája mennyire hasonlított rá.

- Tom - fordult Dylan Lynette férjéhez -, látom, nem sok bor maradt már az üvegben. Hadd vegyek még egyet az ünnepléshez.

Tom teljesen megzavarodott attól, ami történt. Bizonytalanul mosolyogva így szólt:

- Hát, persze. Köszönöm. Nagyon kedves magától.

- Mindjárt visszajövök - szólt Dylan, de egyáltalán nem állt szándékában betartani az ígéretét.

Dylan odament a pénztárhoz, ahol a hosztesz éppen az egyik távozó vendégnek, egy pirospozsgás arcú férfinak nyújtotta oda a visszajárót. Látszott, hogy a férfi jócskán többet ivott a kelleténél.

- Tudom, hogy nem szolgálnak már fel vacsorát - fordult Dylan a hoszteszhez -, de rendelnék még egy üveg bort annak a fiatal párnak ott.

- Természetesen. A konyha zárva, de a bár még két óráig nyitva áll.

A hölgy emlékezett rá, hogy a pár olcsó Merlot-t rendelt. Dylan odatette az árát a pultra, hozzáadva a borraivalót is.

Visszanézett a sarokasztal felé, ahol Tom, Lynette és Ben teljesen belemerültek a beszélgetésbe. Eddig rendben van. Egyikük sem látta meg, ahogy elmegy.

Vállával kilökte az ajtót, kilépett, s észrevette, hogy Jilly már kiállt a parkolóból, s fél háztömbnyire az étteremtől járatta az Expedition motorját az utcán.

Elindult a kocsi irányába, és összetalálkozott azzal a pirosposzsgás arcú férfival, aki éppen előtte fizetett. A fickó nyilvánvalóan nem emlékezett arra, hol parkolta le az autóját, sőt talán arra sem, milyen autóval jött. Azután egy ezüst Corvette felé vette az útját. Képtelen volt egyenes vonalban haladni, csak dülöngélt jobbra-balra, mint egy matróz, s közben motyogva énekelte a Beatles *Yesterday* című dalát sajátos feldolgozásában.

A részeg férfi kabátzsebeiben turkálva, rátalált a kocsi kulcsaira, közben azonban elejtett egy köteg pénzt, és nem is vette észre.

- Uram, elejtett valamit! - kiáltott neki Dylan.

- Ugye nem akarja ezt itt hagyni?

A férfi tovább folytatta gondjainak eléneklését, s nem válaszolt Dylannak, csak haladt a Corvette felé. Megtalált kulcsait mereven maga előtt tartotta.

Ahogy Dylan felszedte a pénzt a földről, hirtelen orrfacsaró bűzt érzett, és dühös darazsak zümmögését hallotta. Azonnal tudta, hogy a részeg, aki a Corvette felé dülöngélt - a neve pedig Lucas, talán Lucas Croaker vagy Crocker -, sokkal megvetendőbb egy részegnél, és alávalóbb egy bolondnál.

21. Fejezet

Lucas Crocker részegen és botladozva is félelmet keltett. Dylan miután telítődött a férfi, undorító nyomaival, félredobta a pénzköteget, és mindenféle figyelmeztetés nélkül hátulról nekitámadt.

Crocker bő nadrágjában és laza felsőjében elpuhult fickónak látszott, valójában azonban kemény izmai voltak, ráadásul bűzlött, mint egy whiskys hordó. A férfi nekizuhant a Corvettenek, és fejével betörte a szélvédőt.

A legtöbb ember ekkora ütéstől összeesett, sőt talán ott is maradt volna, de nem úgy Crocker. Hatalmasat üvöltött dühében, és mintha a bordatörő esés csak élénkítette volna, válllaival nekiment Dylannek.

Dylan nem volt éppen pillésúlyú, de hátratántorodott, és majdnem elesett. Megbánta már, hogy nem tartotta meg a baseballütőt.

Crocker törött orral, de ördögi mosollyal támadott ellenfelére.

Dylan testi ereje és józansága önmagában nem volt elég, hogy megvédje magát a végzetes sebesülésektől. Mindehhez azonban még a düh is társult, s így már elegendőnek bizonyult. Crocker a részegek lelkesedésével támadt, Dylan pedig biztatta a kezeivel, integetve neki, hogy „gyere, na gyere csak”, majd félrelépett és belerúgott a férfi térdébe.

Crocker belefejtelt az aszfaltba és elterült. Az arca törékenyebbnek bizonyult, mint a harci kedve, de még így is sikerült négykézlábra feltornáznia magát.

Dylan erőt merített a hatalmas haragból, amit először akkor érzett, amikor meglátta az összevert fiút az ágyhoz bilincselve a késekkel és könyvekkel teli szobában. A világban túl sok az áldozat, és túl kevesen képesek megvédeni őket. Az ocsmány képzetek, amelyek a köteg pénz érintésével rohanták meg, Lucas Crocker egyedülálló romlottságának és gonoszságának képei voltak, s még mindig úgy cikáztak agyában, mint romboló radioaktív részecskék. A jogosan érzett düh erősebb volt, mint saját biztonsága felett érzett aggodalom.

Dylan első, majd második rúgása mesterien célba talált. Habár undorodott a durvaságtól, ezúttal egyáltalán nem érzett lelkiismeret-furdalást.

Crocker törött bordái jól bizonyították, hogy felsőteste rendkívül jól ellenáll a rúgásoknak.

Összetört ujjai azonban virslikké dagadtak, és ajkai is gyorsan megduzzadtak. A férfi nyilvánvalóan úgy döntött, aznapra már elég volt a mulatságból, és nem is próbált felemelkedni. Összeesett, egyik oldalára zuhant, majd hatalmasakat nyögve és lihegve a hátára fordult.

Dylan kimerülten zihált, de sértetlen maradt. Körbenézett a parkolóban, de kettőjükön kívül senkit nem látott. Majdnem biztosra vette, hogy senki nem haladt el a parkoló mellett, mialatt verekedtek. Senki sem látta meg őket.

Szerencséje nem tarthat már olyan sokáig.

A Corvette kulcsai megcsillantak az autó mellett, a járdán, Dylan felvette, és zsebre tette.

Visszament a véres, ziháló férfihoz, és észrevette övére kapcsolva a telefonját.

- Add ide a telefonodat - szólt oda Dylan.

Mivel Crocker nem akart engedelmeskedni,

Dylan rálépett a férfi törött kezére.

Crocker káromkodva kapcsolta le sértetlen kezével övéről a telefon, és odanyújtotta Dylannek.

- Csúsztasd oda a járdán - mutatta az irányt Dylan.

Amikor Crocker teljesítette a kérést, Dylan levette lábát a sebesült kézről.

A telefon némi pörgés után megállt a pénzköteg mellett. Dylan odament, felemelte, de a pénzt érintetlenül otthagya.

Crocker ekkor megszólalt:

- Nem rabolsz ki?

- Nem. Megtarthatod a pénzedet, amiből majd kifizetheted a horribilis telefonszámládat.

A fájdalomtól elgyötört Crocker zavarodottan forgatta a szemét.

- Ki a fene vagy te?

- Ma este mindenki ugyanezt kérdezi. Azt hiszem, ki kell találnom valami jól csengő nevet.

Fél háztömbnyire, északra Jilly az autó mellett bámészkodva álldogált, hogy ha kell Dylan segítségére siethessen.

Miközben Dylan a furgon felé igyekezett, visszanézett, de Lucas Crocker meg sem próbált felállni.

Mire Dylan a furgonhoz ért, Jilly már beült a helyére. Dylan is beszállt és becsukta az ajtót.

Jilly kormányon hagyott, láthatatlan nyomát nagyon kellemesnek találta. Úgy érezte, mintha fájó kezeit gyógyító sókkal teli meleg vízbe tenné. Csak ezután vette észre a lány idegességét.

- Mi a fene történt ott? - kérdezte a lány.

Dylan válasz helyett odaadta neki a telefont, s így szólt:

- Hívd a rendőrséget!

- Azt hittem kihagyjuk őket a buliból.

- Most nem.

Két fényszóró jelent meg az utcában mögöttük. Egy újabb lassú furgon. De úgy tűnt, a vezető nem érdeklődik különösebben utánuk. No persze egy igazi profi jól képes palástolni, mi is jövele valódi célja.

A hátsó ülésen Shepherd újra beletemetkezett a *Szép reményekbe*, és nyugodtnak látszott.

Az étterem a 70-es főúttal szemben állt, s Dylan éppen erre akart menni. Északnyugat felé vette az irányt.

Miután Jilly beütötte a számokat a telefonba, hallgatózott, majd megjegyezte:

- Azt hiszem, ez a város túl kicsi, innen nem lehet elérni a 911-et. - Ezután a tudakozót hívta, majd kérte a rendőrséget, és visszaadta a telefont Dylannek.

Tömören beszámolt arról a rendőrnek, hogy Lucas Crocker félrészegen, teljesen összeverve várja a mentősöket az étterem előtti parkolóban.

- Megtudhatnám a nevét? - kérdezte a hölgy a telefonban.

- Az nem fontos.

- Meg kell kérdeznem a nevét.

- És meg is tette.

- Uram, ha tanúja volt ennek a támadásnak...

- Én követtem el a támadást - mondta Dylan.

Ebben az álmos sivatagban ritkán történt valami, így a hívást fogadó rendőrnek nem sok rutinja volt a különleges helyzetek kezelésében.

- Maga követte el a támadást? - kérdezte idegesen.

- Igen, asszonyom. Amikor a mentősöket riasztja, jobb, ha egy rendőrt is küld velük.

- Megvárja a rendőrt?

- Nem, asszonyom. És remélem, még ma este letartóztatják Crockert.

- Hát nem Mr. Crocker az áldozat?

- De igen, az én áldozatom. De ő maga is elkövető. Tudom, most azt gondolja, hogy engem kéne letartóztatnia, de higgyen nekem, Crocker az igazi bűnöző. Nem ártana egy másik rendőrautót is küldeni...

- Uram, a rendőrség megtévesztése...

- Nem vagyok telefonbetyár, asszonyom. Bűnös vagyok, elkövettem egy támadást, eltulajdonítottam egy telefont, betörtem egy szélvédőt egy ember fejével, de nem vagyok telefonbetyár.

- Egy ember fejével?

- Nem volt kalapácsom. Most pedig nagyon figyeljen! A másik rendőrautót és mentőt küldje a Crocker rezidenciára, a... Falion Hill útra. Nem látom a pontos házszámot, de egy ilyen kis városban valószínűleg úgyis tudják, ki hol lakik.

- Maga is ott lesz?

- Nem, asszonyom. Crocker idős anyját találják ott, Noreent, azt hiszem, így hívják. A pincében van leláncolva.

- A pincében leláncolva?

- Már vagy két hete ott hever a saját mocskában, nem túl szép látvány.

- Maga láncolta le a pincében?

- Nem, asszonyom. Crocker ügyvédi meghatalmazást akar, s ezért halálra éheztetni az anyját, miközben folyamatosan csapolja a bankszámláját, s adogatja el a dolgait.

- Önt hol találjuk meg, uram?

- Ne aggódjon miattam. Lesz éppen elég dolguk ma estére.

Lenyomta a telefont, kikapcsolta, s visszaadta Jillynek.

- Töröld tisztára, és hajítsd ki az ablakon.

Jilly letörölte a telefont egy zsebkendővel, majd megszabadult tőle.

Egy mérfölddel később, Dylan a Corvette kulcsát is odaadta Jillynek, a lány pedig azt is kidobta.

- Elég nevetséges lenne, ha szemetelésért kapnának el - szólalt meg a lány.

- Hol van Fred?

- Amíg vártam rád, hátrattettem a csomagterbe, hogy elférjen a lábam.

- Gondolod, jól megvan ott?

- Kitámasztottam a táskákkal, nehogy eldőljön.

- Úgy értem, pszichésen rendben van-e.

- Fred nagyon alkalmazkodó.

- Hozzád hasonlóan - mondta a fiú.

- Ki volt az öreg cowboy?

Dylan válaszolni akart a kérdésre, de még mindig a Lucas Crockerrel való összetűzés hatása alatt állt. Szenvedett attól, hogy az ördög jelenlétét érezte, amikor hozzáért Crocker pénzéhez.

Nemsokára elhagyták Safford koszos külvárosát, és sík terepen autóztak tovább, ahol a táj mintha semmit sem változott volna a Föld középkora óta, amikor ember még nem is élt.

Dylan ekkor váratlanul lehúzódt az útról, és megállt.

- Adj néhány percet. Ki kell vernem Crockert a fejemből.

Amikor behunyta a szemét, abban a pincében találta magát, ahol az idős hölgy saját piszkában hevert láncra verve. Dylan egy művész aprólékosságával látta részleteket és végtelenül visszataszítónak tartotta.

Amikor megérintette a pénzt a parkolóban, nem látta maga előtt Crocker anyját. A pince, illetve a szerencsétlen asszony inkább képzeletének szüleménye volt, és nem valószínű, hogy az igazi pincérre, vagy az igazi Noreen Crockerre hasonlított.

Dylan nem látta a dolgokat a hatodik érzékével, nem is hallotta, de nem is érezte. Egyszerűen hirtelen tudta. Megérintette a pszichés lenyomatokban gazdag tárgyat, és a tudás egyszer csak ott volt, mintha

az emlékezetéből hívta volna elő, mintha olyan eseményeket idézett volna fel, amelyeket valamikor egy könyvben olvasott.

Dylan kinyitotta szemét, és otthagya a maga elé képzelt Noreen Crockert a mocskos pincében, remélve, hogy az igazi már hallja is a közeledő mentők szirénáját.

- Minden rendben? - kérdezte Jilly.

- Lehet, hogy én nem vagyok olyan alkalmazkodó, mint Fred.

Jilly elmosolyodott.

- Neki az a jó tulajdonsága, hogy nem gondolkodik.

- Jobb, ha indulunk - mondta Dylan és kiengedte a keziféket. - Kerüljünk

minél távolabb Saffordtól - mondta, majd felhajtott a kétsávos főútra. -

Annyit tudunk, hogy a fickóknak, akik a fekete Suburbanöket vezették, minden államra kiterjedő kapcsolataik vannak, így értesülni fognak minden szokatlan eseményről.

Jilly, Dylan kérésére kivett egy Arizona-térképet a kesztyűtartóból, és miközben északnyugat felé haladtak, tanulmányozni kezdte egy kis lámpa fényénél.

Tőlük északra és délre csak a hegyek fekete csúcsait látták az éjszakában, ahogy a Gila folyó völgye felé haladtak a távoli csúcsok között.

- Még körülbelül száz kilométerre van Globe városa - mondta Jilly. - Ha tényleg úgy gondolsz, hogy el kell kerülnünk Phoenix környékét...

- Tényleg - mondta Dylan -, mert jobban szeretném, ha nem egy elszenesedett furgonban találnának ránk.

- Globe-nál rá kell fordulnunk a hatvanas útra észak felé, egészen Hoolbrookig kell mennünk, a Petrified Forestig. Ott a 40-es útra térünk rá, majd Flagstaff felé indulunk nyugatra, vagy keletre Gallup, Új-Mexikó, felé. Már ha egyáltalán fontos, hogy melyik úton megyünk.

- Negatív Jackson, a pesszimizmus mintaképe. Nagyon is fontos.

- Miért?

- Mert mire odaérünk, valami történni fog, ami számít.

- Lehet, hogy mire Holbrookba érünk, annyira pozitívvá válik a gondolkodásunk, hogy milliárdosnak gondoljuk magunkat. Azután nyugatra megyünk, s veszünk egy óceánra néző házat.

- Talán - mondta Dylan -, de egyvalamit biztosan venni fogok, mihelyt az üzletek kinyitnak reggel.

- És mit?

- Kesztyűt.

22. Fejezet

Éjfél után Arizonában, Globe külvárosában megálltak egy benzinkútnál, ahol már éppen zártak. A benzinkutasnak vékony rókaarca volt, amit tuskére nyírt haja még jobban kiemelt. Húszas éveiben járhatott, de modora éretlen és mogorva volt, mint a tizennégy éves gyerekeknek. Kitűzője szerint Skipper volt a neve.

A készpénz szó hallatán Skipper szemei ravaszul megcsillantak. A könnyű kereset reményében modora némiképp megjavult, de még így sem lehetett barátságosnak nevezni.

Elindította az egyik kutat, de a külső világítást már nem kapcsolta fel. Sötétben töltötte a meg tankot, miközben Dylan és Jilly a szélvédőt takarította. Annyi esélye volt annak, hogy Skipper segít nekik, mint annak, hogy Shakespeare hirtelen megjelenik, hogy középkori angol nyelven szonetteket szavaljon.

Ekkor Dylan észrevette, hogy Skipper buja érdeklődéssel bámulja Jillyt. Maga is meglepődött, de elöntötte a méreg. De hiszen a lány nem hozzá tartozik, tehát az bámulhatja, aki akarja. Ehhez neki nincs semmi köze.

Alig öt Órája ismerték egymást. Igaz, a közösen átélt veszélyekben sokkal jobban megismerték egymás személyiségét, mintha normál körülmények között találkoztak volna. A legalapvetőbb dolgot legalábbis már tudta a lányról: hogy szükség esetén bátran számíthat rá, és biztosan nem fogja cserbenhagyni soha. Ezt pedig nem árt tudni arról, akit az ember beenged a kocsijába.

Amikor Dylan befejezte az ablaktörést, Skipper nézésétől feldühödve azon gondolkodott, vajon elég-e annyit tudni a másikról, hogy bízhatunk benne? Elképzelhető, hogy minden más is ebből a bizalomból születik? A másik bátorságába, becsületességébe, szeretetébe vetett bizalomból?

Azt hitte, elvesztette a józan eszét. Ez a pszichotróp anyag jobban befolyásolta az agyát, mint eddig gondolta volna. Lám csak, most épp azon töri a fejét, hogy össze merje-e kötni az életét egy olyan nővel, aki nemrég még Disney-hősnek titulálta őt.

Nem voltak közös hullámhosszon, még csak barátok sem voltak. Nem lehet igaz barátságot kötni pár óra alatt, Dylan nem hitt ebben. Ők csupán túlélők, ugyanannak a hajótörésnek az áldozatai, mindkettőjük közös érdeke az életben maradás, és hogy óvakodjanak a cápáktól.

Jilly Jackson iránt nem birtoklási vágyat érzett, egyszerűen csak meg akarta védelmezni. Ugyanúgy érez iránta is, mint Shep iránt, ugyanúgy, mint egy lánytestvér iránt, ha lenne neki. Lánytestvér, ó igen, ez az.

Mikor fizetésre került a sor, Skipper arcátlanságában még csak nem is próbálta leplezni, hogy a pénzt nem a kasszába teszi, hanem a saját tárcájába gyűri lenéző elégedettséggel.

A végösszeg harmincnégy dollár lett, Dylan két húszassal fizetett, azután intett a kutasnak, hogy nyugodtan tartsa meg a visszajárót. Nem akarta az aprót eltenni, mert a bankjegyeken rajta lett volna Skipper lenyomata.

Arra is nagyon vigyázott, nehogy megérintse a benzinkutat, vagy bármi mást, amelyen az alkalmazott rajta hagyhatta pszichés lenyomatát. Nem akarta megismerni Skipper lelkét, pitiáner lopásainak történetét, sem emberek iránt érzett megvetését.

Nem azért, mintha Dylan már nem szerette volna az embereket, de éppen elég volt belőlük a mai napra.

Globe-től észak felé utazva az Apache hegyeken keresztül, a San Carlos Indián Rezervátumtól keletre Jillynek lassanként feltűnt, hogy valami megváltozott közte és Dylan O'Conner között. A fiú egészen másként viselkedett vele, mint eddig. Többször félrenézett az útról, titkon figyelte őt, mikor azt hitte, Jilly nem veszi észre. Új energia áramlott kettejük között, amelyet Jilly nem tudott meghatározni.

Végül úgy döntött, biztos a fáradtságtól fantáziál ilyesmiket, túl kimerült, és túl sok stressz érte aznap, hogy megbízzon a megérzéseiben.

Saffordtól Globe-ig Dylan elmesélte neki a Lucas Crockerrel való összetűzést. A Ben Tannerrel illetve az unokájával való találkozásról is beszámolt, ami ráébresztette hatodik érzékének kifinomultságára.

Most, hogy eltávolodtak Globe-tól, és Shep is elfoglalta magát a *Szép reményekkel*, Jilly elkezdte mesélni, mi is történt vele az étterem mosdójában.

Az egyik mosdókagylónál, ahol éppen a kezét mosta, belenézett a tükörbe. A helyiség tökéletes tükörképét látta, kivéve egy részletet. Ott, ahol a vécéfülkéknek kellett volna sorakozniuk, három, sötét fából készült gyóntatószék állt. A faragott keresztek arany színben fénylettek az ajtókon.

- Megfordultam, hogy saját szememmel is lássam, de csak a vécéfülkéket láttam. Azután megint belenéztem a tükörbe... és a gyóntatószékek megint ott voltak.

Miközben kezét mosta, képtelen volt levenni tekintetét a tükörről, és egyre csak azt bámulta, amikor az egyik gyóntatószék ajtaja lassan kinyílt. Egy pap jött ki a fülkéből, de nem mosolygott, sőt Biblia sem volt a kezében. Halott volt, és mindene csupa vér.

- Azonnal kirohantam a mosdóból - mondta Jilly, és még mindig kirázta a hideg az emléktől. -

Képtelen vagyok kikapcsolni ezeket a víziókat, Dylan. A látomások csak úgy jönnek, és azt hiszem, *jelentenek* is valamit.

- Látomások? Szóval mégsem káprázat volt, amit láttál? - kérdezte Dylan.

- Nem akartam megmondani - vallotta be a lány, majd egyik ujját a tapasz alá csúsztatta, és finoman masszírozni kezdte az injekció enyhén begyulladt helyét. - Nem játszom ezt a játékot tovább. Már tudom, hogy ezek látomások, és kész. Előérzeteim vannak.

Seneca volt a hozzájuk legközelebbi város, alig ötven kilométerre. Seneca után negyvenkét kilométerre helyezkedett el Carrizo. Mindkét helység apró pont volt a térképen. Dylan egyre mélyebbre hatolt a területre, amelyet mindenki csak úgy nevezett, Big Lonely, azaz a Nagy Magány Vidéke.

- Én pedig - szólalt meg Dylan -, úgy tűnik, összefüggéseket keresek emberek és helyek között, olyan eseményeket véve alapul, amelyek a múltban történtek, esetleg most vannak folyamatban. Te viszont azt gondold, hogy a jövőből látsz előre dolgokat.

- Így van. Most például egy váratlan eseményt látok valahol egy templomban. Meg fog történni. Azt hiszen, nemsokára. Gyilkosságot látok. Tömeggyilkosságot. És mi... valahogy... szintén ott leszünk, amikor megtörténik.

- Minket is látsz a látomásaidban?

- Nem. De mi másért jönnének ugyanazok a képek folyamatosan? A madarak, a templom, meg a többi? Soha nincsenek látomásaim japán vonatbalesetekről, vagy dél-amerikai repülőszerencsétlenségekről. Mindig a mi jövőnkéről, az én jövőmből látok eseményeket.

- Akkor nem megyünk templom közelébe - mondta Dylan.

- Nem is kell... mert, azt hiszem, a templom jön majd elénk. Nem hiszem, hogy el tudnánk kerülni.

***

Dylan nem hajszolta úgy az Expeditiont, mint nemrég, de mégis alig két és fél óra alatt tette meg a több mint háromórás utat,

Ahhoz képest, hogy Holbrook lakossága csak ötezer lelket számlált, a városban szokatlanul sok hotel volt. Minden biztonnyal a turisták népes csoportjai miatt, akik a Petrified Forest Nemzeti Parkot, vagy valamelyik másik indián látványosságot akarták meglátogatni a Hopi vagy a Navajo Indián Rezervátumok közelében.

Egyik sem volt ötcsillagos szálloda, de Dylant most nem is a kényelem érdekelt. Egy csendes helyet keresett, ahol éjszaka kipihenhetik magukat.

Egy mindentől meglehetősen távol eső motelt választott, nehogy a reggeli zajok felébresszék őket. A pultnál készpénzzel fizetett az álmos recepciósoknak.

A recepciós elkérte a jogosítványát. Dylan nem szívesen adta oda, de nem tehetett mást, mert azzal gyanút kelthetett volna.

Jilly félt volna egyedül maradni, nem akart magának külön szobát, így hát olyat kértek, amelyben két franciaágy volt. Dylan és Shep majd megosztoznak az egyikben, Jilly pedig elfoglalja a másikat.

Dylan majdnem rosszul lett a tapétától, amikor megpillantotta, de nem sokáig kínoztta magát a rémes látvánnyal, mert halálosan fáradtnak érezte magát. Alig bírta nyitva tartani a szemét, ráadásul iszonyatos fejfájás is kínoztta.

Hajnali 3:10-re az összes szükséges csomagjukat behordták a szobába. Shep ragaszkodott ahhoz, hogy a Dickens-regényt is behozza. Dylan beleegyezett, bár feltűnt neki, hogy öccse még mindig ugyanazon az oldalon tart, mint az étteremben, Saffordban.

Jilly használta először a fürdőszobát, de amikor kijött tisztán, lefekvésre készen, még mindig utcai ruháját viselte.

- Nem kell ma este pizsama. Útra kész akarok lenni, ha gyorsan kell szednünk a sátorfánkat.

- Előrelátó gondolat - bölintott Dylan.

Shep figyelemreméltó nyugalommal viselte a rendhagyó estét. Dylan nem akarta tovább feszíteni a húrt azzal, hogy nem engedi neki felvenni a megszokott hálóruháját, hiszen megeshet, hogy ettől Shep sztoikus csendessége hiperaktív szóáradatba csap át, és akkor biztos, hogy egyikük sem fog egy szemhunyásnyit sem aludni az éjjel.

Shep éjszakai viselete nem sokban különbözött a nappalitól. Nappali ruhatára csupa egyforma, fehér, Wile E. Coyote pólóból és egyforma kék farmerekből állt. Éjjel azután tiszta Wile E. Coyote pólót vett fel és fekete pizsamanadrágot.

Hét évvel ezelőtt Shep egy hisztérikus rohama során fellázadt a különböző ruhadarabok ellen, és attól kezdve csak farmert és Wile E. Coyote pólót volt hajlandó viselni.

Miután Shep kétszer megmosta a fogát, majd kétszer vécézés előtt és kétszer utána is kezet mosott, visszament a hálószobába. Leült az ágy szélére, és levette a papucsait.

- Még most is a lábadon van a zokni - jegyezte meg Dylan.

Shepherd mindig mezítláb aludt, most azonban, amikor Dylan odatért elé, hogy levegye róla, a fiú gyorsan feltette lábát az ágyra, és betakarózott.

A szokástól való eltérést legnagyobb szomorúságára Shepre mindig rákényszerítették, ő maga sohasem *választotta*.

Dylan tehát aggódni kezdett.

- Rendben vagy, öcskös?

Shepherd becsukta a szemeit. Nem akart a zokni témába belemélyedni.

Talán fázik a lába. Vagy lehet, hogy a baktériumok miatt aggódik - vélte Dylan.

Mindenesetre túl fáradt és elgyötört volt ahhoz, hogy hosszasan elgondolkozzon a zokni-

problémán. Bement a fürdőszobába, és döbenten pillantotta meg saját elkínzott arcát a tükörben.

***

Jilly az ágyában feküdt, és a plafont bámulta.

Shep is a saját ágyában feküdt, a szemhéját nézte belülről.

A légkondicionáló zümmögése először zavaró volt, majd egy idő után lecsendesedett, de még így is elnyomta a kinti zajokat.

A légkondicionáló moraja miatt meg sem hallhatják a Suburbanek által keltett zajt, sőt a rájuk törő orgyilkosokat sem.

Jilly egyre nyugtalanabb lett, mert folyton arra gondolt, mennyire sebezhetőek ebben a helyzetben

Dylan azt hitte, képes lesz kinyomozni, kicsoda Dr. Frankenstein, hogy megismerje az injekció természetét, de Jilly nem osztotta ezt a hitét.

Először fordult elő hosszú évek óta, hogy nem tudta irányítani saját életét. Mindig is ura akart lenni életének, hogy ne érezze többé úgy magát, mint gyerekkorában: gyengének, tehetetlennek és kiszolgáltatottnak. Jilly gyűlölt sebezhetőnek lenni. Gyűlölte elfogadni az áldozati bárány szerepét. Most azonban nem volt más lehetősége, mint elfogadni a helyzetet.

Valami rosszindulatú, pszichotróp anyag dolgozott az agyában, vagy inkább az agyán, és ez már önmagában halálra rémisztette. Soha nem szedett kábítószer, soha nem rúgott be, mert nagyra becsülte az agyát, és nem akarta agysejtjeit feleslegesen rombolni. Az évek alatt, amikor még semmije sem volt, csak az esze, az intelligenciája, a gyors felfogóképessége, és a gazdag képzelőereje, Jilly félelmetes fegyvernek tartotta agyát a világgal szemben. Most viszont mintha egy hernyó mászott volna keresztül az agyán, s a nyomában minden megváltoznék. Nem tudta, mi marad belőle, vagy inkább ki lehet belőle, mire a változás hernyója elvégzi a munkáját.

Kezdte elhagyni a saját magába vetett bizalma.

Shep suttogni kezdett az ágyából.

- Itt, ott.

- Mi baj van, kicsim?

Jilly felemelkedett a könyökére.

Shep a hátán feküdt, szemei csukva voltak. Aggodalmasan ráncolta össze homlokát.

- Jól vagy Shep?

- Shep fél - suttogta.

- Ne félj!

- Shep fél.

- Biztonságban vagyunk most egy ideig - próbálta megnyugtatni a fiút. - Senki nem tud bántani.

Shep mozgatta az ajkait, mintha beszélne, de egyetlen hang sem hagyta el a száját.

A fiú nem volt olyan magas, mint a bátyja, de Jillynél azért magasabbra nőtt. Szinte felnőtt ember volt, de a takaró alatt egészen kicsinek látszott. A haja összekuszálódott, ajkai eltorzultak a félelemtől, így nem látszott többnek egy rémült kisgyereknél.

Jillyt elöntötte az együttérzés, amikor arra gondolt, hogy Shep úgy élte le élete eddigi húsz évét, hogy egyetlen pillanatra sem volt ura a saját életének. A sablonhoz való ragaszkodása, megszokott ruhadarabjai, illetve az ételek elfogyasztásának begyakorolt szabályai azonban mind azt mutatták, mekkora erővel igyekszik megszerezni a saját élete feletti irányítást.

Hirtelen elhallgatott. Ajkai nem mozogtak. A félelem nem tűnt el az arcáról, csak egy kicsit csillapodott.

Jilly visszadólt a párnájára, és hálát érzett, amiért nem kellett olyan csapdában vergődnie, mint Shepnek, de ugyanakkor aggódott is, nehogy az agyában mászkáló hernyó ilyenné, vagy még rosszabbá tegye, miután befejezte a munkáját.

Egy perc múlva Dylan kijött a fürdőszobából. Levette a cipőjét, és letette az ágy mellé, amelyen testvérével osztozott.

- Minden rendben? - kérdezte Jillyt.

- Igen. Csak... olyan kiégettnek érzem magam.

- Istenem, én is úgy érzem, hogy tökéletesen kifacsartak.

Dylan felöltözve, indulásra készen feküdt le az ágyra, majd a plafont kezdte bámulni. Az éjjeli lámpát nem oltotta el.

Rövid csend után így szólt.

- Ne haragudj rám.

Jilly a fiú felé fordította fejét.

- Miért ne haragudjak?

- Mert, amióta elindultunk a moteltől, végig baromságokat műveltem.

- Mint például?

- Talán mégis hívnunk kellett volna a rendőrséget. Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy nem futhatunk örökké. Nekem gondoskodnom kell Shepről, és téged sincs jogom végigrángatni az egész országon.

- A kiszámítható O'Conner - jegyezte meg Jilly. - A felelősség mintaképe.

Töprengő, mint Batman. Hívják a képregényírókat, de gyorsan!

- Komolyan mondom.

- Tudom. Ez nagyon hízelgő.

Dylan még mindig a plafont bámulva elmosolyodott.

- Sok olyan dolgot mondtam neked ma este, amit nem kellett volna.
- Provokáltalak. Felidegesítettelek. Én még rosszabbakat is mondtam. Figyelj... egyszerűen csak megbolondulok arra a gondolatra, hogy muszáj támaszkodnom valakire. Aki ráadásul... egy férfi. Ez a helyzet kihozza belőlem a legrosszabbat.

- Miért mondod, hogy ráadásul egy férfi?

Jilly elfordult a fiútól, és ő is a plafont kezdte bámulni.

- Képzeld csak el, hogy az apád egyszerűen kísértél az életedből, amikor hároméves vagy.

Egy kis szünet után Dylan bátorította:

- Elképzelted.

- Jó. Azt is képzeld el, hogy van egy édesanyád, aki egy szépséges angyal, egy igazi hős, aki mindig melletted van, amikor szükséged van rá, és akivel soha semmi rossz nem szabadna, hogy történjen. Szóval ott van a mamád, akit ez a férfi úgy összever, hogy elveszti az egyik szemét, és mankóval jár egész életében.

Bár Dylan alig bírta nyitva tartani a szemét, ki akarta várni, amíg a lány elmeséli a történetet. Jilly végül azt mondta:

- Azután lelép. De később, évente egy-két alkalommal megjelent nálunk.

- Rendőrség?

- Anya félt őket felhívni, amikor megjelent. Az a szemét azt mondta, hogy ha anya feladja, akkor óvadék ellenében kiszabadul, és visszajön, hogy kiverje a másik szemét is. Azután pedig az enyémen a sor. Szerintem meg is tette volna.

- Ha egyszer elment, minek jött vissza?

- Hogy félelemben tartson minket. Meg persze a szociális segélyért is. Mindig odaadtuk neki a részét. Ennek következtében nagyon sokszor vacsoráztunk a templom ingyen konyháján. A legtöbb ruhánk is a templomtól származott. De apa mindig megkapta a részét.

Jilly emlékezetébe idézte apját, ahogy ott áll az ajtóban, s félelmetesen mosolyog. Majd a hangja is eszébe jutott, ahogy az anyjával beszélt:
Jöttem a szemed után megillető biztosítási pénzért, kicsim. Nem kaptál esetleg egy kis prémiumot?

- Na, ebből elég - hagyta abba Jilly hirtelen. - Végül is nem holmi sirató bulira jöttünk itt össze. Csak azt akartam, hogy megértsd, nem veled van bajom. Egyszerűen csak... azzal, hogy támaszkodnom kell valakire.

- Nem tartoztál magyarázattal.

- De most már tessék, megkaptad. - Jillynek ott maradt az emlékezetében apja arca, s tudta,

hogy akármennyire fáradt is, úgysem bír elaludni, amíg ki nem úzi onnan. -
A te apád biztos szuper lehetett.

Dylan meglepetten kérdezte:

- Miből gondolod?

- Abból, ahogyan Sheppel bánsz.

- Az apám befektetésekkel foglalkozott, hogy segítsen a pénzes vállalkozóknak új cégek beindításában. Nyolcvan órát dolgozott hetente. Nagyszerű fickó lehetett, de soha nem töltöttem vele annyi időt, hogy ez kiderülhessen. Aztán valami nagy csődbotrányba keveredett. Így hát két nappal karácsony előtt, napnyugtakor beállt az egyik parkolóba, ahonnan

gyönyörű kilátás nyílt a Csendes-óceánra. Hideg, szeles nap volt. Se úszók, se széllovasok nem voltak a környéken. Rácsatlakoztatott egy tömlőt a kipufogóra, a másik végét pedig az ablakon keresztül bevezette a kocsiba. Aztán beszállt, de hogy egészen biztosra menjen, még egy adag altatót is bevett. Apám nagyon alapos ember volt. Mindig ott volt a tarsolyában a B terv, hátha valami közbejön. Aznap volt az év egyik legszebb napnyugtája. Shep és én a házunk mögötti dombról figyeltük, kilométerekre attól, ahonnan az apánk nézte haldokolva.

- Mikor volt ez?

- Tizenöt éves voltam. Shep öt. Majdnem tizenöt évvel ezelőtt.

- Hát ez kemény.

- Igen. De azért nem cserélnék veled.

- Szóval hogyan tanultad meg?

- Mit?

- Shepet gondozni.

Dylan leoltotta a lámpát, majd a sötétben folytatta:

- Az édesanyámtól. Bár ő is nagyon fiatalon halt meg. Nagyszerű asszony volt, annyira gyengéden bánt Sheppel. Bár szerintem a jót sokszor a rossz példából tanulhatja meg az ember.

- Igazad lehet.

- Egyértelmű. Nézz csak magadra.

- Magamra? Teljesen el vagyok cseszve - mondta a lány.

- Mutass valakit, aki nincs.

Miközben Jilly a válaszon gondolkodott, mély álomba merült.

Amikor nem sokkal később felébredt, hallotta Dylan halk hortyogását.

A szoba teljesen kihűlt. A légkondicionáló kikapcsolt.

De nem Dylan szuszogása keltette fel, hanem inkább Shep hangja. Két suttogva kiejtett szó:

- Shep fél.

A hang irányából ítélve Shep még mindig az ágyában feküdt.

- Shep fél.

- Shep bátor - suttogta vissza Jilly.

- Shep fél.

- Shep bátor.

Shepherd elhallgatott, s amikor egy kicsit beállt a csend, Jilly újra elaludt.

Amikor legközelebb felébredt, még mindig hallotta Dylan halk horkolását, de már látta a felkelő nap sugarait a sötétítő függöny széleinél. Vagy talán nem is a hajnali napfényt, inkább már a délelőtti ragyogást.

Hirtelen egy másik fényt is észrevett a félig nyitott fürdőszobaajtó mögül. Vértörös árnyakat látott.

Először azt gondolta tűz van, de már az ágyából kikelve felfogta, hogy nem lángok fényét látja, hanem valami egészen másét.

23. Fejezet

Dylan az álmaitól összetörten felült, felállt, és felvette a cipőjét, mielőtt teljesen felébredt volna. Olyan volt, mint egy tűzoltó, aki begyakorlott

mozdulatokkal reagál a figyelmeztető csengő hangjára, s csak akkor tér magához, amikor már a csövön csúszik lefelé teljes menetfelszerelésben.

Az éjjeliszekrényen lévő utazóórájuk reggel 9:12-t mutatott. Jilly hatalmas aggodalommal a szemében meredt rá Dylanre.

Dylan azt vette észre először, hogy Shep nincs az ágyában, s a motelszobában sem látta sehol.

Azután észrevette a tűzvörös izzást a félig nyitott fürdőszobaajtó mögött. Tűzpiros fény sugárzott bentről, de nem tűz volt. A rémálom poklának a tüze, izzás. Narancsvörös, élénkörös ragyogás, akár egy film éjjel felvett jelenetében.

A fürdőszobának nem volt ablaka, így a fény nem származhatott a betűző naptól, amelynek sugarai megtörnek egy színes függönyön. Egyetlen fluoreszkáló berendezési tárgy sem tudna ilyen fényességet produkálni.

Milyen furcsa, hogy pusztán egy fényjelenségtől is összeszorult Dylan gyomra, és gyorsabban vert a szíve. Biztos volt benne, hogy a fény valami olyasmi, amelyet még sohasem látott életében, így nem is volt csoda, ha minden idegszála megfeszült.

Ahogy közeledett a fürdőszoba felé felfedezte, hogy amikor a fény hozzáért, képes volt *érezni* azt, de nem úgy, ahogy a nyári nap sugarait érzi az ember, ha a fa árnyékából kilép. A *lény felkúszott* a bőrén, mintha hangyák százai nyüzsögnének rajta.

Jilly arca, bár Dylan mellett állt, és érte is némi fény, sápadt pirosan ragyogott. Dylan azonnal észrevette, hogy Jilly a fénynek ugyanazt a különös tapinthatóságát érzi. A lány némi undorral törölte meg az arcát az egyik kezével, mintha valami pókhálót ért volna.

Dylan nem értett túl sokat a természettudományokhoz, kivéve talán a biológiát és a botanikát, amelyeknek a képein is fontos szerep jutott a természet ábrázolásában. Azt azonban tudta, hogy a sugárzás halálos típusai - beleértve a nukleáris sugárzást is - soha nem érzékelhetők fizikailag. Ahogyan a legkevésbé halálos röntgensugarak sem okoznak bizsergést, amikor a fogorvos felvételt készít segítségükkel az ember szájáról. A hirosimai robbanás túlélői, akik később sugárfertőzésben haltak meg, soha nem érezték az atomi részecskék millióit átfúródni a testükön.

Habozott közelebb lépni, bár nem tartotta veszélyesnek a bőrét bizsergető fényt. Be is csukhatta volna az ajtót, el is fordulhatott volna, kielégítetlenül hagyva a kíváncsiságát, ha nem tart attól, hogy Shep esetleg a túlsó oldalon van, és segítségre szorul.

Amikor szólította a testvérét, nem kapott választ, de ez távolról sem lepte meg, hiszen Shep nem volt különösebben beszédes. Dylan újra kiáltotta a nevét, de amikor ismét nem kapott választ, belökte az ajtót.

Arra számított, hogy a szokásos fürdőszoba berendezéseket fogja látni, mosdókagylót, tükört, törölközőtartót.

Az elé táruló látványra azonban Dylan nem volt felkészülve. Adrenalin szintje hirtelen a magasba szökött. Ez átjárót vett észre a mosdókagyló mellett, ahol eddig csak a csempézett fal volt. A furcsa vörös fény innen, az átjáró mögül jött.

Némi habozás után átlépte a küszöböt, s bement a fürdőszobába.

E rejtélyes nyílás kör alakú volt, mint a lejáróajtók a tengeralattjárókon.

A két méter átmérőjű lyuknak mintha nem lett volna mélysége, olyanak tűnt, mintha valaki szórakozásból festette volna a falra. Nem volt ajtófélfá, se küszöb, se gerenda. Ettől függetlenül meggyőzően háromdimenziósnak tűnt a látvány: egy sugárzóan vörös csatorna, a végén kör alakú kék fény.

Dylan látta már a csalóka megtévesztésnek néhány csodálatos mesterművét, amelyekben a művész semmi másra nem támaszkodott, csak a festékre és a tehetségére, és mégis sikerült a tér és a mélység olyan illúzióját keltenie, amely teljesen megtévesztette a szemet. Ez a jelenség azonban itt előtte nem csupán egy ügyes festmény volt.

A csatorna falaiból áradó sötétvörös ragyogás behatolt a fürdőszobába. A különös fény megcsillant a padlón, visszaverődött a tükörből, és *végigbizsergett* a bőrén.

Az alagút fala szüntelenül forgott, mint a vidámparkban a hordó, amelyben az ember kipróbálhatja egyensúlyérzékét.

Jilly Dylan mellett lépett be a fürdőszobába.

Dylan a lány vállára tette az egyik kezét.

Együtt bámultak bele az alagútba, amely legalább kilenc méter hosszúnak tűnt.

Nem akartak hinni a szemüknek. Az nem lehet, hogy ez egy igazi alagút! Vagy ha az, akkor hová vezet, és vajon min *keresztül* fúrták? Sem a motel, sem a fürdőszoba nem hegy oldalába épült.

Pedig nagyon is alagút volt. Dylan behunyta a szemét, majd újra kinyitotta, hátha csak egy rossz álom az egész. Még most is látta maga előtt az alagutat. Legalább két méter átmérőjű, egyre csak forog és fénylik.

Üdvözljük a forgó hordóban! Fizessen be egy körre, tegye próbára az egyensúlyát!

Valójában azonban valaki már belépett az alagútba. Egy férfi sziluettje rajzolódott ki a vöröslő cső végében.

Dylannek kétsége sem volt afelől, hogy a távoli alak csakis Shep lehet. Ott az alagút végén, háttal nekik öccse bámult bele a távoli kékségbe.

Dylan nem tartott attól, hogy ha kicsúszna alóla a padló, beleesne a lyukba, amely olyan mély, mint az örökkévalóság. A lyuk láttán egyáltalán nem ez jutott eszébe. Mert a valóságban a lyuk nem lehet itt! Csak egy optikai csalódás az egész!

Jilly nehezen szedte a levegőt, és próbálta megmagyarázni magának a megmagyarázhatatlant:

- A francba! A francba! Nem akarom elhinni, hogy ébren vagyok! Nem lehetek ébren!

- Ébren vagy.

- Te is csak része vagy az álmomnak.

- Ez nem álom - mondta Dylan, de jobban remegett, mint a lány.

- Igen, jól van, tényleg nem álom, de biztosan akkor is ezt mondanád, ha tényleg csak az álmomban léteznél.

Dylan erősebben szorította Jilly vállát, nem mintha attól félt volna, hogy a lány berohan az alagútba, hanem inkább attól, hogy akarata ellenére belesodródik. A forgó

falak örvényt kavartak, mintha mindenkit be akarnának szippantani, aki túl közel merészkedik. Dylan félelme azonban másodpercről másodpercre csökkent.

- Mégis, mi a csuda ez? - kérdezte a lány. - Mi történik itt?

A fal mögötti birodalomból egyetlen hang sem hallatszott. Az alagút, mozgó felszínének valamiféle hangot mindenképpen ki kellett volna adnia, talán a magma áramló fortyogásának a hangját, de a csőben tökéletes csend honolt.

A bejárat felől nem áramlott ki levegő, se hideg, sem meleg. Szagokat sem lehetett érezni, egyedül csak a fény sugárzott.

Dylan közelebb húzódott a bejáráthoz.

- Ne! - kiáltott fel Jilly aggódva.

A bejárat szélétől próbálta alaposabban megvizsgálni az átjárót, de olyan...homályos... és elmosódott volt, mintha feloldódott volna a térben.

Amikor tizenhárom-tizennégy éves lehetett, gyakran olvasta H.P. Lovecraft regényeit, és rettegett azoktól a hátborzongató történetektől. Most azonban képtelen volt elszakadni a gondolattól, hogy Lovecraft nagyon is az igazat írta meg, és nem saját agyszüleményeit.

Nem akarta tovább vizsgálni az alagút és a fürdőszoba közötti összekapcsolódást, inkább csak állt a szélénél, és bámulta a forgó falakat, próbálva meghatározni azok anyagát és szilárdságát. Ahogy közelebbről megszemlélte, úgy tűnt, hogy az átjáró fénylő ködből van, de az is lehet, hogy az alagút, amelybe belebámult, csak tiszta energia volt, vagy talán Isten szeme, amely egy tornádó tölcserén keresztül tekintett le rájuk.

Próbaképpen a rejtélyes átjáró falára tette jobb kezét. Kissé melegnek és viszonylag tapinthatónak érezte.

Benyúlt kezével a fürdőszoba falán keresztül, egészen a nyílásig, szerette volna *érezni*, hol található a motel az alagúttal, hogy megértse, hogyan kapcsolódnak össze. Ahogy keze balra csúszott a nyitott átjáróba, nem érzett semmit, csak hidegséget. Közben a piros fény még élénkebben látszott felemelt kezén át.

- Ne! Ne! Ne! - figyelmeztette Jilly.

- Mit mondasz?

- Ne menj be oda!

- Nem megyek be.

- Pedig nagyon úgy tűnik, hogy arra készülsz.

- Miért mennék be oda?

- Shep után.

- Nem létezik, hogy oda bemenjek.

- Még egy szikláról is leugranál Shep után.

- Nem ugranék le egy szikláról - biztosította a lányt türelmetlenül.

- De igen! - tartott ki véleménye mellett a lány.

- S azt remélnéd, hogy félúton elkapod, és szerencsésen egy szénaboglyára estek le. Tuti, hogy leugranál.

Dylan csak meg akarta vizsgálni azt a valamit, amit a szeme előtt lát, és meg akart bizonyosodni arról, hogy amit lát, az a valóság. Hogy tényleg egy átjáró nyílt meg előtte, egy valóságos bejárat, amely valamilyen túlvilági helyre vezet. Azután megnyugodva visszavonult volna, hogy

elemezze a helyzetet, hogy kitaláljon valami logikus cselekedetet erre a hihetetlen helyzetre.

Jobb kezét erősen a sík területre szorította, ahol a falnak kellett volna lennie, de az alagút bejáratánál nem érzett semmit. Keze nem ütközött ellenállásba. A fürdőszobából benyúlt ebbe a félelmetes birodalomba, ahol a levegő jéghideg volt, a baljósan sugárzó fény, pedig mint ezer és ezer kemény páncélú bogár hatolt át a kezén, mintha le akarnák nyúzni a húsát a csontjáig.

Ha az ösztöneinek engedelmesskedett volna, azonnal visszahúzta volna a kezét. De úgy érezte, hogy alaposabban meg kell ismerkednie ezzel a hihetetlen jelenséggel. Egyre messzebb nyújtotta be karját az átjáróba, már a csuklójáig bent volt, és bár egyre csípősebb hideget érzett, mégis valami hirtelen változás árasztotta el testét. Még tovább nyújtózott, egészen a könyökéig, és mire észbekapott, az alagút *magába szippantotta*.

24. Fejezet

Dylan nem ment végig az alagúton, nem futott, nem esett össze, nem repült át rajta, nem is érezte, hogy egyik helyről a másikra kerül, csak egyszerűen a motel fürdőszobájából egy pillanat alatt Shep mellett találta magát. Érezte, ahogy cipője talpa lecsúszik a fürdőszobai járólapokról, és ugyanabban a pillanatban puha talajt érzett a lába alatt. Amikor lenézett, térdig érő fűben állt.

Érkezése felverte a sárgás, száraz fűben pihenő szúnyogokat, amelyek ettől riadtan keringtek körülötte, és egy-két szöcske pattant odébb, menedéket keresve.

A meglepetéstől Dylanból csak egy szó szakadt fel:
- Shep! - kiáltott, de öccse nem reagált érkezésére.

Dylan egy dombtetőn állt a kék ég alatt, ahol lány szellő fújdogált. Hirtelen hátat fordított a látványnak, ami annyira lenyűgözte Shepherdet, és az alagutat kereste, amin át érkezett. Ehelyett Jillian Jackson életnagyságú képét látta csak, aki a motel fürdőszobájában állt. Nem az átjáró másik végén, hanem közvetlenül előtte, mintha csak egy lépésre lett volna Dylantól. Olyan volt, mintha egy keret nélküli, kerek ablakon néztek volna egymásra.

A fürdőszobából úgy tűnt, mintha Shepherd nagyon messze lenne. Alakját kék körvonal szegélyezte. Innen nézve viszont Jilly akkorának látszott, mint a valóságban, de Dylan tudta, hogy a nő most őt is pontosan olyan kicsinek látja, mint Shepet. Ezt az is alátámasztotta, hogy Jilly előre dőlve vizsgálgatta az átjáró nyílását, ahol Dylan még maga is állt egy pillanattal ezelőtt, és aggódva próbálta Dylan távoli arcának részleteit kivenni.

A lány szája mozgott. Lehet, hogy Dylan nevét mondta, és bár úgy tűnt, itt áll mellette, hangja nem jutott el a férfihoz.

Dylan szédült a fürdőszoba szappanbuborékszerűen hullámzó látványától. A talaj olyan lágynak tűnt, mintha vízen állt volna, és úgy érezte magát, mintha egy álomban lebegne.

Szeretett volna egy lépéssel visszatérni a fürdőszobába, mert bár úgy tűnt, fizikailag teljesen rendben érkezett a dombtetőre, tartott attól,

esetleg valami életfontosságú része mégis ott maradt. Egy mentális darab talán, vagy valami, ami nélkül hamar ellehetetlenülne itt.

A kíváncsiságtól vezetve mégis inkább odalépett az átjáróhoz, és megvizsgálta. Közelről egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy keret nélküli ablak. Sokkal inkább, mint egy élére állított, hatalmas pénzérme. Csak abban különbözött, hogy nem voltak rovátkák az oldalán, illetve hogy a vékony ezüst csík talán vékonyabb is volt, mint egy tízcentes, alig több mint egy film.

Dylan átvágott a fűvön az átjáró hátoldalához, úgyhogy Shep már nem láthatta. Azon az oldalon ugyanaz a látvány fogadta. A kissé lerobbant motelbéli fürdőszoba, ahol Jilly izgatottan hajol előre, és aggodalmasan hunyorít.

Dylan nem érezte jól magát, hogy nem látta Shepet, így gyors léptekkel megkerülte az átjárót és visszajött arra a helyre, ahol az öccse állt.

Shep még mindig ugyanabban a pózban állt, ahogy Dylan otthagya: lógó karokkal, a feje egy kicsit jobbra billentve, lefelé nézve, a domb alja felé, az ismerős tájra. Mosolya egyszerre volt kicsit melankolikus és elégedett.

Körülöttük északi és déli irányban aranysárga fűvel borított dombok emelkedtek, helyenként egy-egy kaliforniai tölgygel tarkítva. A domb, ahol álltak, egy hosszan elterülő mezőig futott le. A mezőtől nyugatra egy viktoriánus ház állt nagy hátsó terasszal. A házon túl megint csak mezők, egy szürke földút, amely a tengerpart mentén haladó közeli autóúthoz vezetett. A fekete aszfaltszalagon túl, úgy ötszáz méterre a Csendes-óceán hatalmas tükre fénylett.

A kaliforniai Santa Barbarától kilométerekre, északra, a legközelebbi szomszédoktól fél kilométerre ez a ház volt Dylan szülőháza. Ebben a házban halt meg édesanyjuk több mint tíz évvel ezelőtt, és ide tért vissza Dylan és Shep időről időre a hosszú utakról, egy-egy művészeti fesztivál után.

- Ez örület! - tört fel a férfiből. Egyszerre érzett hitetlenkedő dühöt és beléhasító fájdalmat. Össze volt zavarodva, meg volt rémülve, és ha Shephez hasonlóan csendben álldogált volna ott, lehet, hogy szétrobban a feje.

Kilométerekkel távolabb, északon, egy elhagyott tengerparti parkolóban lett édesapjuk öngyilkos tizenöt évvel korábban. Erről a dombról, nem tudva, hogy életük hamarosan milyen fordulatot vesz, Dylan és Shep éppen a decemberi naplementét csodálták, amikor édesapjuk a szénmonoxid és nyugtatók homályán keresztül készülődött az örök álmra.

Több száz mérföldre voltak az arizonai Holbrooktól, ahol előző este álmra hajtották fejüket.

- Örültség! Tiszta örültség! - kiáltott Dylan. - Teljesen, tökéletesen örültség, és még annál is nagyobb!

A meleg napsütés, a friss, tengerszagú levegő, a ciripelő tücskök, bár álomszerűnek tündek, mégis teljesen valódiak voltak.

Dylan normális esetben nem fordult öccséhez semmilyen magyarázatért. Shepherd O'Conner nem volt az ésszerű magyarázatok

forrása. A fiú maga volt a megtettesült misztikum, a zűrzavar és az enigmák rejtélyes tárháza.

Most azonban Dylannek nem volt más választása. Ha öccse nem ad választ neki erre a jelenségre, egyedül a tücskökhöz fordulhatott volna.

- Shep, figyelsz rám?

Shep ajkain halovány mosoly jelent meg, ahogy a völgyben álló házat figyelte.

- Shep szükségem van rá, hogy itt legyél velem. Beszélj már! Shep, el kell mondanod, hogy jöttél ide.

- Mandula - mondta Shep - mogyoró, földi mogyoró, zöld dió...

- Ne csináld már, Shep!

- Fekete dió, bükkmakk, vajdió...

- Shep, ez nem helyes!

- Kesudió, brazil dió...

Dylan odalépett az öccse elé, megragadta a vállát, és megrázta, hogy a figyelmét magára vonja.

- Shep, nézz rám! Gyere már vissza ide hozzám! Hogy kerülsz ide?

- Kókuszdió, hikoridió...

Dylan még erősebben megrázta öcsét, hogy kihozza a fiút a diólabirintusból.

- Elég, hagyd abba ezt a hülyeséget!

- Gesztenye, koladió...

Dylan elengedte Shepherd vállát, két kezével megfogta az arcát, és megpróbálta figyelmét megragadni.

- Nem bújhatsz el előlem, nem zárkózhatsz be a kis világodba, most nem, amíg ez itt nem tisztázódik!

- Pisztácia, fenyőmag...

Bár Shepherd minden erejével azon volt, hogy lehajtsa fejét, Dylan makacsul tartotta.

- Figyelj rám, beszélj hozzám, *nézz rám!*

Shepherdet zavarta ez a konfrontáció, becsukta a szemét.

- Makk, bételdió...

Tíz év küzdelem, tíz év türelem és áldozatkészség, tíz év megfeszített figyelem, nehogy Shepherd véletlenül kárt tegyen magában, több ezer nap, amikor az ételt szabályos formákra kellett vágni, és megannyi óra, amikor azon töprengett, mi lesz Shepherddel, ha úgy hozza a sors, hogy túléli bátyját. Mindez most felgyülemlett Dylanben, mázsás súlyként nehezedve lelkére, annyira, hogy már nem tudta azt mondani „ő nem teher, ő a testvérem”, mert Shepherddel igenis nehéz volt, teher volt, nehezebb, mint az Atlasz vállára nehezedő világ.

- Pekándió, licsidió...

Dylan nagy tenyerének szorításában Shepherd arca eltorzult, mint a csecsemőké, mielőtt sírni kezdenek, és a szavak egyre nehezebben érthetőek lettek.

- Mandula, kesudió, gesztenye...

- Most már csak ismételked magad - szólt Dylan mérgesen -, mindig csak ismételked magad. Napról napra, hétről hétre, ez az őrjítő napirend, évről évre, mindig ugyanazok a ruhák, az a néhány szar, amit hajlandó

vagy megenni, mindig kétszer mosol kezet, kilenc percig zuhanyozol, sosem tízig vagy nyolcig, mindig pontosan kilencig, és állandóan mindent lehajtott fejjel mondasz, a cipődet mustrálva, mindig ugyanazok a hülye kis félelmek, hülyeség, hülyeség, az állandó hülye ismétlődések! - fakadt ki Dylan.

- Mogyoró, kókuszdió, földimogyoró...

Dylan a mutatóujjával megpróbálta kinyitni Shep bal szemét.

- Nézz rám, Shep, nézz rám, rám!

- Mogyoró, hikoridió...

Bár Shep nem mozdult és semmilyen ellenállást nem tanúsított, Dylan nem tudta kinyitni a szemét, mert Shep még jobban összeszorította szemhéját.

- Vajdió, braziliai dió...

- Nézz rám, te kis hülye!

- Koladió, pisztácia...

- NÉZZ RÁM!

Shep hirtelen kinyitotta bal szemét. Nyitott szeme csak meredt előre. Még soha ilyen közvetlen szemkontaktust nem vett fel bátyjával.

Hátborzongató élmény volt: csupa félelem, rettegés, mint az áldozat, aki attól fél, hogy támadója pillanatokon belül széttépi.

- NÉZZ RÁM... NÉZZ RÁM... nézz rám!

Dylan halottá saját szavainak egyre elhaló visszhangját a dombokon, és bár tudta, hogy saját hangját hallja, mégis úgy tűnt, valaki más kiáltott. Kemény és jéghideg harag volt a hangjában, amilyenre Dylan azt gondolta, hogy sosem lenne képes, és amely tele volt tisztán kivehető félelemmel is.

Shep egyik szemét tágra nyitotta, a másikat összeszorította, és csak ennyit mondott:

- Shep fél...

A két fiú egymást nézte, pontosan úgy, ahogy Dylan szerette volna, szemtől szembe, farkasszemet nézve egymással. Dylant szinte kettéhasította öccse riadt tekintete, a szíve összeszorult a fájdalomtól.

- Shep, féé-éél.

A fiú tényleg félt, sőt lehet, hogy még soha nem félt így élete elmúlt húsz éve alatt. Lehet, hogy egy perccel ezelőtt, még az átjáró okozta félelmek keringtek benne, amelyen át a kelet-arizonai síkságból a kaliforniai tengerpartra utazott, és most ott állt vele szemben egy teljesen új veszély: a bátyja, aki egyik pillanatról a másikra idegenné vált számára, egy ordibáló, kíméletlen idegenné. Mintha a megnyugtató napsütés ellenpontjaként Dylan egyszerre vérszomjas fenevaddá változott volna.

- Shee-ep féé-éél.

Dylant szíven találta öccse rémülete, elengedte a fiú arcát, hátrább lépett, hagyta, hogy Shep újra lehajtsa fejét. Utálta önmagát.

- Shep fél - mondta a fiú tágra nyitott szemmel.

- Ne haragudj, Shep.

- Shep fél.

- Ne haragudj. Nem akartalak megijeszteni, öcskös. Nem gondoltam komolyan, amiket mondtam, felejtse el, mindent.

Shepherd riadt szeme egy kicsit megnyugodni látszott, ahogy lejjebb engedte szemhéját. Leengedte vállát is, lehajtotta a fejét, és egy kicsit oldalra billentette. Olyan testtartás volt ez, amiben Shep minden védtelensége kifejezésre jutott. Védtelensége a világ összes kegyetlensége ellen.

A srác nem felejtette el az összetűzést olyan könnyen. Még mindig rémült volt. Még nem jutott túl a sérelmeken, és az is lehet, hogy sosem fog. Shepherd közönyös magatartása inkább egyfajta védekezés volt. Mint egy teknős, amikor veszélyt érezve igyekszik minél hamarabb minden sérülékeny részét a páncél alá húzni.

- Ne haragudj, öcsi. Nem tudom, mi ütött belém. Nem, nem, ez így nem igaz. Pontosan tudom, mit ütött belém. Belém bújt a kisördög. Megijedtem, Shep. A fenébe is, félek, annyira, hogy még gondolkodni sem tudok rendesen. Nem szeretek félni, egyáltalán nem szeretek. Nem vagyok hozzászokva. És rajtad töltöttem ki a zaklatottságomat. Nagyon rosszul tettem. Nem volt igazam.

Shepherd egyik lábáról a másikra dülöngélt. A szemében tükröződő érzelmeket nem volt nehéz felismerni. Már nem félt, bár még zaklatott volt. Sokkal inkább megzavarta az a tény, hogy az ő hatalmas, erős bátyja bármitől is félhet.

Dylan visszakísérte Shepet az átjárón a motel fürdőszobájába, amelyről sosem gondolta volna, hogy egyszer még nosztalgikus érzelmeket fog ébreszteni benne. Ebben a pillanatban mégis valami melegség öntötte el a szívét.

Jilly rémülten állt ott, figyelte az eseményeket. Alakja Dylan számára jobban kivehető volt, mint ahogyan a lány láthatta őket. A fiú remélte, hogy a lány jobban fél átjönni az alagúton, minthogy egyedül maradjon, mert jelenléte még tovább nehezítette volna a helyzetet.

Egypárszor még elnézést kért Sheptől, de aztán rájött, hogy a túl sok mea culpa többet ronthat a helyzeten, mint javít. Megpróbált saját lelkiismeretén könnyíteni, de ezzel csak felizgatta Shepet. A fiú egyre gyorsabban dülöngélt egyik oldalról a másikra.

- Mindegy - mondta végül Dylan -, hülyeség volt, hogy azért kiabáltam rád, mert azt akartam, hogy mondd el, hogy kerültél ide; de mostanra tudom, hogy ezt az egészet te magad csináltad valahogy. Van valami új képességed. Nem értem, hogyan csináltad. Az is lehet, hogy te magad sem érted még igazán, hogyan működik ez az egész, mint ahogy én sem tudom, hogyan érezhetem a pszichikai nyomát valakinek az ajtógombon, és hogyan vagyok képes olvasni e nyomokból.

Nagy erőfeszítésébe tellett, hogy csöndben maradjon. Ez volt a legbiztosabb módja annak, hogy Shepherdet megnyugtassa. Nem volt szabad több ingernek kitenni, most egy kicsit békén kellett hagyni.

Az óceáni, szellő felkavarta a száraz fű illatát. Az apró szúnyogok lustán keringtek a levegőben.

A távolban az autóúton haladó fogalom zaja csak halk zümmögésként jutott el idáig, s a többnyire azt is elnyomta a szellő suttogása. Ám ekkor egy magányos motor zúgása emelkedett ki ebből a nyugodt alapzajból. Dylan odaemelte tekintetét. A földúton egy motor közeledett a házukhoz.

A Harley Vonetta Beesleyé, a házvezetőnőjüké volt, aki egy héten egyszer átjött hozzájuk, akár otthon voltak a fiúk, akár nem. Kevésbé jó időben egy hatalmas kerekű, sötét színű Ford kisteherautóval járt.

Vonetta megnyerő modorú, negyven év körüli asszony volt, és a férfiak még mindig igen vonzónak találták. Nagyszerű házvezetőnő volt és elsőrangú szakács. Határozott volt és talpraesett.

A dombtető túl magasan és messze volt a háztól ahhoz, hogy Vonetta felismerje akár Dylant, akár Shepet. Ha észrevenné őket, és valamit gyanúsna találna, biztosan gázt adna, hogy azonnal megnézzék, mi a helyzet. A saját biztonságával nem sokat törődne.

Ha most hirtelen ott teremne előttük Vonetta, Dylan kénytelen lenne rögtönözni egy kis történetet arról, mit is csinálnak ők most itt, holott éppen Új-Mexikó felé kellene tartaniuk. Nem valószínű, hogy sikerülne az asszonynak beadni a számára is hihetetlen igazságot az átjáróról, a motel fürdőszobáról a dombon, és a tanácstalanul kukkoló Jillyről.

Odafordult az öccséhez, felkészülve arra, hogy rávegye a fiút arra, hogy visszatérjenek Holbrookba, Arizonába.

Mielőtt Dylan megszólalt volna, Shepherd megelőzte:

- Innen oda - mondta.

Dylannek eszébe jutott a saffordi étterem férfimosdója, előző estéről. Az *itt* az egyes fülkét jelentette, az *ott* a négyest. Shep első misztikus utazása rövid volt, csak egyik fülkéből jutott át egy másikba.

Akkor Dylan nem tapasztalta a titokzatos vörös fényt, mint most. Talán azért nem, mert Shep azonnal bezárta maga mögött az átjárót, amint átlépett rajta.

- Innen oda - ismételte Shep.

Fejét leengedte, és csak szemöldöke alól nézett fel. Nem Dylanre nézett, hanem a házra a domb alján, és Vonettára, aki a Harley-n közeledett.

- Mit akarsz mondani Shep?

- Innen oda.

- Hol van az ott?

- Itt - mutatott Shep a fűben álló jobb lábára.

- És hol van az itt?

- Ott - mondta Shep még lejjebb engedve a fejét egy kicsit jobbra fordítva, és válla fölötti Jilly felé pillantott.

- Gyere, visszamegyünk oda, ahonnan indultunk - sürgette Dylan.

A Harley-n Vonetta Beesley megkerülte a házat, és a garázs felé fordult.

- Innen oda - mondta Shep.

- Hogyan jutunk vissza a motelszobába biztonságosan? - kérdezte Dylan - Csak át kell lépni az átjárón, mint idefelé?

Dylan aggódott, hogy ha ő megy előre, Shep talán nem jön utána.

- Innen oda, onnan ide - mondta Shep.

Ugyanakkor, ha Shep megy előre, lehet, hogy az átjáró azonnal bezáródik mögötte, és Dylan itt ragad Kaliforniában. Akkor pedig, amíg hagyományos eszközökkel vissza nem kerül Holbrookba, Jillyre maradna a felelősség, hogy vigyázzon magára és Shepre!

Shepherd valamilyen okból képes lett megnyitni az átjárót. Megtalálta és aktiválta. Vagy inkább létrehozta! Ha így van, akkor az átjáró Shep szabályai szerint működik, amelyek teljesen ismeretlenek és kiismerhetetlenek voltak. Vagyis ez azt jelentette, hogy az átjárón közlekedni olyan, mint magával az ördöggel pókerezni.

Vonetta leállította a Harleyt a garázs előtt. A motor elhallgatott.

Dylan vonakodott attól, hogy megfogja Shep kezét, és együtt menjenek vissza az átjárón. Ha teleportálva jöttek Kaliforniába - és mi más lehetett volna a magyarázat, mint a teleportálás -, ha mindketten atomjaira hullottak szét a fürdőszobában, hogy aztán itt a dombtetőn újra tökéletesen összeálljon a testük, akkor szerencsésebb lehet egyesével utazni, hogy elkerüljék részecskéik összekeveredését. Dylan látta *A légy* című filmet, amelyben a tudós a laboratórium egyik végéből a másikba teleportált, alig messzebb, mint Shep előző nap a mosdóban, és nem vette észre, hogy egy légy is vele utazott, aminek szörnyű következménye lett. Dylan nem akarta, hogy esetleg ők is úgy érkezzenek meg, hogy Shepherd orra az ő homlokához tapad, vagy az ő ujjá Shepherd szemhéján lóg.

- Innen oda, onnan ide - ismételte Shep.

A ház mögött Vonetta letámasztotta a motort, és leszállt róla.

- Nem itt, nem ott. Innenoda - mondta Shep egy összetett szót kreálva a kettőből -, innenoda.

Mintha egy beszélgetés kezdett volna kialakulni közöttük. Bár Dylannek csak sejtései voltak azzal kapcsolatban, hogy Shep mit akar neki mondani, abban biztos volt, hogy Shep figyelt rá, és a feltett kérdésekre válaszolt.

Ennek tudatában Dylan a leglényegesebb kérdésre tért rá:

- Shep, emlékszel *A légy* című filmre?

Még mindig lehajtott fejjel Shep bólintott

- *A légy*. 1958-ban játszották a moziban először. Kilencvennégy perc hosszú.

- Nem ez a fontos, Shep. Nem a tényekre vagyok most kíváncsi. Ami engem érdekel, az az, hogy emlékszel-e, mi történt a tudóssal?

Alattuk messze, a motor mellett állva, Vonetta levette fejéről a bukósisakot.

- A tudós szerepében Mr. Dávid Hedison. További szereplők Miss Patrícia Owens, Mr. Vincent Price...

- Shep, ne csináld ezt.

- és Mr. Helbert Marshall. Rendezte Mr. Kurt Neumann, aki a *Tarzan és a leopárdnőt* is rendezte.

Ez az a fajta beszélgetés volt, amit Dylan Shepélgetésnek hívott. Shep temérdek információt tárolt a memóriájában, és időnként szívesen megosztotta valakivel.

- *Ali baba* fia, *A vámpír visszatér*...

Vonetta felakasztotta bukósisakját a motor kormányára, felnézett az égre, aztán felfigyelt a dombtetőn álló Dylanre és Shepre.

- *New Orleans-i mese*, *Mohawk*, *Rocketship X-M* és a többiek...

- Shep, figyelj, térjünk vissza a tudóshoz. Emlékszel, hogy a tudós valami teleportálás félét csinált...

- *A légy* című filmet újra forgatták 1986-ban...

- és egy légy is belekerült...
- ennek az új változatnak az ideje...
- de a tudós nem tudott róla... száz perc...
- hogy ott van vele, miközben...
- Rendezte Mr. Dávid Cronenberg - mondta Shepherd -, a főszerepben Jeff Goldblum...

A motor mellett állva Vonetta odaintegetett nekik

- További szereplők Miss Geena Davis és Mr. John Getz.

Dylan nem tudta mit csináljon. Visszaintegessen Vonettának vagy ne. Ebből a távolságból nem valószínű, hogy felismeri őket, de ha visszainteget, rá fog ismerni a mozdulatairól.

- David Cronenberg filmjei közé tartozik a *Halálzóna*, ami jó volt, izgi, de jó film, Shepnek tetszett a *Halálzóna*...

Vonetta talán láthatta a harmadik személy körvonalait is fenn a dombon, de az átjárót valószínűleg nem tudta kivenni, hogy teljes képet kaphasson a helyzet abszurditásáról.

- *A porontyok* és az *Elemi ösztön*. Shepnek nem tetszettek, mert túl véresek voltak. Tele voltak szörnyű dolgokkal. Shep nem akarja újra látni azokat. Semmit sem azokból. Többet nem. Semmit azokból.

Miután Dylan úgy döntött, hogy a visszaintegetés talán arra ösztönözné Vonettát, hogy feljöjjön a dombra, úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Senki nem akarja, hogy újra megnézd azokat a filmeket - biztosította az öccsét Dylan -, csak azt akarom, hogy jusson eszedbe, hogyan keveredett össze a tudós és a légy egy lényé.

- Teleportálás.

Vonettának nyilván valami gyanús lett, mert visszavette bukósisakját.

- Teleportálás - helyeselt Dylan. - Erről van szó. A légy és a tudós együtt teleportáltak, és egy lényé váltak.

Még mindig a földet nézve Shepherd folytatta:

- Az 1986-os változat nagyon durva volt.

- Igen, igazad van.

- Félelmetes jelenetek. Véresek. Shep nem szereti a véres jeleneteket.

A házvezetőnő felült a motorra.

- Az első film nem volt olyan szörnyű - emlékeztette Dylan az öccsét -, de a lényeg az, hogy...

- Kilenc perc a zuhanyozásra pont elég - mondta Shep, váratlanul visszautalva Dylan kritikus megjegyzésére.

- Igen, azt hiszem, igazad van. Kilenc perc elég. Teljesen igazad van.

- Kilenc perc. Egy-egy perc a karokra. Egy-egy perc a lábakra. Egy perc...

Vonetta megpróbálta beindítani a motort, de az nem indult elsőre.

- ... a fejre - folytatta Shepherd. - Két teljes perc, hogy minden mást megmossál. És két perc a lemosáshoz.

- Ha együtt megyünk vissza a motelbe most - mondta Dylan -, kéz a kézben, mi is össze fogunk keveredni, mint a tudós a légygel?

Shep következő szavait félreérthetetlenül sértődött hangsúly kísérette:

- Shep nem eszik szart.

- Mi? - Dylan teljesen kizökkenve.

Amikor Vonetta ismét elfordította a slusszkulcsot, a Harley motorja erőteljesen és büszkén felbőgött.

- Shep nem eszik szart, ahogy mondtad, szart. Shep azt eszi, amit te.
- Persze, hogy azt eszed, kölyök. Csak arra gondoltam...
- A szar az rossz - emlékeztette Shepherd Dylant.
- Sajnálom, nem gondoltam komolyan, amit mondtam.

Vonetta mindkét lába a Harleyn volt már, és mielőtt elindult megtúrázta még a motort egypárszor. A motor hangja visszaverődött a környező dombokról.

- Pú-pú, kaka, pelenka töltelék...

Dylan majdnem felordított dühében, de erőt vett magán, nem tette, hanem igyekezett nyugodt maradni.

- Shep, kölyök, figyelj egy kicsit, kishaver.
- Dirr-durr, tehénlepény, lócitrom és a többi.
- Pontosan - mondta Dylan -, ahogy mondd.
- Jól mondtad. Emlékszem mindre. Tehát, össze fogunk keveredni, mint a tudós és a légy?

Egészen lehajtott fejjel Shep a következő kérdést tette fel:

- Utálsz engem?

Dylan megdermedt a kérdéstől. Nemcsak a kérdés döbentette meg, hanem az is hogy Shep egyes szám első személyben beszélt magáról harmadik személy helyett. Nem azt kérdezte, hogy *utálsz-e Shepet*, hanem azt mondta *engem*. Biztosan nagyon meg van bántva.

A ház mögött Vonetta lekanyarodott a behajtóról, és kigurult a mezőre.

Dylan fél térdre ereszkedett Shep előtt, úgy mondta neki:

- Nem utállak, Shep. Nem is tudnálak. Szeretlek és aggódom érted, és az aggodalom miatt dühös voltam.

Shep nem nézett a bátyjára, de nem is csukta be a szemét.

- Hülye voltam - folytatta Dylan -, de ezt nem érted, mert te sosem vagy hülye. Nem tudod, hogy kell hülyének lenni. De én nem vagyok olyan jó, mint te, kölyök, én nem vagyok olyan kedves.

A füves kert végében Vonetta egyenesen behajtott a mezőre. A magas, aranyszínű fű szétvált a motor előtt, mint ahogy a víz a motorcsónak orra előtt.

Megint Shepre koncentrálna, Dylan próbálta sürgetni kicsit öccsét.

- El kell innen tűnnünk, Shep, most azonnal. Vissza kell mennünk a motelbe Jillyhez, de csak akkor, ha nem úgy végezzük, mint a tudós és a légy.
- Rémisztő - mondta Shep.
- Pontosan. Nem akarjuk úgy végezni.
- A rémisztő az rossz.
- Nagyon rossz, igen.
- Ez nem Dávid Cronenberg film - mondta Shep egyszerűen, miközben összehúzta szemöldökét.
- Nem, ez nem az - helyeselt Dylan, és örült, hogy Shep ennyire benne volt a beszélgetésben. - De mit jelent ez, Shep? Azt jelenti, hogy biztonságban visszajutunk a motelbe?
- Innenoda - mondta Shep, összegyúrva a két szó egygé, ahogy korábban is.

Vonetta közben már a mező közepénél járt.

- Innenoda - ismételte meg Shep -, az itt, ott van, az ott meg itt, és mindenütt ugyanott van, ha tudod, hogyan kell elhajlítani.
- Elhajlítani? Mit?
- Az itt-et oda, egyik helyet a másik felé, innenoda.
- Nem teleportálásról beszélünk, ugye?
- Ez nem Mr. Dávid Cronenberg filmje - mondta Shep, amit Dylan úgy értelmezett, hogy teleportálásról, tehát az atomok végzetes összekeveredéséről nincs szó.

Dylan felegyenesedett a térdelő helyzetből, kezét Shepherd vállára rátette. Együtt akart bemenni Sheppel a kapun.

Mielőtt megmozdulhattak volna, a kapu közelebb jött hozzájuk. Sheppel szemben állva, Dylan szembekerült a mágikus kapuval is, ami Shep mögött volt. Ekkor Jilly képe összecsavarodott, mint egy origami papír, csavarodott ide, csavarodott oda, és végül elcsavarodott Kaliforniától.

25. Fejezet

Jillyn a teljes kétségbeesés uralkodott el, amikor meglátta, ahogy a fénylő alagút a közepénél elkezd hullámozni, majd elfordul a keretén a tengelye körül. Bár először azt hitte, hogy a vörös átjáró önmagába befelé fordul, egyszerre azt érezte, hogy az egész felé mozdult, amitől a lány önkénytelenül hátralépett.

Az alagút helyén kavargó, vörösben és feketében játszó foltok tekeregtek, mintha egy kaleidoszkópba nézett volna. Lélegzetelállító volt a három dimenzióban fokozatosan képződő és változó alakzat. Jilly attól félt, hogy beleesik ebbe a kavalkádba, és elveszhet valahol a végtelenben, az örökkévalóságban.

Valójában az, amit a falon látott, sokkal valóságosabbnak tűnt, mint bármi más a fürdőszobában, valódinak, de olyan végtelenül szokatlanak, hogy pillantása egyik részletről a másikra cikázott, mintha agya nem lett volna hajlandó végiggondolni, mit is látott valójában. Újra és újra valami három dimenziónál mélyebb teret vélt felfedezni, de nem volt képes összeilleszteni az apró részleteket egy teljes képpé, bár belül egy halk hangocska kitartóan számolt; öt aztán hét és tovább is, de Jilly nem volt hajlandó tovább tudomást venni róla.

Egyszerre új színek kezdtek kavarni a fekete és a vörös között; a nyári égbolt kékje, a tengerparti homok és az érett búza aranysárga árnyalatai. Ennek a megállás nélkül változó mozaiknak megannyi kis darabkája között a fekete és a vörös fokozatosan egyre kevesebb lett, a kék és az arany pedig egyre több. Látni vélte, aztán már tudta is, hogy látja, amint emberi alakok körvonalai kezdenek kibontakozni a kaleidoszkóp kavalkádjából: itt egy bámuló szem, ott egy ujj, amott egy fül, szerteszét, mintha egy ciklon szórta volna szét őket. Egy pillanatra vicsorgó fogakat is látni vélt, aztán észrevett egy kék-sárga mintás inget.

Alig öt vagy hat másodperc telt el azóta, hogy az alagút magába fordult és aközött, hogy Dylan és Shep megérkezett a fürdőszobába, és teljes életnagyságban megjelentek Jilly előtt. Mögöttük, ahol korábban az átjáró vörösén izzott, most ismét csak a fal volt.

Dylan látható megkönnyebbüléssel szippantott bele a fürdőszoba levegőjébe, és csak ennyit mondott:

- Nem is volt olyan szörnyűséges.
- Shep koszos - jelentette ki Shep.
- Szemét disznó! - rontott neki Jilly Dylan mellkasának. Nem fogta vissza magát, de Dylan túl nagy volt ahhoz, hogy az ütéstől kibillenjen egyensúlyából.
- Mi ütött beléd, hé? - méltatlankodott Dylan.
- Itt az ideje zuhanyozni - mondta Shep lehajtott fejjel.
- Szemét disznó - ismételte Jilly, ahogy megint odaszózott Dylan mellkasára.
- Mi baj van?
- Azt mondtad, nem mész át - emlékeztette Jilly feldúltan, és még erősebben csapkodta Dylant.
- Áu! Hé-kás. Nem állt szándékomban menni.
- Mégis mentél - mondta Jilly rosszallóan, és még egyet odaszózott Dylanre.

Dylan hatalmas tenyerével elkapta a lány csuklóját, és fogta egy pillanatig. Jilly kezdett megnyugodni.

- Jól van na, tényleg átmentem, pedig hidd el, hogy nem akartam.

Shep nyugodt maradt, de nem adta fel.

- Shep koszos. Itt az ideje zuhanyozni.
- Azt mondtad, hogy nem mész el - mondta Jilly -, de elmentél, és itt hagyta egyedül.

Nem emlékezett, mikor fogta meg mindkét kezét Dylan, de a fiúnak sikerült megfékeznie a csapkodást.

- Visszajöttem, mindketten visszajöttünk, minden rendben van.
- Honnan tudtam volna, hogy visszajöttök? Csak azt tudtam, hogy lehet, hogy sosem jöttök vissza, sőt akár meg is halhattok.
- Élve kellett visszajönnöm - biztosította a fiú -, hogy legyen esélyed kinyírni.
- Nem hülyéskedj ezzel - mondta Jilly, és megpróbált kiszabadulni a szorításból, de nem sikerült. - Engedj már el!
- Megint verekedni akarsz?
- Ha nem engedsz el, miszlikre aprítalak, esküszöm.
- Itt az ideje a zuhanyozásnak - szólalt meg Shep.

Dylan elengedte a lányt, de mindkét kezét felemelve tartotta, mintha további támadásokra számított volna.

- Micsoda egy méregzsák vagy!
- Igen, méregzsák vagyok - mondta Jilly, aki reszketett az idegességtől, pedig alig állt a lábán.
- Azt mondtad, nem mész át, és mégis bementél, én meg itt maradtam egyedül! - Jilly észrevette, hogy sokkal inkább a megkönnyebbüléstől remeg, mintsem a haragtól. - Hova a fenébe tűntetek?
- Kaliforniában voltunk - válaszolt Dylan.
- Hogy érted azt, hogy Kaliforniában?
- Ahogy mondom, Kaliforniában. Tudod, Hollywood, a Golden Gate híd. Kalifornia.
- Kalifornia - mondta Shep - Az egyik legnagyobb alapterületű állam Amerikában.

- Azt akarod mondani, hogy a falon keresztül átmentetek Kaliforniába?
- Igen. Miért ne? Mit gondoltál, hová mentünk? Csodaországba? A Közép-keletre? Különben is, Kalifornia mindegyiknél rémisztőbb.

Shep láthatóan sok mindent tudott az államról, ahol született:

- Lakosság: körülbelül harmincötmillió-négyezer.

- Nem hiszem, hogy tényleg a falon keresztül mentünk - mondta Dylan -, vagy akármin is keresztül. Shep egyszerűen odahajlított minket.

- A legmagasabb pontja a Whitney-hegy...

- Mit hajlított hová? - kérdezte Jilly

- ... tengerszint feletti magassága négyezer-hétszázharmincegy méter.

Ahogy Jilly haragja alábbhagyott, és a megkönnyebbülés lassan nyugalommal árasztotta el, észrevette, hogy Dylan egészen fel van villanyozódva, majdhogynem gyerekesen izgatott volt.

- Talán a valóságot hajlította el, az időt vagy a teret, vagy együtt mindkettőt, nem tudom, de az *itt-et* oda hajlította. Mit hajlítottál el, Shep? Pontosan mit is?

- A legmélyebb pontja - mondta Shep - a Halál Völgye...

- Valószínűleg ellesz egy ideig ezzel a Kalifornia-dologgal.

- ... amely száz méterrel fekszik a tengerszint alatt.

- Mit hajlítottál el, öcskös?

- Az állam fővárosa Sacramento.

- Tegnap este a férjivécében az egyes fülkét áthajlította a négyesbe - mondta Dylan -, de akkor nem vettem észre.

- Az egyes fülkét a négyesbe? - hitetlenkedett Jilly, miközben a verekezésben megfájdult csuklóját masszírozta. - Ebben a pillanatban több értelme van annak, amit Shep mond, mint amit te.

- Az állam nemzeti madara a kaliforniai fogoly.

- A férfimosdóban az egyik fülkét átfordította a másikba. Bement az egyesbe, és a négyesből jött ki. Nem mondtam el neked, mert nem is fogtam fel, mi történt.

- Az állam virága az arany pipacs.

Jilly biztos akart lenni a dolgában.

- Szóval teleportált az egyik vécéfülkéből a másikba?

- Nem. Nem teleportálásról van szó. Láthatod, hogy a saját fejem van a nyakamon, és az ő orra is a helyén van. Nincs szó teleportálásról.

- Az állam fája a kaliforniai vörösfenyő.

- Mutasd meg az orrodat, Shep.

Shepherd feje lehajtva maradt.

- Az állam jelmondata a „Heuréka”, ami azt jelenti, „Megtaláltam”.

- Higgy nekem - mondta Dylan Jillynek. - Ez itt Shep saját orra. Nem egy Dávid Cronenberg filmben vagyunk.

Jilly elgondolkodott egy kicsit ezen az utolsó mondaton, miközben Dylan rámeredt és bólintott.

- Tudom, hogy még nem reggeliztem, de most innom kell egy sört - mondta Jilly kisvártatva.

- Pszichotróp intoxikáns - mondta Shep, hangot adva egyet nem értésének.

- Beszél velem - mondta Jilly.

- Igen - mondta Dylan.

- Úgy értem, *hozzám* beszél, nem?

- Igen. Ő is némi változáson megy keresztül - mondta Dylan, miközben lecsukta a vécé fedelét.
- Valami nagyon gyanús nekem. Gyere, Shep, ülj ide le.
- Itt az ideje zuhanyozni - emlékeztette őket Shep.
- Rendben, egy pillanat, de előbb gyere ide, és ülj le. - Dylan odavezette öccsét a vécéhez, és leültette.
- Shep koszos. Itt az ideje zuhanyozni.
Miután leguggolt öccse elé, Dylan gyorsan megnézte a fiú karját.
- Nem látok semmit.
- Itt az ideje zuhanyozni. Kilenc perc.
Dylan levette Shepherd papucsát, és gondosan egymás mellé tette őket.
- Szerinted, az ő ragtapaszán milyen rajzfilmfigura van?
Jilly megdöbbenően kérdezett vissza:
- Rajzfilmfigura?
Lehajtott fejjel Shep a bátyját figyelte, ahogy letette a papucsot.
- Kilenc perc. Egy-egy perc a karokra.
- Nyuszi vagy kutyus - mondta Dylan.
Jilly megvizsgálta a karján levő tapaszt. Mai laza volt, de még mindig takarta a tű ejtette sebei Dylan levette Shep jobb lábáról a zoknit.
- Egy-egy perc a lábakra - mondta Shep.
Jilly közelebb lépett, miközben Dylan öccse meztelen lábát vizsgálgatta.
- Ha őt is beoltotta - kérdezte Jilly -, miért nem a karján?
- ... és egy perc a fejre...
- Akkor éppen kirakószott - mondta Dylan.
- És?
- ... és két teljes perc a többire...
- Még nem láttad az öcsémet kirakószni. Villámgyorsak a kezei, és iszonyúan koncentrálnak.
- .... és két perc a lemosásra - fejezte be Shep, aztán hozzátette:
- Cica.
- Annyira koncentrálnak - folytatta Dylan -, hogy semmivel nem lehet rávenni, hogy abbahagyja, amíg kész nem lesz. Erőszakkal sem. Nem törődik velem, mit csinálsz a lábával, mert nem a lábával kirakószik, de a karjához nemigen lehet hozzáérni.
- Lehet, hogy őt is elkábította, mint engem.
Miután Dylan nem talált túnyomot a fiú lábán, hozzátette:
- Nem. Amikor átmentem az utca túloldalára kajáért, ott ült és kirakószott, és amikor magamhoz tértem a székhez kötözve, még mindig a kirakós fölött ült.
Váratlanul Shepherd közbeszólt:
- Cica.
- Ha elkábította volna, nem tért volna olyan gyorsan magához - mondta Jilly, felidézve a kavargó, émelygő érzéseket, amelyekkel ő ébredt.
- Cica.
- Ráadásul, ha egy kloroformos vattát nyomnak az orra alá, az Shepnek még nagyobb traumát okozott volna, mint neked. Sokkal nagyobbat. Miután magához tért volna, vagy érzelmi kitörései lettek volna, vagy

hosszú órákra mozdulatlanul összekuporodott volna. Nem ment volna vissza kirakószni, mintha semmi sem történt volna, az biztos.

Dylan levette Shep bal lábáról is a zoknit. Shepherd lábán, a ragtapaszon egy cica volt.

- Cica - mondta Shep. - Shep a cicára fogad.

Dylan óvatosan leszedte a tapaszt.

- Shep nyert - mondta Shep.

Több mint fél nappal az injekció után, a szúrás helye még mindig gyulladt és duzzadt volt. Amikor meglátta Shep sebéét, Jilly megborzongott.

Levette a saját nyulas tapaszát. Az ő sebhelye is olyan volt, mint Shepé.

Dylan ragtapaszán egy kutyus volt, és a seb alatta ugyanolyan, mint a többieké.

- Azt mondta, ez az anyag mindenkire egészen máshogy hat.

Jilly a falra meredt, ahol az átjáró volt.

- Shepherd esetében úgy látszik, egészen különös ez a hatás.

- A hatás kivétel nélkül érdekes - idézte Dylan Frankensteint, ahogy korábban is tette -, gyakran meglepő és esetenként pozitív.

Jilly látta a csodálkozást Dylan arcán, és a csillogó reményt a szemében.

- Gondolod, hogy Shep esetében pozitív lesz?

- Nem tudom, mit gondoljak a dolgok... elhajlításáról. Nem tudom, hogy ez jó vagy rossz. Idővel kiderül. Annyi biztos, hogy sokkal többet beszél, és ami még jobb, hozzám beszél. Ha alaposabban belegondolok, azóta folyamatosan javul az állapota.

A lány értette, mire gondol Dylan, és mi az, amit nem mer kimondani: hogy az injekció hatására, a misztikus pszichotróp anyag segítségével, Shep esetleg megtalálja a kiutat az autizmus útvesztőjéből.

Lehet, hogy tényleg megérdemli a Negatív Jackson nevet? - tűnődött Jilly. O ugyanis amikor Shep fejlődését latolgatta, inkább veszélyesnek, mint jótékonynak értékelte azt. Több esélyt adott a szörnyűségnek, mint a megvilágosodásnak.

Shep lenézett az apró kis gyulladásra a lábán és ennyit suttogott:

- *A Hold fényénél...*

A fiú ártatlan arcán Jilly most nem az ürességet látta, de nem is a jószágosságot, sőt nem is az ijedtséget, ahogyan ismeretségük során olyan gyakran. Vonásai keserűen megkeményedtek, s arckifejezésében harag, kőkemény, sosem múló harag jelent meg.

- Ezt már korábban is mondta - jegyezte meg Dylan -, amikor ki akartam hozni a motelszobából tegnap este, éppen azelőtt, hogy veled találkoztunk.

- *Végzi a munkáját* - suttogta Shep.

- Ezt is mondta már - mondta Dylan.

Shepherd leengedte a vállát, keze az ölében pihent, a tenyere úgy állt, mintha meditált volna, de borús arca mindent elmondott a belsejében dúló háborúról.

- Miről beszél? - kérdezte Jilly.

- Nem tudom.

- Shep? Kihez beszélsz, kicsim?

- *Maga a Hold fényénél végzi a munkáját.*

- Kinek a munkáját, Shep?

Egy perccel ezelőtt Shepherd annyira ott volt velük a jelenben, mint soha azelőtt. Most újra olyan távol került tőlük, mintha valahol a falon túl lenne, a messzi Kaliforniában.

Jilly leguggolt Dylan mellé, és gyengéden kezébe vette Shep egyik kezét. A fiú nem reagált az érintésére. Keze olyan élettelen maradt, mint egy hulláé.

Zöld szeme tele volt élettal, bár lefelé nézett a lábára, a földre. Talán egyiket sem látta, inkább csak az emlékeibe mélyedt, amelyek komoly fájdalmat okozhattak a lelkében.

- Maga a Hold fényénél végzi a munkáját - suttogta még egyszer.

Ez alkalommal az arcán látható harag a hangszínében is jól kivehető volt.

Jilly nem látott látomást, nem érzett semmilyen veszélyt, de női megérzései azt súgták, hogy figyeljen, és készüljön fel valami halálos meglepetésre.

26. Fejezet

Shepherd visszatért hozzájuk a holdfényes messzeségből, és rájött, hogy még mindig nem zuhanyozott.

Jilly bement a szobába, Dylan pedig ott maradt öccsével a fürdőszobában. Most semmiképp nem szándékozott magára hagyni Shepet. Nem akart az *innenoda* nehézségeivel ismét szembekerülni.

Miközben Shep levette a pólóját, Dylan beszélni kezdett:

- Kölyök, ígérj meg nekem valamit.

Shep kibújt farmerjából, de nem válaszolt,

- Ígérd meg, hogy nem hajlítgatsz semerre, anélkül, hogy velem megbeszéljéd.

Shep közben teljesen levetkőzött.

- Kilenc perc.

- Megígéred ezt nekem, Shep?

- Kilenc perc - mondta Shep a zuhanyfüggönyt elhúzva.

- Ez most nagyon komoly, öcskös. Nincs több hajlítgatás, amíg ki nem derül, mi is történik velünk.

Shep kinyitotta a vizet, óvatosan a vízszugár alá tartotta a kezét, elforgatta a szabályozót, és megint megnézte milyen a víz hőmérséklete.

Az emberek sokszor elkövetik azt a hibát, hogy azt gondolják, Shepherd mindenben segítségre szorul. Valójában a fiú nagyon jól el tudta magát látni, mosakodott, felöltözött, sok, napi aprósággal kiválóan elboldogult, kivéve az ételkészítést. Arra nem lehetett megkérni őt, hogy csináljon valami finomat, mondjuk egy meleg szendvicset. Az autója kulcsát sem szívesen adta a kezébe az ember. De intelligens volt, és talán okosabb is, mint Dylan.

Sajnos azonban intelligenciája nem mutatkozott meg tetteiben. A fiú olyan volt mint egy tökéletes Mercedes sportautó, amelyben csodamotor duruzsol, de nincs kapcsolat a futómű és a motor között. Egész nap járhatott a motor, brummoghatott, mint motor még soha, de egy centit sem haladt vele előre az ember.

- Kilenc perc - mondta Shep.

Dylan beadta neki a számlálót, egy mechanikus konyhai főzőórát. A fehér figurán ötös beosztásban, percenként egy-egy fekete csík volt.

Shep odaemelte arcához az órát, olyan közelre, mintha még sosem látta volna azelőtt, és gondosan beállította a kilenc percet. Felvette a Neutrogena szappant, az egyetlen szappant, amivel hajlandó volt mosakodni, és belépett a tusolóba, tenyerébe szorítva az órát, hogy nehogy idejekorán elinduljon a percek számlálása.

Hogy ne legyen bezártság érzete, Shep mindig kihúzott függönynél zuhanyozott.

Amikor a tusolóban állt, letette az órát a zuhanytálca szélére, és elengedte a számlálót. A ketyegést a víz csobogásán keresztül is lehetett hallani.

Az óra természetesen mindig vizes lett, néhány hónap alatt teljesen tönkretette a rozsdá, Dylan pedig tucattal vette őket.

Shep azonnal elkezdte szappanozni a karját a Neutrogena szappannal. Nem nézett a számlálóra, minden testrészére pontosan a megfelelő időt használta fel. Két-három másodperccel azelőtt, hogy az óra lejárt volna, egy hangos, elégedett *kész-szel* jelezte, hogy befejezte a tusolást.

Lehet, hogy az óra minden egyes kattánását számolta, ahogy telt az idő. Az is lehet, hogy ennyi év precíz zuhanyozás után, Shepnek már volt egy másodpercre pontos belső órája.

Dylan belső órája most saját bizonytalan jövője perceit számlálta. Eddig - főként Shep miatt - ő is elég szigorú időbeosztás szerint élt. De most már nem tudta, hol lesz a következő napon, vagy milyen helyzetben találja magát a nap végére, nem is beszélve az elkövetkező tizenkét hónapról. Egy olyan emberre, aki az elmúlt tíz évben ennyire kiszámítható életet élt, félelmetes hatást kellett volna gyakorolnia az elmúlt napok furcsaságainak. Dylan valóban félelmetesnek tartotta a körülményeket, ugyanakkor tagadhatatlanul izgalmasnak, sőt felvillanyozónak is.

Dylan meglepődött, hogy az új fejlemények ilyen hatással vannak rá. Már régóta úgy érezte, hogy megállapodott, érett, hagyománytisztelő férfi lett, aki szereti az emlékeiben élőket, és nem érdekelődik az új dolgok iránt pusztán azok újdonsága miatt. Hiszen ennek köszönhető, hogy a mai ember ilyen gyökeretelenné és a pillanatnyi örömöknek élővé vált.

Belepirult a szégyenbe, ahogy újra felidézte, mennyire kiborult a dombtetőn; amikor Shepherd fejéhez vágta idegölő napirendjét és „hülye ismételtetéseit”, mintha az a szegény kölyök bármiről is tehetett volna, vagy képes lenne megváltozni.

Dylant lelkesítette a változás felcsillanó reménye, bár nem tudhatta, hogy ezek a változások jó vagy rossz felé fordítják életüket. Már majdnem átadta magát a lelkesedésnek, mikor rájött, hogy e változások Shep számára sokkal több veszélyt rejthetnek, mint bárki más számára. Előbbi feldobottságát ezért alaposan át kellett értékelnie: sekélyes volt és önző.

Belepillantott a tükörbe, és farkasszemet nézve önmagával némán veszekedett tükörképével, azzal érvelve, hogy a változás hirtelen öröme csak örökös optimizmusának eredménye. A tükörből rámeredő férfi megdöbbenette Dylant, elfordult, hogy ne is lássa, de egyre csak ott keringett fejében a bizonytalan jövő, amely most előttük állt. A férfi azonban nem tartott tőle, sőt, izgalma egyre fokozódott.

***

Az arizonai Holbrookról senki nem állíthatta, hogy kavargó, kereskedőktől hangos hely. Ez alól egy évben csupán három alkalom volt kivétel, az Old West Ünnepek időszaka júniusban, az amerikai indiánok művészeti találkozója - a Sasok Összejövedele - júliusban és a Navajo Megyei Vásár szeptemberben.

Jilly, bár nem is mert rá számítani, mégis talált egy csatlakozót a modem számára a kétcsillagos motel szobájában, amelyet kivettek. Örömmel konstataálta, hogy e tekintetben éppen olyan magas szintű szolgáltatásban részesültek, mintha a Beverly Hills-i Peninsula Hotelben szálltak volna meg.

A lány letelepedett egy kis asztalhoz, kinyitotta a laptop tetejét, bejelentkezett az internetre és elkezdett keresgélni. Épp az agy működésére irányuló tudományos kutatások eredményeit böngészte, amikor Shepherd a fürdőszobában elkiáltotta magát: *kész!* és a számlátó elütötte az utolsó másodperceket is.

Jilly számtalan olyan oldalt talált, amelyek a mentális képességek fejlesztésével, vagy az egészséges életmóddal, vitaminokkal, vagy étrendváltással foglalkoztak. Frankenstein azonban nem olyan fickónak tűnt, akit különösebben érdekelne a természetes, egészséges étrend és a homeopátia.

Zuhanyozás után Shepherd már tiszta pólóban és farmerben jött be a szobába. Haja még nedves volt.

Dylan mögötte lépett be, és Jillyhez fordult:

- Figyelnél egy kicsit Shepre? Úgy értem, hogy... ne menjen sehová.
- Persze.

A szobában két egyenes háttámlájú szék állt egy kis asztal mellett az ablaknál. Jilly odahozta az egyiket az íróasztal mellé, hogy Shep is le tudjon ülni.

Ehelyett Shep az egyik sarokba ment, és megállt háttal a szobának és Jillynek.

- Shep, jól vagy?

A fiú nem válaszolt. A tapéta drapp, sárga és halványzöld csíkjai a sarokban egymásba szaladtak, a két fal találkozásánál. Shepherd lassan pásztázta tekintetével a sarkot, mintha azt tanulmányozná, vajon hol hibáztak a tapéták összeillesztéskor.

- Kicsim, valami baj van?

Miután kétszer is alaposan megszemlélte a hanyag munkát, Shep egyenesen maga elé bámult a sarokba. Karja lazán lógott teste mellett. Aztán felemelte a jobb karját, mintha eskütételre készült volna. Majd elkezdett integetni, mintha az ablakon keresztül hirtelen meglátott volna valakit.

Dylan éppen kijött a fürdőszobából, hogy tiszta ruhát vegyen ki magának a bőröndből.

- Kinek integet? - kérdezte Jilly.

- Ez nem igazi integetés - válaszolt Dylan -, ez egyfajta önkénytelen, görcsös mozdulat. Néha órákig csinálja.

Miután kicsit figyelmesebben megnézte, Jilly látta, hogy Shep keze nincs megfeszítve, hanem teljesen laza, nem olyan, mint mikor az ember tudatosan integet.

- Úgy érzi, hogy valami rosszat csinált? - kérdezte.

- Rosszat? Ja, azért mert a sarokban áll? Nem. Csak túl sok volt neki. Túl sok inger érte mostanában. Nem tudja feldolgozni.

- És ugyan ki tudja?

- A sarok felé fordulva - mondta Dylan - csökkenteni tudja az érzékszerveken keresztül beérkező ingereket. Leszűkíti egy kicsit a világot. Ez segít neki megnyugodni, és nagyobb biztonságban érzi magát.

- Lehet, hogy nekem is kéne egy saját sarok - mondta Jilly.

- Tartsd rajta a szemed. Tudja, hogy nem szeretném... ha elkóborolna valamerre. Bár félek, hogy ez a hajlítgatás dolog... lehet, hogy nem fogja tudni kordában tartani, csak úgy, mint az integetést.

Shep egyre csak integetett és integetett.

Jilly beállította a számítógépet és megfordította a székét, hogy szemmel tudja tartani Shepet, miközben dolgozik.

- Számíthatsz rám - mondta Dylannek.

- Igen, tudom.

Jillynek feltűnt a gyengédség a fiú hangjában.

Őszinte tekintetében megint ott volt az a kis elismerő merengés, mint akkor, amikor előző este tankoltak.

Amikor Dylan elmosolyodott, Jilly rájött, hogy ő maga is mosolygott előbb, és a fiú mosolya csak válasz volt az övére.

- Számíthatsz rám - mondta Shep.

Mindketten ránéztek. A kölyök még mindig a fal felé fordulva integetett.
- Tudjuk, hogy számíthatunk rád, kölyök - mondta Dylan az öccsének. - Te sosem hagysz engem cserben. Maradj itt, jó? Csak itt, ott nincs. És semmi hajlítgatás.

Pillanatnyilag Shepnek nem volt több mondanivalója.

- Jobb, ha megyek, és lezuhanyozom - mondta Dylan.

- Kilenc perc - emlékeztette Jilly.

Dylan elmosolyodott, és visszament a fürdőszobába, tiszta ruháival a kezében.

Jilly a szeme sarkából figyelte Shepet, néha fel is nézett rá, és közben kitartóan szörfözött az interneten, olyan oldalak után kutatva, amelyek az agyműködés serkentéséről, a mentális képességek és a memória bővítéséről adnának információt. Bármilyen jó lett volna, ami közelebb viszi őt Frankensteinhez.

Mire Dylan kijött a fürdőszobából, tisztán, illatosan és frissen borotválkozva, tiszta, khakiszínű nadrágban és piros-barna kockás ingben, Jillynek sikerült néhány kérdésre választ találnia. Különösen érdekesnek látszottak azok a cikkek, amelyek az emberi memória mikrochip általi bővítéséről szóltak.

Dylan leült mellé az asztalhoz.

- Azt állítják - kezdte Jilly -, hogy sebészeti úton be tudnak ültetni egy adatbázist a fejünkbe és aztán, amikor akarjuk, betehetünk egy memóriakártyát, amivel bővíthetjük az ismereteinket.

- Szóval memóriakártyák.

- Ha például meg akarod tervezni saját házat, csak beteszed a memóriakártyát, ami lényegében egy chipkártya, tele adattal, és azonnal képes leszel mérnöki pontossággal megtervezni az építkezést. Minden egyes lépést meg tudsz majd tervezni, az alapozási munkálatoktól kezdve, a fűtésen át, egészen a csatornázásig.
- Ezt mondják, igaz? - mondta Dylan kétkedve.
- Igen. Ha mindent tudni szeretnél a francia történelemről és művészetéről, mielőtt először elmész Párizsba, csak fogod a chipet, és már tudod is. Azt mondják, hihetetlen.
- Kik mondják?
- A nagy koponyák, a Szilícium völgy tudósai, akik ezzel fekszenek és ezzel kelnek.
- Még nem vagyok meggyőzve. És mit mondanak az agysebészek?
- Meglepő módon közülük is sokan úgy gondolják, hogy ez előbb vagy utóbb lehetséges lesz.
- Ha feltételezzük, hogy nem füvezték szét az agyukat, mit jelent az, hogy „előbb vagy utóbb”?
- Van, aki szerint harminc év múlva, van aki szerint ötven.
- Hogy kapcsolódik ez a mi esetünkhöz? - tűnődött Dylan. - Senki nem ültetett adatbázist a fejembe, egyelőre. Most mostam meg a hajamat, észrevettem volna.
- Nem tudom - ismerte el Jilly -, de ha nem is találtam meg a pontos választ, ez azért valami. Ha egy kicsit tovább kutatok, meg fogom találni a megfelelő információkat. És ki fogom deríteni, mivel foglalkozott Frankenstein.
- Dylan bólintott.
- Nem tudom miért, de én is pontosan ezt érzem.
- Megérzés.
- Már megint itt tartunk.
- Jilly felállt az asztaltól.
- Keresgélisz egy kicsit, amíg én is rendbe hozom magam? - kérdezte a lány.
- Kilenc perc - mondta a fiú.
- Lehetetlen. Ezt a hajat rendbe rakni ennyi idő alatt képtelenség.

***

Jilly negyvenöt perc múlva jött vissza a szobába, tisztán, haját megszárítva. Barnássárga rövid ujjú, vékony kötött pulóvert viselt és farmert, amely szépen kiemelte alakját. Lábára fehér tornacipőt húzott. Jól érezte magát a bőrében. Hetek, sőt talán hónapok óta alig törődött magával, és most maga is meglepődött azon, hogy a közelgő katasztrófa kellős közepén, lehet, hogy élete utolsó napjaiban percekig nézegette magát a fürdőszoba tükreben, és közben azon gondolkodott, mivel tehetné még csinosabbá magát.

A sarokban Shepherd észre sem vette, hogy Jilly visszajött a szobába. Már nem integetett. Karja oldalán lógott. Előrehajolt, lehajtotta a fejét, a feje tetejét odanyomta a falhoz, mintha így még több biztonságot meríthetett volna és még kevesebb inger jutott volna el hozzá.

Jilly remélte, hogy Dylan észreveszi, hogy csinosabb, mint mikor bement a fürdőszobába, de a fiú egyetlen elismerő megjegyzést sem tett, amikor felpillantott a számítógép mögül, sőt még csak nem is mosolygott.

- Megtaláltam a rohadékot! - kiáltott fel lelkesülten.

Jilly annyira leragadt az áhított bókok körül, hogy hirtelen nem is értette miről beszél.

- Milyen rohadékot?

- A vigyorgó, mogyorózábaló, bökődő, autó tolvaj rohadékot, ezt a szemetet!

Dylan a laptop képernyőre mutatott, ahol egy fénykép vibrált. Dr. Frankenstein egészen normális embernek látszott rajta, nem holmi holdkörös bolondnak, amilyenek előző este látták.

27. Fejezet

Lincoln Merriweather Proctor. A név minden szempontból tökéletesen tükrözte viselőjét. A „Lincoln” keresztnévről Ábrahám Lincoln elnök juthat az ember eszébe, akit mindenki a bölcsesség és becsületesség megtestesítőjeként tartott számon, és aki a semmiből nőtt fel a hatalmasságok közé. A „Merriweather” név nyugalmat, békességet és kellemes személyiséget sugallt. A „Proctor” jelentése pedig az egyház embere, aki diákokat segít, támogat, közöttük rendet és fegyelmet tart.

Ez a Lincoln Merriweather Proctor a szerencse gyermeke volt, a Yale-en tanult, aztán a Harvardon folytatta. Jilly beleolvasott Proctor fellelhető írásaiba, s a néhány sorból leginkább arra következtetett, hogy ennek az embernek zavarodott elméjében megalomániás, már-már perverz víziók kavargtak a természet leigázásáról. Életműve - a titokzatos lötyty az injekciós tűben - egyáltalán nem a stabilitásról és a rendről tanúskodott, inkább bizonytalanságot, félelmet és káoszt sugárzott.

A valódi csoda az volt, hogy Proctor két doktori címet is szerzett - molekuláris biológia és fizika területén - huszonhat éves korára. Mind az akadémián, mind pedig ipari területen megbecsült helye volt, és harminc éves korára már saját céget alapított, ezzel is bizonyítva, mekkora tehetség abban, hogyan kell rábeszélni embereket minél nagyobb befektetésekre. Kísérleteinek finanszírozóit feltehetőleg azzal hitegette, hogy nagy jelentőségű gazdasági újításokon dolgozik.

Írásaiból és beszédeiből az derült ki, hogy Proctor valójában a társadalom megreformálásáról álmodott, és meg akarta változtatni az emberi természetet. A huszadik század végi és talán a huszonegyedik század eleji tudományos kutatásokban felfedezni vélte azokat a lehetőségeket, amelyekkel valóra válna a tökéletes emberiség megalkotásának utópiája.

A szegények iránt érzett szánalma, a törődés, amelyet a föld élővilága iránt tanúsított, a betegek iránt elkötelezettsége, a vágy, hogy az egész világon egyenlőség és igazság uralkodjon, egyszóval teljes hitvallása lenyűgöző volt. Mégis ahogy Jilly ezeket a sorokat olvasta, nehézkes robotok képe vonult végig lelki szemei előtt, amelyeket vaslánc tartott kordában.

- Lenintől Hitlerig az utópia mindig ugyanaz - mondta Dylan. - Bármilyen tökéletesíteni a társadalmat, miközben teljesen tönkreteszik.

- Az emberek nem tudnak tökéletesek lenni. Én legalábbis eddig még egy ilyenrel sem találkoztam.

- A természetben mindenhol ott a tökéletesség, akármerre nézel. Ezért is festem azt. A méhek tökéletes hatékonysága a kaptárban. A hangyaboly tökéletes szerkezete, a természetvárak. Az emberben pontosan a szabad akarat a különleges, a személyiség, az örök küzdelem saját tökéletlenségünkkel.

- Csodálatos... és egyben rémisztő is - tette hozzá Jilly.

- Igen, tragikus szépség ez, de ettől lesz annyira más mint a természet, és a maga módján annyira nagyszerű. A természetben nincsenek tragédiák, csak folyamatok* ezért győzelem sincs.

Dylan újra és újra meglepte Jillyt. Ez a mackós termetű fiatal férfi, úgy lelkesedett, mint egy kisfiú.

Dylan lenyomott néhány gombot. Új képek jelentek meg a képernyőn. A férfi a főcímben egyetlen szóra mutatott.

- Ez az, amiben Proctor már régóta utazott - mondta.

- Nanotechnológia - olvasta fel Jilly hangosan.

Ránézett Shepre, aki még mindig a sarokban állt, kicsit mintha tőle várta volna a magyarázatot, de a fiú még mindig a falnak támasztotta a fejét.

- Nano, mint mértékegység „egy milliárdnyi” részt jelent - magyarázta Dylan -, például a „nanoszekundum” a másodperc egy milliárdnyi része. Ebben az esetben viszont csak azt jelenti, hogy „nagyon kicsi, miniatűr”. A nanotechnológia az apró gépek tudománya, amelyek olyan kicsik, hogy szabad szemmel nem is láthatók.

- Olyan kicsit, hogy nem lehet látni? - kérdezte Jilly értetlenül. - És miből csinálják őket?

- Biztos, hogy nem rémlik semmi? - kérdezte

Dylan, és várakozóan pillantott a lányra.

- Kéne?

- Talán - mondta sokat sejtetően. - Na, mindegy, a lényeg, hogy ezeket a nanogépeket néhány atomból állítják össze.

- Kik állítják össze? Manók, tündérek?

- Nem emlékszel? Úgy tíz évvel ezelőtt mutatták be a tévében. Amikor néhány IBM-es mérnök kirakta a cég lógóját ötven vagy hatvan atomból. Úgy kötötték össze az atomokat, hogy a három betű alakját adták ki.

- Húúúúú, tényleg. Tizedikes lehettem. A fizikatanárunk mutatott is egy képet róla.

- Olyan géppel fényképezték le, amelyet egy elektromikroszkóppal kötöttek össze.

- De ez csak egy apró jel, nem egy gép - mondta Jilly. - Nem csinált semmit.

- Ez igaz, de a tudósok egy csoportja egy halom pénzt áldozott arra, hogy valódi nanogépeket fejlesszenek ki. Olyanokat, amelyek tényleg képesek működni.

- Icipici gépecskéket.

- Ha így jobban tetszik, igen.

- Miért?

- Végül is, ahogy a technológia tökéletesedik, óriási lehetőséget kapunk, különösen az orvosi területeken.

Jilly megpróbált elképzelni legalább egyet az icipici gépecskék számtalan alkalmazása közül. Mélyet sóhajtott.

- Azt hiszem, túl sokat foglalkoztam viccek írásával és mesélésével, mert semmi nem jut eszembe. Röhejesnek érzem magam. Miféle alkalmazásokról beszélsz?

- Találtam egy interjút - mutatott Dylan a képernyőre -, amelyet Proctor adott néhány évvel ezelőtt. Érthető és követhető. Én is értem.

- Miért nem foglalod össze nekem?

- Rendben. Először is, lássunk egy-két felhasználási lehetőséget a példa kedvéért. Képzeld el egy gépet, ami kisebb, mint egy véresejt, de képes felismerni a kóros lerakódásokat a véna falán, sőt képes mechanikus úton el is távolítani őket. Biológiailag interaktívak, de olyan atomokból épülnek fel, amelyek inaktívak, tehát az immunrendszer nem fogja kilökní őket a szervezetből. És most képzeld el, hogy kapsz egy injekciót, amiben több százezernyi vagy talán milliónyi ilyen nanogépecske van.

- Több milliónyi?

- Például a cukoroldat néhány centiliterébe akár több milliót is tehetnek belőlük - mondta Dylan -, és mindez egy fecskendőbe is elfér...

- Rémisztő.

- Az emberek azt is rémisztőnek találták, amikor először kezdték használni a védőoltásokat. Még hogy halott sejteket fecskendezzenek beléjük, és ezzel erősítsék az immunrendszerüket!

- Nekem most sem tetszik, még így szóban sem.

- Szóval ezek a kis nanogépecskék állandóan ott keringenek a testedben, fertőzéseket keresgélnek, elpusztítják őket, és a lehető legtisztábban tartják a keringési rendszeredet.

- Ha ez valaha piacra kerül, akkor eljön a lelkiismeret furdalás nélküli zabálás kora. Lassan kezdem érteni, miről beszélsz.

- Reméltem is. Már épp ideje volt. A nanogépecskék felfedezhetik és megszüntethetik a rákos gócot, mielőtt a daganat akkorára nőhetne, mint egy gombostű fejének a fele - folytatta Dylan.

- Nem nagyon látom a rossz oldalát - mondta Jilly -, de tudjuk, hogy létezik ilyen. De miért gondolod, hogy ennek ismerősnek kellene lennie számomra?

A sarokban ekkor Shep megszólalt:

- Innenoda.

- A francba - Dylan olyan hirtelen ugrott fel a székről, hogy felborította.

- Innenoda.

Jilly közelebb volt a fiúhoz, mint Dylan, így hamarabb ért oda. De nem látott vörös vibrálást, sőt más szokatlan dolgot sem. Az alagút sem volt sehol.

Shepherd már nem támasztotta a falat a fejével. Egy lépéssel hátrább lépett, egyenesen állt, feje felemelve, a szeme előre meredt valamire, ami sokkal érdekesebbnek tűnt, mint bármi, amit Jilly ott látott.

Shep megint felemelte jobb kezét, mintha esküt akart volna tenni, de most nem integetett. Ahogy Jilly odaért mellé, Shep az arca elé nyúlt, ahhoz a ponthoz a levegőben, amire rámeredt. A hüvelykujjával és a mutatóujjával megfogta és tekert rajta egyet... Csavart egyet a semmin, már amennyire Jilly láthatta. Abban a pillanatban, hogy Shep csavart egyet a levegőn, a szoba sarka elkezdett önmagába tekeredni.

- Neeee! - kiáltotta Jilly kifulladásra, és bár tudta, hogy Shep gyakran visszahőköl az érintéstől, mégis kinyújtotta a kezét, és a fiú kezére tette. - Ne csináld ezt, kicsim!

A tapéta háromszínű csíkjai teljesen összekeveredtek a sarokban, ami olyan kusza lett, hogy Jilly nem tudta kivenni, hol van a lent és a fent.

Shep másik oldalán Dylan öccse vállára tette a kezét.

- Maradj itt velünk öcskös. Itt maradj velünk, itt sokkal biztonságosabb. Kérlek!

A fordulás ekkor elakadt, de a sarokban megmaradt az összekavarodott állapot.

Jillynek úgy tűnt, mintha a világ ezen kicsi pontját ott a sarokban valami nyolcszögletű prizmán keresztül látná. Tudata nem volt képes mit kezdeni ezzel a látvánnyal, ami pedig még a vörös alagútnál is valóságosabb volt.

Jilly még mindig Shep kézfejen tartotta kezét, de nem merte kényszeríteni semmire, mert félt hogy akár egyetlen mozdulat is újraindíthatja az „innenoda” tekeredést, és ki tudja, hogy ez alkalommal hol lesz az „ott”.

- Egyenesítsd ki, szívem - sürgette, de hangja remegett az izgalomtól. - Engedd el, csináld vissza olyanná, amilyen volt.

Shep két ujjá között még mindig szorította a valóság fonálát.

Lassan elfordította a fejét, és Jillyre nézett. Egyenesen a lány szemébe nézett, amire még csak egyszer volt példa ezelőtt, amikor az Eukaliptusz sugárúton várakoztak a ház előtt a kocsiban. Amikor Dylan szó nélkül elrohant. Akkor Shep megrettent a szemkontaktustól és elfordult.

Most hosszasan a lányt nézte. Zöld szeme olyan mélynek tűnt, mint az óceán, és mintha belülről fénylett volna.

- Érzed? - kérdezte.

- Mit?

- Érzed, hogyan működik az örök körfogás?

Jilly arra gondolt, hogy Shep a kezük érintkezése miatt azt feltételezi, hogy ő is érzi, amit a fiú a két ujjá között. O azonban csak a fiú kezének melegét és keménységét érezte. Azt hitte, hogy valami kemény ellenállást kell Shepnek legyőznie, hogy ezt a hihetetlen jelenséget előidézze, de úgy tűnt, a fiúnak nem kerül nagyobb erőfeszítésébe ez, mint egy törölközőt megcsavarni.

- Érzed a szépségét? - kérdezte Shep, és olyan egyértelműen neki beszélt, mintha az autizmusa teljesen elhagyta volna.

Az a szépség, amit Shep a valóság szerkezetének felfedezésében talált, Jillyben sokkal inkább félelmet keltett. És igazság szerint nem is akarta megérteni, csak azt akarta, hogy a fiú minél előbb csukja vissza a nyílóban lévő kaput.

- Kicsim, kérlek, egyenesítsd ki. Egyenesítsd ki, hogy érezhessem, hogyan működik.

Jilly apját egy évvel ezelőtt lelőtték egy rosszul sikerült kábítószerüzlet során, Jilly rettegett attól, hogy ha Shep tovább tekergeti a valóságot, a végén olyan helyre jutnak, ahol szembe fog találkozni azzal az utálatos vigyorral, amit annyiszor látott váratlanul felbukkanni. Tartott attól, hogy Shep könnyedén tágra nyithatja a pokol kapuját, ahogy Kalifornia felé is utat talált. *Gyere kislány, gyűjtsük be a biztosítási pénzt. Van biztosításod a szemedre?* Mintha Shep akaratlanul lehetőséget adhatott volna apjának, hogy valóra váltsa régi fenyegetését, és mindkét szemére megvakítsa őt.

Shep elfordult tőle. Saját két ujjára, koncentrált.

A megcsipentett semmit az imént balról jobbra tekerte. Most azonban jobbról balra.

A tapéta csíkjai újra egyenesen futottak a plafontól a padlóig. A sarok megint az lett, ami volt, egyetlen cikcakk sem maradt benne.

Ott, ahol Shep még mindig szorított valamit a két ujjával, Jilly úgy látta, hogy a levegő hullámzik, mint valami vékony filmszalag.

Aztán a fiú halvány ujjai elváltak egymástól és elengedte a fantasztikus anyagot, amit eddig szorított.

Zöld szeme még oldalról nézve is homályos volt, a csillogó óceáni mélységet felváltotta a réveteg köd, a lelkesedést a melankólia.

- Jól van - mondta Dylan megkönnyebbülten. - Köszönöm Shep. Ez nagyon rendes volt tőled. Ügyes vagy.

Jilly elengedte Shep kezét, és a fiú leengedte karját maga mellé. Lehajtotta a fejét is, mereven nézte a padlót, leeresztette a vállát, és a pillanatnyi szabadság után újra ránehezedett az autizmus súlya.

28. Fejezet

Dylan a harmadik széket is az asztalhoz hozta, és mindhárman leültek a laptop elé. Shep középen ült, hogy jobban szemmel tudják tartani.

A fiú lehajtott fejjel ült. Kezei az ölében nyugodtak, tenyere felfelé nézett, mintha olvasni próbált volna belőle. Látszott a szívvonal, a fejvonal, az életvonal, és a többi jelentéssel bíró vonal is, amely a hüvelykujj és a mutatóujj közötti hézagból - az úgynevezett foveola radiálisból - indul ki.

Jilly édesanyja tudott tenyérből jósolni. Persze nem pénzért, csak szórakozásból. Őt a legjobban épp a foveola radiális érdekelte, az ujjak közötti hártya, a tenyér alja, a hüvelykujjpárna és az az fölötti terület.

Jilly karba tett kézzel ült, tenyerét a karjai alá rejtette. O nem szerette a tenyerét olvasgatni.

A tenyérjóslás, tealevelekből való jóslás, a tarot kártyák, és a horoszkóp egyáltalán nem érdekelték Jillyt. Nem akarta sem tudni, sem ezen eszközökkel befolyásolni a jövőjét.

- Nanogépecskék - emlékeztette Jilly Dylant, hogy hol hagyták abba. - Letisztítják a mérgeanyagokat az érfalokról, és felkutatják a rákos sejteket.

Dylan aggódva nézett előbb Shepre, aztán bólintott és végül ránézett Jillyre.

- Csak megértetted. Ebben az interneten olvasható interjúban Proctor sokat beszél a nanogépekről, amelyek egyben számítógépek is lesznek, és elég memóriával fognak rendelkezni, hogy bonyolult feladatokat tudjanak elraktározni.

Annak ellenére, hogy mindhárman élő bizonyítékai voltak, hogy Lincoln Proctor nem volt teljesen őrült, Jillynek legalább olyan nehezebb esett mindezt elhinni, mint azt, hogy Shepherd meg tudja hajlítani a valóság mátrixát. Az is lehet, hogy csak egyszerűen nem akarta elhinni, mert az egész annyira rémálomszerű volt.

- Nem nevetséges ez az egész? - kérdezte, - Úgy értem, mennyi memóriája lehet egy homokszemnél kisebb számítógépnek?

- Hát, kisebb, mint egy porszem. Proctor szerint, az első szilíciumchipek akkorák voltak, mint a körmöd, és egymillió áramkör futott rajtuk. A legkisebb kör egy ilyen chipen, egy emberi hajszál vastagságának századrésze volt.

- Én csak azt szeretném tudni, hogyan lehet a közönséget halálra röhögtetni - mondta Jilly türelmetlenül.

- Aztán voltak még más áttörések is, mint a...röntgen litográf, azt hiszem így hívják.

- Úgy hívod őket, ahogy akarod, nekem egyre megy.

- Szóval valamelyik ilyen forradalmi izé lehetővé tette, hogy akár egymilliárd olyan áramkört zsúfoljanak össze egy chipen, amelyeknek a vastagsága egy hajszálnak az ezredrésze. Aztán kétmilliárdra emelték az áramkörök számát. És mindezt évekkel ezelőtt.

- És amíg ezek a koponyák a forradalmi újításaikkal voltak elfoglalva, én megtanultam száznyolcvan viccet. Vajon ki tudja jobban megnevettetni a másikat? Mert ez szerintem röhejes.

De hiába mondta ezt, Jillyn végigfutott a hideg arra a gondolatra, hogy nanogépek vagy nanoszámítógépek köröznek a testében, és eszébe jutott az *Aliens* című film, ahol földönkívüli bogarak rágták az emberek mellkasát.

- A dimenziók csökkentésével - magyarázta tovább Dylan -, a chiptervezők gyorsabb számítógépeket tudtak készíteni, több funkcióra képes, nagyobb kapacitású gépeket. Proctor többatomos nanogépekről beszélt, amiket nanokomputerek irányítanak, és ezek csupán *egyetlen atomból állnak*.

- Egy atomból álló komputer? Na, idefigyelj, szerintem, amire a világnak szüksége van az egy alma nagyságú, hordozható mosógép.

Jilly kezdte úgy érezni, hogy ezek a nano, mikro apróságok, egyre jobban hasonlítanak a fecskendőbe tömörített sorsra. És lehet, hogy a gépecskék máris szorgalmasan dolgoznak benne, hála Lincoln Proctornak.

Dylan tovább beszélt mindenféle protonokról, meg neutronoktól, de Jilly alig tudott odafigyelni, mit mond a férfi, mert tudta, hova vezetnek ezek az információk, és ez a tény halálra rémisztette már most. Érezte, hogy kezei zsibbadni kezdenek.

- Félsz? - kérdezte a fiú.

- Jól vagyok.

- Nem igaz.

- Na persze! Mit is gondoltam? Honnan tudnám én, hogy jól vagyok-e vagy sem? Te vagy a mindentudó, nem igaz?
- Megint elevenedbe találtam. Tudom, hogy félsz, én is félek és Shep is fél, mindannyian félünk, és ez teljesen normális. Mindannyian...
- Shep éhes - szólalt meg Shep.
Ma nem reggeliztek, és már közeledett az ebédidő.
- Mindjárt eszünk valamit - ígérte Dylan öccsének.
- Sajtós szendvicset - mondta Shep, anélkül, hogy felnézett volna a tenyeréből.
- Valami jobban, mint a sajtós szendvics, öcsi.
- Shep szereti a sajtós szendvicset.
- Tudom, kölyök - mondta Dylan, majd Jillyhez fordult. - A szép, szögletes sajtós szendvicseket.
- Mit szólna hozzá, ha adnál neki egy pár sajtós-ropogós halacskát, hogy is hívják... Goldfish?
- kérdezte Jilly.
- Shep utálja a Goldfisht - válaszolt a fiú a bátyja helyett. - Halformája van, kerek és halformájú. A Goldfish rossz. Túl halformájú. Gusztustalan. Bűdös. Rossz, rossz, rossz.
- Érzékeny pontot találtál el - mondta Dylan Jillynek.
- Nincs Goldfish - ígérte meg Jilly Shepnek.
- A Goldfish rossz.
- Teljesen igazad van, kicsim. Túlságosan is hal formájú - mondta Jilly.
- Gusztustalan.
- Igen, kicsim, gusztustalan.
- Sajtós szendvics.
Jilly egy egész álló napig tudott volna a gyorséttermek ételeinek alakjáról beszélni, ha ezzel rávehette volna Dylant arra, hogy abbahagyja az előadást a nanogépekről. Nem akart többet hallani róluk, és arról sem, hogy mit művelhetnek a szervezetében. Mielőtt azonban Jilly egy szót is szólhatott volna, Dylan visszatért a témához.
- Abban a riportban - kezdte Dylan - Proctor azt állítja, hogy egy nap milliónyi pszichotróp nanogépecskét...
- Pszichotróp - Jilly elgondolkodva ráncolta homlokát.
- ... lehet majd beinjekciózni az emberi testbe.
- ... beinjekciózni. Na, helyben vagyunk.
- A vérrel keringenek a testben, egészen az agyig...
- Gépek az agyban? - Jilly megborzongott.
- ... és elfoglalják az agyalapot, a kisagyat és a nagyagyat.
- Elfoglalják az agyat.
- Gusztustalan - mondta Shep, bár valószínűleg ő még mindig a Goldfishnél tartott.
- Proctor azt képzelte, hogy így erőltetett menetben lehetne fejleszteni az agy kapacitását.
- Miért nem ölte meg ezt az örültet senki, már évekkel ezelőtt?
- Azt mondja, ezeket a nanogépeket be lehet programozni, hogy felmérjék az agy szerkezetét egészen a sejtek szintjéig, és megtalálják, hogyan lehet fejleszteni.

- Azt hiszem, elfelejtettem elmenni a választásra, amikor Lincoln Proctort választották új istennek.

Jilly leengedte karját, kinyitotta a tenyerét és belenézett. Örült neki, hogy nem tudott tenyéréből olvasni.

- Ezek a nanotelepek képesek lehetnek új összeköttetéseket létrehozni az agyban, új idegpályákat kiépíteni...

Jilly nem merte a fejére tenni a kezét, mert attól félt, hogy érezni fogja a vibrálást, amit a nanorobotok masszírozása okoz a koponyája alatt.

- ... jobb szinapszisokat hozhatnak létre. A szinapszisok olyan gócpontok, ahol az idegpályák találkoznak az agyban, és állítólag amikor gondolkodunk, vagy amikor túl sokáig maradunk ébren, nagyon ki tudnak fáradni. Amikor elfáradnak, akkor lelassítják a gondolkodásunkat.

Jilly komolyan, minden szellemeskedés nélkül szólalt meg:

- Most nagyon jól jönne egy kis lelassulás. A gondolataim csak úgy cikáznak.

- Sokkal több van még a riportban - mondta Dylan, ismét a laptop képernyőre mutatva. - Átfutottam majdnem az egészet, de nem értettem mindent. Van itt egy csomó blabla valami elő centrikus, meg utó centrikus agytekervényről. Purkinje sejtekről... stb. stb., de éppen eleget megértettem ahhoz, hogy tudjam, miről is van szó.

Jilly nem tudta tovább türtőztetni magát, a halántékához nyomta a tenyerét, de nem érzett vibrálást belülről.

- Ez egyszerűen kibírhatatlan. Milliónyi apró nanogépezet szaladgál a fejedben, sűrögnek-forognak, mint a szorgos hangyák, méhek, változásokat találnak ki... ez elviselhetetlen, nem?

Dylan arca elég szürke volt ahhoz, hogy a lány megértse, ha nem is hagyta el teljesen az optimizmusa, most kellően megcsappant a mértéke.

- Ki kell bírni. Nem tehetünk mást, mint hogy gondolkodunk. Máskülönben a Shep módszer marad csak. De vajon nekünk ki fogja kockára vagy háromszög alakúra vágni a kajánkat?

Jilly nem igazán tudta eldönteni, hogy attól uralkodik-e el rajta a pánik, ha beszélnek ezekről a nano bigyókról, vagy ha nem. Sötéten terjeszkedő félelmet érzett belül, amely egyre nagyobb teret nyert és Jilly tudta, hogy erőt kell vennie magán, különben végleg eluralkodik felette, és nem marad esély arra, hogy valaha is visszataláljon a normális kerékvágásba.

- Ez olyan, mintha azt mondaná neked valaki, hogy kergemarhakóros vagy, esetleg agylágyulásod van - mondta végül.

- Kivéve, hogy jó vége lehet az emberiség számára.

- Jó vége, hmm? Biztos vagyok benne, hogy ez az agyalágyult valahol abban az interjúban elejtette azt a szót, hogy *tökéletes faj* vagy valami ilyesmit.

- Figyelj csak, mindjárt felolvasom. Attól a naptól kezdve, hogy Proctor elkezdte a nanotechnológiát arra használni, hogy fejlessze az emberi agyat, úgy gondolta, hogy a kísérleten átesett alanyokat Proctoriánus néven kell emlegetni.

Jilly arcán fellobbanó harag futott végig, de igyekezett megfékezni magát.

- Micsoda egy öntelt, beképzelt alak!

- Tökéletes jellemzés - helyeselt Dylan.

Lehet, hogy Shep még mindig duzzogott az, iménti sajtos szendvics-Goldfish cserén, mert most újra megjegyezte:

- Sajtos szendvics.

- Tegnap éjszaka - mondta Dylan - Proctor azt mondta nekem, hogy ha nem lenne annyira gyáva, beoltaná magát is.

- Ha nem lett volna olyan jó, hogy felrobbantja magát - mondta Jilly -, én szívesen beoltanám ezt a szemetet, most azonnal, de egy nagyobb tűvel, mint amit ő használt, hogy az összes létező hülye nanogépet az agyába pumpáljam.

- Micsoda egy méregzsák vagy! - mosolygott Dylan halványan.

- Sajtos szendvics.

- Proctor azt mondta, hogy ő nem lenne jó alany - mondta Dylan. - Túl büszkén állította ahhoz, hogy vezeklésnek lehetne felfogni. Egyfolytában saját hibáiról beszélt.

- Azt akarod mondani, hogy most szánnom kellene a disznót?

- Csak próbálok emlékezni, hogy mit mondott.

Jilly annyira fel volt dűlva az érzelmektől, és attól a gondolattól, hogy azok a nanogépek ott tevékenykednek a szürkeállományában, hogy nem tudott tovább egy helyben ülni. Fel akart állni, el akart szaladni, vagy inkább találni valakit, akit jó alaposan fel tudott volna pofozni, hogy végre kitöltse rajta haragját.

Olyan lendülettel ugrott fel, hogy ijedtében Dylan is felpattant.

Kettőjük között ott állt Shep. Sokkal gyorsabban mozgott, mint általában.

- Sajtos szendvics - mondta, felemelte a kezét megcsípte két ujja között a teret, és mindhármukat kivarázsolta a motelből.

29. Fejezet

Jillian Jackson vonzó, kellemes külsejű lány volt, ezért gyakran előfordult, hogy fiatal férfiak meghívták egy ebédre, vagy vacsorára, de még soha senki nem *tekerte* el vacsorázni.

Igazából nem érzékelte, hogy ő maga eltekeredett volna, és kellemetlen érzése sem volt. A kissé romos motelszoba bútorzata lassan eltűnt, elhullámzott, eloszlott a szeme előtt, az új helyszín elmosódott részletei pedig kezdtek kirajzolódni, kitisztulni. Az indulási pont lámpafényes és kissé homályos volt, az érkezés helyén pedig szikrázott a napsütés.

Annyira erős volt a fény, hogy Jilly egy pillanatra egy hatalmas kaleidoszkópban érezte magát, színes mozaikok kavalkádja tűnt át a szeme előtt egyik árnyalatból a másikba, a sötétebből a fényesebbe.

Az indulás és az érkezés között nem telt el idő, innen oda egy szempillantás alatt kerültek. Jilly lába alól eltűnt a szőnyeg, és tornacipőjének gumitalpa alatt máris érezte a betont, aztán hirtelen ott állt Dylannel és Sheppel egy étterem ajtaja előtt.

Shepherd visszavitte őket a saffordi étterembe, ahol előző este vacsoráztak. Ez egy kicsit aggasztotta Jillyt, mert Safford volt az a hely, ahol Dylan bemutatta a cowboyt, Ben Tannert, elveszett unokájának, és ahol jól megruházta Lucas Crockert a parkolóban, mielőtt felhívta volna a

rendőrséget, hogy bejelentse, hogy Crocker fogva tartja saját anyját, Noreent, a picében, megkötözve. Bár az étterem személyzete ebben az időszakban nyilván nem ugyanaz, mint az előző este, de előfordulhat, hogy valaki felismeri Dylant a leírás alapján, vagy egy zsarú visszajön, hogy megvizsgálja a helyszínt világosan is.

Aztán észrevette, hogy tévedett. Nem Saffordban voltak. A hely hasonlított a Saffordhoz, mert mindkettő a tipikus nyugati parti motelek éttermeinek külső jegyeit viselte. Hosszan lenyúló tető, ami árnyékolja az ablakokat a sivatagi nap ellen, terméskő fal, és hőségben a túlélésért küzdő növényzet az ablakok alatt.

Ez a mostani motel kávézója volt. Tőlük kicsit délre állt a motel recepciója, és mögötte sorakoztak a szobák. Az övék az utolsó előtti volt. Shepherd jó két-háromszáz méterre vitte őket.

- Shep éhes.

Jilly megfordult, mert arra számított, hogy ott van mögöttük egy olyan átjáró, amilyen a fürdőszobában volt, de nyilván Shep ez alkalommal azonnal bezárta az átjárót maguk mögött, mert a lány csak a parkolót látta, ahogy vibrált a déli napsütésben.

Nem messze tőlük egy cowboy éppen a feltuningolt kisteherautójából kászálódott ki. Kissé meglepettnek tűnt, amikor rájuk nézett, de nem kezdett el kiabálni, hogy „teleportálók” vagy „praetorianusok” vagy valami hasonló. Valószínűleg csupán azon tűnődött, hogyan nem vette őket észre korábban.

Az úton haladó járművek közül sem állt meg egy sem csikorogva, szemlátomást nem tűnt fel senkinek, hogy három ember előlépett a semmiből.

Az étteremből sem rontott ki senki meglepetten, ami azt jelentette, hogy senki nem figyelte a bejáratot, amikor ők hárman váratlanul ott teremtek.

Dylan körülnézett, nyilvánvalóan ugyanaz játszódott le az ő fejében is mint Jillyében, aztán amikor összenézett a lánnyal, csak ennyit mondott:

- Mindent egybevéve, szívesebben sétáltam volna,

- A pokolba is, én szívesebben kihagytam volna ezt.

- Kölyök - fordult Dylan az öccséhez -, azt hittem, megállapodtunk.

- Sajtos szendvics.

A teherautós férfi, köszönésképpen megbökte a kalapját, ahogy elment mellettük.

- Hello! - üdvözölte őket, és bement a kávézóba.

- Öcskös, ebből nem csinálunk rendszert, világos?

- Shep éhes.

- Tudom, az én hibám. Hoznom kellett volna neked reggelit, rögtön fürdés után. De nem tekeredhetsz mindenhová és minden alkalommal, amikor csak eszedbe jut. Ez nem jó, Shep. Ez nagyon nem jó.

Shep leeresztette a vállait, lehajtotta a fejét és úgy állt ott, mint egy szűkölő kutya. Dylan korholása nyilván nagyon rosszul esett neki.

Jilly nagyon megsajnálta, de Dylant is megértette. Nem volt könnyű feladat, de muszáj volt megpróbálni megmagyarázni Shepnek, hogy egyik hely másikba való elhajlítása komoly veszélybe sodorhatja őket.

- Shep - szólt Dylan - nyilvánosan nem pisilnél, ugye?

Shepherd nem válaszolt.

- Ugye? Nem pisilnél itt a járdán, ahol mindenki lát téged? Igaz?

Láthatóan zavarta Shepét a gondolat, hogy nyilvánosan végezze el a dolgát, de nem szólt semmit. Egy csepp izzadság csöppent le az orráról, és sötét foltot hagyott a betonon, két cipője között.

- A hallgatásodat úgy vegyem, hogy mégis elintéznéd a dolgot itt kint? Ilyen ember vagy te, Shep? Igen?

Shep szégyenlősségét, tisztaság- és rendmániáját ismerve, Jilly úgy érezte, hogy Shep előbb görnyedne össze és száradna ki itt a sivatagi hőségben, mint, hogy nyilvánosan könnyítsen magán.

- Shep - folytatta Dylan -, ha nem válaszolsz, azt kell gondolnom, hogy pisilnél itt a járdán, sőt bárhol máshol is, ha rád jönne.

Shep csusszantott egyet a lábával. Egy újabb izzadságcsepp hullott le a járdára. Talán a tikkasztó hőség volt az oka, de inkább az idegesség.

- Ha egy kedves idős, hölgy erre jönne éppen, rápisilnél a cipőjére szó nélkül? - folytatta Dylan. - Ettől kell nekem tartanom? Shep? Igen? Szóalj meg, Shep.

Az O'Conner fivérekkel eltöltött tizenhat intenzív óra után, Jilly kezdte megérteni, hogy Dylannek időnként muszáj kitartóan ragaszkodnia egy témához, és próbálkoznia, hogy magára vonja Shep figyelmét, és a megfelelő hatást érje el nála.

- Ha egy kedves idős hölgy és egy pap erre jönne éppen, mielőtt észrevenném, mi történik, te szó nélkül rápisilnél a cipőjükre? Képes lennél ilyen dolgot csinálni, Shep? Igen, kölyök?

Dylan viselkedéséből ítélve ez a gyözködés neki legalább olyan kellemetlen volt, mint az öccsének. Ahogy a hangja erősödött és keményedett, nem haragot vagy türelmetlenséget tükrözött, hanem szomorúságot. Fájdalom, vagy talán szánalom homályosította el a szemét.

- Megtennéd, Shep? Most hirtelen úgy döntöttél, hogy undorító dolgokat fogsz csinálni? Igen? Shep? Shepherd? Igen?

- Ne-em - válaszolt végre Shep.

- Hogy mondtad? Azt mondtad, nem, Shep?

- Nem. Shep azt mondta, nem.

- Nem fogsz az idős hölgy cipőjére pisilni?

- Nem.

- Nem fogsz csúnya dolgokat csinálni?

- Nem.

- Nagyon örülök, hogy ezt mondtad, Shep. Mindig tudtam, hogy jó gyerek vagy, az egyik leg-

jobb. Nagyon örülök, hogy nem fogsz rosszat csinálni. Nagyon rosszul esne nekem, kölyök. Egy csomó embert megbotránkoztatnál, ha az utcán intéznéd el a kisdolgodat, tudod? És ugyanígy megbotránkoznak, ha eltekerjük a helyszíneket.

- Igazán? - kérdezte Shep.

- Igen. Komolyan. Meg fognak botránkozni.

- Igazán?

- Igen.

- Miért?

- Hát, te miért utálod azokat a kis sajtos Goldfish-krékereket? - kérdezte Dylan

Shep nem válaszolt, a járdára meredt, és úgy tűnt, hogy a Goldfish és ennek a beszélgetésnek a kapcsolata nem volt világos számára.

Olyan meleg volt, hogy minden madár hallgatott. A nap megcsillant az elhaladó autókon, melyek úgy suhantak tovább, mint egy álom tovaillanó alakjai. Az úttest túloldalán, a melegben vibráló levegőn keresztül egy másik motel körvonalai látszottak.

Jillyt csak néhány pillanattal ezelőtt varázsolták a motelszobából az utcára, és most itt állt e kísérteties helyen, egy minden bizonnyal rémisztően bizarr jövővel maga előtt, és a fiúk a Goldfishről beszélgettek. Lehet, hogy a dolgok abszurditásának észlelése különbözteti meg az ébrenlétet az álomtól. Esetleg az életet a haláltól.

- Miért utálod azokat a kis ropogós halacskákat? - kérdezte Dylan újra. - Azért mert kerekük?

- Túl halformájúak - mondta Shep.

- Kerekük és halformájúak, és utálod őket.

- Halformájúak.

- De sok ember szereti a Goldfisht, Shep. Sokan esznek Goldfisht minden nap.

Shepherd megborzongott a gondolatra.

- Mit szólnál, ha valaki arra kényszerítene, hogy nézd, amikor mások Goldfisht esznek?

Jilly egy kicsit előrehajolt, hogy jobban lássa Shep arcát. A fiú arca elfintorodott.

Dylan tovább erőltette a kérdést.

- Becsuknád a szemedet, hogy ne lásd őket, és szeretnél ott ülni közöttük, azt hallgatva, ahogy Goldfisht ropogtatnak?

Shep arcán láthatóak voltak az érzelmek, de nem válaszolt.

- Én szeretem a Goldfisht, Shep. De mivel tudom, hogy te nem szereted, ezért én nem eszem Goldfisht. Sajtos szendvicset eszem helyette.

Szeretnéd, ha mostantól állandóan Goldfisht ennék, és elöl hagynám, ahol te is látod, ahol lépten-nyomon belebotlanál? Tetszene ez neked, Shep?

Shep vadul rázta a fejét.

- Rendes dolog lenne, Shep? Igen?

- Nem.

- Vannak olyan dolgok, amelyek minket nem zavarnak, de másokat igen. Ezért tekintettel kell lenni a többi ember érzéseire, hogy ők is tekintettel legyenek ránk.

- Tudom.

- Jó! Tehát nem eszünk Goldfisht egyes emberek előtt...

- Nincs Goldfish.

- ... nem pisilünk nyilvános helyen...

- Nincs pisi.

- ... és nem tekerünk el a nyilvános helyszíneket.

- Nincs tekergetés.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés - mondta Dylan.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés - ismételte Shepherd.

Bár a fájdalom még nem tűnt el teljesen az arcáról, Dylan hangja már sokkal lágyabb volt, tele érzelmekkel és megnyugvással.

- Nagyon büszke vagyok rád, Shep.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés.

- Nagyon büszke vagyok rád. És nagyon szeretlek. Tudod? Szeretlek, kölyök.

Dylan hangja megkeményedett, és elfordult az öccsétől. Nem nézett Jillyre sem, hatalmas tenyerét nézegette. Néhányszor nagyot sóhajtott, és mivel Shep csendben maradt, újra odafordult hozzá

- Tudod, hogy nagyon szeretlek?

- Oké - mondta Shep csendesen.

- Oké - mondta Dylan. - Akkor rendben.

- Oké.

Amikor Dylan végre ránézett Jillyre, a lány látta, milyen nehéz volt ez a beszélgetés a fiú számára, és az ő hangját is megtöltötték az érzelmek.

- És most... most hogyan tovább?

Dylan megtapogatta a pénztárcáját.

- Most megebédelünk.

- Otthagytuk a számítógépet az asztalon bekapcsolva.

- Nem lesz semmi baja. A szoba be van zárva. És van egy „Ne zavarjanak” cédula az ajtón.

A forgalom még mindig élénk volt, a járművek csillogtak a napfényben. Az út túloldala délibábként vibrált.

Jilly szinte várta, mikor hallja meg a gyerekek kacagását, érzi meg a tömjén illatát és a szárnyak suhogását, és látja meg a kendős nőt a parkolóban, egy templomi padon ülve.

Aztán teljesen váratlanul, anélkül hogy felemelte volna a fejét, Shep megfogta a kezét, és a lány hirtelen visszacsöppent a valóságba.

Bementek. Jilly segített Shepnek eligazodni, hogy ne kelljen felnéznie, sem idegennel szemkontaktust felvennie.

A kinti hőséghez képest az étteremben sarkvidéki éghajlat uralkodott. Jilly azonban nem fázott.

A fejében ügködő ezermilliónyi nanogépezet gondolata teljesen elvette Dylan kedvét az evéstől. Gépiesen tömte magába az ételt, minden élvezet nélkül.

Shep ezzel szemben tökéletesen elégedett volt a négyzet alakú, sült sajtos szendviccsel, a háromszög alakú sült krumplival, és a Dylan által a kívánt formára vágott vastag marhaszelettel, paradicsommal és ecetes uborkával.

Bár Shep kézzel szedegette a falatokat a tányérról, Dylan nem szólt rá, hogy a villa használatára emlékeztesse. Egy hegyi beszéd elég egy napra.

Jobb híján egy ablak melletti fülkében telepedtek le. Bár Shep nem szeretett olyan helyen ülni, ahonnan a benti és a kinti emberek is láthatták, de itt szerencsére a lenyúló tető miatt kintről igen körülményesen lehetett csak benézni.

Dylan és Jilly lényegtelen dolgokról - mint például kedvenc filmek - próbáltak egy kicsit társalogni. Most hogy tudták magukról, mások, mint a normális emberek, Hollywood minden bizonnyal komoly érdeklődést mutatna irántuk.

Amikor a filmes téma kezdett bizarrá válni, Jilly megpróbálta visszaterelni a beszélgetést az eredeti problémájukhoz.

- Egészen nagyszerű voltál odakint - mondta a lány az okfejtésre utalva, amivel Dylan meggyőzte öccsét, hogy a helyszínek eltekerése pontosan olyan helytelen, mint a nyilvános pisilés.

- Nagyszerű? - Dylan lemondóan rázta meg a fejét. - Hülye voltam.

- Nem. Ne vádold magad!

- Részben hülyeség volt. Utálom, de elég jó vagyok benne, ha muszáj.

- Ezt a kérdést tisztázni kellett - mondta Jilly -, mégpedig minél előbb.

- Ne akarj felmenteni.

- Az elkeseredettség nem áll jól neked, O'Conner. Jobban tetszel nekem, amikor lehetetlenül optimista vagy.

- Magamnak is jobban tetszem - mosolygott Dylan.

Miután az utolsó falatka szendvicset is megette, és leöblítette egy kis üdítővel, Jilly felsóhajtott.

- Ha az összes kis vacak, nano bigyó, mini komputer azon dolgozik, hogy sokkal okosabb legyenek, miért nem tudom még mindig felfogni ezt az egészet?

- Nem biztos, hogy okosabbak leszünk. Csak mások. Nem minden változás pozitív. Egyébként Proctor nem szerette a nanogépek és nanokomputerek elnevezést, ezért kitalálta a „nanobotok” elnevezést, a nano és a robot szavak összevonásából.

- Egy kedves névtől még nem lesznek kevésbé félelmetesek - mondta Jilly, és megdörzsölte a

tarkóját. - Déja vu, már megint. Nanobotok. Erre emlékszem. És a szobában még valami mást is vártál tőlem ezekkel kapcsolatban. Miért?

- Az az egyórás riport, amit mutattam neked a számítógépen, és összefoglaltam, ahelyett, hogy elolvastad volna, a kedvenc rádióműsorodban hangzott el.

- Parish Lantern?

- Proctor öt év alatt háromszor volt a műsor vendége. A harmadik alkalommal két órán keresztül. Ez azt jelenti, hogy kellett őt hallanod.

Jilly eltűnődött ezen a fejleményen, és egyáltalán nem tetszett neki a burkolt célzás.

- Lehet, hogy jobb, ha komolyabban elkezdek érdeklődni a föld mágneses pólusainak változása és az agyipiócák iránt.

Kint egy jármű fordult le az útról a parkolóba, és olyan tempóban húzott el az étterem mellett, hogy Dylan azonnal felkapta a fejét. Egy fekete furgon. A négy reflektorral a tetején a szélvédő fölött, összetéveszthetetlen volt.

Jilly is észrevette.

- Ez nem lehet. Hogy találtak meg?

- Lehet, hogy megint rendszámot kell cserélnünk a Saffordban történtek után.

A furgon megállt a motel recepciója előtt a kávézó mellett.

- Lehet, hogy valakinek eljárt a szája, Skippernek, a benzinkutasnak például.

- Ezer más lehetőség is van.

Dylan a motel felé fordulva, Jilly pedig háttal ült az eseményeknek, legalábbis egy részüknek. A mutatóujjával az ablakra bökött.

- Dylan, nézd, a túloldalon!

A sötétített ablakon át, a hőségben vibráló levegőn keresztül Dylan meglátta a másik furgont, a másik motel előtt.

Miután az utolsó falatokat is lenyelte, Shep megszólalt:

- Shep sütit kér.

Most hogy a Suburban leparkolt a recepció előtt, Dylan még úgy sem tudta szemügyre venni az egész furgont, hogy az üveghez nyomta az arcát. Csak a jármű felét látta, és azt, hogy két férfit száll ki belőle. Világos, nyáriás öltözékben voltak, mintha éppen szabadságukat töltötték volna. Úgy néztek, ki mint a golf játékosok, akik éppen egy délutáni játékra készülődnek: szokatlanul nagydarab golfozók voltak azonban, szokatlanul nagyok és keménykötésűek.

- Szépen - jutott eszébe Shepnek. - Sütit kér szépen.

30. Fejezet

Dylan számára nem volt szokatlan, hogy ő a legnagyobb egy társaságban, de a két melák, akik a furgon első üléséről szálltak ki, még hozzá képest is rémisztően nagynak és vérszomjasnak tűntek. Mindketten megkerülték az autót, és megindultak a motel recepciója felé.

- Menjünk - mondta kicsusszanva a boxból.

Jilly azonnal felpattant, de Shep nem mozdult.

Lehajtott fejjel az üres tányérra meredt, és csak ennyit mondott:

- Sütit kérek.

Nem számít, milyen alakú szeletben szervírozták a sutit, szögletes vagy háromszög alakúra vágva, bármilyen formában jó lett volna. Shep imádta a sutit.

- Eszünk sütit - hazudta Dylan -, de előbb menjünk ki a mosdóba, öcsi.

- Pisilni? - kérdezte Shep.

- Pisilni - válaszolt Dylan halkán, mert nem akart feltűnést kelteni.

- Shepnek nem kell pisilni.

Minden étteremnek van hátsó kijárata arra az esetre, ha tűz ütne ki, illetve, hogy az áruszállítást a konyha közelében lehessen lebonyolítani. Ha ezt az utat választják, mindenképpen nagy feltűnést keltettek volna. Az első ajtón nem mehettek ki, nehogy észrevegyék őket az álgolfozók. Egyetlen kiút maradt.

- Nem tudunk egyhamar megállni, öcsi. Jobb, ha most elintézzük - magyarázta Dylan.

- Nincs pisi.

A pincérnő éppen ebben a pillanatban lépett oda hozzájuk.

- Kérnek még valamit?

- Sütit - mondta Shep.

- Kaphatnánk egy étlapot, hogy megnézzük, milyen sütemények vannak? - kérdezte Dylan.

- Süti.

- Azt hittem, már végezték - mondta a pincérnő.

- Csak a mosdóba indultunk - mondta Jilly, majd a pincérnő csodálkozó tekintetét látva gyorsan hozzátette:

- Már mint, mindenki a megfelelő helyre.

- Süti.

A pincérnő elővette a jegyzetfüzetét, amelyre a rendeléseik voltak felírva.

- Van egy-két nagyon finom süti - mondta, miközben kihúzott egy ceruzát gondosan feltűzött vörös hajából. - Pörkölt mogyorós, Feketeerdő, citromos, citromos-mogyorós...

- Csak egy sütemény lesz, de megtenné, hogy hoz egy étlapot? - ismételte Dylan.

- Süti - mondta Shep.

Ahogy a pincérnő elfordult, hogy étlapot hozzon nekik, Dylan odaszólt az öccsének:

- Indulás, Shep.

- Süti. Pörkölt mogyoró...

- Elsőbb a pisilés, Shep.

- Feketeerdő.

Mostanra a két melák már biztosan odaért a motel recepciójához.

- Citromos.

Ha volt náluk hivatalos felhatalmazás, körözés, vagy hasonló, éppen akkor nyújthatták át a recepciónak.

- Citromos-mogyorós.

Ha nem volt meghatalmazásuk, valószínűleg erőszakosabb módszerhez folyamodtak, hogy megszerezzék a szükséges információt a recepcióstól.

- Ha nincs pisi - szól Dylan halkán Shephez, - nincs süti.

Shep megnyalta szája szélét, miközben az ajánlatot fontolgatta.

- Dylan - szólt közbe Jilly halkán, de sürgetően -, odanézz!

A második fekete furgon éppen akkor vágott át az úton a másik moteltől. Megállt az első Suburban mögött, a recepció előtt.

Dylan nem szívesen rángatta volna ki öccsét a boxból. A kölyök általában nem ellenkezett, de ha megmakacsolta magát, meg sem lehetett mozdítani.

A pincérnő, kezében az étlappal, feléjük tartott.

- Nincs pisi, nincs süti? - kérdezte Shep.

- Nincs pisi, nincs süti.

- Pisi, aztán süti? - kérdezte Shepherd.

- Pisi, aztán süti - egyezett bele Dylan.

Shep kicsusszant a boxból.

A pincérnő éppen odaért hozzájuk, amikor Shep felállt. Ledobta az étlapot és megkérdezte:

- Hozzak kávét is?

Dylan látta, ahogy kinyílik a bejárati ajtó, megcsillan a napfény az üvegen, de ebből a szögéből éppen nem látta, kik az érkezők, amíg azok be nem léptek a helyiségbe.

- Igen, két kávét kérünk - mondta Jilly.

Egy idősebb házaspár érkezett, úgy a nyolcvanas éveikben járhattak. Bár a mozgásuk egész fürge volt, de ahhoz, hogy ők legyenek az üldözőik azért nem elég fürge.

- Tej - dűnnyögte Shep.

- Két kávé és egy pohár tejet kérünk - mondta Dylan a pincérnőnek.

- Süti - mondta Shep megint, ahogy lehajtott fejjel követte Dylant az asztalok között. Jilly mögöttük lépkedett, mintegy lezárva a menetet.

- Süti. Pisi, aztán süti. Pisi, aztán süti.

A mosdók a kávézó hátsó részében voltak. Dylan előtt egy nagydarab fickó igyekezett abba az irányba. Rövid ujjú pólójában, izmos karjain tetoválással és kopaszra borotvált fejével bizarr látvány nyújtott. Bement a férfimosdóba.

Megálltak az előtérben, ahonnan még szemmel tarthatták a kávézó egy részét. Dylan Jillyhez fordult:

- Nézd meg a nőit.

Jilly belépett a mosdóba, és vissza is jött, mielőtt az ajtó becsukódott volna.

- Sehol senki.

Dylan betessékelte az öccsét és Jillyt a női mosdóba, majd ő is követte őket.

Mindkét helyiség ajtaja nyitva volt. A külső ajtót azonban nem lehetett bezárni, tehát bármikor beléphetett valaki. Az egyetlen ablak, amely menekülési lehetőséget biztosíthatott volna, úgy tűnt, beragadt a festéktől, de amúgy sem fért volna keresztül rajta egyikük sem.

- Öcsi, meg kell tenned valamit nekünk - mondta Dylan.

- Süti.

- Shep, át kell vinned bennünket a motelszobánkba.

- De hisz ott fognak minket először keresni! - ellenkezett Jilly.

- Még nem lesznek ott. Bekapcsolva hagytuk a számítógépet, a Proctor interjúval. Nem találhatják meg. Nem tudom, hová megyünk innen, de akárhová is, sokkal könnyebb dolguk lesz, ha rájönnek, mit tudunk.

- Pörköltmogyorós süti.

- Ráadásul - tette hozzá Dylan -, van egy pénzes boríték is a borotvakészletemben, majd- nem öt rongy, és ha azt nem tudom magamhoz venni, akkor annyi az összes pénzünk, ami a tárcámban van.

Egyik kezével felemelte Shep állát.

- Shep, meg kell tenned ezt nekem.

Shep becsukta a szemét.

- Nem pisilünk nyilvános helyen.

- Nem azt kérem, hogy pisiljél, Shep. Csak vigyél minket vissza a szobába.

Most, Shep, most
azonnal.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés.

- Ez most más Shep.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés.

- Ez a szabály itt nem érvényes, öcsi. Nem vagyunk az utcán.

Shepherd nem fogadta el ezt az érvelést. Végül is egy nyilvános mosdóban voltak, és ő tudta ezt.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés.

- Figyelj, öcsi. Sok filmet láttál, tudod, kik azok a rossz fiúk.

- Nyilvánosan pisilni.

- Annál rosszabb fiúkról van szó. Fegyverük van. Gyilkosok, mint a filmekben. Néhány ilyen

fickó a nyomunkban van, Shep.

- Hannibál Lecter.

- Nem tudom, de elképzelhető, hogy annyira rosszak. Nem tudom. De ha nem segítesz, ha nem transzportálsz minket vissza a szobába, amikor kérlek, akkor biztos, hogy félelmetes dolgok fognak velünk történni.

A fiú szemei ide-oda szaladgáltak csukott szemhéja alatt, ami mindig a zaklatottság jele volt.

- A félelmetes az rossz.

- Nagyon rossz. Ráadásul nagyon félelmetes lesz, ha nem transzportálsz minket vissza a szobába, most azonnal.

- Shep fél.

- Ne félj.

- Shep fél.

Dylan fegyelmezte magát, hogy ne veszítse el türelmét, mint Kaliforniában a dombtetőn. Soha többet nem akart olyan durván beszélni Sheppel mint ott. Soha. Nem számít, mi történik. Így azonban, nem maradt más csak a kérlelés.

- Öcsi, kérlek, az ég szerelmére!

- Sh-sh-eep fff-ééé-ll.

Dylan ránézett az órájára. A mutató száguldani látszott. Jilly odalépett Shep mellé.

- Kicsim, tegnap este, amikor az ágyamban feküdtem, és te is a tiedben, és Dylan már aludt és horkolt, emlékszel a mi kis beszélgetésünkre?

Dylannek fogalma sem volt erről a beszélgetésről.

- Kicsim, emlékszel? Felébredtem, és hallottam, hogy suttogsz. Azt mondtad, hogy félsz. És én mit mondtam neked?

Shep hiperaktív szemei megálltak lehunytt szemhéja alatt, de nem válaszolt.

- Emlékszel, kicsim? - amikor átkarolta a fiú vállát, az nem ijedt meg és nem rezzent össze az érintéstől.

- Kicsim, emlékszel? Azt mondtad „Shep fél” és én azt mondtam „Shep bátor”.

Dylan hangokat hallott az előtérből, az ajtóra meredt. Senki nem jött be, de valószínűleg egy nagyobb csoport érkezhettek a kávézóba. Már biztosan nem lehetnek sokáig magukban.

Jilly folytatta:

- És te valóban bátor vagy, Shep. Te vagy az egyik legbátrabb ember, akit valaha ismertem. A

világ félelmetes hely. És tudom, hogy számodra még félelmetesebb, mint számunkra. Annyi zaj, fény, szín, annyi ember, idegenek, beszélnek hozzád, bacilusok mindenhol, semmi sem olyan tiszta, amilyennek lennie kéne, semmi sem olyan egyszerű, amilyennek te szeretnéd. Egy csomó mindennek furcsa formája van, és sok minden olyan undorító. Össze tudsz rakni egy kirakóst és elolvashatod a *Szép reményeket* hússzor is, százszor

is, és mindannyiszor olyan, amilyennek te szeretnéd, pontosan olyan. Az életet azonban nem lehet kirakósként összerakni, nem csinálhatod minden nap ugyanúgy, és mégis, te minden nap felkelsz, és megpróbálod. Ez nagyon bátor dolog, kicsim. Ha a helyedben lennék, nem hiszem, hogy olyan bátor tudnék lenni, mint te, Shepherd. Tudom, hogy nem lennék rá képes. Minden nap, ilyen keményen próbálkozni, ez bátrabb dolog, mint bármelyik mozi hős tettei.

Jillyt hallgatva Dylan is felhagyott azzal, hogy az ajtó miatt aggódjon, vagy idegesen az óráját nézegesse, és magáról megfélemedkezve hallgatta a nő dallamos hangját.

- Kicsim, olyan bátornak kell lenned, amilyen bátor csak lenni tudsz. Nem kell a rossz fiúk miatt aggódnod, vagy a félelmetes dolgokra gondolnod, csak azt kell tenned, ami fontos, mint ahogy minden reggel felkelsz és lezuhanyozol, és elvégzed a szükséges tennivalókat, hogy a világ olyan rendezett és egyszerű legyen, amilyen csak lehet. Kicsim, most nagyon bátornak kell lenned, és át kell vinned minket a motelszobánkba.

- Shep bátor?

- Igen. Shep bátor.

- Nincs Goldfish, nincs pisi, nincs tekergetés - mondta Shep, de szemei már nem mozogtak a szemhéja alatt. Jilly tovább beszélt.

- A nyilvános tekergetés igazából nem olyan, mint a nyilvános pisilés. Inkább olyan, mint a köpködés. Persze jól nevelt emberek nem köpködnek az utcán, de mégis előfordulhat, hogy valakinek valami miatt köpnie kell. Például, ha egy bogár berepül a szádba, akkor azt ki kell köpni, és ez helyes. Ezek a rossz fiúk, olyanok, mint a bogár, amelyik berepül a szádba, és a transzportálás nem rosszabb, mint az, hogy kiköpöd a bogarat a szádból, Shep. Tedd meg Shep, most, gyorsan.

Shepherd kinyújtotta a kezét, és megragadta a semmit a hüvelyk- és a mutatóujja között. Jilly bal kezét Shep jobb kezére tette. Shep kinyitotta a szemét, és elfordította a fejét. Tekintete találkozott Jillyével.

- Érzed, hogy milyen?

- Csináld, Shep, gyorsan! Siess!

Dylan közelebb lépett, nehogy lemaradjon. Láta, ahogy a levegő hullámozni kezd ott, ahol Shep ujjai találkoztak.

A fiú feltépte a valóság határait. A női mosdó elmosódott, és egy új helyszín kezdett kialakulni körülöttük.

31. Fejezet

Ahogy a női mosdó eltűnni látszott körülötte, Dylanre rátört a pánik. Meg volt róla győződve, hogy Shep rossz helyre repíti őket. Mondjuk nem a mostani motelszobába, hanem egy másikba, ahol két vagy három, vagy tíz nappal ezelőtt éjszakáztak. Vagy egyszer csak a levegőben találják magukat és hadonászva zuhannak majd a föld felé ezer méter magasból. Esetleg az óceán mélyén találják magukat, ahol a hatalmas víztömeg azonnal összepréseli őket, még mielőtt egyetlen kortyot is nyelhetnének a sós vízből. Shepherd egyik legnagyobb baja az, hogy nem tudja a képességeit megfelelően alkalmazni. Bár a kaliforniai dombról élve visszakerültek, és simán ment a motelszoba és a kávézó közötti

transzportálás is, de Dylan képtelen volt bízni ebben az új Shepherd O'Connerben. Ebben a botcsinálta fizikus zseniben, kvantummechanikai okos tojásban, ebben a hirtelen lett varázslóban, aki manipulálni tudta az időt és a teret, de aki csak geometrikus alakú ételeket volt hajlandó megenni, és harmadik személyben beszélt magáról. Bár a transzformáció csak néhány pillanatig tartott, Dylannek volt ideje annyi szörnyűséget kigondolni, hogy egy egész tucatnyi véres akciófilmhez adhatott volna ötleteket. Megérkeztek. A képzeletbeli időzített bomba nem robbant fel. A motelszobában voltak, a függönyök behúzva, a szobában csak egyetlen lámpa égett, az asztalon pedig ott volt a bekapcsolt laptop.

Mögöttük Shep szépen bezárta az átjárót. Rendben. Biztonságban voltak. Legalábbis egyelőre úgy tűnt.

Ám a biztonságérzetet csupán másodpercekig élvezhették. Még mielőtt bármit tehettek volna, Dylan hangokat hallott az ajtó felől, és rögtön azután alig hallhatóan megcsikordult a kulcs a zárban. A barbárok odaértek a bejárathoz, és semmi sem riaszthatta el őket a céljuktól.

Az ajtón szerencsére két zár volt, és a biztonsági lánc is be volt akasztva. Ennek ellenére tartani lehetett tőle, hogy akár egy erősebb rúgásnak is engedne. Ahogy az egyik zár engedett, Dylan felkapott egy egyenes támlájú széket az asztal mellől, és villámgyorsan az ajtógomb alá ékelte.

Kénytelen volt bízni az ideiglenes barikádban, ahogyan Shepben is az imént. Hosszú léptekkel átvágott a szobán, be a fürdőszobába, magához vette a pénzes borítékot, és a nadrágzsebébe csúsztatta.

Visszatérve látta, hogy az ajtó még mindig tart, a szék beszorult a gomb alá, miközben a gomb ide-oda forgott, az ajtó pedig recsegett az állandó feszegetéstől.

Néhány értékes másodpercig a látogatók azt gondolhatták, hogy valamelyik zár beragadt, és ez az oka a nehézségeknek. Dylan azonban nem számíthatott arra, hogy túl sokáig tanakodnak.

Közben Jilly összepakolta a laptopot, vállára kapta a táskáját, és ahogy Dylan hozzá fordult, a plafonra mutatott. Arca sápadt és zaklatott volt, de mozdulata egyértelműen kifejezte, amit mondani akart: tűnjünk el innen!

A fa recsegésének megszűnése és az újabb kulcskattogás azt jelentette, hogy a betolakodók még mindig nem jöttek rá a csalásra.

Shep a szokásos pózban állt, félszegen és tehetetlenül, és jelét sem adva a zsenialitásnak.

- Rendben, öcskös - suttogta Dylan -, vigyél ki innen minket.

Shep nem mozdult, csak állt ott lógó karokkal.

- Gyerünk, kölyök. Menjünk.

- Nem rosszabb, mint kiköpni a bogarat a szádból - mondta Jilly emlékeztetőleg.

A kulcsok kattogása helyett most megint a zsanér recsegését és a szék nyikorgását lehetett hallani, ahogy kívülről ismét vállal feszültek az ajtónak.

- Ha nem tűnjünk el innen, nincs süti - suttogta Dylan sürgetően, mivel a süti általában inspirálóan hatott Shepre.

A süti szó hallatára Jilly megragadta a fiút, és így szólt:

- Ne vigyél vissza minket a kávézóba, Shep.

- Hová? - tette fel a kérdést Shep váratlanul.

Kívül a gyilkosok elvesztették türelmüket, és keményebb módszert választottak. Egy erős váll és egy bakancs döngve csapódott az ajtónak, az odatámasztott szék pedig recsegni kezdett.

- Hová? - kérdezte Jilly sürgetően nézve Dylanre - Hová?

Az újabb rúgásra az ajtó akkorát szólt, mint egy üstdob, és valami eltört a támasztékul odaállított széken, de még mindig tartott.

Miközben a női mosdót elhagyni készültek, Dylan sok olyan helyet elképzelt, ahová nem szeretne jutni, most azonban egyetlen kívánatos hely sem jutott hirtelen eszébe a világon.

Az ajtó ismét nagyot döngött, és a támadók egyre hangosabban morogtak odakinn. A következő ütés után üvegcsörömpölést hallottak. Az elhúzott függöny meglebbent, ahogy a törött szilánkok nekicsapódtak.

- Haza - mondta Dylan Shepnek -, vigyél minket haza, Shep. Vigyél minket haza, nagyon gyorsan!

- Haza - visszhangozta Shep, de bizonytalanul látszott, hogy ez pontosan mit is jelentett ebben a helyzetben.

Bárki volt is, aki betörte az ablakot, valamivel elkezdte a maradék szilánkokat kiütögetni a keretből, hogy utat csináljon magának.

- Haza, Kaliforniába - mondta Dylan. - Kalifornia, tudod, ezervalahány négyzetkilométer...

Shep felemelte jobb kezét, mintha hűségesküt akart volna tenni Kalifornia államnak.

- Harminc valahány millió valahány ezer lakos.

Az ajtót ostromló bikaméretű férfi, következő rohamától a szék kettétört. Shep még mindig bizonytalanul pislogott, de felemelt hüvelyk, és mutatójja között megcsípte a levegőt.

- Az állam fája... - nyögte Dylan kétségbeesetten.

- A vörösfenyő - mondta gyorsan Jilly.

A függöny fellebbent, amikor az egyik gyilkos elkezdett bemászni.

- Az állam virága, az arany mák - folytatta Dylan.

A kitartás meghozta gyümölcsét. Az ötödik roham ereje alatt az ajtó megadta magát, és a szék végleg összetört.

Az első férfi, aki belépett a szobába, és elrugdosta a fadarabokat az útból, világossárgás nadrágot és rózsaszín-sárga csíkos pólót viselt, arcán gyilkos elszántság tükröződött. A kezében tartott pisztolyt tüzelésre emelte, ahogy előrerontott.

- Heuréka - mondta Shep, és megindult a folyamat.

Dylan hálát adott Istennek, hogy egyetlen fegyverdörrenést sem hallott, miközben a motelszoba képe lassan elmosódott, de még hallotta, amint a nevét kiáltják: - O'Conner!

A kaleidoszkopikus utazás alatt Dylan belesápadt a gondolatba: mi van, ha az egyik golfnadrágos orvgyilkos túl közel került hozzájuk a szobában, és velük együtt Shep őt is elrepíti Kaliforniába.

32. Fejezet

Árnyak sokasága és néhány elhaló fénysugár szűrődött még át a motelszobából, de a következő pillanatban, még mielőtt az új helyszín

körvonalai kezdtek volna kialakulni körülöttük, Dylan orrát megcsapta a fahéjas-mogyorós-mazsolás sütemény egész házat betöltő illata. Pontosan olyan volt, mintha édesanyja félreismerhetetlen receptje szerint készült volna.

Shep, Jilly és Dylan épségben megérkeztek, de a csíkos pólós gyilkos nem kapott jegyet az utazásra. Még a kiáltás visszhangja sem követte őket Arizonából.

A kellemes illat és a tomboló gyilkosok távolléte ellenére Dylan semmilyen megkönnyebbülést nem érzett. Valami nem tetszett neki. Nem tudta megmagyarázni pontosan, hogy mi okozta a nyugtalanságát, de túl erős volt ahhoz, hogy a fáradt idegekre fogja. Az ebédlőből halvány, nyugtalanító, sárgás fény szivárgott be az ismerős konyhába, ahol álltak. Dylan felpillantott az ócska órára, ami egy vigyorgó cserépmalac hasából kandikált ki. A mosogatótól jobbra az óra alatt ott illatozott a mogyorós-mazsolás sütemény.

Vonetta Beesley, a harleys bejárónő hetente egyszer jött hozzájuk, és néha főzött is nekik, édesanyjuk legjobb receptjeit használva. Most azonban nem számíthatott arra, hogy október előtt hazatérnek, úgyhogy ezt a süteményt biztosan magának készítette. A térhajlítás okozta pillanatnyi időzavar után Dylan gyorsan rájött, mi kelti benne a rossz előérzetet. Kelet-Arizonából indultak, a hegyvidéki időzónából, délután egy óra előtt. Kaliforniában, a csendes-óceáni időzónában egy órával kevesebbnek kellene lennie, mint Holbrookban volt. Ha nem sokkal egy óra előtt transzportáltak Holbrookból, akkor kevéssel dél előtt kellett volna megérkezniük ide. Mégis az éjszaka sötétje nézett be az ablakon.

Sötétség délben?

- Hol vagyunk? - suttogta Jilly.

- Otthon - mondta Dylan.

Megnézte az óráját, amit napokkal ezelőtt, a tucsoni ünnepségek előtt, a hegyvidéki időszámításhoz igazított. Négy perc múlva egy óra, pontosan, ahogy gondolta, és ahogyan lennie kellett.

Itt az arany mák és a vörösfenyő földjén négy perc múlva délnek kellene lennie, nem éjfélnek.

- Miért van sötét? - kérdezte Jilly.

A malac hasában az óra 9.26-ot mutatott.

Az eddigi transzportálások alatt legfeljebb néhány másodperc telt el. Dylan ez alkalommal sem tapasztalt különösebb késlekedést.

Ha valóban 9.26-kor érkeztek, akkor Vonettának már órákkal ezelőtt el kellett volna mennie. Általában kilenctől ötig dolgozott. Ha azonban már elment volna, akkor biztosan magával vitte volna a süteményt, ráadásul nem felejtette volna el lekapcsolni a villanyt az étkezőben. Vonetta Beesley olyan megbízható volt, mint az atomóra Greenwichben, amelyhez mindenki igazodik.

A házban gyászos hangulat uralkodott, súlyos csend borított mindent. Dylan nem hallott semmi gyanúsat, de mégis érezte, hogy itt semmi sincs rendben.

Jilly valószínűleg ugyanezt a nyugtalanságot érezhette. Pontosan ott állt, ahová megérkezett, mintha félt volna megmozdulni.

Az étkezőből kiszűrődő fény erőssége is szokatlan volt. Ráadásul a fény nem is a csillár magasságából jött. A plafont árnyék borította, és a padlóra eső fény úgy tűnt, hogy valahonnan az asztal magasságából jött.

- Shep, kölyök, mi történik itt? - súgta Dylan.

Mivel Shepnek sutit ígértek, nem lett volna meglepő, ha saját egyszerű észjárásával azonnal megindul a fahéjas jutalom irányába. Ehelyett csak egy lépést tett az ebédlő ajtajának irányába, megállt, és ennyit mondott:

- Shep bátor. - Hangja félelemtől árulkodott.

Dylant egyre rosszabb előérzetek gyötörték.

Talán valami fegyvert kéne szereznie.

- Shep bátor - mondogatta Shep egyre növekvő rettegéssel a hangjában, és még kevesebb önbizalommal, mint eddig.

Fejét azonban felemelve tartotta, és kivételesen nem a padlóra szegezte tekintetét. Az étkező felé nézett, majd váratlanul előre felé kezdett trappolni.

Dylan gyorsan öccse mellé lépett, és vállára tette egyik kezét, hogy megállítsa, de Shep lerázta magáról, és lassan, de tudatosan haladt az étkező felé.

Jilly tanácstalanul Dylanre nézet. Sötét szeme csillogott a félhomályban.

Amikor ilyen makacs kedvében volt, Shep egy ösvért is megszegyénített volna. Dylan felismerte a megátalkodottságot az arckifejezésében, és tapasztalatból tudta, hogy ilyen esetekben nem könnyen lehetett visszatartani.

Ilyenkor Shep csak a saját feje után ment, és Dylannek egyetlen esélye maradt csupán, hogy mindenre felkészülten menjen utána.

Körbepillantott a konyhán, hogy talál-e valami fegyvernek valót, de semmi sem volt kéznél.

Az átjáróban, a sárgás fényben, Shepherd elbizonytalanodott egy rövid időre, de aztán kilépett a konyhából. Balra fordult, az étkezőasztal felé.

Amikor Jilly és Dylan beléptek mögötte az étkezőbe egy fiút találtak az asztalnál ülve. Tízévesnek tűnt.

A fiú nem nézett fel rájuk, hanem elmerülten figyelte az előtte levő hatalmas kirakós játékot, amelyen édes kicsi golden retriever kölykök feküdtek egy kosárban. A kosár nagy része már elkészült, de a kölyköknek itt-ott hiányzott még egy-egy testrésze. A fiú keze ide-oda repült a kirakós darabjait tartalmazó doboz és a kép befejezésre váró területei között.

Jilly talán nem ismerte fel az ifjú puzzle játékost, de Dylan jól ismerte. A fiú Shepherd O'Conner volt.

33. Fejezet

Dylan olyan jól emlékezett a kirakós játéokra, hogy majdnem tökéletesen le tudta volna rajzolni anélkül, hogy a képre néz. Most vette észre, hogy honnan jött az okker színű fény: abból a régi, sötét sárga ernyőjű lámpából, amely a dolgozószobában szokott állni az asztalon.

Shepet mindig is zavarta a túl erős fény, ezért legtöbbször ennél a lámpánál kirakószott.

A fiú az elmúlt tíz évben egyszer sem játszott itt, az étkezőasztalnál. Mindig inkább a konyhaasztalt választotta. Ez a kosár kölyökkutya volt az utolsó puzzle, amit ennél az asztalnál rakott ki.

- Shep bátor - mondta Shep egy helyben állva, de az asztalnál ülő tíz éves Shep nem nézett fel.

A félelem, ami most átjárta a szívét, felülmúlt minden eddigi rémületet. Ami az elkövetkező néhány percben rá várt, nem volt ismeretlen, mint az elmúlt napok megpróbáltatásai. Túlságosan is ismerős volt. Érezte, hogy feltartóztathatatlanul sodródik az ismerős borzalom felé.

- Dylan - hallatszott Jilly hangja.

Amikor odafordult, a lány a padlóra mutatott.

Lábuk alatt egy perzsaszőnyeg terült el a padlón. Cipőjük talpa körül fekete árnyfoltok úsztak, mintha tintapacák lettek volna. Amikor arrébb léptek, a foltok velük együtt haladtak.

Egy támlás szék állt Dylan mellett, és ahogy hozzáért ugyanilyen fekete pacákat látott. A paca nagyobb volt, mint a tenyere, túlnyúlt az ujjain, de alakja az ő kezét mintázta. Ide-oda mozgatta kezét, és a folt vele együtt mozgott, mint egy szellemkép.

Dylan érezte a szék támláját tenyere alatt, de amikor megpróbálta megfogni, nem sikerült. Még egyszer megkísérelte elhúzni a széket az asztaltól, de hiába, keze átszaladta a széken, mintha csak látomás lett volna.

Vagy mintha ő maga lett volna test nélküli szellem.

Látszott, hogy Jilly teljesen összezavarodott. Dylan egyik kezét a lány vállára tette, hogy megmutassa neki, hogy a fekete pacák csak akkor látszanak, amikor megpróbálták a körülöttük levő tárgyakat áthelyezni. Kettőjük között nem voltak fekete árnyak.

- A fiú az asztalnál - kezdte Dylan - Shep, tízéves korában.

Úgy tűnt ezt már Jilly is kikövetkeztette, mert nem lepte meg az információ

- Ez talán valami... látomás, amit Shep meg akart velünk osztani?

- Nem.

A lány magyarázata sokkal inkább állításnak tűnt, mint kérdésnek. Nyilván már hamarabb kezdett összeállni neki a kép, mint ahogy Dylan felfedte neki a kis játékmester kilétét.

- Nem egyszerűen Kaliforniába transzportált minket, hanem egyben valahová a múltba is. Illetve nem egyszerűen valahová!

Összeszorult a szíve. Bár tudta, hogy itt semmi baj nem érheti őket, de azt is tudta, hogy nem befolyásolhatják az eseményeket. Szomorú volt, és mint annyiszor az elmúlt években, elveszettnek érezte magát.

- Nem egyszerűen valahová. Egy bizonyos éjszakába. Egy borzalmas éjszakába.

Nem annyira saját magáért, mint inkább Jilly meggyőzésére, Dylan odalépett az asztalhoz és megpróbálta összekuszálni a kirakós darabkait. Egyetlenegy darabot sem tudott megérinteni.

A tíz éves Shep teljesen bezárkózott autista kis világába, és csak a képre koncentrált. Lehet, hogy akkor sem reagált volna a hangjukra, ha hallotta volna őket. Arra azonban biztosan felnézett, vagy legalább összerezszent volna, ha látja, hogy valaki megpróbálja lesöpörni munkáját az asztalról. De ő meg sem mozdult.

- Teljesen láthatatlanok vagyunk - mondta Dylan -, látunk, de minket senki sem lát. Halljuk a hangokat, de minket senki sem hall. Érezzük a sütemény

illatát. Érezzük a fűtőtest melegét, megérinthetjük a tárgyak felszínét, de nem foghatjuk meg őket.

- Azt akarod mondani, hogy Shep pont ezt akarta?

Shep közben folyamatosan fiatalabb önmagát bámulta, aki a kutyakölykök lábával, szemével volt elfoglalva.

- Ha arra gondolok, hogy melyik éjszaka is ez - mondta Dylan -, kizárt dolog, hogy Shep ezt akarta. Nem ő szabja meg a szabályokat. Ez a természet akarata, nincs más magyarázat.

- A múlton sajnos úgy tűnik, nem lehet változtatni - folytatta Dylan, de kimondhatatlanul vágyott rá, hogy mindez ne így legyen. - Shep valójában nem repített minket vissza az időben. Nem vagyunk részesei a múltnak, csak átsétálni tudunk rajta, mint egy kiállításon.

- Azt mondtad, hogy Shep időérzéke nem olyan, mint a tiéd vagy az enyém.

- Egyetlen érzéke sem olyan, mint a miénk.

- Azt mondtad, hogy a jelen, a jövő és a múlt nem különül el számára olyan egyértelműen, mint számunkra.

- Így van. Például amikor váratlanul elkezd szinonimákat sorolni, akkor sokszor egy órákkal vagy napokkal azelőtt hallott dologra reagál.

- Értem.

- És most itt vagyunk 1992 februárjában, több mint tíz évvel ezelőtt, amikor minden összeomlott.

A mellettük levő nappali szobából hangok hallatszottak a nyitott ajtón át. Vita hangjai voltak, de a részvevők nem kiabáltak.

Dylan és Jilly az ajtó felé fordultak, amin keresztül erősebb, élesebb fény szűrődött ki. A fiatal Shep tovább egészítgette a képet, amíg az idősebb izgatottan figyelte őt.

Dylan lelkében a hajthatatlan kíváncsiság és a félelem kemény harcot vívott. Ha a kíváncsiság kielégítése nem fenyegetett volna akkora rémséggel, biztosan az győzött volna. Vagy ha legalább megváltoztathatta volna ennek a régmúlt éjszakának a végkimenetelét! Akkor egyszer s mindenkorra megszabadulhatna a bénító emlékektől. Ha azonban nem változtathat meg semmit - és nem is tehet -, akkor nem akart tétlen szemlélője lenni annak a borzalomnak, amit tíz évvel ezelőtt történt, és amit ő akkor nem látott.

A nappaliban a hangok felerősödtek, és egyre mérgeesebbnek tűntek.

- Öcskös - sürgette az idősebb Shepet -, tüntess el innen minket gyorsan. Vigyél minket haza, de a jelenbe. Hallod, Shep? Tüntess el innen bennünket, most.

Bár az idősebb Shep jól hallotta, amit a bátyja mondott, úgy tett, mintha ő is annak a régi eseménynek lenne a része, és figyelmen kívül hagyta Dylant.

Abból, ahogyan saját fiatalabb énjét figyelte, nyilvánvaló volt, hogy pillanatnyilag sehova sem akar menni, és nem lehet rávenni, hogy használja mágikus erejét.

Amikor a veszekedés a nappaliban felerősödött, a tízéves Shep kezei lehuppantak az asztalra, ujjai között egy-egy kirakós darabkát szorított. Az ajtó felé fordult.

- Jaj - nyögött fel Dylan a felismeréstől megdermedve - ne! Öcskös, jaj, ne!
- Mi van? - kérdezte Jilly. - Mi a baj?

Az asztalnál a fiatal Shep letette a kezében levő darabkákat, és felállt.

- A szegény kis nyomorult. Láttá. - Sóhajtott Dylan - Nem is tudtuk, hogy látta.

- Mit látott?

Ezen az estén, 1992. február 12-én, a tízéves Shepherd O'Conner megkerülte az asztalt, és nehézkes léptekkel megindult a nappali felé.

A húszéves Shep megindult utána, kinyújtotta kezét, hogy megállítsa saját fiatalabb énjét, de kezei átsiklottak a régi Shep testén, mintha levegőből lett volna.

Kezeire bámulva, az idősebb Shep csak ennyit mondott:

- Shep bátor - hangja remegett a félelemtől. - Shep bátor.

Úgy tűnt, nem a tíz évvel ezelőtti Shepet magasztalja, hanem mostani önmagát igyekszik bátorítani, hogy szembe merjen nézni a szörnyűséggel, amit már ismert.

- Vigyél el innen minket - erősködött Dylan.

Shep, tőle szokatlanul, a bátyja szemébe nézett. A tekintete elmondhatatlan sebezhetőséget és érzékenységet tükrözött.

- Gyere. Gyere, nézd.

- Nem.

- Gyere, nézd. Látnod kell.

A fiatalabb Shep kilépett az étkezőből a nappaliba.

Shepherd elfordította szemét Dylanról.

- Shep bátor, bátor - mondta, és megindult önmaga után. Kilépett az étkezőből. A fekete foltok követték lépteit, ahogy átsétált a perzsaszőnyegen.

Dylan megindult utána. Majd Jilly is. Követték a nappaliba.

Két lépéssel az ajtótól a fiatalabb Shep megállt, de idősebb önmaga továbbment.

Édesanyja, Blair látványa, ahogy ott állt, sokkal jobban megrázta Dylant, mint gondolta. A fájdalom belehasított a szívébe.

Blair O'Conner negyvennégy éves volt. Nagyon fiatal.

Dylan emlékeiben kedves, jó és türelmes anyaként élt. Külső és belső szépsége egyaránt megragadta az embert.

Itt azonban a kemény oldalát mutatta, zöld szemei villámokat szórtak, arca megkeményedett a haragtól, miközben meg-megállva fel-alá sétált, mint egy anyatigris.

Dylan sosem látta ennyire feldúlnak.

A férfi, aki ezeket az indulatokat kiváltotta az asszonyból az egyik ablaknál állt, háttal mindannyiuknak.

Nem sejtve, hogy milyen közönség figyel, és ekkor még azt sem tudva, hogy a kis Shep ott áll és figyel a szobaajtótól, Blair megszólalt:

- Mondtam, hogy nem léteznek. És ha léteznének is, akkor sem adnám őket magának soha.

- És ha léteznének, kinek adná oda őket? - kérdezte a férfi lassan felé fordulva.

Azonnal megismerték. Az 1992-ben még sokkal soványabb és kevésbé kopaszodó Lincoln Proctor, alias Frankenstein állt ott.

34. Fejezet

Jilly egyszer ördögfajzatnak nevezte a férfit, és ebben a pillanatban Dylan pontosan annak is látta. A férfi halványkék szeme korábban mintha szelídséget tükrözött volna, de hideg tekintete most felfedte jeges szívét.

Édesanyja ismerte Proctort. Proctor többször is járt náluk azokban az években.

Ez a felfedezés annyira megdöbbenette Dylant, hogy egy pillanatra teljesen megfeledkezett arról, milyen szörnyű következményekkel járhat mindez, és csak állt bénultan, némán.

- A fene egye meg magát, azok a lemezek nem léteznek! - közölte anyja - Jack sosem említett

semmilyen lemezeket. Nincs értelme erről beszélni.

Jack Dylan édesapja volt. Ezen a februári estén már öt éve nem élt.

- A halála napján hozta el őket. Nem csoda, hogyha nem tud róla - mondta Proctor.

- Ha valaha is léteztek - mondta Blair -, amit kétek, akkor Jack magával vitte a sírba a titkot, hogy hol vannak.

- Ha valóban léteznének - hangsúlyozta Proctor -, ön visszaadná azoknak a szerencsétlen befektetőknek, akik elvesztették a pénzüket?

- Ne szépítgesse a dolgot. Maga csalta ki tőlük. Olyan emberek voltak, akik bíztak Jackben, és

maga átverte őket. Olyan cégeket indított el, amelyeket sosem akart felfuttatni, csak kilopni a pénzt belőlük a hülye robotkísérletekhez.

- Nanobotok. És nem hülyeség. Nem vagyok rá büszke, hogy megkárosítottam az embereket, ezt maga is tudja. Szégyellem magam. A nanogépek kifejlesztése viszont rengeteg pénzbe kerül. Többbe, mint amit bele akarnak fektetni. Kiegészítő forrásokat kellett találnom. Voltak...

Dylan anyja dacosan vágott vissza:

- Ha nálam lennének a lemezek, amikről beszél, átadnám őket a rendőrségnek. És ha Jack kezébe kerültek volna, ő is ezt tette volna. Ha nála lettek volna ezek a bizonyítékok, sosem lett volna öngyilkos. Látott volna valami reményt. Elment volna a hatóságokhoz, harcolt volna a befektetőkért.

- Nem olyan ember volt, akiről el tudta képzelni, hogy lenyel egy üveg tablettát és a szájába veszi a kipufogócsövet, igaz? - bólintott Proctor mosolyogva.

Blairen valami forráság futott végig.

- El volt keseredve. Nem csak a saját vesztesége miatt. Úgy érezte, hogy visszaélt egy csomó jó ember bizalmával. Barátokéval, a családjával.

Elcsüggedt. - Elakadtak a szavai, ahogy kicsit késve megérezte Proctor kérdésének életét. Szemei tágra nyíltak. - Mit beszél?

Bőrkabátja alól Proctor előhúzott egy pisztolyt.

- Mi ez itt? - szorította meg Jilly Dylan karját.

- Azt hittük, valami betörő ölte meg, egy idegen - mondta a fiú kurtán -, egy eltévedt pszichopata. Sosem találták meg a gyilkosát.

Egy pillanatig Dylan anyja és Proctor csendben figyelték egymást, miközben Blair előtt kitisztultak férje halálának körülményei. Aztán Proctor így szólt:

- Jack meg én egy súlycsoportoz tartozunk. Én egy gondolkodó ember vagyok, nem egy verőlegény. Elismerem, ebből a szempontból gyáva vagyok. Arra gondoltam, hogy legyőzhetem a megfélemlítés erejével és kloroformmal. És így is tettem.

A kloroform hallatán Jilly még jobban megmarkolta Dylan karját.

- Amíg eszméletlenül feküdt, gyerekjáték volt a tablettákat a gyomrába juttatni. Csak annyit kellett tennem, hogy gondosan leeresztek egy műanyag csövet a torkán, vigyázva, nehogy a nyelőcső helyett a légcsőbe dugjam. Utána egy kis víz és a kapszulák máris a gyomorban voltak. Kihúztam a csövet és kloroformoztam, amíg a rengeteg gyógyszer meg nem tette hatását.

Dylan döbbenetét harag váltotta fel. Hogy létezhet ekkora gonoszság? És nem csak az ő családját tette tönkre, Lincoln Proctor elvetemültsége az egész emberiség létét veszélyezteti.

- Biztosíthatom - mondta Proctor Blair O'Connernek - a férje egy percet sem szenvedett. Bár eszméletlen volt, nagyon ügyeltem arra, hogy nehogy megsértsem a gégecsővel.

Dylan akkor érzett így utoljára, amikor Travisre rátalált az ágyhoz kötözve az Eucalyptus sugárúton: sajnálatot érzett mindenki iránt, aki erőszak áldozata lett, és mélységes felháborodást az elkövetőkkel szemben. Erős érzelmek kavargtak benne, amelyek pont olyan furcsák voltak, mint minden más, ami mostanában történt vele, mint a saját hatodik érzéke, vagy mint a térhajlítás.

- Nem vagyok jó ember - folytatta Proctor, hamis önbecsmérléssel hangjában, mint előző este, amikor beadta az injekciót Dylannek. - Semmilyen szempontból sem. Ismerem a hibáimat, jócskán van belőlük. De nem szokásom feleslegesen vagy értelmetlenül fájdalmat okozni senkinek.

Jilly ugyan átérezte Dylan haragját és fájdalmát, de otthagya őt, és odalépett az idősebb Shepherdhez, hátha nyújthat neki valami megnyugvást, ha már fiatalabb éneke számára érinthetetlen volt. Átkarolta a fiút, és gyengéden elfordította őt Proctortól és anyjától, hogy ne élje át újra, amit tíz évvel ezelőtt végig kellett néznie.

- Mire elrendeztem mindent a kipufogóval - tette hozzá Proctor -, Jack olyan mélyen aludt, hogy észre sem vette mi történik vele. Nem tudott a fulladásról, és nem félt. Bánom, amit tettem, emészt, de nem volt más választásom. Mindenesetre jobban érzem magam, hogy elmondhattam, a férje nem hagyta el magukat. Sajnálom, hogy mindeddig hazudtam magának.

Blair O'Conner olyan kihívóan szólalt meg, hogy Dylant egészen felkavarta. Szavaiból kicsengett, hogy tudja: saját halála is elkerülhetetlen.
- Élősködő disznó - mondta Proctornak -, hitvány féreg!

Lassan felé sétálva, Proctor bólintott, és csak ennyit mondott:

- Az vagyok, és még rosszabb. Nincsenek kételyeim, sem erkölcsi elveim. Egyetlen dolog számít: a munkám, a tudományom, az álmaim. Beteg vagyok és hitvány, de küldetésem van és be is teljesítem.

Bár a múlt kitörölhetetlen, megváltoztathatatlan, Dylan azon kapta magán, hogy odalép anyja és Proctor közé. Az remélte, hogy most az egyszer sikerül a lehetetlen, és meg tudja állítani az a golyót, ami tíz évvel ezelőtt megölte Blair O'Connert.

- Amikor elvettem Jacktól a lemezeket - mondta Proctor -, nem tudtam, hogy kapott egy másolatot is. Azt hittem, mind nálam van. Csak mostanában tudtam meg, hogy van még egy sorozat. Amelyik nála volt aznap este, azt akarta a rendőrségre vinni. A másíknak itt kell lennie. Ha valaki már megtalálta volna előttem, én már börtönben lennék, nemde?

- Nincsenek nálam - állította Blair.

Háttal anyjának, Dylan szembenézett Proctorral és pisztolya csövével. Proctor átnézett rajta. Nem is tudott róla, hogy az idők távlatából valaki figyeli.

- Öt év nagy idő. Jack munkájában azonban az adótörvények alakulása hihetetlenül fontos volt.

Az érzelmek eluralkodtak Dylan lelkében, és a férfi Proctor felé mozdult. Kinyújtotta a kezét, és jobbát a pisztoly csövére tette.

- Adóügyekben a szövetségi törvények szerint az elévülés hét év - mondta Proctor.

Dylan érezte a fegyver alakját. Az acél hidegségét.

Proctor nem látta Dylant maga előtt.

- Jack legalább addig megőrizte volna az összes ilyen feljegyzését. Ha valaki ráakad, végem.

Ahogy Dylan megpróbálta megragadni a pisztolycsövet, hogy kirántsa Proctor kezéből, ujjai átsiklottak az acélon, és csak saját öklét szorította.

- Maga nem buta nő, Mrs. O'Conner. Ismeri ezt a törvényt. Megtartotta ezeket a céges feljegyzéseket. Biztos vagyok benne, hogy itt vannak valahol. Az is lehet, hogy nem találta meg őket. Most azonban, hogy tud róluk... meg fogja őket keresni, és elviszi őket a rendőrségre. Bárcsak ne lenne erre... erre a kellemetlenségre szükség.

Tehetetlen dühében Dylan behúzott egy nagyot a gazembernek és nézte, ahogy ökle fekete árnyékával együtt átsuhan annak arcán, anélkül hogy a legkisebb hatást váltotta volna ki.

- Szerettem volna, ha segít nekem - mondta Proctor -, de egyedül is megtalálom őket. Mindenképpen meg kellett volna magát ölnöm. Szörnyű, amit teszek, borzalmas, és ha lenne pokol, örök bűnhődést érdemelnék, örök szenvedést.

- Ne bántsa a fiamat - Blair O'Conner nyugodtan beszélt. Nem könyörögött gyilkosának. Tudta, hogy nem tudná meghatni ezt az embert. A józanész vezette, nem az érzelmei. - Autista. Nem tudja, ki maga. Nem tudna tanúvallomást tenni maga ellen, akkor sem, ha tudná a nevét. Beszélni is alig tud.

Dylan bénultan hátrált Proctor elől, anyja felé. Úgy érezte, több esélye van megvédeni őt, ha a közelében van.

- Tudok Shepherdről. Micsoda teher lehetett ennyi éven át - szólt Proctor.

- Sosem volt teher - válaszolta Blair keményen -, maga nem tud semmit.

- Könyörtelen és brutális vagyok, amikor kell, de ha nem muszáj, senkit sem bántok - pillantott Proctor a tízéves gyerekekre. - Ő nem jelent veszélyt számomra.

- Istenem - mondta Dylan édesanyja kétségbeesve, hiszen eddig háttal állt az ajtónak, és nem vette észre, hogy a fiú otthagya a kirakóst, és most ott áll az ajtóban - Ne. Kérem, ne tegye a gyerek előtt. Ne kényszerítse, hogy... végignézze.

- Nem fogja megrázni, Mrs. O'Conner. Lepereg róla, nem gondolja?

- Nem! Semmi sem pereg le róla. Ő nem olyan, mint maga.

- Végül is legalább annyi érzelmi készsége van, mint egy minnek is? Talán egy varangynak? - kérdezte Proctor.

- Nagyon jó fiú - mondta Blair. - Kedves és különleges.

Ezek a szavak nem Proctornak szóltak, hanem búcsú volt szeretett fiától.

- A maga módján briliáns - tette hozzá még.

- Pont olyan briliáns, mint egy borjú - felelte Proctor lenézően. - De megígérem önnek, hogy ha egy nap elérem, amit szeretnék, és a Nobel-díjas tudósokkal együtt ebédelek, nem fogok megfélemedezni a maga nyomorult fiáról. A munkám lehetővé fogja tenni, hogy varangyból zsenivé változzon.

- Nagyképű barom - mondta Blair O'Conner keserűen -, maga nem tudós, hanem egy szörnyeteg. A tudomány világosságot hoz a sötétségbe.

Maga pedig éppen a sötétséget testesíti meg. Szörnyeteg.

Mintha kívülről figyelte volna az eseményeket, Dylan látta magát, ahogy felemeli kezét, hogy megpróbálja megállítani, nem csak a süvítő golyót, hanem a könyörtelenül múlt időt is.

A lövés nagyobbbat szólt, mint gondolta. Mintha megnyílt volna az ég.

35. Fejezet

Talán csak képzelte, hogy érezte, amint a golyó áthatol rajta, de amikor félelemtől sújtottan édesanyja felé fordult, tökéletes pontossággal le tudta volna írni a golyó súlyát, méretét és anyagát. Úgy érezte, őt lőtték meg, amikor látta édesanyját fájdalomtól összeránduló arccal összeesni.

Dylan mellette térdelt, és igyekezett megtartani, de ő most itt csak egy szellem volt, aki semmit sem tehetett édesanyjáért.

A nő a földön fekvő Dylanen keresztül egyenesen a tízéves Shepre nézett. Néhány méterre tőle, a fiú, lógó vállakkal és félig lehajtott fejjel állt. Nem lépett oda anyjához, de egyenesen az asszony szemébe nézett.

A fiatal Shep úgy tűnt, nem fogta fel mi történt. Nem szólt semmit, nem sírt.

Blair kedvenc karosszéke mögött Jilly átkarolta az idősebb Shepherdet, aki most nem húzódott el az érintéstől, mint máskor. A lány nem hagyta, hogy Shep arra forduljon, és újra végignézze a tragédiát, közben aggódva figyelte Dylan küzdelmét. Már nem volt idegen. Rövid huszonnégy óra alatt teljesen a család tagjává vált.

Dylanen keresztül a fiatal Shepre nézve édesanyjuk csak ennyit mondott még:

- Minden rendben, kicsim. Nem vagy egyedül. Sosem vagy egyedül. Dylan mindig vigyázni fog rád.

- Szeretlek - mondta Dylan halott anyjának tízévnnyi távlatból.

Édesanyja halálának körülményei mélyen megrázták, de legalább ennyire megérintették utolsó szavai: *Nem vagy egyedül. Sosem vagy egyedül. Dylan mindig vigyázni fog rád.*

Meghatotta, hogy édesanyja ilyen biztosan tudta, hogy rábízhatja öccsét.

Eszébe jutottak a kimerülten, önsajnálatba merülve töltött álmatlan éjszakák, egy-egy Sheppel átküzdött nehéz nap után. Elszégyellte magát. A kétségbeesett, kilátástalan és depresszióhoz közeli pillanatokban gyakran gondolta, hogy mindenkinek jobb lenne talán, ha Shep „szeretetteljes, szakképzett felügyelet” alatt lenne.

Tudta, hogy nem lett volna szégyen keresni egy megfelelő helyet Shep számára, és azt is tudta, hogy az öccse iránt érzett elkötelezettsége már-már beteges. Sokszor megbánta, hogy ezt az életformát választotta, és attól tartott, hogy ha öreg lesz, és visszanez az életére, úgy fogja érezni, hogy túl sok időt vesztegetett el ezzel.

Am e pillanatban Shepherd iránti elkötelezettsége hirtelen új jelentőséget nyert. Megtudta, hogy azzal, hogy végig kitartott Shep mellett, beváltotta édesanyja hozzá fűzött reményeit. Mintha tudat alatt sejtette volna, mit ígért édesanyja az ő nevében.

Tíz éven keresztül Dylan azt hitte, teljesen tisztában van azzal, milyen nehézségekkel kell Shepherdnek minden nap megküzdenie. Azt hitte, teljesen kiismerte a krónikus tehetetlenség minden mélységét, amellyel egy autistának minden egyes nap meg kell küzdenie. Most egyszerre megértette, hogy mindez mennyire kevés volt. Egészen a mai napig, amíg át nem élte ezt a szörnyű tehetetlenséget és erőtlenséget, miközben végig kellett néznie édesanyja halálát, nem érthette pontosan, milyen megpróbáltatást jelentett az élet öccse számára. Ott térdelt anyja mellett megszégyenülten és lelke egyre erősödő, szűnni nem akaró haragjával tusakodott. A haraggal, amelyet saját gyengesége és a világ megváltoztathatatlan rendje miatt érzett. Legszívesebben kiordította volna magából a haragját, de nem tette. Úgy érezte, ha egyszer belekezdene, nem tudná abbahagyni.

Nem volt sok vér a földön.

Édesanyjuk nem szenvedett sokat.

Hirtelen rádöbbsent milyen kísérteties helyzet elé néz. Jaj, ne!

***

Shepherdet magához húzva, Jilly a fiú válla fölött gyűlölettel figyelte Proctort. Az apján kívül eddig soha nem gyűlölt így senkit. Az sem csillapította le, hogy tudta: most, tíz évvel később Proctorból nem maradt már más, mint egy elhamvadt holttest a Coupe DeVille romjai alatt.

A férfi eltette fegyverét a bőrkabátja alatti pisztolytáskába. Magabiztosnak látszott, és meg volt elégedve célzó képességével.

A kabátja zsebéből elővett egy pár gumikesztyűt és gyakorlott mozdulatokkal felvette. Eközben egy pillanatra sem vette le szemét a tízéves Shepről.

Még Jilly gyakorlott szemeinek is úgy tűnt, ahogy a gyermek rezzenéstelen arcára nézett, hogy édesanyja halála nem rázta meg. Csupán érezte, hogy ez nem igaz. A fiú tíz év távlatából most visszahozta

őket ide, hogy megmutassa nekik, mi történt. Az idősebb éneke most is ott állt, nyilvánvalóan rettegett, és egyre csak azt hajtogatta:

- Shep bátor.

A fiú minden érzelmi reakció nélkül fordult el édesanyja holttestétől. Lassan a sarokba sétált, ahol megállt, és mereven maga elé bámulva nézte a két fal találkozását.

A sokkoló élmények elől elmenekült egy leszűkített világba, ahol biztonságban érezhette magát, így védekezett a szomorúság ellen is.

Proctor lassan odasétált a fiú mögé. Megállt, és nézte egy darabig.

A fiú előre-hátra himbálózott, és lassan elkezdett skandálni valamit, amit Jilly nem tudott pontosan kivenni.

Dylan még mindig anyja mellett térdelt. Feje lehajtva, mintha imádkozott volna. Még nem tudta otthagyni.

Miután Proctor látta, hogy a gyermek önmagát tarja börtönben, elégedetten kisétált a nappaliból, átment az előszobán, és benyitott egy másik szobába.

Ha nem tűnnek el innen azonnal, akkor jobb, ha követik Proctort és megnézik, mit csinál.

Még egyszer magához szorította Shepet, aztán elengedte.

- Menjünk, nézzük meg, mit csinál ez a gazember. Jössz velem, kicsim?

Fel sem merült benne, hogy Shepet egyedül hagyja. A fiú még mindig zaklatott és ijedt volt. Szüksége volt a társaságra. Ráadásul Jilly nem merte megkockáztatni, hogy Shep egyedül eltűnjön innen, itt hagyva őt és Dylant.

- Jössz velem, Shepherd?

- Patkány, vakond és varangy úr.

- Mit jelent ez, Shep? Mit akarsz?

- Patkány, vakond és varangy úr. Patkány, vakond és varangy úr.

Mire harmadszorra elismételte ezt a rímet, teljesen összhangba került azzal, amit a tíz éves Shep skandált a sarokban.

Jillynek fogalma sem volt mit jelent mindez, és most ideje sem volt, hogy kiderítse.

- Patkány, vakond és varangy úr. Ezt majd később megbeszéljük, kicsim. Most gyere velem. Gyere. Gyere.

Őt magát is meglepte kissé, hogy Shepherd szó nélkül elindult, és vele tartott. Amikor beléptek a dolgozószobába, Proctor éppen a számítógépet törte össze a billentyűzettel. Mindent, ami az asztalon volt, lesöpört a földre.

Minden egyes fiókot villámgyorsan átkutatott. Talált néhány lemezt, de azokat félrelökte. Minden mást a padlóra borított. Összevissza dobált mindent, láthatóan azzal a szándékkal, hogy vandál rablótámadásnak tüntesse fel az esetet.

Az irattartók a szekrény aljában papírokkal voltak tele. Azokat otthagyták.

Az irattartók tetején, dupla méretű CD-tartók álltak. Három. Mindegyikben legalább száz lemez fért el. Proctor kimarkolta a lemezeket a tartóból, anélkül, hogy elolvasta volna, mi van rájuk írva. A harmadik dobozban talált négy lemezt, amelyek különböztek a többitől, citromsárga borítójuk volt.

- Bingó - mondta Proctor, ahogy az asztalhoz lépett kezében a lemezekkel. Shep kezét fogva, Jilly odalépett Proctor mellé, minden pillanatban arra számítván, hogy a férfi egyszer csak felordít, mintha szellemet látott volna.

A sárga borítókön nagy piros betűkkel ez állt: VIGYÁZAT! A többi szöveget feketével írták: egy hivatalos szöveg volt, amely szerint ezek a lemezek személyes adatokat tartalmaztak. A szöveg szerint az illetéktelen felhasználók ellen polgári és büntetőjogi eljárást lehet indítani, és bármely személy, aki nem az említett ügyvédi iroda alkalmazottja, automatikusan illetéktelen felhasználónak minősül.

Proctor kihúzta az egyik lemezt a tokjából; és elolvasta rajta a feliratot. Elégedetten a belső zsebébe csúsztatta a zsákmányt.

Most hogy megtalálta, amiért jött, a látszat kedvéért rombolt még egy kicsit, szétdobálva a polcokon található könyveket a szobában. A könyvek átsuhantak Jillyn és Shepherden, és élettelenül puffantak a padlón.

***

Amikor Dylan hallotta az összetört számítógép csörömpölését, eszébe jutott, mekkora felfordulás volt a lakásban mindenhol azon a régi februári estén. Mostanáig anyja mellett térdelt. A dolgozószobából áthallatszó rombolás zaja térítette magához. Hiába, ő itt már nem tehet semmit.

Édesanyja meghalt, eltelt tíz év, és minden, ami eközben történt, kitörölhetetlen az életükből. Neki most az élőkkel kell foglalkoznia.

Nem érdekelte hogyan tör-zúz Proctor. Emlékezett az eredményre.

Inkább a sarokban álló tízéves Shephez lépett, aki még mindig előre-hátra himbálózva ezt mormolta:

- Patkány, vakond és varangy úr.

Nem erre számított, de nem lepte meg, hogy öccse ezt mondogatta.

Amikor nagyobbak lettek, a gyermekmesék után édesanyjuk először Kenneth Grahame *Fűzfák a szélben* című történetét olvasta Shepnek. A fiú annyira odavolt a patkányról, a vakondról, a varangyról, a borzról és a Kerek Erdő többi állatkájáról szóló meséért, hogy egész évben minden este azt kellett felolvasni neki. Mire tízéves lett, már egyedül is elolvasta legalább hússzor.

Talán most is a patkány, a vakond és varangy úr társaságában szeretett volna lenni, egy barátságról és reményről szóló világban. Vágyott a meleg fészekre, a félhomályba burkolózó odúra, az eldugott kis tisztásra, ahol a sok félelmetes, zűrzavaros élmény után biztosan várták a barátok, a tűz melege, a csendes esték, ahol a világ leszűkült a családra, és ahol nem voltak idegenek.

Dylan nem tudta megadni ezeket öccsének. Nem is hitte, hogy lehet egyáltalán ilyen életet élni ezen a világon.

A földszinti előszobában a bejáratnál levő tükör csörömpölve lehullott. Ha emlékezete nem csalt, az ajtó mellett levő kisasztalon álló vázával törték össze.

A nappali ajtóból Jilly beszólt Dylannek:

- Felmegy az emeletre.

- Hadd menjen. Tudom, mit csinál. Felforgatja a hálószerobát és ellopja anyám ékszereit... gondolom azért, hogy rablásnak tűnjön. A pénztárcája is ott van fenn. Kiüríti, és elviszi a pénzt.

Jilly és Shepherd bejöttek a szobába. Mindannyian a régi sarokban álló régi Shep mögött álltak.

1992. február 12-én nem itt találták meg Shepet. Dylan most már meg akarta várni, hogy megtudja, mit látott még Shep azon az éjszakán.

Az emeletről hallatszott a fiókok puffanása, ahogy Proctor sorra kihuzigálta, és a falhoz vágta őket.

- Patkány, vakond és varangy úr - mondta a fiatalabb Shepherd, és vele együtt az idősebb is.

Majd ez utóbbi hozzátette, mintha egy kicsit tíz évvel azelőtti önmagának is mondaná:

- Shep bátor, Shep bátor!

Nemsokára abbamaradtak a rombolás zajai az emeleten. Proctor valószínűleg megtalálta a pénztárcát. Esetleg a zsebeit tömkölte tele az amúgy nem túl értékes ékszerekkel.

Az ifjú Shep leszegett fejjel megfordult a sarokban, és jellegzetes trappoló léptekkel elindult az étkezőajtó felé. Az idősebb énje követte.

Dylan lassan követte öccsét, de amikor meghallotta Proctor csörtető lépteit a lépcsőn lefelé, meggyorsította lépteit, és Jillyt is magával húzva.

A fiatal Shep megkerülte az asztalt, és visszaült a székére. Ült és a kirakósra meredt.

A golden retriever kölyök békésen, boldogan pihentek kosarukban.

Shepherd szemben állt magával, mellette Jilly és Dylan, és figyelték, mi történik.

A nappaliban Proctor elkezdte felforgatni a bútorokat. Letépte a festményeket a falról, összetörte a kis díszeket. Mindent megtett, hogy a helyszín, rablásra utaljon.

A fiatal Shep kivett egy darabot a kirakós dobozból. Végignézett a befejezetlen képen. Az első két próbálkozás sikertelen volt, de harmadikra megtalálta a helyét. A következő darab azonnal a helyére került. Aztán a következő még gyorsabban.

Egy hangos csattanás után a nappaliban csend lett.

Dylan minden erejével megpróbált arra koncentrálni, hogyan csinál a kis Shep rendet a káoszából, hogy elterelje saját figyelmét arról, amit

Proctor az utolsó simítások érdekében tett. Nem sikerült.

Hogy a látszatot tovább fokozza, és úgy állítsa be, hogy a gyilkos a rablást nemi erőszakkal is megtetézte, Proctor most tépi szét Blair O'Conner blúzát egészen az övéig. Hogy elhitesse, hogy az áldozat védekezni próbált, és dulakodás közben véletlenül ölték meg, vagy a férfi dühében lőtte le, széttépte a melltartóját is, és letépte a pántját.

Amikor mindezzel végzett, kijött az étkezőbe. Egészen ki volt melege az igyekezettől.

Ha Dylan valaha embert tudott volna ölni, akkor ez lett volna az a pillanat. Forrt benne a vágy, de nem tehetett semmit. Ebben a pillanatban Proctor sérthetetlen volt számára.

Az ajtóban állva a gyilkos ránézett a gyerekekre, anélkül, hogy tudta volna, hányan figyelik. Zsebkendőjével megtörölte homlokát,

- Érzed az izzadságom szagát?

Az ujjacskák matattak, a kis kezek ide-oda mozdultak, a befejezetlen kutyakölykök minden

darabja a helyére került, de Shep nem válaszolt a kérdésre.

- Ez nem egyszerű izzadság. Igaz? Az árulás szaga. Ettől búzlók öt éve, és soha nem tudom magamról lemosni.

Ez az álságos önirónia és önostorozás most is felbosszantotta Dylant, ahogy előző este a motelszobában. Amit ez az örült bátor önelemzésnek szánt, sokkal inkább gusztustalan önsajnálát volt.

- Most már búzlók tőle - nézte egy darabig, ahogy a gyermek a kirakóssal dolgozik, aztán hozzátette. - Micsoda nyomorult kis élet! Egy napon én leszek a te megváltásod, kölyök, és talán te az enyém.

Proctor kilépett a szobából, kiment a házból, ki az éjszakába, megkezdve útját afelé a bizonyos megváltás felé és a csúf arizonai halál felé, ami tíz évvel később várt rá.

Kis Shep arcán csendesen futottak végig a könnyek, ahogyan a halk eső fut le az ablakon.

- Menjünk innen - mondta Jilly.

- Shep? - szólt Dylan.

Az idősebb fiú, ott állt, fiatal önmagát figyelve. Nem sírt, de látszott rajta, hogy felkavarta, amit látott. Nem válaszolt azonnal, de miután bátyja kétszer szólt még, ennyit mondott:

- Várj. Nem félelmetes Mr. David Cronenberg filmje. Várj.

Bár ők nyilvánvalóan nem tudták megtenni a térrel azt, amit Shep, és utazásaik mindig elkápráztatták Dylant, voltak kételyei a végállomások biztonságával kapcsolatban. Ha például véletlenül egy autópálya közepén találnák magukat egy úthengerrel szemben, az letaglózó élmény lenne. Jillyhez fordult.

- Várjuk meg, amíg Shep összeszedi magát.

Itt egy aranylós szörpamacs, ott egy fekete orrocaska, amott egy fénylő szem; bár úgy tűnt, az idő ólomlábakon járt, a kis Shep villámgyorsan közeledett a befejezéshez. Pár perc múlva az idősebb Shep szólalt meg:

- Rendben.

- Rendben, mehetünk? - kérdezte Dylan.

- Rendben, mehetünk, de nem hagyhatunk itt...

- Mehetünk, de nem hagyhatunk itt? - kérdezte Dylan megütközve.

- Valamit - tette hozzá Shep.

Meglepő módon Jilly értette meg hamarabb.

- Mehetünk, de nem hagyhatunk itt valamit. Ha nincs nálunk minden, amit hoztunk, nem tud minket visszavinni a múltból. Otthagytam a táskámat és a laptopot a konyhában.

Otthagyták a kis Shepet az étkezőben a könnyeivel és a kirakós utolsó darabjaival.

Bár megpróbálhatta volna lejjebb venni a fényerősséget, Dylan tudta, hogy annyit érne el vele, mint a golyóval. A laptop és a táska körül nem látszottak a fekete foltok, amelyek minden mozdulatukat követték, a homályban, de feltételezte, hogy ott vannak.

Jilly vállára dobta a táskát, és a hóna alá kapta a számítógépet.

- Megvan. Mehetünk.

A hátsó ajtó kinyílt. Jilly hátrahőkölt. Biztos volt benne, hogy valamelyik agyongyúrt, szteroid zabáló buldózer utánuk transzportálta magát az arizonai Holbrookból.

Dylant nem lepte meg, hogy fiatalabb önmagát látja megérkezni.

1992. február 12-én a kaliforniai Santa Barbara egyetem egyik esti előadásán volt. Egy barátjával mentek, aki kitette őt a ház előtt két perccel korábban.

Ami meglepte, az az volt, hogy milyen röviddel a gyilkosság után ért haza. Ha öt perccel hamarabb ér haza, még láthatta volna, hogy Proctor elhagyja a házat. Ha tizenhat perccel korábban ér haza, maga is meghalhatott volna, de az is lehet, hogy megmenthette volna édesanyját.

Tizenhat perc.

Nem akarta végiggondolni, mi történhetett volna. Nem merte.

A tizenkilenc éves Dylan O'Conner becsukta az ajtót maga mögött, majd anélkül hogy felkapcsolta volna a villanyt, átsétált a meglepett Jilly Jacksonon, letette a könyveit a konyhaasztalra, és elindult az étkező felé.

- Vigyél innen bennünket, Shep - mondta Dylan.

Az étkezőben a fiatal Dylan a fiatal Sheppel beszélgetett.

- Hmm, kis haver, úgy érzem, valaki sutit süttött ma este.

- Vigyél minket haza, Shep. A mi időnkbe.

Az eltűnő szobában a másik Dylan éppen így szólt:

- Kölyök, te sírsz? Mi a baj?

Dylan hallotta saját fájdalmas kiáltását, amikor anyját megtalálta. Nem bírta tovább.

- Shep vigyél már innen minket végre a fenébe! Most azonnal!

A sötét konyha elhomályosult, és egy fényes hely kezdett kialakulni előttük. Dylannek az jutott eszébe, vajon Shep képessége más dimenziókra is kiterjed-e az időn és a téren kívül. Egy pillanatra elmerengett, nem követett-e el hibát azzal, hogy hozzátette, „a fenébe”.

36. Fejezet

A kaleidoszkóp megcsavarodott, és a homályba burkolózó konyha után a napfényben úszó konyha kezdett Jilly körül kialakulni.

Nem töltötte meg a levegőt a friss süti illata, nem voltak fekete árnyak lépteik nyomában.

A vigyorgó cserépmalac hasában levő órán pontosan 1:20 volt, huszonnégy perc telt el azóta, hogy eltűntek az arizonai motelszobából. A jelenben ugyanannyi idő telt el, mint a múltban.

Mögöttük nem volt nyitott átjáró, semmi nem vonzotta őket vissza a sötét múltba. Jilly úgy vélte, az alagút csak egy módszer volt, amire Shepnek már nincs szüksége a térugráshoz. A jelenlegi módszer sokkal finomabban kidolgozott volt, mint a korábbiak. Nem maradt semmi összeköttetés a kiindulási hellyel.

Saját nyugalmától meglepetten, Jilly egyszerűen kilépett a konyhába, mintha csak egy liftből lépett volna ki, és letette a számítógépet és a táskáját az asztalra.

- Nem sokat változtattatok a lakáson, ugye? Majdnem teljesen ugyanúgy néz ki.

Dylan leintette, elfordította fejét és figyelt. Az egész ház mély csendbe burkolózott, amíg a hűtő motorja be nem indult.

- Mi a baj? - kérdezte Jilly.

- Valahogy meg kell majd magyaráznom Vonettának, a házvezetőnőknek. Ez az ő Harleyja a garázs előtt.

Jilly kinézett az ablakon, de nem látott semmilyen motort.

- Milyen Harley?

- Ott - fordult meg Dylan és odamutatott, ahol tényleg nem állt semmilyen motor. - Hmm. Lehet, hogy elment a közértbe valamiért. Lehet, hogy el tudjuk intézni a dolgot, mielőtt hazaér.

Shepherd kinyitotta a hűtőt. Talán jutalom sütit keresett.

Jilly még mindig a múltbéli utazáson töprengett, és nem érdekelte a házvezetőnő.

- Amíg az ellenségei, akárkik is legyenek azok, üldözték Proctort, ő rád és Shepre vadászott.

- Tegnap este, amikor ahhoz a székhez kötözött, arról beszélt, hogy annyira mardossa a bűntudat, hogy már teljesen kiürült. Akkor nem értettem, miről beszél.

- Ha engem kérdezel, az ilyen szemetek mind üresek belül - mondta Jilly. - Születésüktől fogva. Már a pólyában is ilyen sekélyesek voltak.

- A bűntudat baromság. Van valami önvádszerű stikkje, amitől jól érzi magát. Bocs, Jilly.

- Semmi gond. Azok után, amin keresztülmentünk, még cifrábbakat is mondhatnál.

Dylan halványan elmosolyodott, de 1992 most még túl élénken élt benne ahhoz, hogy ennél többre legyen képes.

- Nem. Arra gondoltam, sajnálom, hogy miattam belekeveredtél ebbe az egészbe. Miattam és Shep miatt.

- Proctornak volt még egy adag ördögi csodaszere. Úgyis szüksége volt valakire, akin kipróbálhatta. Én éppen kéznél voltam.

Shep a nyitott hűtő előtt állt.

- Hideg - mondta.

- De Proctor nem lett volna ott, ha mi nem vagyunk ott - folytatta Dylan.

- Persze. És én sem lettem volna ott, ha fél órával később állok meg és így tovább. Nem érdemes ezen rágódni. Megtörtént. Úgyhogy ne gyere itt nekem most meg te a bűntudatoddal. Itt vagyunk, és még ezekkel a nanorobotokkal a fejünkben is,

amelyek állítólag a mennyei Jeruzsálemet készítik elő a koponyánkban, jobb élni, mint meghalni. Tehát, mi lesz most?

- Most az lesz, hogy bepakolunk egy-két dolgot, ruhát Shepnek és nekem, némi pénzt, amit a perselyben találunk, egy pisztolyt és nyomás.

- Van fegyvered?

- A gyilkosság után vettem. Sosem kapták el a tettést. Azt gondoltam, esetleg visszatér.

- Tudod, hogy kell használni?

- Nem vagyok mesterlövész - mondta Dylan -, de rá tudom fogni a szemétre, és meg tudom húzni a ravaszt, ha kell.

Jilly nem volt ebben olyan biztos.

- Nem kéne inkább mégis egy baseballütőt vennünk?

- Ruha, pénz, fegyver... aztán indulás - mondta Dylan.
- Gondolod, hogy a moteles fickók Holbrookból itt is felbukkanhatnak?
Dylan határozottan bólintott.
- Ha van törvényszéki kapcsolatuk vagy bármilyen hatósági összeköttetésük, biztosan idejönnek.
- Nem mehetünk mindenhová térhajlítással. Annyira rémisztő ez az egész, és tele van meglepetésekkel. Shepnek is nagyon fárasztó lehet. Még a végén ott ragadunk valahol vagy még rosszabb - mondta Jilly.
- Van egy Chevy a garázsban.
- Hideg.
Jilly megrázta a fejét.
- Valószínűleg tudják, hogy van egy Chevyd.
Ha idejönnek és látják, hogy nincs itt, azonnal keresni fogják.
- Hideg.
- Levehetjük a rendszámot, és lophatunk másikat.
- Milyen gyakorlott menekülő lettél!
- Lehet, hogy meg kell tanulnom.
- Hideg - mondta Shep még mindig a nyitott hűtőszekrénybe nézve.
Dylan odalépett hozzá.
- Mit keresel öcskös?
- Sütit.
- Nincs itthon sütink.
- Süti.
- Elfogyott, kölyök.
- Nincs süti?
- Nincs süti.
- Hideg.
Dylan becsukta a hűtőszekrényt.
- Még mindig hideg van?
- Jobb.
- Rossz előérzetem van - szólt Jilly, és tényleg furcsa érzése támadt, de nem tudta pontosan, mi is zavarja.
- Mi? - kérdezte Dylan.
- Nem tudom megmagyarázni, csak olyan nem jó érzésem van.
- Vegyük magunkhoz a pénzt elsőként. Az a pénz, amit a borotvakészletből elhoztam, nem valami sok.
- Jobb, ha együtt maradunk - mondta Jilly -, szorosan egymás mellett.
- Hideg - Shep megint kinyitotta a hűtőszekrényt. - Hideg.
- Nincs süti, kishaver.
Csillogva, szikrázva, Jilly mögül, az arca magasságában, lassan úszva, mint a jégtáblák a vízen, apró üvegszilánkok jelentek meg hang nélkül egy tenyérsnyi területen.
- Hideg.
- Veszünk majd sutit később, jó?
Jilly látott még valami kisebb tárgyat is az üvegszilánkok között. Sötétebb volt, mint az üvegdarabkák: egy lövedék. Lomhán úszott a levegőben majd súlytalanul a konyha kövére hullott.
- Csukd be a hűtőt, Shep. Nincs süti.

Ha a golyó lomhán úszott a levegőben, akkor az üvegszilánkok szuper lomhán haladtak előre. Az első adag üvegszilánkot több is követte, könnyedén és csillogva szálltak.

- Hideg - mondta Shep. - Megfagyunk.

Jilly rájött, hogy az üvegszilánkok és a golyó is pont úgy látomás volt, mint a fogadalmi gyertya a sivatagban, vagy a csapat fehér madár. Nem a jelenről volt szó, hanem a jövőre vonatkozott a látomás. Az elkövetkező erőszakra utalt.

- Te fázol. Én nem - mondta Dylan az öccsének.

Jilly érezte, hogy ezek a látnoki képek mások, mint amit eddig látott. Ez az üveg nem templomi ablaküveg volt. Valahol máshol töri be az ablakot a lövedék.

- Mind megfagyunk - erősködött Shep.

Amikor Jilly a fiúk felé fordult, még több üvegszilánkot látott. Ez a fiúkra vonatkozhat. Tőle

balra, egy egész csillagrendszeri apró, csillogó üvegdarab úszott lassan lebegve.

- Mind megfagyunk.

Ahogy átnézett ezen a csillogó törmeléken, Jilly látta, hogy Shep ellép a hűtőtől, és hagyja, hogy Dylan becsukja az ajtót. A fiúk normális tempóban mozogtak.

Szapura szívverése arról is biztosította, hogy ő maga is ezen a lassan terjedő kozmoszon kívül van. Kinyújtotta a kezét, hogy megfogjon egy szilánkot, de annak nem volt anyaga. Lassan átsiklott két ujja között, anélkül, hogy megvágta volna.

Ez a mozdulat megtörte a látomást, és az üvegszilánkok eltűntek. Bármilyen valóságosnak tűnt is a csillogó, lágyan vitorlázó üvegflotta, most egy szempillantás alatt köddé vált.

Jilly az ablakok felé pillantott, de látta, hogy teljesen épek. Dylan észrevette, hogy Jillynek látomása volt, mert felismerte a korábbi jeleket a lányon.

- Minden rendben? Jól vagy?

Valószínűleg nem az ablakok törtek be a látomásban. A templomi vérfürdő látványa kísérthetett, még az előző éjszakai vízióból. Biztosan nem dolgozta még fel. Semmi jel nem mutatott arra, hogy ez a borzalom itt és most fog bekövetkezni.

- Mi a baj? - lépett oda hozzá Dylan.

- Nem tudom pontosan.

Rápillantott az órára a malacban.

Tudta, hogy a porcelánvigyor nem változott. Azok az ajkak a porcelán foglyai voltak. Pont

olyan volt, mint amikor körülbelül egy fél órával ezelőtt, először látta, a tíz évvel korábbi konyhában. Mégis valami megmagyarázhatatlan energia áramlott ki a malacból, vagy az órából.

- Jilly?

Nem is csak a malaccal volt baj. Az egész konyhát mintha a gonosz jelenléte töltötte volna meg. Mintha egy sötét árny lepte volna be őket. Nem látta csak érezte, hogy ott van minden szegletben, és mindenre rátelepszik.

Shep megint kinyitotta a hűtőajtót, belenézett, és újból azt mondta:
- Hideg. Mind megfagyunk.

A sütő fekete szemekkel bámult rájuk. A sötét borosüvegek Molotov-koktélnak tűntek. Jilly megborzongott, és felállt a szőr a hátán ettől a képzettársítástól.

Nem. Ez már tényleg túlzás. Semmilyen árny nincs a helyiségben. Ez butaság.

Veszélyérzete - vagy más szóval a halál fuvallata - azonban olyan valóságosnak tűnt és olyan hirtelen erősödött fel benne, hogy nem hessegethette el magától. Gyanakodva lépett oda az órához, a sütőajtóhoz, a szemeteshez. A valódi veszély azonban máshonnan érkezett.

- Mindannyian megfagyunk - mondta Shep a nyitott hűtő előtt állva.

Ez alkalommal Jilly másként hallotta ezeket a szavakat, mint korábban. Eszébe jutott, hogy

Shep gyakran használ szinonimákat. Ráeszmélt, hogy amit a fiú mond, jelentheti azt is, hogy „mind halottak vagyunk”. Hidegek, mint egy holttest. Hidegek, mint a sír. Hideg és halott.

- Tűnjünk el innen gyorsan - sürgette a fiúkat.

- Fel kell mennem a pénzért - mondta Dylan.

- Felejtsd el a pénzt. Meghalunk, ha a pénzzel foglalkozunk.

- Ezt láttad?

- Ezt tudom.

- Rendben, csináljuk.

- Tűnjünk el, siessünk.

- Mindannyian megfagyunk.

37. Fejezet

Tik-tak, malacóra, csillogó, apró szemek meredtek kifelé a rózsaszín háj fodrokból. Azok a sokatmondó szemek.

Felejtsd már el azt az órát. Az nem veszélyes. Koncentrálj.

Dylan visszalépett öccséhez, harmadszorra is bezárta a hűtőszekrényt és Jilly felé húzta a fiút.

- Indulnunk kell öcskös.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep, mélyebbre merülve ebben a megszállottságban, mint ahogy Jilly valaha látta. - Hol van a jég?

- Milyen jég? - kérdezte Dylan.

Ez a látnoki képesség és az élmény még új, rémisztő, sőt kényelmetlen is volt Jilly számára, mivel nem tudta jól kezelni.

- Hol van a jég? - erősködött Shep.

- Nincs szükségünk jégre - mondta Dylan. - Kezdesz megijeszteni, öcskös. Ne hozd rám a frászt.

- Hol van a jég?

- Shep, gyere vissza egy pillanatra. Figyelj rám, maradj itt velem.

Jilly minden erejével azon volt, hogy megfejtse látomásának értelmét, de egyik gondolatot a másik után vetette el. Szüksége volt egy kis pihenésre, hogy rábízsa magát erre a furcsa előérzetre, és hagyja, hogy megmutassa neki, mi is fenyegeti őket.

- Hol van a jég?

- Felejtsd el a jeget. Nincs szükségünk jégre, kölyök. El kell innen mennünk. Érted?

- Semmi más, csak jég.

Jilly figyelmét hirtelen valami ellenállhatatlanul az ablak és a mögötte elterülő hátsó udvar felé fordította. A zöld fű, a garázs, az aranylós rét a garázs mögött.

- Semmi más, csak jég.

- Teljesen leragadt ennél a jégkérdésnél - mondta Dylan.

- Hozd ki belőle.

- Semmi más, csak jég - mondta Shep. - Hol van a jég?

- Ismered már Shepet. Nem lehet kihozni valamiből, amíg ő nem akar kijönni belőle. A téma forog-forog körbe a fejében, és ez most rosszabbnak tűnik az átlagnál.

- Kicsim - mondta a lány, még mindig az ablakot bámulva -, tovább kell mennünk. Utána tudunk neked jeget szerezni.

- Hol van a jég?

Dylan öccse leeresztett álla alá tette kezét, és felemelte a fejét.

- Shep, ez most nagyon fontos. Érted, mi az, hogy fontos? Tudom, hogy érted. Fontos, hogy kivigyél minket innen.

- Hol van a jég?

Shepre nézve, Jilly látta, hogy a fiú nem hajlandó figyelni a bátyjára. Lezárt szemhéja mögött megállás nélkül mozgott a szeme.

Amikor visszafordult a hátsó udvar felé, meglátott egy férfit fél térdre ereszkedve a garázs északnyugati sarkánál. A férfit takarta az árnyék, és Jilly szeme majdnem átsiklott rajta, de biztos volt benne, hogy egy pillanattal ezelőtt még nem volt ott.

Egy másik férfi a mező takarásából kilépve, görnyedten osont a garázs délnyugati sarkához.

- Itt vannak - mondta Dylannek.

Most egyikük sem volt golfozónak álcázva, de ugyanaz a csapat volt, mint Arizonában. Nagyok voltak, és mindenre elszántak.

- Hol van a jég?

Jillyt leginkább a fülhallgató aggasztotta a fejükön. Nem csak sima fülhallgató volt, hanem kis karon apró mikrofon is csatlakozott hozzá. Ez a szervezettség egyértelműen arra utalt, hogy az akcióban nem csak ez a két ember vesz részt, valamint arra is engedett következtetni, hogy jól szervezett profikkal állnak szemben.

- Hol van a jég?

A második férfi a mező és a garázs közötti területet foglalta el. Lehajolt a garázs délnyugati sarkánál, félig egy bokor mögé bújva.

Jilly számított rá, hogy fel vannak fegyverezve, így a gyilkos szerszámok nem hatottak *annyira* ijesztően. Nagy golyószórókat cipeltek. Jilly azonban nem sokat tudott a fegyverekről. Egy humorista nem sok hasznát veszi az ilyen ismereteknek, de azt látta, hogy ezeket a fegyvereket sorozattüzelésre tervezték, és igen nagy mennyiségű golyót tudnak vele kilőni, mielőtt újra kellene tölteni őket.

- Hol van a jég?

Időt kellett nyerniük, amíg rá tudják venni Shepet, hogy olyan helyre vigye őket, ahol biztosan kaphatnak sutit is és jeget is.

- Gyertek el az ablaktól - figyelmeztette őket Jilly. - Ott elég nagy a veszély.

- Minden szobának van ablaka - mondta aggodalmasan Dylan. - Nem is kevés.

- Pince?

- Nincs. Ez Kalifornia. Deszkaalap.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep.

- Tudják, hogy itt vagyunk. - mondta Jilly.

- Honnan tudnák? Nem kintről jöttünk.

- Lehet, hogy lehallgató készülék van a házban - válaszolt Jilly -, vagy figyeltek minket távcsóval az ablakokon keresztül.

- Hazaküldték Vonettát - eszmélt rá Dylan.

- Reméljük csak ennyit tettek vele.

- Hol van a jég?

Dylan arca hirtelen elszürkült a gondolatra, hogy valami baja eshetett a házvezetőnőnek.

- Mindössze félórája hagytuk ott Holbrookot.

- És?

- Az ürge, aki látott minket eltűnni, biztosan frászt kapott.

- Biztos összezsínálta magát - bólintott Jilly.

- Honnan a fenéből jöhettek rá, hogy hogyan szívódtunk fel, és hová mentünk? Nem beszélve arról, hogy még utánunk is küldenek valakit ide Kaliforniába.

- Ezek a figurák nem egy félórával ezelőtti riasztás miatt vannak itt. Szerintem már akkor ráálltak a házra, amikor még azt sem tudták, hogy hol vagyunk. Mielőtt az arizonaiak kiderítették, hogy Holbrookban voltunk, és órákkal azelőtt, hogy azok utánunk jöttek volna a motelbe.

- Tehát elég gyorsan megtalálták az összefüggést közted és a Coupe DeVille, valamint köztem és közted. Mindig csak néhány órával voltunk előttük.

- Nem tudhatták, hogy valaha visszajövünk-e ide. Itt dekkoltak és vártak, remélték, hogy visszajövünk.

- Senki nem figyelte a házat, amikor reggel a szemben levő dombra érkeztünk Sheppel.

- Nem sokkal azután érkezhettek.

- Jég - mondta Shep -, jég, jég, jég, jég.

Az árnyékban lapuló és a bokor mögött várakozó férfiak a mikrofonjukba beszéltek. Valószínűleg a ház körül rejtőzködő többi gyilkossal egyeztették a támadás részleteit, és összehangolták óráikat.

Jilly most szívesen lehűtötte volna lüktető vénáit azzal a jéggel, amit Shep olyan kitartóan követelt. Teljesen védtelennek érezte magát, kiszolgáltatottnak és meztelennek a sors kezében.

- Jég, jég, jég, jég, jég.

Lelki szemei előtt újra látta az üvegszilánkokat és a lassan mozgó golyókat.

- Ezek mostanra már tuti beszélhettek az arizonaiakkal - tette hozzá -, tehát tudják, hogy képesek vagyunk a régi egyszer itt-egyszer ott trükkre.

Dylan gondolatai legalább olyan gyorsan cikáztak, mint Jillyé.

- Az is lehet, hogy Proctor valamelyik korábbi kísérleti alanya már bemutatta nekik ezt a trükköt, és akkor tudják mi a térhajlítás.

- Egy csapat nano bigyóval a fejében szaladgáló, rendkívüli képességekkel felruházott félnótás elég bajt okozhat nekik.

- Érthető. Engem is megrémiszt. Még akkor is, ha mi vagyunk a félnótások

- értett egyet Dylan.

- Jég, jég, jég.

- Tehát, amikor megindulnak, gyorsak és mindent elsöprőek lesznek, szétlövik a házat. Megpróbálnak kinyírni bennünket, mielőtt még eltűnhetnénk innen.

- Ez az, amit gondolsz, vagy amit tudsz?

A lány tudta, érezte, látta ezt.

- Olyan lövedéket használnak, ami áthatol a falakon, mindenben.

- Jég, jég, jég.

- Még ennél is rosszabb - folytatta Jilly -, ciános robbanótölteteket.

Sosem olvasott még ilyen szörnyűséges fegyverekről, nem is halott rólok, de a fejében levő nanorobot szerkezetnek köszönhetően előre látta, hogy a támadók ezzel jönnek ellenük. Halk suttogást hallott a fejében, a támadás részleteiről. Lehet, hogy a rendőrök fognak így beszélgetni ma vagy holnap a lerombolt ház romjai fölött, vagy a gyilkosok fogják kéjes elégedettséggel nézegetni a jól végzett munka eredményét.

- Ciános lövedékek, meg a fene tudja mik - folytatta megborzongva. -

Aztán amikor végeztek velünk, itt fognak traccsolni.

- Jég, jég, jég.

Dylan szokatlanul hirtelen szólt rá Shepre:

- Nyisd ki a szemed, kölyök, gyere ki a mélyből, a jégből, Shep!

Shepherd szeme csukva maradt.

- Ha akarsz még valaha sutit enni, nyisd ki a szemed!

- Jég, jég, jég.

- Esélyünk sincs rá, hogy visszajöjjön - mondta Dylan Jillynek. - Teljesen le van ragadva.

- Az emeletre - mondta Jilly. - Ott sem lesz egyszerű, de itt lent darált húst csinálnak belőlünk.

Kint a garázs mellett az egyik férfi felállt, és kilépett az árnyékból. A másik is előbújt a rejtekéből. Elindultak a ház felé. Egyre gyorsabban közeledtek.

38. Fejezet

Jilly így szólt:

- Az emeletre!

Dylan pedig azt mondta:

- Gyerünk!

Shepherd csak annyit mondott:

- Jég, jég, jég.

Dylannek a Buster Poindexter sláger jutott eszébe egy pillanatra, a „Tűz, tűz, tűz”, ami egy jó kis szám volt, de ebben a pillanatban pokoli előérzetnek tűnt.

Az emeletre vezető lépcső a ház elejében volt. A konyhából két különböző irányba lehetett kimenni. Az egyik ajtó az étkezőbe vezetett, a másik a hallba. A második biztonságosabb lett volna, mert kevesebb ablak előtt kellett elhaladni.

Jillynek nem tűnt fel ez a lehetőség, mert zárva volt az ajtó. Valószínűleg azt gondolta, hogy kamra. Kisietett a konyhából, mielőtt Dylan figyelmeztethette volna.

A fiú nem akart a hall felé indulni, mert félt, hogy ha Jilly visszafordul, és nem látja őket maga mögött, akkor esetleg visszafordul megkeresni őket, de mindenképpen késlekedni fog, és most akár egy pillanatnyi késlekedés elég lehet, hogy meghaljon.

Dylan minden igyekezetével azon volt, hogy öccsét előrefelé tuszolja, kifelé a konyhából.

Shep a szokásosnál sokkal gyorsabban trappolt Jilly után, és közben még mindig azt szajkózta „jég, jég, jég”. Ahogy haladtak előre, Shep hangja egyre erőteljesebb lett, jelezve, hogy nem tetszik neki, hogy bátyja maga előtt tuszolja őt.

Az étkezőben, Dylanben átfutott a gondolat, hogy esetleg meglátja a kirakóssal játszó tíz évvel ezelőtti testvérét. Amennyire szabadulni akart attól a szörnyű éjszakától, amit félórával ezelőtt átélt, most annyira kívánta, hogy inkább ott legyenek, mert a jelen kilátásaik szörnyűek voltak.

Shepnek elege lett a bátyja lökdöséséből.

- Jég, ne, jég, ne, jég, ne! - mondogatta egyre, és miután átvágtak az étkezőn, két kézzel megragadta az ajtógombot.

Mielőtt azonban jól megmarkolhatta volna, és megvethette volna lábait, Dylan egy taszítással áttessékelte a nappaliba. A fiú megbotlott, és térdre esett, ami több mint valószínű, életmentő esés volt, mert a fegyverek abban a pillanatban golyózáport zúdítottak a házra.

A fegyverek ropogása fülsiketítően hasított bele a csendbe, mint egy légkalapács az útfelbontásnál. Előbb a konyhaablak szilánkjai, majd az étkezőablaké hullottak csörömpölve a padlóra. Úgy tűnt, kettőnél többen vannak. A lövések zajából arra lehetett következtetni, hogy valami komoly, nagy kaliberű fegyverről van szó, aminek már a megtartása is komoly erőfeszítést igényelt.

Az első sorozatra Dylan hasra vágta magát a nappali padlóján, estében kiütve Shep kezeit,

amitől a fiú szintén elnyúlt a padlón, szorosán lelapulva.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep, mintha nem is vett volna tudomást a szüntelen fegyverropogásról.

Az ablak és más üvegek csörömpöltek, a fabútorok recsegték a beléjük fúródó golyóktól, a csövekhez és más fémtárgyakhoz ütődő lövedékek ide-oda pattogtak, kongó hangot hallatva.

Dylan szíve zakatolt, és eszébe jutott, hogy érezhetik magukat a vadállatok, amikor békés tisztásaikon megkezdődik a vadászigény.

A golyózapor kivehetően két irányból jött. Keletről és délről, a ház hátuljától. Ha mind a négy oldalon voltak bérnyílások, akkor a nyugati és északi oldalon levők még várakoztak. Túl profik voltak ahhoz, hogy keresztűz alá vegyék a házat, amiben akár egymást is megölhették volna.

- Hason csúszás, Shep - próbálta Dylan túlkiabálni a hangzavart. - Hason csúszás, indulás! Igyekezz!

Shep a padlóhoz lapult, fejét Dylan felé fordította, de szeme csukva volt. - Jég.

A nappalinak két délre és négy nyugatra néző ablaka volt. A déli ablakokat szétzúzta az első golyósorozat, de a nyugatiak még érintetlenek voltak.

- Csinálj úgy, mintha kígyó lennél - sürgette öccsét Dylan.

- Jég, jég, jég. - Shep dermedten feküdt tovább.

Újabb fékezhetetlen golyózapor zúdult a nappali déli falára, szétforgácsolva a fabútorokat, szanaszét törve a vázákat, lámpákat. A felszakadó kárpit a bútorokon olyan hangot adott, mintha emberi húst roncsoltak volna a lövések.

Dylan arca egészen közel volt öccséhez, mégis kiabálnia kellett, részben azért, hogy biztosan túlharsogja a lövések zaját, részben pedig, mert azt remélte, így mozgásra bírhatja testvérét. Ismét előtörtte az a tehetetlen düh, amit először az Eukaliptusz sugárúton levő házban érzett.

- A francban Shep, hagyod, hogy itt öljenek meg minket, mint anyát?

Hagyod, hogy megint sikerüljön nekik? Hagyod? A fenébe, Shep! Hagyod? Lincoln Proctor megölte édesanyjukat, és ezek a fegyveresek Proctornak és életművének ellenségei voltak, de Dylan számára Proctor és ezek a lövöldöző fickók egy lapra tartoztak. A sötétség seregében szolgáltak, csak más alakulatban.

Shepet vagy Dylan haragja lendítette ki, vagy kicsit megkésve, de megértette, hogy az életükre törnek, mindenesetre abbahagyta a szajkózást, szemei tágra nyíltak. A veszély őt is megérintette.

Dylan előbb megnyugvást érzett ettől, szíve egy kicsit talán lassabban is vert, de aztán átfutott a fején, hogy Shep esetleg itt és most átvarázsolja őket valahová, Jilly nélkül, aki közben elérte a hallt, és szíve ettől azonnal kétszer olyan gyorsan kezdett verni.

Ehelyett Shep úgy döntött, hogy a kígyómozgást választja. Felpolírozta a padlót a hasával, ahogy az étkezőajtótól átmászott a hallba a nappali északkeleti csücskén keresztül. A fiú olyan gyorsan haladt alkarjára támaszkodva, a lábujjaival tolva magát előre, hogy Dylan alig tudta tartani vele a tempót.

A bútorok forgácsai szanaszét repkedtek, mindenféle törmelék hullott rájuk, ahogy a lépcső felé igyekeztek. A déli ablakon át besüvítő alacsonyabban érkező golyókat felfogták az ott álló bútorok, a magasabbak elszálltak felettük. A fejük felett elsüvítő golyók hangja vészjóslóan sziszegett körülöttük, de Dylan még semmilyen ciánra utaló jelet nem érzett. Vékony porfelhő terjengett a levegőben és párnákból kiszabadult tollak úsztak mindenfelé, mintha egy csirkeólban lettek volna.

Shep időközben elérte a hallt, és valószínűleg tovább is mászott volna, ha nincs ott Jilly a lépcső aljánál lapulva. A lány utánanyúlt és a fiú farmerjét megragadva maga felé húzta.

Ha egy golyó semmibe nem ütközött bele a nappaliban, a nyitott ajtón keresztül egyenesen a hall falába vágódott. Volt olyan lövedék, amit felfogtak a falak, de volt olyan is, ami töretlen erővel vágódott tovább életveszélyesen, valamelyik másik irányba.

Dylan orra tele volt a szétforgácsolt fa és a por szagával, fintorogva nézett fel. A falon a golyók temérdek lyukat ejtettek már, némelyik alig volt nagyobb egy borsónál, mások viszont ökölnyi méretűek voltak. A lépcső korlátja is csupa lyuk volt. Egyik lövedék a másik után csapódott be a fába. Több korlátbáb is megroncsolódott már. Kettő teljesen kettétört.

Még ha Jilly és az O'Conner fiúk kígyócsalád módjára a lehető leglaposabb kúszásban próbálnak is meg feljutni a lépcsőn, akkor sem valószínű, hogy ép bőrrel eljutnának az első pihenőig.

Talán egyikőjük megúszná, vagy talán kettő a háromból, de ez is csak az őrangyalok segítségével volna lehetséges.

Csapdába kerültek. A földön lapultak, belélegezték a port, amit lélegzetük felkavart a padlón. Semmi esélyük nem maradt.

Egyszer csak a golyózápor ritkult, és pár másodpercre teljesen abbamaradt.

Az alig két percig tartó első ostrom végén a gyilkosok visszatértek a fedezékbe, nehogy ők maguk is áldozatul essenek a másik oldalról készülődő rohamnak.

Ugyanis az épület nyugati és északi oldaláról futva megindult a másik két fegyveres a ház felé. Következett a második felvonás.

Az üvegkazettás bejárati ajtó a ház nyugati oldalán, most közvetlenül Dylan mögött volt. A dolgozószoba ajtaja a lépcső melletti falon nyílt. Ennek a szobának három ablaka volt.

A második ostromban az előszoba fog hatalmas golyózápor alá kerülni, és egyetlen szempillantás alatt minden úgy fog kinézni, mintha valami őrült járt volna arra.

A közelgő Halál csak másodperceket hagyott nekik, hogy megpróbáljanak menekülni, és ezek a pillanatok is repülni látszottak.

Úgy tűnik, ugyanezek a gondolatok suhantak végig Jilly agyán is, mert még alig hallgatott el az utolsó lövés visszhangja, amikor szó nélkül felpattant, Dylannel együtt. Némán lenyúltak, megragadták Shep övét, és lábra rántották.

Az emelkedett adrenalin szint emberfeletti erőt adott nekik, és mint a gyermekét mentő anya, felkapták Shepet, és elindultak vele fel a lépcsőn. A fiú lába hol a levegőben kalimpált, hol beakadt egy lépcsőfokba, de néha sikerült egy-egy lépést tennie, könnyítve két segítője dolgát.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep.

- Az emeleten - ragadta meg Jilly.

- Hol van a jég?

- A fenébe már, öcskös.

- Már majdnem ott vagyunk - biztatta őket Jilly.

- Hol van a jég?

Elérték az első pihenőt.

Shep egyik lába beakadt egy lépcsőfokba.

Sikerült kiszabadítani, és tovább cipelni, felfelé.

- Hol van a jég?

Az üvegkazettás ajtó üveglapjai szétrobbantak a rájuk zúduló ólomtömegtől. Az ajtón milliányi lövedék dörömbölt, mintha megátalkodott démonok akartak volna bejutni a házba, halálos küldetésüket elvégezni. Ropogó-recsegő fa, pukkanások és újabb lyukakat fúró lövedékek ereje rázta meg lépcsőt, miközben a menekülők felfelé igyekeztek.

39. Fejezet

Miután elérték az első pihenőt, és elindultak tovább felfelé, Dylan egy kicsit biztonságosabbnak érezte már a helyzetüket, de azonnal rájött, hogy korai volt a fellélegzés. Egy golyó a lépcső fölött csapódott a falba, éppen csak elkerülve őket.

Dylan észrevette, hogy a lépcső második szakasza éppen a bejárati ajtó felé nézett, a lövöldözés tehát pontosan a lábuk alatt folyt.

Veszélyes lett volna továbbmenni, visszamenni értelmetlen, ha ott maradnak, az pedig előbb utóbb a biztos halált jelentette volna. Még keményebben megragadták Shep nadrágját, Jilly két kézzel, és nekiiramodtak vele felfelé, amitől a „Hol van a jég?” most inkább sikító hangon tört fel Shepből.

Dylan minden lépésnél azt várta, mikor lövik keresztül a lábát, a karját, vagy az állát. Amikor megérkeztek az emeletre anélkül, hogy bármelyikük is megsérült volna, elengedte öccsét, és egyik kezével a korlátra támaszkodott, hogy kifújja magát.

Vonetta Beesley biztosan járt a házban aznap, mert amikor Dylan a korláthoz ért, azonnal a nő képe jelent a fejében. Hirtelen úgy érezte, meg kell őt keresniük.

Ha ez az egész egy nappal korábban történik, ha nem tanulta volna meg időközben kezelni ezeket a megérzéseket, most lehet, hogy lerohant volna a lépcsőn, egyenesen a gyilkosok karjaiba. Ehelyett most elvette kezét a korlátról, és lecsendesítette magában a belső zajokat.

Jilly akkorra már odébb vonszolta Shepet a közlekedőben, távolabb a lépcsőtől. Emelt hangon, hogy túlkiabálja a lenti zajt, megpróbálta meggyőzni a fiút, hogy vigye ki innen őket.

Dylan csatlakozott hozzájuk és látta, hogy öccse még mindig a „jég” fogságában van. A jég még mindig ott kísértett Shep fejében, és pillanatnyilag semmi másnak nem volt ott helye. Nem volt képlet arra, hogy kiszámítsák meddig fog ez az állapot fennállni Shepnél, de a tapasztalat azt sugallta, hogy nem múlik el egyhamar. Sokkal valószínűbb volt, hogy csak egy óra múlva ébred rá a való világra, mint hogy két perc múlva történjen.

A téma- és érdeklődési kör ilyen mértékű leszűkítése tulajdonképpen szintén eszköz volt Shep számára, amivel el tudta magát zárni a valóságtól. A lövöldözés kellős közepén néni talált biztonságosabb helyet, ahol hátat fordíthatott volna a káosznak, így hát elmenekült egy jelképes sötétkamrába az értelem fellegvárában, ahol semmi mással nem kellett foglalkoznia, csak a jéggel.

- Hol van a jég?

- Mi lesz, ha már végeznek a földszinttel? - kérdezte Jilly.

- Szétlövik a másodikat is. Lehet, hogy kívülről másznak fel.

- Lehet, hogy bejönnek.
- Jég, jég, jég.
- Ki kell hoznunk Shepet ebből a jégveremből.
- Csak az idő és a csend segíthet neki.
- Nem tudunk mit tenni.
- De igen
- Nem tudunk.
- De igen.
- Van valami ötleted? - követelte Jilly.

Dylan egyetlen terve, amit Jilly is sejtett, az volt, hogy a lövöldözés fölé kell kerülniük. Most már tudta, hogy akárhová bújnak, a lövöldözés jön utánuk, nem is beszélve a gyilkosokról. A földszinti szűnni nem akaró csattogás és ropogás, a félelem hogy bármelyik pillanatban becsapódhat alulról egy lövedék, lehetetlenné tette, hogy bármi okosat kitaláljon. Ismét átfutott rajta a felismerés, milyen érzés lehetett az öccse számára ez az élet.

Jobb, ha elfelejtik a pénzt a perselyben. A Beatlesnek igaza volt: pénzen nem vehetsz szerelmet. Vagy nem állíthatsz meg egy golyót.

Sőt, ideje elfelejteni a kilenc milliméterest is, amit anyja halála után vett. Ezek ellen a szörnyetegek ellen egyébként sem érne semmit.

- Jég, jég, jég.

Jilly becézgette egy kicsit Shepet, hátha vissza tudja zökkenteni a fiút a jelenbe, hogy elvigye őket ebből a szorult helyzetből, de Shep szeme csukva maradt, tudata teljesen lefagyott, és nem reagált a kedvességre sem.

Idő és csend. Nem volt sok idejük, de minden egyes perc közelebb hozta Shep visszatérésének lehetőségét. Ebben a hadjáratban nem volt esélyük a csendre sem, de ha csak egy kicsit is alábbhagyna a csattogás, a fiú megtalálhatná a kiutat a jégsarokból.

Dylan átvágott a közlekedőn, és kinyitotta a vendégszoba ajtaját.

- Ide menjünk be.

Úgy tűnt, Jilly viszonylag gyorsan be tudja kíséni Shepet a szobába.

Az intenzív támadás hatására megremegett a ház. Az emeleti ablakok mindenütt berezonáltak.

Dylan, Jilly és Shep előtt besietett a szobába, kinyitotta a kis gardróbhelyiség ajtaját, és felkapcsolta a villanyt. A plafonon egy kötéllel nyitható csapóajtó volt. Dylan meghúzta a zsinórt, és kinyílt a padlásajtó.

A földszinten fülsiketítő lövöldözés folyt, amely Dylant a tévében látott Leningrád elleni náci támadásra emlékeztette, és egyre hangosabb lett. Azon töprengett, vajon hány golyó ütötte lyukat bír el a ház szerkezete, mielőtt végleg összeomlana.

- Jég, jég, jég.

Közben Jilly is odaért Sheppel. Dylan gyorsan leengedte a padlásra vezető háromrészes létrát.

- Úgy látszik, Proctor néhány kísérleti alanya sokkal rémisztőbb tulajdonságokra tett szert, mint mi.

- Hogy érted ezt?

- Ezek a figurák még nem is tudják, mire vagyunk képesek, de úgy tele a gatyájuk már a gondolattól is, hogy biztosra akarnak menni, és minél hamarabb eltenni minket láb alól.

Dylan erre eddig nem gondolt, de most nem is akart ezen gondolkodni. Proctor nanobotjai biztosan teremtettek szörnyeket is, ezért bárki gondolhatta, hogy Jilly, Shep vagy ő szintén szörnyetegek.

- Gyerünk, gyorsan menjünk fel a padlásra. - sürgette őket Dylan.

- A padláson meg fogunk halni. Zsácutca.

- Akárhová megyünk, mindenhol zsácutcába kerülünk. Ez az egyetlen hely, ahol nyerhetünk némi időt Shep számára.

- Meg fogják nézni a padlást.

- Nem azonnal.

- Jég, jég, jég

- Te méész előre - mondta Dylan a lánynak.

- Miért én?

- Mert te tudsz Sheppel kedvesen eltársalogni, amíg én tolom alulról.

A lövöldözés abbamaradt, de Dylan füle még mindig csengett a hangzavartól.

- Jönnek.

- Nem megyek oda fel. Marhaság! - mondta Jilly.

- Indulás!

- Mondom, hogy baromság!

- Felfelé!

- Marhaság!

- *Jilly, indulás!*

40. Fejezet

A padlás még jobban leszűkítette mozgásterüket, csapdába kerültek. Mindent por és félhomály borított, Jilly mégis elindult felfelé a létrán, mert ez volt az egyetlen megoldás. Ahogy mászott felfelé, válltáskája majdnem fennakadt a létrát tartó két kampón. Elvesztette a Coupe DeVille-t, az összes holmiját, a laptopját, oda humorista pályafutása, meg minden más is, de a retiküljét a világ minden kincséért sem adta volna. Nem volt benne más, csak néhány dollár, mentolos cukorka, rúzs, alapozó, hajkefe, semmi, ami megmenthette volna az életét, de ha valami csoda folytán mégis élve kerülne ki az O'Conner Erődből, egy kis cicomázás egy kényeztető, ötcsillagos szálloda luxusával érne fel.

Ráadásul, ha mégis ilyen igazságtalanul fiatalon kell meghalnia, nanorobotokkal a fejében,

legalább a lehető legszebb holttestet kell maga mögött hagynia, feltéve, hogy nem fejlődést kap, ami picassói ábrázatot kölcsönöz arcának.

Jilly Jackson, a negatív, az örök pesszimista, felért a létrán. A padlás elég magas volt ahhoz, hogy bátran felegyenesedjen. A kis tetőablakokon napfény szűrődött be kintről, amely átláthatóvá tette a kísérteties helyet, de meghagyta a jótékony árnyakat. Jilly végignézett a gerendákon, támfalakon és a furnérlemezekkel borított padlón. Kicsit távolabb volt egy halom egymásra rakott kartondoboz, három utazóláda, kacsatok és jó sok hely. Száraz, áporodott és porszagú volt a levegő. A tető borításához

tapadva itt-ott selyemhernyók gubója lógott, amelyek foszforeszkáltak a homályban. Egy kicsit közelebb, a feje fölött egy szépen kidolgozott pókháló feszült két gerenda között. Bár gazdája valamilyen okból elhagyta a hálót, négy nagyobb lakmározás maradványai még benne lógtak.

- Elvesztünk - morogta Jilly, ahogy visszafordult a nyitott feljáró felé, és letérdelt, hogy lenézzen.

Shep ott állt a létra alján. Egy magasabban levő fokot markolt két kezével. Fejét lehajtotta, mintha imádkozna a létra előtt, és nem úgy tűnt, mint aki tovább akar mászni.

Shep mögött Dylan vetett még egy pillantást a nyitott ajtón keresztül a szobába, talán arra számítva, hogy valaki megjelenik az ablakban, az eresztetőn.

- Jég - mondta Shep.

- Csalogasd fel - mondta Dylan Jillynek.

- Mi van, ha kigyullad a ház?

- Ez nagyon gyenge csalogatás.

- Jég.

- Van egy csomó gyúlékony anyag itt, mi van, ha tűz üt ki?

- Mi van, ha megváltozik a Föld mágneses mezeje? - kérdezte Dylan kissé cinikusan.

- Arra lenne ötletem. Nem tudod megoltni?

- Egy kicsit tudom nógatni alulról, de majdnem lehetetlen valakit feltolni egy létrán.

- Nem mond ellent a fizika törvényeinek.

- Mi vagy te, mérnök?

- Jég.

- Van egy doboz jegem idefent, kicsim - hazudta Jilly. - Most told meg, Dylan.

- Próbálok.

- Jég.

- Egy csomó jég van itt fent, Shep. Gyere fel ide hozzám.

Shep meg sem mozdult. Megátalkodottan ragaszkodott pozíciójához. Jilly nem látta a fiú arcát, csak lehajtott feje tetejét. Alulról Dylan fel-emelte öccse egyik lábát és felrakta a következő fokra.

- Jég.

Jilly nem tudott megszabadulni a pókháló áldozatainak látványától, és egyre elkeseredettebbé vált. Felhagyott azzal a gondolattal, hogy felcsalogassa Shepet a padlásra. Úgy döntött, megpróbál becsatlakozni a jégmonológba, és párbeszédet kezdeményez.

- Jég - mondta a fiú.

- Fagyott víz - mondta Jilly.

Dylan közben Shep másik lábát is feltette az első létrafokra. Shep azonban még mindig nem nyúlt feljebb.

- Jég.

- Ónos eső - mondta Jilly.

Valahol a földszinten valaki berúgta az ajtót. Mivel a külső ajtókat már mind szitává lőtték, valószínűleg valamelyik belső ajtót kellett lábbal belökni. Megkezdődött a ház átkutatása.

- Jég.

- Jégeső.

- Jég.

- Úszó jégtábla.

Újabb csattanás hallatszott lentről, amelytől az egész ház visszhangzott. A padló megremegett Jilly alatt. Alul Dylan bezárta a kamra ajtaját, amitől még szorultabbnak tűnt a helyzetük.

- Jég.

- Gleccser.

Mire úgy tűnt, hogy Shep benne van a játékban, Jilly kifogyott a szinonimákból és asszociációkból. Úgy döntött, taktikát vált. Shep szavához egy-egy szót hozzáadva, összetett szavakat kezdett alkotni.

- Jég - mondta Shep.

- Hegy - válaszolt Jilly.

- Jég.

- Kocka.

A jeges játéktól úgy tűnt, egyre melegebb van a padláson. A gerendákon, a padlón a levegőben kavargó por egyre tüzesebbé vált.

- Jég.

- Pálya.

- Jég.

- Korcsolyázó.

- Jég

- Hoki. Szégyelld magad, kishaver, a könnyebbik felét választottad ennek a mókának, mindig ugyanazt a szót mondogod.

Shepherd feje most már nem volt lehajtván. A létrának arra a fokára meredt, amelyiket kezeivel szorította.

Földszint: csattogás, törés-zúzás, majd gyors sorozatlövés.

- Jég.

- Krém. Shep, mennyivel egyszerűbb lenne egy olyan kirakóst összerakni, aminek csak egy darabja van.

- Jég.

- Csákány.

- Jég.

- Csipesz.

Ahogy Jilly gyömöszölte a szavakat Shep fejébe, a jég kezdett felolvadni odabent. A fiú arcán valami változás futott végig, meglágyultak a vonásai, ami azt jelentette, hogy a depresszió kezd elmúlni.

- Jég.

- Vödör.

- Jég.

- Korszak. Tudod mit, szívem? Bár az enyém a nehezebb része a játéknak, még így is sokkal élvezetesebb, mint az *ürülék* szinonimáit hallgatni.

Halvány mosoly jelent meg a fiú arcán, de ugyanilyen hirtelen tovább is suhant.

- Jég.

- Hideg.

Shep jobb kezét feljebb tette a létrán. Aztán a balt is. Majd megint egyet feljebb.

- Jég.

- Tömlő.

Shep, most már Dylan segítségével nélkül, felemelte a lábait is. A földszinten megszólalt a csengő. Még a profi gyilkoló gépek között is akadt egy tökfej.

- Jég.

- Szekrény.

Shep egyre feljebb mászott.

- Jég.

- Revü.

- Jég.

- Eső.

- Jég.

- Barlang, törő, tánc, verem - mondta Jilly.

Addig beszélt, amíg Shep az utolsó fokra is fellépett, és felért a padlásra. Jilly megölelte, és nagyon megdicsérte, hogy milyen ügyes volt, és Shep nem ellenkezett, bár csak annyit mondott:

- Hol van a jég?

Lent a kamrában Dylan lekapcsolta a lámpát. Gyorsan felmászott a sötétben.

- Szép munka, Jackson.

- Szóra sem érdemes, O'Conner.

Még mindig térdelve, Dylan felhúzta a létrát, és amilyen halkán lehetett, lezárta a csapóajtót.

- Már biztosan felfelé jönnek - suttogta. - Vidd Shepet oda, hátra, a délnyugati sarokba, a dobozok mögé.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep elég hangosan.

Jilly lecsendesítette, és hátrakísérte a dobozok mögé. A fiú nem volt túl magas, ezért nem okozott neki gondot a gerendák alatt elsétálni, de bátyjának már nem volt ilyen könnyű dolga.

Az emeleten a megszállók berontottak egy másik szobába. Egy férfi kiáltott valamit, de nem lehetett kivenni pontosan. Egy másik káromkodással válaszolt, egy harmadik pedig röhögni kezdett.

A hangok keménysége, nyersessége és kegyetlensége Jillyt egy végtelen rémálmom torz, szörnyszerű szereplőire emlékeztette.

Azon gondolkodott, vajon mikorra ér ide a rendőrség. Ha jönnek egyáltalán. Dylan azt mondta, a következő város jó pár kilométerrel odébb van. A legközelebbi szomszéd is legalább egy kilométerre innen él. Valaki biztosan hallotta a lövöldözést.

Bár az egész csupán öt perccel ezelőtt kezdődött, és egyetlen vidéki rendőrőrs sem tudna ilyen riasztásra öt-tíz percnél hamarabb reagálni.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep megint olyan hangosan, mint az előbb.

Ahelyett, hogy rászólt volna, Jilly inkább egészen halkán válaszolt neki, abban a reményben, hogy a fiú követi a példát.

- A hűtőszekrényben, kicsim. Ott tartjuk a jeget.

A feltornyozott dobozok mögött, Jilly megpróbálta Shepet maga mellé leültetni a poros földre.

Az egyik tetőnyíláson beszűrődő fénysugár alatt egy madártetem hevert, talán egy veréb lehetett.

Az enyészet már csak egy kupac csontot hagyott belőle. A csontok között még volt néhány tollpihe, amit a huzat nem söpört el a padlás egy másik szögletébe.

A szegény madár biztosan egy hideg napon húzódott be ide egy kis nyíláson, és aztán soha többé nem talált kiutat. Lehet, hogy ahogyan itt verdesett, eltört egyik szárnya is, és éhesen, kimerülten pihegett a fénysugárban, ahonnan legalább látta az eget.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep megint, ez alkalommal suttogva.

Jilly attól félt, hogy a fiú nem jött felszínre a jégveremből, vagy éppen kezdett visszacsúszni bele, így újabb játékba kezdett.

- A koktélaban van jég, igaz kicsim? Nagy csomó jég, szívesen meginnék most egyet.

- Hol van a jég?

- Egy piknikkosárban is lehet jég.

- Hol van a jég?

- Karácsonykor Angliában. Lehet jég és hó is.

Dylan méreteit meghazudtolva könnyedén és csendesen osont hátra a többiekhez, átlépte a madártetemet, és leült az öccse mellé.

- Még mindig a jég? - kérdezte aggódva.

- Egyre jobban állunk - nyugtatta meg Jilly.

Hangja magabiztosabban csengett, mint ahogy valójában érzett.

- Hol van a jég? - suttogta Shep.

- Sok-sok jég van a korcsolyapályán.

- Hol van a jég?

- A jegesembernél, nála minden csupa jég.

Lentről ajtó csattanása hallatszott, ahogy a gyilkosok berúgták. A szobákból rombolás és keresgélés hangjai szűrődtek fel a padlásra.

- Hol van a jég? - suttogta Shep most még halkabban.

- Az ezüstszerű pezsgősvödörben - mondta Jilly olyan halkán, ahogy Shep. - Tört jég veszi

körül a pezsgősüveget.

- Hol van a jég?

- Az Északi-sarkon nagyon sok jég van.

- Áááá - mondta Shep, és egy pillanatig nem szólalt meg.

Jilly feszülten figyelt a letről jövő hangokra, amelyek most még durvábbnak tűntek. Az emberi hangokból egy szót sem lehetett felismerni.

- Áááá - sóhajtott Shep nagyot.

- Tovább kell mennünk, kölyök - mondta Dylan -, szorít minket az idő.

Lent elcsendesült minden, de fél perc múlva ez a csend minden eddigi zajnál baljósabbá vált.

- Kölyök - mondta Dylan, de nem folytatta, mert rájött, hogy Shep talán jobban reagál a csendre, mint bármilyen unszolásra.

Lelki szemei előtt Jilly látta a konyhai órát, ahogy a malac vigyorog, miközben a hasán a másodpercmutató kitartóan ugrál egyik számról a másikra.

A támadók egyszer csak tüzet nyitottak a plafonra, és golyók tucatja pattogott fel a padlás padlóján.

41. Fejezet

A ház másik végéről indultak, de fokozatosan közelítettek felénk. Nagy kaliberű fegyvereikkel a gyilkosok végigpásztázták az emeleti közlekedő plafonját. A lövedékek átütötték a pozdorja padlót a padláson, minden lövés után vékony fénycsík jelent meg a padlás levegőjében, amelyben faforgácsok repkedtek mindenfelé. Az emeleti közlekedő fölött a padlás pillanatok alatt változott halálzónává. Golyók fúródtak a gerendákba, átütötték a tetőt, beengedve a nyári égbolt kékjét a padlás sötétjébe. Jilly most értette meg, miért ragaszkodott

Dylan a padlás hátsó sarkához. Az alattuk levő födém, és a padló valószínűleg vastagabb volt a falak mentén, és talán jobban felfogják az alulról jövő lövéseket.

Jilly eddig kinyújtott lábbal ült, de most mindkét lábát felhúzta maga elé, olyan kicsire kuporodva össze, amennyire csak tudott. De úgy érezte, nem elég kicsire.

A gazemberek egymás után töltötték újra fegyvereiket, és egy pillanatra sem szüntették be a támadást. A sortűz minden más érzést megbénított, kivéve a félelmet, és minden gondolat megfagyott, kivéve a halál gondolatát.

A gyilkos sorozattűz nem csillapodott. A golyó ütötte lyukak fényénél Jilly látta, hogy Shep arca meg-megrándult még, de csukott szemhéja mögött, szeme nem mozog ide-oda, ahogyan olyan sokszor.

A lövöldözés zavarta a fiút, és próbált inkább valami másra koncentrálni, mint a halálfélelemre.

A fegyverropogás abbamaradt.

A ház recsegett-ropogott, mintha azonnal össze akarna dőlni.

Ebben a lélegzetvételenyi tűzszünetben Dylan megint megpróbálta rávenni öccsét a gyors távozásra. Próbálta megértetni vele, mi fenyegeti őket.

- Nagyon félelmetes lesz, Shep. Gyors és véres.

A támadók a közlekedőből szétszóródtak a szobákba kétoldalt, és újra tüzet nyitottak.

Még nem álltak közvetlenül alattuk, de hamarosan arra is sor került. Nagyon hamar.

Bár a lövések csak két jól elkülöníthető területet értek, az egész padlás remegett a támadás erejétől.

A fa recsegett-ropogott, a szegek és a falban futó csövek kongtak a pattogó lövedékek becsapódásakor.

A gerendákról szállt a por.

A padlón a madártetem úgy mozgott, mintha lélek költözött volna belé. Egy kiszabadult tollpihe felfelé kanyargott a levegőben, a kavargó porban.

Jilly sikoltani szeretett volna, de nem mert és nem is tudott; torka összeszorult mintha fojtogatták volna, és elakadt a lélegzete is.

Erős sortűz rázta meg közvetlenül alattuk a padlás padlózatát. Szemük előtt pattogtak a golyók áthatva a kartondobozokat. A dobozok puffogtak, durrogtak.

Shep szemei kipattantak, ő is felugrott a földről, háttal a falnak lapulva.

Egy szempillantás alatt Jilly és Dylan is talpra állt. Úgy tűnt, a ház mindjárt összedől körülöttük ebben az orkánerejű ólomvihárban.

Előttük egyméternyire a padlót átütötték a golyók, és egyre közelebb jutottak hozzájuk. Valami végighorzsolta Jilly homlokát, és ahogy odakapott egy ütést érzett a tenyerén. Fájdalmasan kiáltott fel.

Még ebben a poros homályban is látta, ahogy az első vércseppek végigszaladtak a mutatóujján, ahogy reflexszerűen megrázta a kezét. A szemben lévő kartondobozokra sötét foltok hullottak, félreérthetetlenül előrevetítve közelgő sorsát.

A homlokáról a halántékán lefutva egy kövér vércsepp elérte a jobb szeme sarkát. Egy, három, öt golyó süvített fel előttük.

Shepherd megragadta Jilly sérült kezét. A lány nem látta a szokásos kézmozdulatokat, de a padlás lassan eltűnt körülöttük és fényesség kezdett derengeni.

A mélyebben levő gerendák helyett a kék ég látszott, zöld fű váltotta fel a padlás padlóját a lábuk alatt.

Az élettelen, halálra emlékeztető dolgokat felváltották a fűben ide-oda ugrándozó szöcskék. Jilly Sheppel és Dylannel együtt a dombtetőn állt a napsütésben. Messze nyugat felé a tenger mélyzöld színű leplet viselt, amelyen arany flitterek csillogtak.

Jilly még hallotta a fegyverropogást, de csak tompán, valahonnan a távolból. Messziről látta az O'Conner ház falait, amelyek innen nem tűntek olyan megviseltnek.

- Shep, ez nem lesz jó így - szólt Dylan aggódva.

Shepherd elengedte Jillyt és meredten bámult a lány kezéről csepegő vérré. Öt centiméter hosszan egy golyó felsértette Jilly tenyerét.

Normális esetben Jilly nem lett rosszul a vér látványától. A mostani térdremegés tehát valószínűleg attól származhat, hogy mostanra felfogta, a golyó, sokkal komolyabb sebet is üthetett volna.

Dylan segítőén a karja alá nyúlt, és megvizsgálta a homlokán levő sebet.

- Csak egy karcolás. Valószínűleg egy szilánk okozta. A vérzés miatt látszik komolyabbnak.

A domb alján, a réten túl, a ház udvarán három fegyveres állt őrt, hogy ha a bentiek valahogy mégis megpróbálnának elmenekülni, útjukat állják. Mind háttal álltak a dombnak, de ez nem jelentett tartós biztonságot.

Amíg Jilly megpróbálta összeszedni magát, Dylan egy gyors mozdulattal kirántotta a szilánkot a lány tenyeréből. Jillynek csak egy szisszenésre volt ideje.

- Később kitisztítjuk - mondta Dylan.

- Később hol? - kérdezte Jilly - Ha nem mondd meg Shepnek, hová vigyen bennünket, könnyen olyan helyen találhatjuk magunkat, amire még gondolni sem merünk. A holbrook hotelben, ahol egészen biztosan várnak ránk, vagy ne adj' Isten újra házban.

- De hol vagyunk biztonságban? - kérdezte

Dylan tanácstalanul. Nem volt egyetlen ötlete sem.

Véres kezéről és homlokáról Jillynek a sivatagi látomás jutott eszébe, amelyben kis híján magukkal ragadták a körülötte csapkodó fehér szárnyak.

Hirtelen újabb ördögi ómen hasított belé. A fű friss illatából édeskés tömjénillat emelkedett ki. A ház körül a fegyverropogás elhalkult majd

hirtelen abbamaradt, míg itt a dombtetőn gyerekek csilingelő kacagása hallatszott.

Dylan észrevette a lány állapotváltozását. Tudta, hogy megint látomása van. Megszólította:

- Mit láatsz?

Jilly a misztikus gyermekkacaj felé fordult, de nem látott gyerekeket, hanem egy, a katolikus templomokban használt márvány szenteltvíztartót. A zöld fűben elhagyatottan állt, mint egy régi sírhant egy elhagyott temetőben.

Shep mögött hirtelen megmozdult valami. Amikor odafordult, egy kis szőke, kék szemű, öt-hat éves lánykát látott, illatos virágcsokorral a kezében, szalagokkal a hajában. A kislány arrafelé fordult, ahol a láthatatlan gyerekek nevetgéltek, mintha őket keresné, aztán ahogy elfordult Jillytől, el is tűnt...

- Jilly?

... ahol a kislány eltűnt, egy ötven év körüli nő jelent meg, halványsárga ruhában, sárga kesztyű volt a kezén, és virágos kalap a fején. Apró fekete szeme mélyen ült, és testén három hatalmas golyó ütötte seb éktelenkedett. A halott nő Jilly felé sétált, és olyan valóságosnak tűnt, mint még szellem soha. Előre kinyújtott kezével mintha segítségért könyörgött volna.

Jilly lábai a földre gyökereztek, visszahőkölt a szellemi érintéstől, és vérző kezével megpróbálta kivédeni az érintést. Amikor a halott nő ujjai megérintették a kezét, a látomás szertefoszlott.

- Ma fog megtörténni - mondta kétségbeesetten -, nemsokára.

- Történni? Mi? - kérdezte Dylan.

Valahol messze egy férfi kiáltását lehetett hallani, és egy másik választát.

- Észrevették minkét - mondta Dylan.

Az ég végtelen kékjén egy sólyom körözött csendesen. Egyetlen más madár sem emelkedett a levegőbe körülöttük, Jilly mégis szárnycsapásokat hallott. Előbb csak halk, majd sokkal erősebb suhogást.

- Jönnek - figyelmeztette Dylan. Nem a madarokról, hanem a merénylőkről beszélt.

- Szárnyak - mondta Jilly, ahogy a láthatatlan galambok szárnyuhogása egyre erősödött. - Szárnyak.

- Szárnyak - mondta Shepherd. Megfogta a lány véres kezét, amellyel a halott érintését próbálta kivédeni.

Az automata fegyverek ropogására, a valóságban, itt és most, nehéz lőfegyverek tüze felelt, amit csak Jilly hallott, valahonnan egy másik helyről, a jövőből. A közeli jövőből.

- Jilly - mondta Shepherd. A fiú hangjától a lány magához tért a kábulatból. Shep még sosem mondta ki a nevét.

Jilly a fiú zöld szemébe nézett, amely teljesen éber volt, tiszta, élénk és csupa riadtság.

- Templom - mondta Shepherd.

- Templom - értett egyet a fiúval Jilly.

- Shep! - sürgette Dylan, ahogy a golyók egyre közelebb csapódtak be, fűcsomókat téptek ki, és repítettek a magasba a domboldalon.

Shepherd O'Conner idehozta az ott-at, eltűnt a rét és a napsütés, a repkedő golyók, és egy hűvös, festett üveglablakok sápadt fényében derengő helyiség kezdett kitisztulni előttük.

42. Fejezet

A nemrégiben felújított spanyol barokk templom főhajója hatalmas és gyönyörű volt. A mennyezetet kazettás faboltozat borította, az oldalhajó mennyezete keresztboltozatos volt. Egy hosszú oszlopsor választotta el a fő- és az oldalhajót, hatalmas, tíz méter magas, díszes talapzaton álló oszlopokkal.

A templomban sokan voltak. Talán háromszázan is lehettek, a templom méreteinek hatására törpéknek látszottak.

A nyugati színes rózsablak fénye misztikusan világította be a templom belsejét.

A festett fríz renoválásához felállított állványzat sokat elvett az ablakok fenségeseen csillogó fényéből. A bekacsintó napsugarak rubin, zafír, zöld, ametiszt és borostyán sárga színekben játszottak a padlón.

Dylan pillantása végigfutott a templomon, és villámgyorsan feltérképezte a legapróbb részleteket is. A barokk építészet minden csodája hidegen hagyta azonban ebben a pillanatban. Figyelme arra a kilenc év körüli kislányra terelődött, aki éppen azt az árnyas hátsó sarkot vizsgálta, ahová Shep hozta őket. Elállt a lélegzete, tátva maradt a szája, pislogott egyet-kettőt, majd hirtelen sarkon fordult és elszaladt, minden bizonnal azért, hogy elújságozza szüleinek, hogy valamiféle szentek vagy szellemek érkeztek a templomba. Bár a tömjén szaga itt is érezhető volt, mint Jilly látomásában, a levegőben sem szárnyak suhogása, sem zene nem vibrált. Az ittlevő több száz ember halk suttogása lágyan úszott az oszlopok között.

Az emberek többsége a templom elején levő padosorokban ült az oltár felé fordulva. Senki sem vehette őket észre a sarokban, még akkor sem ha hátrafordult volna. Dylanékhez közelebb, egy elegánsan öltözött férfi kísérte be a későn jövőket. Túlságosan elfoglalt volt, és a vendégek is túlzottan izgatottak voltak az esemény miatt, hogy észrevegyenek egy természetfeletti jelenséget az árnyékos sarokban.

- Esküvőn vagyunk - súgta Jilly.

- Ez az a hely?

- Los Angeles. Ahová én is jártam - mondta a lány kicsit megindultan.

- Te?

- Amikor gyerek voltam, énekeltem a kórusban.

- Mikor történik?

- Hamarosan.

- Hogyan?

- Lövöldözés lesz.

- Még több átkozott fegyver!

- Hatvanhét sebesült, negyven halott.

- Hatvanhét? - kérdezte Dylan elképedve. - Akkor nem lehetett egyedül.

- Többen voltak - suttogta a lány.

- Hányan?

A lány az égre nézett, azaz a faboltozatra, a válaszáért, aztán így szólt:

- Legalább ketten - mondta -, talán hárman.

- Shep fél.

- Mind félünk, kölyök - válaszolt Dylan. Ez volt a legtöbb, amit mondani tudott az adott pillanatban.

Úgy tűnt, Jilly a menyasszony barátait és családját méregeti, aztán a vőlegényét, mintha a hátuk alapján ki tudta volna deríteni, hogy vajon melyikük jött gyilkos szándékkal.

- A gyilkosok nem a vendégek között voltak - mondta Dylan.

- Nem... azt hiszem... nem.

Jilly kicsit közelebb lépett a leghátsó padsorhoz, és tekintete az oltárra irányult, amely az apszisban állt.

A főhajót egy sor oszlop választotta el az oltártól. Az oszlopok mögött volt a kórus helye és a főoltár, az ostyatartóval, valamint a sátor, amely mögött egy hatalmas, alulról megvilágított fészület állt.

Dylan Jilly mellé lépett.

- Talán csak azután jöttek be, miután elkezdődött az esküvő. Rögtön tüzet nyitottak.

- Nem - válaszolt a lány -, már itt vannak.

Hangjától Dylan hátán végigfutott a hideg. A lány lassan körbefordult és figyelt.

Az oltárnál az orgonista leütötte az első hangokat az üdvözlő himnuszhoz. A festett fríz felújításán dolgozó munkások nyilván nyitva hagytak egy-két ablakot vagy ajtót, és néhány hivatlan vendég is helyet foglalhatott a templomban a magasabban fekvő helyeken. Néhány galamb röppent fel riadtan a keresztboltozatokról és a márványpárkányokról. Nem olyan sok, mint amennyit Jilly látott, csak vagy egy tucatnyi. Különböző helyekről szálltak fel, de az apszis fölött egy csapatba gyűltek. Az esküvői tömeg hangosan üdvözölte a bemutatót, mintha csak része lett volna a rendezvénynek, mielőtt a fő esemény kezdetét veszi. Vidám gyermekek ugráltak fel a helyükről, csengő nevetésük betöltötte a templomot.

- Kezdődik - mondta Jilly, és arca elsápadt a félelemtől.

A madárraj egy kört írt le a boltozat alatt, a menyasszony családja felől a vőlegényé felé, a főhajó vége felé haladva, mintha mindkét oldalt fel akarták volna deríteni. A leleményes vőfély sietett hátra a sorok között, az állványzat alatt, és elhagyta a főhajót a nyitott ajtón keresztül, minden bizonytalanságért, hogy a betolakodóknak gyors távozási lehetőséget biztosítson azzal, hogy kinyitja a templom kapuját.

A himnusz ritmusát követve a madárraj tett még egy kört az oltár felett, aztán hullámozva alábuktak, és megindultak a nyitott ajtón keresztül beáramló napsugarak felé, ki a szabadba, ahová a vőfély irányította őket, nem hagyva mást maguk után, mint néhány aláhulló fehér tollat a levegőben.

Jilly előbb a felszálló meleg áramlatban lebegő tollakat figyelte, majd végigpásztázta az állványzatot a főhajó nyugati oldalán, aztán a keletin is.

- Ott fenn.

A fenti ablakok teteje körülbelül hat méter magasan volt. Az állványzat teteje fél méterrel magasabbra ért, hogy elérhető legyen a két méter

magas, faragott és festett gerenda együttes, amely körülbelül nyolc méter magasan kezdődött.

Ez a munkaterület, amelyen hétköznap kézművesek és restaurátorok dolgoztak, körülbelül másfél méter széles lehetett. Az állványzat magassága és a félhomály miatt nem láthatták, ki bújt meg ott fent.

A főhajó hátsó falán nem voltak ablakok, de a fríz ott is futott tovább, és így az állványzat is. Háromméternyi távolságban, Shepherd jobb oldalán, az állványzatra egy létra vezetett. Egyszerű csőlétra volt, amelyet gumival borítottak, hogy ne csússzon.

Dylan a létrához lépett, megérintette a feje fölötti fokot, és azonnal érezte a gonosz jelenlétét. Jilly a fiúval együtt lépett a létrához, így látta szemében a felismerés okozta változást.

- Istenem, mi az?

- Három férfi - mondta Dylan, és elkapta kezét a létráról, aztán újra megfogta, hogy többet tudjon meg arról a sötét energiáról, ami keresztülvillámlott rajta. - Elvakultak. Gyűlölködők. Meg akarják ölni az összes esküvői résztvevőt, a papot és a lehető legtöbb vendéget.

Jilly a templom eleje felé fordult.

- Dylan.

A fiú követte a lány tekintetét, és látta, hogy a pap és két ministránsfiú már az oltárnál vannak. Egy oldalsó ajtón két, öltönyös fiatal férfi lépett be a templomba, és a főfolyosó felé indultak. A vőlegény és a tanú.

- Figyelmeztetnünk kell őket - mondta Jilly

- Nem. Ha elkezdünk kiabálni, nem fogják tudni, kik vagyunk. Nem biztos, hogy megértik, mit akarunk. Nem fogják azonnal fel, hogy mit kéne tenniük, de a gyilkosok igen. Azonnal tüzet nyitnak. Nem ölik meg a menyasszonyt, de a vőlegényt és egy csomó vendéget igen.

- Akkor fel kell mennünk - mondta Jilly, és megragadta a létrát.

- Nem. Az egész szerkezet megmozdul - állította meg a fiú, vállára téve a kezét. - Az egész állványzat remegni fog. Észre fogják venni, hogy jövünk. Tudni fogják, hogy itt vagyunk.

Shepherd egészen szokatlan pózban állt. Nem a padlót vizsgálgatta, hanem hátrahajtott a fejét és egy lehulló tollpelyhet figyelt.

Dylan a tollpihe és öccse közé állt, és belenézett a fiú szemébe.

- Shep, nagyon szeretlek, szeretlek... és szükségem van rád itt és most.

Shep a tollról Dylanre nézett és ennyit mondott:

- Északi-sark.

Dylannak eltartott egy ideig, amíg rájött, hogy Shep Jilly egyik válaszát ismételte meg, ami a „Hol van a jég?” kérdésre adott legutoljára.

- Nem kölyök, felejtsd el az Északi-sarkot. Itt legyél most velem.

Shep csak pislogott, mintha összezavarodott volna. Dylan tartott tőle, hogy öccse becsukja a szemét és elvonul egy csendes lelki sarokba, ezért megpróbálta szóval tartani.

- Gyorsan, most azonnal, vigyél minket innen oda, Shep - mondta Dylan, és lábuk elé mutatott a földre. - Innen - aztán az állványzat teteje felé mutatott, és másik kezével arra fordította öccse fejét is - a pallóra, oda fel. Innen oda, Shep. Innen oda.

Az üdvözlő himnusz véget ért. Az utolsó hangok végigúsztak a főhajón és az oszlopok között.

- Innen? - kérdezte Shep, és maga elé mutatott a földre.
- Igen.
- Oda? - kérdezte felmutatva az állványzat tetejére.
- Igen. Innen oda.
- Innen oda? - kérdezte Shep egy bizonytalan hunyorítással.
- Innen oda, kölyök.
- Nem messzire - mondta Shep
- Nem, kicsim - helyeselt Jilly - nincs messze, és mi tudjuk, hogy te ennél nagyobb dolgokat is tudsz, messzebbre is tudsz vinni bennünket, de most csak innen oda kell mennünk.

Néhány másodperccel azután, hogy az előző himnusz hangjai elhaltak a templom oszlopai között, az orgonista új számot kezdett játszani, az ímhol jó a menyasszonyit.

Dylan a sorok közti folyosó felé fordult. Körülbelül öt méterre tőle, meglátott egy szép fiatal nőt, ahogy kilépett az előcsarnokból. Egy fiatal, öltönyös férfi kísérete, átjöttek az állványzat alatt, elhagyták a szenteltvíztartót, és elindultak a főhajón át. A nő halványkék ruhát viselt, kék kesztyűt, és egy kis csokor virág volt a kezében. A koszorúslány volt, akit a vőlegény egyik barátja kísért. Nagyon koncentrált, nehogy elvétse az ilyenkor szokásos lassú ritmust.

- Innen oda? - kérdezte Shep.

- Innen oda - sürgette Dylan -, innen oda!

Az összegyűltek felálltak, és megfordultak, hogy lássák a menyasszony bevonulását. Figyelmüket annyira lekötötte az esküvői ceremónia, hogy senki sem vehette észre - kivéve talán a lófarkas kislányt -, hogy három alak eltűnik egy sötét hátsó sarokból.

Shepherd ujjai még mindig nedvesek voltak Jilly véréből, ahogy a dombon megfogta a lány sérült kezét. A fiú kinyújtotta kezét, hogy újra megfogja Jillyét.

- Érezd, hogyan működik az örök körforgás.

- Innen oda - emlékeztette Jilly.

Amikor a második koszorúslány is belépett a kíséretével, minden elmosódott Dylan szem előtt.

43. Fejezet

Dylan jobb oldalán a faragott fríz, a bal oldalán a szédítő mélység. Talpa alatt a palló megnyikordult az állványzat tetején, és meghajlott hármójuk súlya alatt.

A három fegyveres egyike - egy szakállas, kócos, nagyfejű, bikanyakú fickó - néhány méternyire üldögélt tőlük. Egy puska feküdt mellette, és hat tár töltény.

Bár a ceremóniát bevezető zene már elkezdődött, a marcona még nem helyezkedett lövő helyzetbe. Mellette feküdt az *Entertainment Weekly*, amivel eddig az idejét tölthette. Éppen csak elővett egy kis csokit.

Láthatóan meglepte, hogy megremegett a palló. Elfordította a fejét, és meglepetten nézett farkasszemet Dylannel, aki éppen akkor pottyant oda.

A férfi a csokoládét meglepetéstől nyitva felejtett szájába pöccintette, miközben szeme még nagyobbra nyílt. Dylan egy mozdulattal az arcába rúgta a csokoládés zacskót, talán néhány fogát is sikerül leküldenie a gazember torkán a csokoládéval együtt. A csoki zabáló feje hátracsapódott, és nagyot koppant a faragott frízen. Szeme fennakadt, feje lecsuklott a mellkasára és eszméletlenül az oldalára dőlt.

A rúgástól Dylan kibillent az egyensúlyából, megingott, de sikerült egy kézzel a frízbe kapaszkodva megmenekülni a lezuhanástól.

A pallón Dylan érkezett legközelebb a lövészhez. Shep mögötte állt. Az örök körfogás érzését ízlelgetve Jilly érkezett harmadiknak, és elengedte Shep kezét.

- Huh! - mondta kitörően, mert nem talált megfelelő szavakat annak kifejezésére, amit éppen megélt, és inkább ösztönösen mintsem tudatosan, megértett; a valóság szerkezetét.

Kellemesebb körülmények között, valószínűleg leült volna egy órácskára, hogy elmélázzon rajta. Most azonban nem egyszerűen a templom padlóról az állványzat tetejére érkeztek, hanem egyenesen a halál torkába, és nem volt ideje arra, hogy megnyugvást keressen.

Nem tudott segíteni Dylannek, tehát, amíg Dylan harcolt, Jilly fürkészve nézett körül a másik két férfit keresve.

Nyolc méter mélységben a vendégek boldogan figyelték, ahogy a menyasszony előtt a koszorúslányok végigvonulnak kíséretükkel a padosok között. Már félúton voltak az oltár felé.

Az állványzat magassága és a félhomály jól takarta Dylan rúgását, Jilly fürkészését és Shep sheppelését.

A menyasszony még mindig nem érkezett meg.

Lassú léptekkel egy kislány igyekezett a többiek után. Ő hozta a gyűrűket. Mögötte egy öt-hat éves szőke kislány lépegetett. Fehér túllruhát viselt, fehér kesztyűt, fehér szalagot a hajában és egy kis kosár volt a kezében tele rózsaszirmokkal, amelyeket a menyasszony előtt a földre szórt.

Az orgonista az esküvői indulót kezdte játszani, amitől magasztos hangulat töltötte el a templomban levőket.

Jilly megtalálta a második férfit is a nyugati falnál álló állványzat tetején, a színes ablakok fölött, jóval előrébb a főhajó mentén, ahonnan kiváló rálátása lehetett az egész apszisra és az oltárra. A pallón feküdt, a menyasszonyt váró vőlegény és a tanú felé fordulva.

Amennyire a homályban Jilly meg tudta állapítani, a férfi nem fordult a menet felé, hanem hidegvérrel készült a mézárásra, méregette a célpontot és a lövés szögét számolgatta.

Dylan visszajött hozzájuk, kezében a hústorony puskájával.

- Látod őket?

A lány a nyugati állványzat felé mutatott.

- Az egyik megvan, de a másikat nem találom.

Abból a szögből, ahol ők álltak, nem láthatták jól a keleti állványzatot. Túl sok volt az ott álló oszlop, amelyek eltakarták előlük az állványzat nagy részét.

Dylan megkérte Shepet, hogy tüntesse el őket a déli állványzatról, azzal a pontosítással, hogy a nyugati szárnyon a másik orvlövész mellé

érkezzenek, hogy Dylan azonnal el tudja intézni a férfit a másiktól elvett puská segítségével.

- Megint nem messze - mondta Shep.
- Nem. Csak egy rövid utazás - helyeselt Dylan.
- Shep hosszút is tud.
- Tudom, kölyök, tudom, de most csak rövid kell.
- Shep nagyon messzire is tud.
- Csak innen oda, kölyök.

Ekkor az örömapa oldalán megjelent a főhajó bejáratánál a menyasszony.

- Most, kicsim! - sürgette Jilly. - Gyorsan, sietnünk kell, tudod?

Ott maradtak a déli falon.

- Kicsim, mi a baj? - nógatta Jilly.
- Oké.
- Itt jön a menyasszony - zengte az orgona, de innen nézve a menyasszony már el is ment. Éppen az oltár felé tartott, ahol a vőlegény már várt rá.
- Kölyök, mi van veled, miért nem tűntünk még el innen?
- Oké.
- Kölyök, hallasz engem? Tényleg hallasz?
- Gondolkodom - mondta Shep.
- Egyszerűen csak vigyél el innen minket.
- Oké.

A vőlegény, a tanú, a koszorúslányok, a vőlegény barátai, a gyűrűhozó kisfiú, a virágos kislány, az örömapa és a menyasszony: a teljes esküvői csoport a tűzvonal kellős közepén állt már, a nyugati oldalon fekvő orvlövész nagy öröme, és valószínűleg ugyanilyen jó szögben álltak a másik lövész számára is, akinek a pontos helyét még nem tudták meghatározni.

- Oké.

Shep benyúlt a látható világ mögé, az öt érzékszervvel érzékelhető világ mögé, és elforgatta a valóság mátrixát, ami egy végtelenül vékony filmnek tűnt, a teremtés egyik legegyszerűbb dolga, ami azonban tizenegy dimenzióból állt. A fiú elcsavarta a mátrixot, beleértve időt, teret, eltüntette mindhármukat a déli falról, és átvitte a nyugati falra. Pontosabban a déli falat eltüntette és a nyugati falat hozzájuk hajlította, bár a különbség csak technikailag fontos, az eredmény ugyanaz.

Amikor a nyugati állványzat valósággá vált számukra, Jilly látta, ahogy Dylan felemeli a puskát azzal a szándékkal, hogy a puskatussal leüsse az esetleges támadót.

A második számú orvlövész a hasán feküdt, félig felemelkedve alkarján támaszkodott, és hunyorogva nézett a keleti fal irányába. Az övétől egy kötél futott mellette a falon levő kampóig, amely így biztonságot nyújtott számára, arra az esetre is, ha álló helyzetben akarna tüzelni. Rövid, sportos szakállt viselt, farmernadrág és Budweiser feliratos póló volt rajta.

Feltámaszkodott a bal karjára, hogy jelezni tudjon valakinek a jobbal. Az a valaki a harmadik gyilkos volt. Pontosán velük, és a Budweiser pólóssal szemben, az utolsó fegyveres felegyenesedett az árnyékban. Valószínűleg ő is a falhoz erősített kötél nyújtotta biztonságban állt ott az állványzaton, egy automata kézifegyverrel a kezében.

- Shepherd sütit akar - szólalt meg váratlanul Shep, mintha csak most vette volna észre, hogy egy esküvőn vannak.

Dylan a második gyilkost készült leütni a puskatussal, Jilly pedig ekkor eszmélt rá, hogy komoly bajban vannak, mert őket is lelőhetik a többi vendéggel együtt.

Mivel a harmadik orvlövész látta titokzatos érkezésüket, és most azt figyelte, hogy Dylan a társát készül leütni, bármelyik pillanatban tüzet nyithatott rájuk, sokkal gyorsabban, mint hogy Shepet meg lehetne győzni, hogy még egy rövid mátrixutazást tegyenek.

Amikor a puskatus lesújtott a nyugati orvlövész koponyájára, a keleti azonnal maga elé emelte a fegyverét, és célba vette a nyugati állványzat tetején állókat.

- Innen oda - mondta Jilly -, innen oda.

Elszántan reménykedett abban, hogy képes felidézni a tizenegy dimenziós örök körforgás mátrixának minden mozzanatát, pontosan úgy, ahogyan annak idején a több mint száz viccet próbálta fejébe vésni. Jilly ledobta kis táskáját a pallóra, csippentett, elcsavarta a teret, és eltűnt a nyugati falról. A keletin akart megjelenni, azt remélve, hogy a meglepetés ereje elég előnyt biztosít majd számára, hogy ki tudja kapni a fegyvert az orvlövész kezéből, mielőtt az meghúzza a ravaszt.

Jilly ez alkalommal egyedül utazott, mert a *légy* című film jutott eszébe az utolsó pillanatban, és nem akarta, hogy valami műhiba miatt Dylan orra örökre Shep bal karjához ragadjon.

Majdnem pontosan sikerült a művelet. A célponttól három méterre érkezett meg. Egyik pillanatban még Shep mellett állt, de ugyanennek a pillanatnak a második felében már a köztes térben lebegett tíz méter magasságban a templom talaja fölött.

Jilly hajtotta végre a műveletet, ami ugyan nem sikerült tökéletesre, de önmagában is fantasztikus eredmény volt, és bár a nanorobotokkal és nano komputerekkel telerakott agya hihetetlen képességeket ajándékozott neki, a lány repülni azért nem tudott.

Elég közel érkezett meg a harmadik orvlövészhez ahhoz, hogy lássa annak arcán a teljes elképedést, aztán egy pillanatnyi lebegés után mázsás sziklaként kezdett lefelé zuhanni.

***

A Budweiseres terroristának jó kemény feje lehetett, ha az érzelmektől mentes gyilkolásnak szentelte az életét, a puskatus azonban ennél is keményebbnek bizonyult.

Dylan már épp készült, hogy a biztonság kedvéért még egyszer lesújtson, mikor meghallotta Jilly „innen oda”-ját. Felfigyelt a lány hangjában vibráló izgatottságra.

Amikor odanézett, már csak a ceruza vékony csíkot látta, és a lány eltűnt. Dylan szíve kettőt, maximum hármat vert, mire Jilly megjelent a köztes térben, az esküvői vendégek fölött. Dylan szíve még kettőt vert izgatottan, amíg Jilly a levegőben lebegett, és addigra több vendég is sikoltozni kezdett a repkedő lány láttán. A fiú szívverése majd' elállt, amikor látta Jillyt lefelé zuhanni, miközben a sikoltozás lent egyre erősebb lett.

Aztán a lány, zuhanás közben eltűnt.

44. Fejezet

Jilly hallotta a násznép sikoltozását. Lehet, hogy ő maga is visszaskított volna, ha nincs annyira elfoglalva azzal, hogy megcsípjén, tekergessen és eltűnjön a biztos halál elől, és végül landoljon a keleti pallón, ami az eredeti célpontja volt.

Látta a színezett üvegen keresztül beszűrődő fényben, a padosorokban ülő emberek felfelé néző arcán tükröződő félelmet, aztán mind eltűntek előle. A testet öltő új helyszín kék-fehér fényének erejéből Jilly arra következtetett, hogy túl világos ahhoz, hogy a keleti állványzat teteje legyen.

Jilly a templomtető legmagasabb pontjára érkezett, ez alkalommal is rendesen elvétele a célpontot. Fölötte az azúrkék ég, fehér, pufók felhők és szikrázó napsütés. Fekete palatető.

A fekete palatető félelmetesen meredek volt. Jilly lepillantott az alatta futó utcára, és elfogta a szédülés.

Amikor felnézett a háromemeletnyi magasságban fölé emelkedő harangtoronyra, még jobban szédülni kezdett.

Ha nem félt volna attól, hogy megint valami hibát vét, azonnal eltűnt volna a tetőről. Lehet, hogy ez alkalommal az egyik fele egy márványoszlop belsejében lesz, a másik fele még kívül.

Most, hogy ez a gondolat átfutott a fején, biztos, hogy meg is fog történni. Úgy érezte, nem tudja elhessegetni magától a gondolatot, hogy kővé váljon, és amikor megpróbálja elvinni magát innen oda, az oda az oszlop belseje lesz, és szorosabb lesz a kapcsolata a templommal, mint amikor annak idején a kórusban énekelt.

Szívesen elidőzött volna pár percig a tetőn, hogy megnyugodjon és összeszedje magát, de nem volt ideje. Az érkezés után néhány másodperccel elkezdett csúszni lefelé. A palát, így a száraz nyár kellős közepén szmogból, koromból származó finom, fekete por lepte be. Olyan finom volt, mint a grafit és nagyon jó kenőanyagnak bizonyult. Szerencsére Jilly majdnem a tető csúcsára érkezett, ezért nem szánkózott le rögtön a tátongó mélységbe, ahol ki tudja mi várt rá a támfalak mellett. Úgy három métert csúszott, majd megtapadt a lába, de túl hirtelen és ettől majdnem előreesett, de végül sikerült fennmaradnia.

Aztán megint csúszott egy kicsit. A fekete palán síelt lefelé. Közeledett a síugró sánc vége, és hamarosan el kellett ugrania. Bár karjával megpróbált egyensúlyozni, csapkodott ide-oda, igyekezett talpon maradni, de végül egyik lába előre lendült, és érezte, hogy pillanatokon belül hanyatt fog esni. Ahogy lefelé tartott, azt kívánta bárcsak jó húsos fenéke lenne, hogy tompítsa az esést. Ez a hátránya, ha az ember éveket nem eszik édességet, gondolta Jilly.

Nem akart Negatív Jacksonként meghalni. Saját sorsának kovácsa akart lenni, és nem áldozata. Az örök körforgás a maga tizenegy dimenziójával újra elcsavarodott Jilly parancsára, és a lány elhagyta a tetőt, a palát és félbehagyta a halálugrást.

***

A templom padlózata felé zuhanás közben Jilly eltűnt, ezzel még nagyobb riadalmat keltve a vendégek között. Az orgonista is abbahagyta a játékot. A sikoltozás elképedésbe fordult. Lefelé bámulva Shep csak ennyit mondott:

- Ejha.

Dylan a keleti állványzat pallója felé fordult, ahol a harmadik orvlövész állt fegyverrel a kezében. A férfit valószínűleg túlzottan megdöbbenetette, amit látott, és ez elterelte figyelmét az eredeti szándékától, mert még most sem nyitott tüzet. A tétovázás azonban nem tarthatott sokáig; néhány másodpercen belül gyűlölete újból elég erős lesz majd, hogy legyőzze az imént látott csoda feletti döbbenetet.

- Kölyök, innen oda.

- Ejha.

- Vigyél át oda minket, kölyök. A rossz emberhez.

- Gondolkodom.

- Ne gondolkodj, kölyök. Csináld!

Lenn a templomban azok, akik nem látták Jilly lebegő mutatványát, rémülten fordultak a többiekhez, hogy megtudják, mi történt. Egy nő elkezdett sírni, és egy vékony gyerek hang csak ennyit mondott:

- Én megmondtam, én megmondtam.

- Kölyök...

- Gondolkodom

- Az ég szerelmére...

- Ejha.

Egy rózsaszín kosztümöt és tollas kalapot viselő hölgy nyilván észrevette a harmadik fegyverest, aki az állványzat szélén állt a keleti oldalon, és előredőlvé figyelte a lenti eseményeket. Biztonságban volt, a kötél tartotta. A rózsaszín kosztümös hölgy valószínűleg láthatta a fegyvert is, mert felfelé mutatott, és sikítani kezdett.

Semmi sem jöhetett volna jobban, mint ez a sikoly, hogy kibillentse az orvlövészt a hezitálásból.

***

A csúszós paláról az állványzat pallójára. Jilly azt tervezte, úgy érkezik meg a templom belsejébe, hogy pontosan ki tudja rúgni a puskát a gyilkos kezéből, vagy fejbe rúgja, vagy belerúg, ahol éri. Amikor azonban megérkezett, még elég nagy távolságot kellett megtennie az orvlövész felé. Egyik oldalán a faragott fríz és a masszív márványoszlopok, a másik oldalon pedig a templom mélye.

Most az előző távozásánál kitörő sikoltozással ellentétben, csak egyetlen sikolyt hallott. Jilly lenézett, és egy rózsaszín kosztümös hölgyet látott, aki megpróbálta figyelmeztetni a többieket a veszélyre.

- Ott... ott fenn! - mutatott felfelé, de nem Jillyre, hanem egy kicsit mögé.

Jilly ekkor vette észre, hogy rossz irányba, a templom vége felé futott. Azonnal megfordult, és meglátta a harmadik gyilkost úgy tíz méterre, a falhoz kötve, a palló szélén egyensúlyozva, amint a lenti eseményeket figyeli. A fegyvert a férfi maga előtt tartotta felfelé. Nem volt kibiztosítva.

Most azonban úgy tűnt, reagál a rózsaszínbe öltözött hölgy tetteire.

Jilly futott. Huszonnégy órával ezelőtt még elfelé futott volna egy fegyveres férfi elől, de most felé futott.

Bár a szíve a torkában vert, hangosabban, mint egy cirkuszi dob, ereiben lüktetett a vér a félelemtől, elég lélekjelenléte volt, hogy elcsodálkozzon azon, milyen bátorságra tett szert az elmúlt nap során. Vagy talán az eszét vesztette el? Lehet, hogy egy kicsit mind a kettő igaz?

Az is eszébe jutott, hogy a tény, hogy épp egy fegyveres férfivel készül szembeszállni puszta kézzel, a nanorobotok miatt van. Alapvető változáson ment keresztül, amely sokkal több, mint pusztán természetfeletti képességek, és ez egyáltalán nem tetszett neki.

A közötte és az orvgyilkos jelölt közötti tíz méter maratoni távolságnak tűnt. A deszkák mozogtak a lába alatt, ami nehezítette is a haladást, mintha futószalagon járt volna. Mégis inkább a sprint mellett döntött, mintsem hogy csiszolatlan mátrix-tekergető képességében bízson.

A lábdobogás zaja és a deszkák rezgése elvonta az orvlövész figyelmét a vendégekről.

Jilly éppen akkor ért oda, amikor a férfi felé fordult, így azzal a lendülettel neki is ugrott, megragadva a kezében levő fegyvert.

Először megpróbálta a puskát megszerezni a gyilkostól. A férfi keze, rátapadt a puskacsőre, de Jilly keményen kitartott, még akkor is, amikor elveszítette egyensúlyát és leesett az állványról. Csak azért nem zuhant le újból, mert még mindig erősen markolta a fegyvert.

A fokhagymától büzlő gazfickó biztosan állt a lábán, mert a falhoz erősített kötél tartotta, így szerencsére nem estek mind a ketten a vendégek közé.

A levegőben lógva, a bűnöző szemébe nézve, Jillyt olyan elemi erővel öntötte el a harag, amelyet még sosem érzett azelőtt. Ezt a haragot tovább fűtötte a gondolat, hogy vajon hány ilyen gazfickó jár-kelel a világban, akiket a fanatizmus és saját kegyetlenségük motivál, a vérszomjjal és a hatalomvágygal keveredve.

Jilly teljes súlyával csüngött a fegyveren, elszántan kapaszkodva, így a gyilkosnak nem volt ereje, hogy megrázza a fegyvert, és egyben lerázza Jillyt. Ehelyett elkezdte jobbra-balra forgatni, amitől ide-oda tekeredett a lány teste, komoly erőkifejtésre kényszerítve mindkét csuklóját. Ahogy a lendület fokozódott, Jilly egyre nagyobbakat fordult a fizika törvényeinek engedelmessé, és egyre nehezebben tudott kapaszkodni.

A fájdalom egyre erősödött a karjában, és már alig tudta elviselni, nem is beszélve a sebről, amelyet a szilánk ütött a tenyerén. Ha elengedné a fegyvert, el tudna tűnni esés közben, és biztonságba juthatna, de akkor a gyilkos itt maradna fegyverrel a kezében. És még mielőtt újra visszajönne, több száz golyót lőhetne ki a vendégek közé, akiket annyira megbénított a magasban folyó tusakodás, hogy meg sem próbáltak menekülni.

Jilly haragja gyűlöletté fokozódott. Fűtötte a terrorcselekmények áldozatai iránt érzett sajnálat, a sok anya és gyermek ártatlan és értelmetlen halála. Sajnálta azokat, akik öngyilkos merényletek áldozataivá váltak, a sok ártatlan kereskedőt, akiket néhány dollárért gyilkolnak meg e gazemberhez hasonló bűnözők. Sajnálta a fiatal menyasszonyt, a vőlegényt, az aranyos, szőke kis virágszóró lánykát, és mindenkit, akitől ez a golyószóró elvenné a nap csodáját.

A haragtól erőre kapva, Jilly megpróbált ellen tartani a gyilkos forgató erejének, úgy, hogy előre-hátra kezdett himbálózni, mint egy légtornász. Minél jobban lengett, a férfi annál nehezebben tudta tekergetni a fegyvert.

Jillynek fájtak, égtek a csuklói, de ennél rosszabb volt, hogy úgy érezte, a karja többől kiszakad a vállából. Minél tovább tartja magát, annál nagyobb a valószínűsége, hogy a gyilkos elengedi a fegyvert. Akkor nem orvgyilkos jelölt lenne, hanem egy örült az állványzat tetején, egy halom tölténnyel felszerelve, amit nem tudott használni.

- Jillian? - valaki elképedve kiáltotta a nevét odalentről. - Jillian?

Jilly biztos volt benne, hogy nem lehet más, mint Francorelli atya, a pap, aki olyan sokszor gyóntatta és oldozta őt fel életében, de nem fordult hátra.

A legnagyobb gond az izzadás volt. Az izzadságcseppek Jillyre hullottak a gyilkos arcáról, amitől undorodott, de sokkal rémisztőbb volt, hogy izzad a tenyere. Keze csúszni kezdett. Egyre kevésbé tudta jól megmarkolni a fegyvert.

Hirtelen, mielőtt Jilly kezéből végleg kicsúszott volna a fegyver, a gyilkos kötele elszakadt, vagy a kampó kijött a falból. Kettőjük súlya túl soknak bizonyult.

Esés közben a férfi elengedte a fegyvert.

- Jillian!

Zuhanás közben Jilly hirtelen eltűnt.

Dylan félelemmel vegyes tisztelettől bénultan nézte Jillyt a nyugati állványzatról, miközben a lány végigszáguldozott a pallón, nekirontott a gyilkosnak, átesett a korláton, lógott a fegyveren, és valami félelmetes cirkuszi mutatványt mutatott be majdnem tízméteres magasságban.

- Ejha - mondta Shep, amikor a kötél egy reccsenéssel elszakadt, Jilly és a gyilkos pedig elkezdtek lefelé zuhanni. A padsorok közé szorult vendégek megpróbáltak arrébb húzódn.

Jilly és a puska körülbelül másfél méterre a földtől köddé vált, de a szerencsétlen gazfickó bevégezte az ugrást. Egy padsor háttámlájára esett, nyakát törte, átbukott a másik sorba, és kifacsarodva, holtan zuhant egy elegáns őszes, sötétkék tweedzakós úriember és egy testesebb, kötött, bézsszínű kosztümöt viselő matróna közé.

Amikor Jilly megjelent Shep mellett, a férfi már halott volt, és abban a pózban feküdt, amelyben a helyszínelő rendőrök később lefényképezték. A lány letette a fegyvert, és csak ennyit mondott:

- Baromi dühös lettem.

- Azt látom - szólt Dylan.

- Azta! - mondta Shep - Azta!

***

Sikoltások hallatszottak, amikor a gyilkos bezuhant a padsorba, és halálra zúzta magát. A feje lógott, és egyik keze kicsavarodott. Aztán egy

szürke öltönyös férfi Jillyre mutatott, aki Dylannel és Sheppel már a nyugati állványzat tetején állt. Egy pillanatra az egész gyülekezet felfelé fordított arccal állt, és őket nézte. A döbbenettől mindannyian csendben voltak, így a templomban síri csend lett.

Amikor a csend már elviselhetetlen volt, Dylan odafordult Jillyhez:
- Hihetetlen voltál! El vagyok ámulva. Meg vagyok döbbenve.

Jilly pillantása egy csipke fejkendőt viselő fiatal nőre esett. Lehet, hogy ő volt, akit a sivatagi látomásban látott.

Mielőtt a döbbenet felengedett volna, és kitört volna a pánik, Dylan felemelte hangját, és lekiáltott:

- Minden rendben van. Vége. Biztonságban vannak! - Á sorok között heverő halott orvlövészre mutatott. - Annak az embernek a két társa itt van fenn, nincs semmi bajuk, de elsősegélyre szorulnak! Valaki hívhatná a 911-et!

Mindössze ketten mozdultak meg a tömegeből: a fejkendős nő a gyertyákhoz lépett, meggyújtott egyet, és elmondott egy imát, amíg a fényképész csinált néhány képet Dylanról, Jillyről és Shepről.

Jillyt elöntötték az érzelmek, ahogy lenézett a templomi gyülekezetre, akik közül hatvanhatén megsérültek volna, negyvenen meghaltak volna, ha ő, Dylan és Shep nem érnek időben ide. Olyan erővel törtek rá az érzések, hogy tudta, akármeddig él is, soha nem felejtí el, mi történt a templomban, de sosem lesz képes pontosan megfogalmazni, mit is érzett valójában.

Felvette maga mellől kistáskáját, amelyben néhány maradék személyes holmija volt még: pénztárca, alapozó, rúzs... semmiért nem adta volna ezeket az apróságokat senkinek, mert ezek voltak a bizonyítékai annak, hogy valaha egészen normális életet élt, és talizmánnak tekintette őket, amelyekkel talán egyszer még visszanyerheti régi énjét.

- Shep - suttogta elérzékenyülten Jilly -, nem bízom magamban annyira, hogy elvigyem magunkat innen valahová. Neked kell megtenned.

- Valami magányos helyre - figyelmeztette Dylan -, valami elhagyatottra.

Mivel senki nem mozdult, a fiatal menyasszony kilépett a középső folyosóra, végigment a vendégek között, és megállt Jillyvel szemben. Nagyon szép nő volt, sugárzó, csodálatosan állt rajta a ruha.

A nő végignézett Jillyn, Dylanen és Shepen, és köszönete, tisztelete jeléül felemelte esküvői csokrát. A fehér virágok a csokorban úgy szikráztak, mint egy fehér fáklya lángja.

Lehet, hogy mondani is akart valamit, de Jilly megelőzte. Hangjában együttérzés csengett:

- Sajnálom, hogy tönkretettük az esküvőjét, kedvesem.

- Menjünk - szólt Dylan.

- Oké - válaszolta Shep, és hirtelen mindhárman eltűntek.

45. Fejezet

A sivatag. Néhány gyér kaktusz víz után sóvárogva kókadozik. Egy-egy fűcsomó itt-ott, amelyek télen sötét színűek voltak, de mostanra a nyári nap kiszívta a színüket, és barnásán zörögtek.

A táj homokos volt, zöld területet alig lehetett látni, de még a homoknál is több volt a szikla.

Ott álltak egy domb nyugati lejtőjén, amelyet vörösesbarna sziklás kiszögelések tagoltak. Előttük nem messze a sík látómező közepén érdekes kőalakzatokat formázott a természet. Úgy néztek ki, mint egy hatalmas erőd maradványai, itt egy oszlop, ott egy várkapu, másutt egy óriási, lőrészekkel csipkézett torony, ahonnan az íjászok lesből lőhettek az ellenségre, megint odébb egy bástya és egy félig lerombolt őrtorony.

Ezen a kietlen vidéken sosem élt ember, a természet műve volt ez a látvány, amely magával ragadta a képzeletet.

- Új-Mexikó - mondta Dylan Jillynek. - Sheppel jártunk itt, hogy lefesthessem ezt a tájat. Négy évvel ezelőtt, októberben, amikor kellemesebb az idő. Van egy poros út a domb másik oldalán, és egy országút is hat kilométerre innen. Nem mintha szükségünk lenne rá.

A napnak ebben a szakaszában rekkenő hőség volt a sziklatájon, szikrázott a nap a köveken, és délibáb vibrált a levegőben.

- Keressünk valami árnyékosabb helyet - mondta Dylan -, ott lepihenhetünk, amíg összeszedjük magunkat, és kitaláljuk, mi a fenét fogunk most csinálni.

Ebben az órában a sziklaformációk a naptól keletre álltak, és a legkülönbözőbb színekben pompáztak a napsütésben. A nap már jócskán túl volt a zenitjén.

***

A sziklák hűsítő árnyéka sötétkékes árnyalatot adott a homoknak, ahogy egészen a domb aljáig elnyúlt. Dylan levezette Jillyt és Shepet a lejtőn, aztán átvágtak egy darabon a sík területen egy szikla aljához, amely akár Arthur király legendás várának is beillene volna. Leültek egymás mellé a szikla lábánál, és hátukat a kőnek támasztották.

Az árnyék, a szélcsend, az élettelen puszta nyugalma, és a madarak nélküli égbolt olyan megnyugvást jelentett, hogy egy darabig egyikük sem szólalt meg.

Végül Dylan hozakodott elő azzal, amely talán pillanatnyilag a legfontosabb kérdés volt.

- Amikor a fickó kitörte a nyakát a templom padján, azt mondtad, hogy baromi dühös lettél. Éreztél már ilyet korábban is?

A lány mélyet sóhajtott, hogy fokozatosan lecsendesítse belső háborgását.

- Nem tudom, mire gondolsz.

- De, nagyon is tudod.

- Nem igazán.

- Tudod - erősködött a fiú csendesen.

Jilly szemhéját lenyomta az árnyék súlya, hátrahajtotta a fejét a szilkára, és egyre erősebben szorította magához retiküljét.

Végül ennyit mondott:

- Igazi haragot éreztem, tiszta, perzselő gyűlöletet, de nem elemésztő, vagy vad dühöt, amilyen a harag tud lenni, nem volt negatív... olyan... olyan volt...

- Tisztító, felemelő harag volt - fejezte be Dylan helyette.

Jilly kinyitotta a szemét, és Dylanre nézett. Nyilvánvalóan nem akart erről beszélni, most azonban már nem lehetett elkerülni a témát.

- Egyszerűen felháborított az a három rohadék... annyira... - szavak után kutatott, de nem találta a megfelelő kifejezést. Dylan fejezte be helyette, mert először ő élte át ezt az érzést az

Eukaliptusz sugárúton, ahol Travist megkötözték, és Kenny az új késkészletét rajta akarta kipróbálni. Ezért Dylannek több ideje volt, hogy végiggondolja és elemezze az érzéseket.

- Nemcsak felháborított az a három rohadék, hanem a gonoszság maga háborított fel. Gyűlölted a tényt, hogy a gonosz egyáltalán létezik, felháborított az, hogy a gonosz szabadon garázdálkodhat.

- Te jó ég, beelátsz a fejembe, vagy én a tiedbe?

- Egyik sem - válaszolta Dylan. - Mondd csak... a templomban, tisztában voltál a veszéllyel?

- Hát persze.

- Tudtad, hogy lelőhetnek vagy egy életre nyomorékká válhatsz, de azt tetted, amit kellett.

- Nem volt más lehetőség.

- Mindig van egy másik lehetőség - ellenkezett a fiú. - Elfutni, feladni, elmenni. Gondoltál ezekre?

- Persze.

- Volt egyetlen egy pillanat is a templomban, csak egy apró pillanat, amikor meg tudtad volna tenni?

- Jahaj - mondta Jilly, és érezte, hogy kezd ránehezedni ez az egész, a teher, amit soha nem fognak tudni lerázni magukról, amíg csak élnek. - Igen, el tudtam volna, a fenébe is, el tudtam volna futni. Majdnem meg is tettem.

- Rendben, tehát meg tudtad volna tenni, szóval talán még mindig el tudunk futni. Van azonban még valami... volt olyan pillanat, amikor hátat akartál fordítani a felelősségnek, amivel azoknak az embereknek tartoztál? Azután a tükörbe is tudtál volna nézni?

Jilly Dylanre bámult.

A fiú a szemébe nézett.

- Kínos, mi?

- Az is, meg nem is.

Jilly egy pillanatra elgondolkodott ezen, zavartan mosolygott, aztán bólintott.

- Az is, meg nem is.

- Az új kapcsolatok, az új idegpályák, amelyeket a nanorobotok irányítanak, képessé tettek minket bizonyos jövőbelátásra. Képesek vagyunk, ha nem is tökéletesen, megérezni bizonyos jövőbeli eseményeket. És itt van ez a térhajlítás... De nem csak ezek változtak.

- Én egy kicsit azt kívánom, bárcsak ennyi lenne a változás, és semmi több.

- Én is. Ez az igazi harag viszont úgy tűnik, mindig egy ellenállhatatlan kötelesség felé vezet bennünket.

- Ellenállhatatlan - bólintott Jilly egyetértően - kötelező, megátalkodott, és valami, amire nem találok szavakat.

- És nem csupán kötelezettség, hanem... - Dylan egy kicsit elbizonytalanodott, hogy az utolsó négy szót hozzátegye-e, amelyek a jövőbeni életüket meghatározzák.

- Oké - mondta Shep.

- Oké, kölyök?

A forró sivatagra szegezve tekintetét, a kölyök ennyit mondott:

- Oké, Shep nem fél.

- Akkor rendben, Dylan sem fél - Dylan nagyot sóhajtott, és elmondta Jillynek, amit még mondania kellett. - Az igaz harag mindig olyan kötelezettség megtétele felé irányít minket, ahol a veszély ellenére kell cselekednünk, és nem is egyszerűen kötelezettségről van szó, hanem a *helyes cselekedetek megtételéről*. Megtehetjük, hogy szabad akaratunkból hátat fordítunk az egésznek, de csak az önbecsülésünk elvesztése árán.

- Kizárt dolog, hogy ez volt Lincoln Proctor célja - mondta Jilly. - Ez lehetett a legutolsó, amit egy olyan ember, mint Proctor célul tűzött volna ki magának, hogy a jótévedők generációjának atyja legyen.

- Erre nekem sincs magyarázatom. Az a pasas egy aljas szemét volt. Álmai egy erkölcstelen diktátor álmai voltak, hogy rendet teremtsen a világban, és uralkodjon az emberiség felett.

- Akkor mi miért lettünk azok, amik?

- Lehet, hogy amikor az ember megszületik, már programozva van az agya arra, hogy mi a jó és mi a rossz, hogy mindig tudjuk, mit kell tennünk.

- Ezt tanította az anyukám is - mondta Jilly.

- Tehát lehet, hogy a nano chippek, csak továbbfejlesztették néhány, már meglévő készségünket. Most tehát arra vagyunk programozva, hogy a jót tegyük, akkor is, ha nincs kedvünk hozzá, függetlenül a veszélyektől, bármi áron.

Jilly megpróbálta feldolgozni, átgondolni, és megérteni, hogy minek is néz elébe, aztán így szólt:

- Mostantól, ha bármikor erőszakról szóló látomásom lesz...

- És ha bármikor valaminek a megérintésekor úgy érzem, hogy valaki veszélyben van... kötelességünk lesz... megmentenünk a világot - fejezte be Dylan. Azért ezeket a szavakat használta, mert remélte, hogy legalább egy félmosolyt ki tud velük csalni Jillyből.

Látni akarta a lány mosolyát.

Jilly azonban komolyan nézett maga elé.

- Én nem tudom a látomásokat megállítani - mondta Jilly -, de te hordhatsz kesztyűt.

Dylan megrázta a fejét.

- Azt hiszem, ez nem lenne helyénvaló dolog, ugye? Elbújjak, hogy ne szerezzek tudomást a gonosz fondorkodásairól és a jó emberek problémáiról?? Nem, ezt nem tehetem...

- Húha - szólalt meg Shep. Talán azt kommentálta, amiről beszéltek, de az is lehet, hogy a sivatagi melegre gondolt, vagy talán a Shepvilág egy apró részletére vonatkozott a megjegyzés, ahol napjai nagy részét töltötte. - Húha.

Még sok mindent meg kellett beszélniük és eltervezniük, de abban a pillanatban egyikük sem volt abban az állapotban, hogy képes legyen gondolkodni vagy tervezgetni.

Dylan arra gondolt, hogy milyen jó lenne, ha csak üldögélnének itt hárman, túl minden jótéteményen és veszélyen. Az élményeken merengének, de nem kellene újabb kockázatot vállalniuk, vagy félelmetes kalandokba keveredniük, és csak álmodoznának, álmodoznának, itt ülve, békésen, amíg a következő évezredben az archeológusok fel nem fedezik őket, mint három megkövült leletet.

Végül Jilly megszólalt:

- Képzelem, hogy nézhetek ki.

- Nagyon jól - biztosította Dylan, és így is gondolta.

- Persze, az arcomon még mindig érzem az alvadt vért.

- A vágás a homlokodon teljesen összeforrt. Csak az alvadt vér látszik, épp csak egy karcolás. Hogy van a kezed?

- Lüktet, de túléltem - kinyitotta a táskáját, kivette a púdert és megvizsgálta magát a kis kerek tükörben. - Keressünk egy járgányt, haza kell mennem.

- Hülyeség. Csak egy mosakodásra van szükséged, és máris mehetnél a bálba.

- Locsolj le, vagy vigyél el egy autómósóba - mondta, majd megint beletúrt a táskájába, és kivett belőle egy kis csomag nedves törlőkendőt. A kis tükör segítségével gondosan áttörölgette arcát a citromillatú kendővel.

Dylan felvette a legkényelmesebb pozitúrát, amelyben hajlandó volt megkövülni. A csendességéből és nyugodtságából, valamint merev tekintetéből ítélve, Shep már el is kezdte a kővé válás folyamatát.

A törlőkendőket egy kéztörlésre tervezték, kicsik voltak ahhoz, hogy az ember rendesen kimosakodjon velük az alvadt vérből.

- XL-es, sorozatgyilkos méretet kellene venned ebből a kendőből - jegyezte meg Dylan.

- Biztos vagyok benne, hogy van legalább még egy - mondta Jilly, és újra belekotort a táskába. Kihúzta a cipzárt egy kis belső zseben, beletúrt. - Ó, ezekről teljesen megfeledkeztem.

Egy csomag földimogyoró volt a kezében, amit még az automatából vásárolt.

- Shep biztosan örülne valami sós rágcsálnivalónak, de én elég édesszájú vagyok.

- Ez Proctoré.

- Akkor biztosan ciános - fintorodott el Dylan.

- A szobám előtt dobta el. Akkor vettem fel, mielőtt veletek találkoztam.

Shep egy pillanatra felfüggesztette a kővé dermedés folyamatát, bár szemeit nem vette le a sivatagról.

- Süti?

- Nem süti - válaszolt Dylan -, mogyoró.

- Süti?

- Mogyoró, kölyök.

- Süti?

- Nemsokára veszünk sutit is.

- Süti?

- Mogyoró, Shep, tudod, hogy milyen finom a mogyoró, mind kerek és formás. Nézd csak. - Dylan elvette a csomag mogyorót Jillytól, azzal a szándékkal, hogy odatartja Shepherd orra elé, de a pszichés nyom a nejlontasakon, Jilly kellemesen simogató nyoma alatt még mindig túl erős volt. Proctor ördögi mosolyát idézte fel. Az vigyor elérte Dylant és megrázó, démoni víziókat idézett elő lelki szemei előtt, kavargó árnyak, jelek és benyomások pörögtek le előtte.

Észre sem vette, hogy felpattant ülő helyzetéből, csak amikor már ott állt, Jillytól és Sheptől egy kicsit távolabb. Megtorpant, visszasiétt hozzájuk.

- Tahoe-tó - Dylan csak ennyit mondott.

- Nevadában? - kérdezte Jilly.

- Igen. Nem. A Tahoe-tó, igen, de az északi part, Kalifornia területén.

- Mi van vele?

Úgy érezte, minden idegszála megfeszült. Alig bírta ellenállni a készítésnek, hogy azonnal induljon.

- Oda kell mennünk.

- Miért?

- Most azonnal.

- Miért?

- Nem tudom. De ezt kell tennünk. Ez a helyes.

- Francba, ettől én ideges leszek.

Dylan visszalépett Jillyhez, felhúzta őt ülő helyzetéből, és a lány sértetlen kezét a mogyorózacskóra tette.

- Érzed, amit én érzek? Hol van?

- Hol van, mi?

- A ház. Egy házat látok. Egy nyaralófényt, a tóra néz. Nagy lelógó tető, terméskő falak, sok, hatalmas ablak, és óriási fenyőfák veszik körül. Érzed, hol van?

- Ez nem az én rezortom, hanem a tiéd - emlékeztette a lány.

- Megtanultál teret ugrani is.

- Igen elkezdtem, de ehhez még nem értek - mondta Jilly, és elhúzta a kezét.

Shep közben felállt a szikla mellől. Rátette kezét a Dylan kezében levő tasakra.

- Ház.

- Igen, ház - válaszolt Dylan türelmetlenül, a kényszer egyre erősödött benne a cselekvésre. Egyik lábáról a másikra ugrott, mint egy gyerek, akinek pisilnie kell. - Egy házat látok.

- Egy házat látok - mondta Shep.

- Egy nagy házat, ami a tóra néz.

- Egy nagy házat, ami a tóra néz - mondta Shep.

- Mit csinálsz, öcskös?

Ahelyett, hogy Shep megismételte volna Dylan újabb mondatát, a fiú ennyit mondott:

- Egy nagy házat, ami a tóra néz.

- Tényleg látod a házat, kölyök?

- Süti?

- Mogyoró, Shep, mogyoró.

- Süti?
- Rajta van a kezed, pont arra nézel, Shep. Látod, hogy ez egy tasak mogyoró.
- Tahoe süti?
- Ááá, igen, lehet. Valószínűleg van Tahoe-ban sütjük. Egy csomó süti. Mindenféle. Csoki torta, citromtorta, sárgarépatorta.
- Shep nem szereti a sárgarépatortát.
- Nem, nem is úgy gondoltam, rosszul mondtam, nincs is sárgarépatorta azon a helyen, csak mindenféle más torta, amit el tudsz képzelni, Shep.
- Süti - mondta Shep, majd az új-mexikói sivatag lassan eltűnt, és egy hűvös, zöld hely kezdett kialakulni körülöttük.

46. Fejezet

A hatalmas, változatos fajtájú fenyők, amelyek közül némelyik hatvan méter magasra is megnőtt, olyannak látszottak, mint megannyi soktornyú palota. Illatuk betöltötte a levegőt az egész domboldalon. Az ágak között megcsillanó tó sokak szerint a világ legszínesebb természetes állóvize volt. A legmélyebb pontján akár az ötszáz méter mélységet is elérte, de a part mentén sekély volt a víz. Ennek köszönhető, hogy a legpompázatosabb színekben szikrázott; a zöld, a kék és a lila minden árnyalatában.

Amikor a homok sivárságából megérkeztek ebbe a szín kavalkádba, Jilly mélyen magába szívta a táj szépségét, a madarak hangját és a pillangók lágy suhanását.

Shepherd egy kikövezett útra tette le őket, amely áthaladt az erdőn a fenyőfák árnyékában. Az út végén egy ház állt. Terméskő falak, hatalmas ablakok, cédrusok, tökéletes harmóniában a körülöttük pompázó természettel.

- Ismerem ezt a házat - szólt Jilly.

- Voltál már itt?

- Nem. Soha. De láttam már róla képet valahol. Lehet, hogy egy magazinban.

- Biztosan egy lakberendezési lapban.

Szélesen kövezett járda vezetett fel a bejárat előtt elterülő teraszhoz, amely fölé belógott a tető.

- Ennek a helynek köze van Lincoln Proctorhoz? - kérdezte Jilly, amikor felértek a teraszra.

- Igen. Fogalmam sincs, mi a kapcsolódási pont, de a tasakon érzett jelekből tudom, hogy legalább egyszer már járt itt. Lehet, hogy többször is, de az biztos, hogy valamiért fontos volt ez a hely számára.

- Lehet, hogy az ő háza?

- Nem hiszem - rázta meg a fejét Dylan.

A bejárati ajtó mellett két, műalkotásnak is beillő bronzlámpa lógott, füstös üveggel.

- És ha ez csapda?

- Senki nem tudja, hogy jövünk. Nem lehet csapda... nem érzek semmit.

- Lehet, hogy meg kellene húzódnunk valahol egy kicsit, hogy kifigyelhessük, kik jönnek ide.

- Az ösztöneim azt súgják, hogy be kell mennem. A kényszer, hogy ne álljak le olyan... mintha száz és száz kéz tuszkolna előre. Be kell csöngetnem.

Csengetett.

Bár Jillyn végigfutott a gondolat, hogy sarkon fordul, és berohan a fák közé, Dylan mellett maradt. Ebben a helyzetben nem maradt menedék számára a normális világban, és az egyetlen ahová tartozhatott, az az O'Conner fivérek társasága volt, mint ahogy a fiúknak is csak mellette volt esélyük.

Az ajtót nyitó férfi magas, kellemes külsejű úriember volt, a haja hófehér, a szeme pedig hihetetlenül szürke. Ezekkel a szemekkel biztosan vérfagyasztóan lehetett nézni, de most lágy és kedves volt a tekintete.

Amikor a férfi megszólalt, Jilly azonnal felismerte a rádióból jól ismert kicsit rekedtes, fátyolos hangot. Parish Lantern kedvesen szólt hozzájuk:

- Jilly, Dylan, Shepherd, már vártalak benneteket. Kerüljetek beljebb. Az én házam a ti házatok is.

Dylan legalább annyira lebévult a meglepetéstől, mint Jilly.

- Maga? Azaz... tényleg maga az? - hebegett hitetlenkedve.

- Igen, valóban én vagyok. Legalábbis, amikor utoljára a tükörbe néztem, még én voltam. Gyertek be. Sok mindent kell megbeszelnünk és elvégeznünk.

A tágas előtér padlója terméskővel volt kirakva, a faburkolat mézszínű volt, és két kínai rózsafa szék állt a közepén álló asztal mellett, amelyen egy hatalmas vörös bronzváza állt tele friss, piros és narancsszínű tulipánokkal.

Jilly meglepően otthonosan érezte itt magát, nem is értette, hogy miért.

Parish Lantern bezárta mögöttük az ajtót, és hozzájuk fordult.

- Később majd rendbe szedhetitek magatokat, és átöltözhetnek. Amikor megtudtam, hogy jöttök, és nem lesz nálatok semmi, bátorkodtam megkérni a házvezetőmet, Linget, hogy szerezzen be néhány darabot számotokra, a kedvenceitekből. Megvallom a Wile E. Coyote pólók beszerzése nem volt egyszerű. Lingnek szerdán el kellett ugrania Los Angelesbe, hogy vehessen Shepherdnek néhányat a Warner Brother's Stúdió boltjában.

- Szerdán? - kérdezte hitetlenkedve Dylan.

- Én tegnap este találkoztam a fiúkkal - mondta Jilly -, csak pénteken este. Kevesebb, mint tizennyolc órával ezelőtt.

Lantern mosolyogva bólintott.

- És félelmetes tizennyolc óra volt, nem igaz? Szeretném, ha mindenről beszámolnátok, no de mindent a maga idejében.

- Süti - mondta Shep.

- Igen - nyugtatta meg Lantern. - Hozattam neked sutit is, Shepherd. De mindent a maga idejében.

- Süti.
- Micsoda kitartó egy alak vagy te, igaz? - mondta Lantern. - De nem baj. Én örülök, ha valaki kitartó.
- Süti.
- Te jó ég, kölyök, az ember azt hinné, hogy egy másik világból való süti mániás chip van a fejedben, már ha lennének ilyenek.
- Én sosem hittem bennük - mondta Jilly.
- Sokan hisznek, kedvesem - mondta Lantern.
- Süti.
- Kapsz egy hatalmas tortát - ígérte meg Lantern Shepnek -, nemsokára. De mindent a maga idejében. Gyertek velem.
Mindhárman megindultak a műsorvezető után, és átvágtak egy hatalmas, zsúfolásig telt könyvtáron.
- Tudtál erről? - kérdezte Dylan Jillytól.
- Honnan tudtam volna - válaszolt Jilly megdöbbenve a kérdéstől.
- Te vagy a Parish Lantern imádó. Jeti, a földönkívüliekről szőtt összeesküvés elméletek, meg miegymás.
- Nem hinném, hogy a jetinek bármi köze lenne ehhez az egészhez. És nem foglalkozom a földönkívüliekről szőtt összeesküvés-elméletekkel sem.
- Pedig ez pont úgy hangzott, mint aki foglalkozik vele.
- Az ég szerelmére. Nem foglalkozom ilyenekkel. Én egy egyszerű humorista vagyok.
- A kettő nem zárja ki egymást - mondta a fiú.
- Süti - szólalt meg Shep megint.
A könyvtár végén Lantern megállt, és feléjük fordult.
- Itt semmitől sem kell félnetek - mondta.
- Nem, nem, csak ugrattam Jillyt, mint mindig.
- Tizenhét órája ezt csinálja velem - tette hozzá Jilly.
- Ne felejtsetek el - ismételte meg Lantern atyáskodó melegséggel a hangjában -, bármi is történjék, nincs okotok a félelemre.
- Süti.
- Később, kölyök.
Lantern bevezette őket egy hatalmas nappaliba, amelyet divatos bútorokkal rendeztek be. Az otthonos érzést art deco dísz tárgyak és kínai régiségek adták meg.
A déli fal majdnem teljes egészében hat óriási ablakból állt, amelyekből csodálatos kilátás nyílt a színpompás tóra.
Annyira szép volt a látvány, hogy Jilly önkénytelenül elkiáltotta magát:
- Milyen gyönyörű!
De abban a pillanatban meglátta Lincoln Proctort, ahogy a szobában álldogál, és egy pisztollyal kezében rájuk vár.

47. Fejezet

Ez a Lincoln Proctor hús és vér, eleven ember volt. Egyetlen karcolás nem utalt arra, hogy bennégett volna Jilly Coupe DeVille-jében. Még a mosolya is ugyanolyan volt.
- Üljetek le és beszéljünk egy kicsit - mondta Proctor.

Jilly meglehetősen durván válaszolt.

- Igazatok van, hogy utáltok. Minden okotok megvan rá - válaszolt Proctor büntudattal a hangjában. - Szörnyű dolgokat műveltem veletek, megbocsáthatatlanok a bűneim. Bármit megteszek, hogy jóvátegyem. De mindannyian benne vagyunk a dologban.

- Semmiben nem vagyunk benne magával - mondta Dylan nyersen -, nem vagyunk sem a barátai, sem a társai, sőt a kísérleti patkányai sem. Kizárólag a maga áldozatai vagyunk, ellenségei, és ki fogjuk csinálni, ha csak egy módunk van rá.

- Kér valaki inni? - kérdezte Lantern.

- Magyarázattal tartozom nektek - folytatta Proctor -, és ha meghallgattok, meg fogjátok érteni, hogy van egy közös érdekünk, amely összekapcsol minket, még ha nem is baráti kötelektől van szó.

- Kóktél, konyak, sör, bor, üdítő - kínálgatta Lantern.

- Ki égett benn az autóban? - kérdezte Jilly.

- Egy szerencsétlen motellakó, akibe belebotlottam - mondta Proctor. - Körülbelül olyanforma, mint én. Miután megöltem, zsebébe tettem a személyimemet, ráadtam az órát és néhány személyes holmit. Volt nálam egy levélbomba, kis erejű, de a célnak megfelelt. Távirányítóval robbantottam fel,

- Ha senki nem akar velem inni - szólt Lanternra -, akkor én leülök és megiszom a sajátomat.

Egy fotelhez sétált, ahonnan jól látta őket, és felemelt egy pohár fehérbort a fotel melletti kis asztalkáról. A többiek állva maradtak.

- A boncolásnál ki fog derülni, hogy az a szerencsétlen nem maga volt - mondta Jilly Proctornak.

A férfi megvonta a vállát.

- Lehet, de amikor a fekete furgonos úriemberek túl közel kerültek hozzám, jól megijedtek a nagy robbanástól, nem igaz? A késlekedésnek köszönhetően nyertem néhány órát, hogy el tudjak tűnni. Tudom, hogy elítélendő valakit megölni azért, hogy az ember néhány óra egérutat nyerjen, de tettem már ennél szörnyűbb dolgokat is az életben. Én...

Jilly nem hagyta, hogy Proctor tovább folytassa magyarázkodását.

- Kik azok a fickók a furgonban? - kérdezte.

- Zsoldosok. A volt orosz Spetzna emberei, elfajzott amerikai Delta Force kommandósok, vagy más elit alakulat volt tagjai. A legjobbakat bérelték fel.

- Kik bérelték fel őket?

- Az üzlettársaim - mondta Proctor.

Lantern a fotelből kommentált:

- Amikor az ember olyan keresett, hogy egy egész hadsereget küldenek a felkutatására, az már szép teljesítmény.

- Az üzlettársaim elképesztően gazdag emberek, bankokat és vállalatokat irányítanak. Milliárdok voltak a megállapodásainkban, amikor...amikor a dolgok rosszabbra fordultak. A partnereim rájöttek, hogy a cégeik sokat veszhetnek a vég nélküli felelősségvállalási perekben. Olyan összegektől foszthatják meg őket, amelyek mellett eltörpülnek a dohányiparból kisajtott milliárdok. Mindent le akartak állítani, tönkre akarták tenni a kutatásaimat.

- Milyen dolgok fordultak rosszra? - kérdezte Dylan.
- Kérlek, ne meséld el az egész történetet, amit nekem előadtál - ajánlotta Lantern. - Csak Manuelről mesélj nekik.

- Az a hájas, felbőszült pszichopata! - mondta Proctor. - Sosem kellett volna belemennem, hogy kísérleti alany lehessen. A befecskendezés után néhány órával már képes volt lángba borítani bármit az akarásával. Sajnos, nagyon tetszett neki a dolog. Tárgyakat és embereket is gyújtogatott. Sok kárt okozott, mielőtt sikerült ártalmatlanítani.

Dylan kezdett rosszul lenni, majdnem odalépett egy székhez, de aztán eszébe jutott édesanyja, és állva maradt.

- Honnan a fenéből szed ilyen alanyokat? - kérdezte Jilly.

A sarokban egy álmatag mosoly derengett fel.

- Önkéntesek.

- Ki az a hülye, aki önként vállalkozik arra, hogy nanogépeket pumpáljanak az agyába?

- Látom, utánaéztetek néhány dolognak. Amit azonban nem tudhattok, az az, hogy titokban, Mexikóban is ténykedtünk, ahol még könnyen megvesztegethetők a rendőrtisztek.

- Olcsóbbak, mint a mi szenátoraink - tette hozzá Lantern szárazon.

Proctor leült egy szék szélére, de a pisztolyt még mindig rájuk szegezte. Kimerültnek látszott. Biztosan azonnal idejött Arizonából előző este. Lehet, hogy egy percet sem aludt. Arca most szürke és megviselt volt.

- Az önkéntesek kegyetlen gazemberek voltak. A lehető legrosszabbak. Ha egy mexikói börtönben kell sínylődni az embernek, és esélye van arra, hogy egy csomó pénzt keressen, nem beszélve arról, hogy még a büntetést is eltörlik, a legtöbben bármire vállalkoznak. Kőkemény bűnözők voltak, de embertelen volt, amit tettem velük.

- Nagyon-nagyon csúnya dolog - mondta Lantern, mint amikor az ember egy haszontalan gyereket fedd meg.

- Igen, tudom. Elismerem. Nagyon ronda dolog volt. Én...

- Szóval - mondta Dylan sürgetően -, amikor ezek közül a bűnözők közül néhánynak még hatvannal csökkent az IQ-ja, ahogy maga mondta, a partnereinek kezdtek rémálmai lenni az ügyvédek hadjáratától.

- Nem. Azokkal, akik intellektuálisan összeomlottak, vagy önveszélyesek lettek, azokkal nem foglalkoztunk. A börtöntisztek hamis halálzási igazolásokat töltöttek ki, és senki nem jutott el hozzájuk.

- Ez is nagyon csúnya dolog - mondta Lantern megint, és rosszállóan ingatta a fejét. - Ezeknek a csúnya dolgoknak se szeri, se száma.

- De ha egy ilyen alak, mint Manuel, a gyújtogató, egyszer elszabadulna, hihetetlen pusztítást tudna véghezvinni. Egész városnegyedeket rombolhatna le, és százezernyi embert ölhetne meg. És akkor... nos, valószínűleg ettől már nem tudnánk elzárkózni. És ha valakinek beszélne rólunk, akkor a nyakunkba szakadna egy egész sor per, és sosem másznánk ki belőle.

- Tökéletes ez a Chardonnay - jelentette ki Lantern. - Nem gondolta meg valaki magát?

Nem tudjátok, mit hagytok ki. Nem baj, több marad nekem. Most érkezünk el a történet szomorú részéhez. A szomorú és bosszantó részhez. Majdnem tragikus kifejlethez. Mondd el nekik, Lincoln.

Proctor irritáló, réveteg mosolya most végleg eltűnni látszott.
- Épp mielőtt lezárták a laboratóriumomat, és megpróbálták kiiktatni, kifejlesztettem egy új generációs nano robotot.
- Újat és jobbat - mondta Lantern -, mintha egy új kólát fejlesztett volna ki, vagy mintha új színek jelennének meg az M&M drázsék között.
- Igen, sokkal jobbat - helyeselt Proctor. Vagy nem érzékelte házigazdája cinizmusát, vagy úgy döntött, hogy nem törődik vele. - A legjobbat hoztam ki belőlük. Ti vagytok a bizonyítékaim, Dylan, Ms. Jackson, és természetesen te is, Shepherd.

Shep lehajtott fejjel állt ott, és nem szólt semmit.
- Alig várom, hogy halljam milyen hatással volt rátok - mondta Proctor, ismét felvillantva mosolyát. - Ez alkalommal az alanyok minősége éppen olyan, amilyenek mindig is lennie kellett volna. Ti sokkal jobbnak bizonyultatok. Amíg azokkal a börtöntöltelékkel dolgoztunk, a tragédia elkerülhetetlen volt. Milyen érzés volt? Nagyon kíváncsi vagyok. Milyen hatással volt rátok?

Ahelyett, hogy Proctornak válaszolt volna, Jilly Lanternhez fordult:
- Maga hogy kerül ebbe az egészbe? Talán befektető volt?
- Nem vagyok sem milliárdos, sem hülye - biztosította Lantern. - Találkoztam vele néhányszor, mert szórakoztató, ártalmatlan bolondnak tartottam.

Proctornak arcára fagyott a vigyor. Ha szemmel lehetne Ölni, Lantern valószínűleg már halott lenne.
- Sosem voltam vele durva, és nem mondtam meg neki, mit gondolok az emberi agy evolúciójának felgyorsítására tett őrült próbálkozásairól. Nem az én dolgom. Ha egy vendégem zseni, akkor hagyom, hogy szerezzen magának támogatókat, ha őrült, akkor hagyom, hogy hülyét csináljon magából, az én segítségem nélkül.

Ennek hallatán Proctor elvörösödött. Felkelt a székéről és Dylanról Lanternre szegezte a pisztolyt.
- Mindig azt hittem, hogy okos ember vagy. Ezért jöttem legelőször hozzád az új generációval. Ezt érdelem?

Parish Lantern kiitta a Chardonnay-t poharából, ízlelgette és lenyelte. Nem foglalkozott Proctorral. Dylanhez és Jillyhez fordult.
- Sosem találkoztam korábban szemtől szembe a dokival. Mindig csak telefonon beszéltünk, az élő adás is úgy ment. Öt nappal ezelőtt megjelent az ajtóban, és én nem akartam udvariatlanul elküldeni. Azt mondta, beszélni akar velem valami fontos dologról, ami jól jöhet a műsoromban. Beinvitáltam a dolgozószobámba egy rövid beszélgetésre. Kloroformmal és egy óriási injekciós tűvel hálálta meg.

- Ismerjük - mondta Dylan.
- Aztán itt hagyott, azzal, hogy az üzlettársai halálra keresik őt és mindenkit, akit beinjekciózott, így jobban járok, ha nem szólok a rendőrségnek. Néhány óra alatt olyan változásokon mentem keresztül, amiről beszélni is szörnyű. Az előrelátás volt az első átkozott megpróbáltatás.
- Mi is átoknak tartjuk - helyeselt Jilly.
- Szerdára, már képes voltam megmondani bizonyos dolgokat, amelyek itt ma meg fognak történni. Például, hogy a mi Frankensteinünk vissza fog

jönni, hogy megtudja, mi történt velem, és begyűjtse a dicséreteket. Ez a kötni való bolond azt hitte, hogy hálás leszek neki, hogy úgy fogom várni, mint egy hős megváltót.

Proctor tekintete kemény és jeges lett, mint azon az 1992-es éjszakán, amikor megölte Dylan édesanyját.

- Sok hibám van. Nagyon sok. De soha nem ártottam komolyan azoknak az embereknek, akik jóindulattal voltak irányomban. Nem értem ezt a viselkedést.

- Amikor elmondtam neki, hogy előre láttam a mai látogatásokat - folytatta Lantern -, teljesen begerjedt. Azt hitte, hogy mind itt fogunk előtte térdelni, és kezet csókolunk neki.

- Tudta, hogy mi ma idejövünk, még mielőtt ez az ember kapcsolatba lépett volna velünk Arizonában, és beadta volna nekünk az injekciót? - csodálkozott Jilly.

- Igen, bár először nem tudtam pontosan, kik is vagytok. Nem tudom pontosan megmagyarázni, hogy lehet mindez - ismerte el Lantern -, de van valami különös összhang a dolgok között...

- Az örök körforgás - mondta Jilly.

Parish Lantern felhúzta szemöldökét.

- Igen, így is lehet mondani. Vannak dolgok, amelyek megtörténhetnek, vannak, amelyeknek meg kell történniük, és ha érzed, mi az az örök körforgás, meg tudod mondani, legalább részben, hogy mi fog történni. Meg vagy átkozva a látomásokkal, ez a helyzet.

- Süti - mondta Shepherd.

- Nemsokára, kölyök. Előbb el kell döntenünk, mit csináljunk ezzel a szemétláddával.

- Kaka, szar, ürülék.

- Igen, öcskös, igazad van - mondta Lantern, és megindult Proctor felé.

A tudós még határozottabban szegezte Lanternre a fegyvert.

- Maradj ott!

- Azt mondtam, hogy a legfantasztikusabb új képességem az előrelátás - jelentette ki Lantern, ahogy közeledett Proctorhoz a szobán keresztül -, de hazudtam.

Proctornak talán Manuel juthatott eszébe, a gyújtogató, ezért tüzelt, de Lantern meg se rezzent a lövés hangjától, sőt a találattól sem. A lövedék mintha gellert kapott volna vendéglátójuk mellkasán, a nappali szoba plafonjába fúródott.

Proctor kétségbeesetten húzta meg a ravaszt még kétszer egymás után, míg Lantern odaért hozzá, de az a két lövés is irányt változtatott, és a plafonban kötött ki, szép szabályos háromszöget alkotva a harmadikkal.

Dylant nem lepték meg a látottak, kezdett hozzászokni a csodákhoz. Sokkal inkább érzett tiszteletet, mintsem félelmet.

Parish Lantern odalépett Proctorhoz, kivette a kezéből a pisztolyt, de nem bántotta. A tudós szeme elhomályosodott, de nem omlott össze.

Dylan, Jilly és Shep is odaugrottak Lantern mellé, mint az ítéletre kész esküdtszék.

- Van még egy teli fecskendője - mondta Lantern -, arra az esetre, ha tetszetős az eredmény, amit nálunk tapasztal. Kész lenne magának is beadni egy adagot. Mit gondolsz, Dylan, jó ötlet?

- Nem.
- És te Jilly, mit mondasz? Jó ötletnek találsz?
- Dehogyan! - mondta. - Nem elég jó alany. Olyanná válna, mint Manuel.
- Te hálátlan lotyó - mondta Proctor.
- Amikor Dylan megindult Proctor felé, hogy elégtételt vegyen, Jilly megragadta pólója ujját.
- Hagyd, mondtak már rám rosszabbat is.
- Van valakinek javaslata, hogy mit csináljunk vele? - kérdezte Lantern.
- Nem adhatjuk át a rendőrségnek - mondta Jilly.
- Sem az üzlettársainak - tette hozzá Dylan.
- Süti.
- Hihetetlen, milyen kitartó vagy, kölyök. Előbb elintézzük ezt a pasast, aztán kapsz sutit.
- Jég - mondta Shep és az itt-et átvitte oda.

48. Fejezet

Shep a Santa Barbarától északra levő ház konyhájában a hűtőt bámulta, de valószínűleg nem azért mondogatta, hogy „jég, jég”, mert hideg üdítőt szeretett volna inni, hanem mert azt láthatta, hogy eljött az idő, hogy kimondják a végső ítéletet Proctor felett. Jillynek csak most jutott eszébe, hogy Shep nem szereti, ha jég van az üdítőjében.

- Hol van a jég? - kérdezte Shep akkor. Azt a tájat próbálta leírni, amit megoldásként előre látott.
- Az Északi-sarkon sok jég van - válaszolta neki akkor Jilly. És ez igaz is volt.

A kialakuló tájképen az ég körös-körül halványszürke volt, és előttük a homályos északi fényben fehér pusztaság terült el. A síkságból csak néhány összecsúszott jégtábla éles szegélye emelkedett ki. Némelyik nagyobb volt egy háznál, mások úgy emelkedtek a magasba, mint valami sír tetején álló jeges fejfa.

- Hideg - mondta Shep, és igaza volt.

Nem az Északi-sarkhoz voltak öltözve, és bár a hírhedt északi szél már lenyugodott, a levegő élesen csípett. A hirtelen hőmérsékletváltozás rosszul érintette Jillyt, és szervezete olyan hevesen reagált, hogy kis híján térdre esett.

Parish Laternt is nyilvánvalóan megdöbbenette, amit átélt, nem is beszélve a változásról, amit a Tahoe-tó után a jég birodalma jelentett, mégis hidegvérrel állapította meg:

- Lenyűgöző.

Csak Proctor esett pánikba. Megpördült maga körül, és karjaival úgy csapkodott, mintha azt hitte volna, hogy azzal eltüntetheti a látomást, és akkor megint a Tahoe-tavi nyárban találja magát. Kiáltani akart, de a csípős hidegtől nem jött ki hang a torkán.

- Shepherd - szólalt meg Jilly, aki érezte, hogy a tüdeje fájón sajog a hidegtől. - Miért pont ide?
- Süti - mondta Shep.

A hideg lassan lecsillapította Proctort, és csak fagyos rémületet hagyott hátra, Lantern pedig odahúzta magához Dylant, Jillyt és Shepet, hogy egymást melegítsék.

- Gyilkos ez a hideg, nem fogjuk sokáig bírni.

- Miért ide jöttünk? - kérdezte Dylan Sheptől.

- Süti.

- Azt hiszem, a kölyök úgy gondolja, hogy itt kell hagynunk a gazfickót, és visszamenni sütizni.

- Nem lehet - szólt Dylan.

- Lehet - mondta Shep.

- Nem - mondta Jilly -, ez nem lenne helyes.

- Ha megtennénk, egy csomó gond megoldódna. Senki nem találna rá. - szólt Lantern dideregve.

- Nem vezetné el hozzánk az üzlettársait - mondta Jilly.

- És esélye sem lenne, hogy beadja magának az injekciót - tette hozzá Dylan.

- Nem szenvedne sokáig - érvelt Lantern. - Tíz perc múlva már olyan merev lenne a hidegtől, hogy semmit sem érezne. Majdnem kegyet gyakorolnánk.

Jilly megrémült, amikor nyelvével vékony jégréteget tapintott a fogsorán.

- Ha megtesszük, örökre lelkiismeret-furdalásunk lesz miatta, mert nem tisztességes.

- Az - mondta Shep.

- Nem.

- Az.

- Kölyök - szólt közbe Dylan -, tényleg nem az.

- Hideg.

- Vigyük Proctort vissza magunkkal, öcskös.

- Hideg.

- Vigyél minket vissza Tahoe-ba.

- Süti.

Proctor ekkor megragadta Jilly haját hátulról, kirántotta a kupaktanácsból, és a nyaka köré szorította egyik karját.

A lány megfogta a férfi karját, és belemélyesztette körmeit a kézfejébe, mert érezte, hogy a férfi addig szorítja, amíg meg nem fullad. Ki kellett valahogy szabadulnia, ami azt jelentette, hogy ismét a térugrást, vagyis a tér eltekerését kell gyakorolnia.

A templombéli hibái még élénken éltek benne. Ha létezne tanfolyam a térugrás elsajátítására kezdőknek, ő még nyugodtan beiratkozhatna. Nem akarta, hogy valami rosszul süljön el, és a végén a feje nélkül transzportálja magát valahova. De mivel a látása kezdett elhomályosulni, és a világ elsötétülni előtte, mégis rászánta magát és innen oda csavarta a teret. Az oda, néhány lépéssel Proctor mögött volt.

Miután érezte, hogy a feje a helyén maradt, úgy döntött remek szögben érkezett ahhoz, hogy jól fenékbe billentse Proctort, amire azóta készült, hogy a férfi elkábította őt előző este a motelban.

Mielőtt Jilly bármit tehetett volna, Dylan egy ugrással földre terítette tudóst. Proctor elterült, és bevverte fejét a jégbe. A hidegtől

összegörnyedve, reszketve próbálta megnyerni jóindulatukat, önvádat és megbánást színelve, mint annyiszor korábban.

Bár Jilly látása kitisztult, a sarki hideg egyre jobban csípte a szemét, csorgott a könnye, ami azonnal ráfagyott a szempillájára.

- Kicsim - fordult Shepherd felé. Vissza kellene mennünk Tahoe-ba, vigyél mindegyikünket vissza.

Shep odatrappolt Proctorhoz, leguggolt mellé... és eltűntek mind a ketten

- Kölyök! - kiáltott utána Dylan, mintha vissza tudta volna rendelni az öccsét.

A kiáltásnak nem volt visszhangja a jégmezőn.

- Na, ez már engem is nyugtalanít - szólalt meg Lantern, ide-oda topogva, karjával csapkodva magát, hogy a vérkeringését felélénkítse kicsit. A jeges pusztát kémlelte, hogy tartogat-e még számukra más szörnyű meglepetést is.

A nulla fok alatti hőmérséklet Dylant is arra készítette, hogy fusson egy kört, mert a hidegtől minden nedvesség azonnal az arcára fagyott.

Az eltűnéstől számított néhány másodperc múlva Shep visszatért a tudós nélkül.

- Süti.

- Hová vitted, kicsim?

- Süti.

- Valahová, ahol nincs jég?

- Süti.

- Halálra fog fagyni, kölyök.

- Süti.

- Csak helyes dolgokat szabad cselekedni, kicsim - mondta Jilly.

- Shepnek nem - válaszolt Shep.

- De igen, szívem, neked is.

- Shep lehet kicsit rossz - rázta meg a fejét Shep.

- Nem hiszem, hogy ezt megteheted, öcskös, legalábbis nem későbbi szenvedés nélkül.

- Nincs süti? - kérdezte Shep.

- Nem a sütiről van szó, kicsim.

- Shep lehet kicsit rossz.

Jilly összenézett Dylannel.

- Lehet Shep rossz?

- Csak egy kicsit.

- Csak egy kicsit?

- Csak egy kicsit.

Lantern szempillái összefagytak a hidegtől csorgó könnyeitől. Szeme gőzölgött, de Jilly így is látta benne a bűntudatot, amikor megszólalt:

- Az a kicsi még jól is jöhet. Ha a gonosz elég hatalmas, az a helyes, ha az ember minél hamarabb megszünteti a gonosz dolgokat.

- Oké - mondta Shep.

Mindannyian hallgattak egy darabig.

- Oké? - kérdezte Shep.

- Gondolkodom - válaszolt Dylan.

Szép csendesen szálldosni kezdett a hó. Ilyen havat Jilly még sosem látott azelőtt. Nem pelyhekben hullott, hanem tūhegyes szilánkokban.

- Túl sok - mondta Shep

- Mi túl sok, kicsim?

- Túl sok.

- Micsoda?

- Gondolkodom - mondta Shep. - Hideg - tette aztán hozzá, aztán visszavitte őket Taheo-ba Proctor nélkül.

49. Fejezet

Feketeerdő-torta csoki bevonattal. Mindenki ilyet kapott Parish Lantern konyhájában. Enyhülés és jutalom volt ez mindenkinek, de Jilly úgy érezte, egy különös közösség kenyere is. Csendben ettek, mindenki a tányérjára összpontosított, a Shep szabályai szerint megterített asztal körül. Jilly ezt teljesen helyénvalónak érezte. A ház még nagyobb volt, mint az elsőre látszott kívülről. Parish körbevezette őket a tágas vendégszárnyon, ahol két fürdőszoba volt, amelyek rájuk vártak.

Jilly, bár kimerült az Északi-sarkon tett utazástól, és nemrég még szívesen átaludta volna a délutánt, a süti után ébernek és energikusnak érezte magát. Azon tűnődött, vajon a változások miatt kevesebb alvásra lesz-e a jövőben szüksége.

Minden hálószobának volt saját fürdőszobája, márványpadlóval és falakkal, aranyozott zuhanyfülkével és persze káddal, amiben kényelmesen el lehetett nyúlni. A falon fűtött törölközőtartók sorakoztak. Jilly sokáig zuhanyozott, és a szépségápolás minden pillanatát élvezte.

Parish megpróbált mindenben a kedvében járni, és eltalálni ízlését a sampontól kezdve a szemceruzáig. Néha ez sikerült is, de a férfi törődése mindenféleképpen jól esett Jillynek.

Felfrissülve és megújulva, tiszta ruhában sétált le a vendégszárnyból a nappaliba. Útközben arra gondolt, hogy a ház melegsége és kényelme miatt észre sem veszi az ember, milyen hatalmas is a ház valójában. Bár óriási ablakai az egész természetet behozták a látogatók elé, minden szépsége és puhasága ellenére a ház titokzatosnak tűnt.

Olyan volt, amilyennek lennie kell.

A nappaliból kilépett a fedett teraszra, ahol a tetőt az építész egy briliáns ötlettel úgy emelte meg, hogy csodálatos kilátás nyíljon a színpompás tóra.

Nem sokkal később Dylan is csatlakozott hozzá a teraszon. Csendben álltak egymás mellett, lenyűgözve az előttük húzódó, szemet gyönyörködtető látványtól. Beszélgetésre most nem volt alkalmas az idő.

Parish előre elnézést kért tőlük, hogy nem tudja úgy vendégül látni őket, ahogy általában a vendégeit szokta. Amikor először rájött, hogy a nanorobotok gyökeresen meg fogják változtatni, a személyzet négy tagjának egy hét szabadságot adott, hogy az átalakulást magányosan élhesse meg.

Csak a komornyik, Ling maradt itt. Dylan talán két percet töltött Jillyvel a teraszon, amikor Ling odalépett hozzájuk, koktélokot hozott egy fekete gyöngyberakásos tálcán. Két adag száraz martinit, keverve, nem rázva.

Ling vékony alkatú, de jó felépítésű férfi volt, ruganyos mozgású, magabiztos, egyenes tartásából önbecsülés áradt. Harmincöt éves lehetett, de szikrázó fekete szeméből a vének bölcsessége sugárzott. Amikor Jilly levette martinis poharát a tálcáról, és Dylan is az övét, kissé meghajtotta fejét, és arcán kedves mosollyal egy szót mondott kínaiul. Aztán ugyanolyan csendesen távozott, ahogyan érkezett. Úgy mozgott, mint egy szellem. Dylan azt gondolta, ha tél lenne, és a teraszt hó borítaná, Ling valószínűleg nem hagyna lábnyomokat maga után. Ahogyan lennie kellett. Amíg Jilly és Dylan a tájban gyönyörködtek és iszogatták a martinit, Shepherd a nappaliban maradt. Talált magának egy sarkot, ahol egy-két órát eltölthetett, a lehető legminimálisabbra lecsökkentve az bejövő ingereket.

Ahogy a franciák mondják: Plus ca change, plus c'est le même chose, ami annyit tesz „Minél több dolog változik, annál több marad változatlan”. Ahogy Shepherd ott állt a sarokban, megtestesítette ennek a mondásnak az igazságát.

Figyelembe véve a tényt, hogy Parish esti műsorát hétfőtől szombatig, heti hat alkalommal ötszáz rádióadó közvetítette, a férfinak normális körülmények között most éppen dolgoznia kellett volna. A stáb San Franciscóban tartózkodott, ott biztosították az adás technikai hátterét, és ott fogadták a bejövő hívásokat. Majd a legfontosabbakat átkapcsolták Parishnak, aki így a házában berendezett stúdióból beszélgethetett az interjúalanyokkal, és a kiválasztott betelefonálókkal. Ling és egy technikus segítettek neki.

Ezen a szombat estén, amely az első volt azóta, hogy Proctor beoltotta az anyaggal, Parish a szokásos program helyett válogatásműsort akart leadni.

Röviddel azelőtt, hogy csatlakoztak vendéglátójukhoz vacsorára, Jilly Dylanhez fordult:

- Megyek, felhívom anyámat, mindjárt visszajövök.

Jilly otthagya az üres martinis poharat a terasz asztalán, és átmenetileg a Beverly Hills-i Peninsula hotel egyik árnyékos sarkába helyezte át székhelyét. Senkinek nem tűnt fel érkezése. Választhatott volna más helyet is a telefonáláshoz, de szerette a Peninsulát. Ötcsillagos hotel volt, és

Jilly mindig remélte, hogy egyszer, ha majd nagy sztár lesz, megengedheti magának, hogy itt töltsen idejét.

Bedobta az aprót a telefonba, és tárcsázta a jól ismert számot. Édesanyja a harmadik csengésre vette fel a telefont. Amikor felismerte Jilly hangját felkiáltott:

- Hála Istennek! Hol vagy?

- Nyugi mama, jól vagyok. Csak azt akartam, hogy tudd, hogy egy-két hétig nem tudunk találkozni, de igyekszem jelentkezni, amint lehet.

- Jilly, a templomban történtek óta volt itt egy csomó riporter; a tévétől, újságoktól, de mind olyan tapintatlan és vérszívó! Most is itt állnak kint a ház előtt, teljes felszereléssel, teleszemelik az utcát a csikkjeikkel meg a papírdobozáikkal. Vérszívó piócák.

- Ne beszélj velük, mama. Te úgy tudod, hogy halott vagyok.

- Ne mondj ilyen szörnyűséget.

- Ne mondd el senkinek, hogy beszéltünk. Mindent el fogok mesélni később. Mama, nemsokára néhány nagy melák fog megjelenni nálad. Azt mondják majd, hogy az FBI-tól vannak, vagy valami hasonlót, de ez nem igaz. Légy velük kedves, tégy úgy, mintha nagyon aggódnál miattam, de ne mondj nekik semmit!
- Hát, végül is én csak egy félszemű, béna, szegény, nagyseggű, együgyű nőszemély vagyok. Ki várhatna tőlem bármit is?
- Imádlak, mama. Még valami. Biztos, hogy még nem hallgatják le a telefonodat, de hamarosan meg fogják tenni. Ezért nem hívlak fel, mielőtt jövök.
- Kicsikém, nem félttem ennyire, mióta az a szörnyű apád volt olyan jó, és lelőtte magát.
- Ne félj, mama! Nem lesz semmi baj. Tartogatok egy-két meglepetést.
- Francorelli atya itt van velem. Ő is akar veled beszélni. Nagyon felkavarta, ami az esküvőn történt, Jillykém, mi csináltál te ott? Azaz, hogy tudom mi történt, mert elmondták, de nem értek egy szót sem, drágám!
- Nem akarok beszélni Francorelli atyával, mama, csak mondd meg neki, hogy ne haragudjon, amiért tönkretettük az esküvőt.
- Tönkretettétek? Megmentettétek őket. Mindannyiuk életét!
- Mama, ha visszajövök, nincs kedved velem vacsorázni Párizsban?
- Párizsban? Franciaországban? Mi a bánatot ennék én Párizsban?
- Akkor Rómában? Vagy Velencében? Vagy Hongkongban?
- Jillykém, tudom, hogy nem lőnéd be magad semmi pénzért, de most megrémítesz!
- Mit szólsz Velencéhez? - nevetett Jilly. - Mondjuk egy első osztályú étteremben? Tudom, hogy szereted az olasz konyhát.
- Hogy engedhetnéd meg magadnak az ötcsillagos éttermet, nem is beszélve Velencéről, és Olaszországról?
- Csak várj és figyelj, mama. És...
- Igen, kicsim.
- Nem tudtam volna megmenekülni, és azt a sok embert megmenteni, ha nem te nevelsz fel, és nem tanítod meg nekem, hogy nem szabad a nehéz helyzetekben kétségbeesni.
- Isten áldjon meg, kicsikém. Annyira szeretlek.
- Jilly letette a kagylót, kicsit összeszedte magát, aztán kért egy távolsági hívást, és felhívta a számot, amit Dylan adott neki. Egy hölgy vette fel a telefont mindjárt az első csengésre.
- Vonetta Beesleyvel szeretnék beszélni - mondta Jilly.
- Én vagyok. Miben segíthetek?
- Dylan O'Conner kért meg, hogy hívjam fel önt, és kérdezzem meg, hogy minden rendben van-e.
- Ki tudna nekem ártani? Mondja meg Dylannek, hogy jól vagyok. És örülök, hogy életben van. Nem sérült meg?
- Egy karcolás sincs rajta.
- És a kis Shep?
- Épp a sarokban áll, de kapott egy nagy adag tortát, úgyhogy ellesz vacsoráig.
- Annyira kedves gyerek.

- Valóban az - mondta Jilly. - Dylan azt üzeni, hogy mostanában nem lesz szükségük házvezetőnőre.

- Abból, amit a házokról hallottam, arra következtetek, hogy egy buldózeren kívül más takarítóeszköz nem segítene rajta. Mondja csak kedvesem, maga tud majd rájuk vigyázni?

- Azt hiszem, igen - mondta Jilly.

- Megérdemlik, hogy valaki vigyázzon rájuk.

- Igen, tudom - helyeselt Jilly.

Miután befejezte a második hívást is, a siker érzete szállta meg. De mivel nem volt ideje ünnepelni, gyorsan körülnézett, hogy tiszta-e a levegő, és szép csendesen visszautazott a teraszra, ahol Dylan már várta a Tahoe-tó parti alkonyban. A hold régen fenn volt az égen, pedig a késő nyári nap még csak most bukott le.

Ling pontosan ekkor lépett ki a teraszra, és szólt nekik, hogy Sheppel együtt jöjjenek vacsorázni. A mólóhoz vezető úton a rendes világítás ki volt kapcsolva, ám az ösvény felett, néhány lábnyi magasban égő gyertyák lebegtek, csodálatos fénybe vonva az utat.

Parish láthatóan élvezte, hogy a frissen szerzett hatalmát nemcsak pisztolygolyók eltérítésére használhatja.

A hatalmas ház kerítése mentén végig fák álltak, biztosítva a csendet és a magányt. Még a tó túlpartjáról sem lehetett belátni a birtokra.

Ling, mintha maga is egy centivel a móló deszkái fölött járt volna, elvezette őket a móló végéhez.

Lingen nem látszott, hogy a lebegő gyertyák feltűntek volna neki. Úgy tűnt, semmi sem tudja kizökkenteni lelki nyugalmából. Munkaadója iránti hűségéhez és diszkréciójához nem fért kétség.

Ahogy lennie kellett.

A móló végénél állt egy tizenöt méter hosszú motoros jacht, amely még akkor készült, amikor a hajókat még nem üvegszálal műanyagból és alumíniumból építették. Gyönyörű volt a fehérre festett mahagóni deszkákkal és világító füzérekkel.

Amikor már mindenki a fedélzeten volt, a gyertyák sorra elaludtak, és lehullottak a földre. Parish a tóra kormányozta a hajót. A parttól jó messzire lehorgonyoztak, és felkapcsolták a hajó borostyánszínű jelzőfényeit, hogy figyelmeztessék a többi éjszakai hajóst jelenlétükre.

A tágas hátsó fedélzeten elég hely maradt Ling számára hogy kényelmesen felszolgálhassa az ételt a négy személyre terített asztalon. Az előétel gombás ravioli volt, szépen kockára vágva. A következő fogásnál a cukkinit tálalás előtt felkockázták, a marhahús is gondosan négyzet alakú szeletekre lett vágva. Nemcsak Shepherd, hanem mindenki tányérján.

Minden fogás nagyszerű volt, a kísérőként fogyasztott Cabernet Sauvignon pedig mindent felülmúlóan tökéletes. Shep hideg kólát kapott, természetesen jég nélkül. A jelenlevők kellemesen eltársalogtak, bár Shep többnyire csak egy-két szóra kapcsolódott be a beszélgetésbe, és az is sokszor csak az volt, hogy *finom*.

- Tiétek lehet a ház egyik szárnya - mondta Parish.

- És ha gondoljátok, idővel egy másik házat is építhetünk a birtokon.

- Ön igazán nagyvonalú - mondta Jilly.

- Semmiség. A műsorom nagy pénzt hoz a konyhára. Sosem nősültem meg, és nincsenek gyerekeim sem. No, persze titokban kell itt élnetek. A hollétetekről senki sem tudhat. A média, a hatóságok, az egész emberiség állandó jelleggel zaklatna benneteket. A személyzetet egy kicsit ki kell egészíteni. Szerencse, hogy Lingnek vannak testvérei, az ő díszkréciójokban abszolút megbízom.

- Érdekes - mondta Dylan -, hogy itt ülünk és tervezgetjük, hogyan tovább. Mindannyian tudjuk, mit kell tennünk és hogyan.

- Különböző generációk tagjai vagyunk - mondta Jilly -, de ugyanannak a kultúrának a gyermekei. Ugyanabba a mitológiába születtünk bele.

- Pontosan - mondta Parish, majd váratlanul hozzátette: - Jövő héten megváltoztatom a végrendeletemet, és mindenemet rátok hagyom, bár ezt svájci ügyvédekkel kell majd intéztetni és néhány offshore számlával, a nevek helyett személyi számokkal. A ti nevetek már így is túl jól cseng mindenhol. Ha bármi történik velem, vagy akármelyikünkkel, a többiek pénzügyi gondok nélkül, nyugodtan élhetnek itt tovább.

Dylan letette a kést és a villát, és amikor megszólalt, hangjában érezhető volt, hogy meghatotta vendéglátójuk végtelen nagylelkűsége.

- Nem találok szavakat, hogy megköszönjem mindezt. Ön... valóban... kivételes ember.

- Elég a dicséretekből - mondta Parish egyszerűen -, nem akarom hallani. Ti is különlegesek vagytok, te is Dylan, te is Jilly és te is Shepherd.

- Finom.

- Mindannyian különbözünk a többi férfitől és nőtől. Nem vagyunk jobbak, csak mások. Nincs hely a világon, ahová tartozhatnánk, csak ez a hely, itt. Mi négyen összetartozunk. A mi feladatunk mától, és ebben nem hibázhatunk, az, hogy különleges képességeinket jól használjuk.

- Oda kell mennünk, ahol szükség van ránk - helyeselt Dylan -, kesztyű, tétovázás és félelem nélkül.

- Tele félelemmel - ellenkezett Jilly -, de nem adhatjuk meg magunkat.

- Így jobban hangzik - ismerte el Dylan.

Ling töltött még egy kis Cabernet-t, miközben egy repülő szállt el a tó felett jó magasan, talán a renói reptérre tartott. Jilly felnézett, és szemével kísértc az apró repülő sziluettjét a holdfényében.

- A világ gondjait a vállunkon cipelni kevésbé nehéz - mondta Dylan -, ha néha jól is érezhetjük magunkat.

- Szerintem is - erősítette meg Parish. - És ahhoz is ragaszkodom, hogy saját nevünket

használjuk, és ne vegyünk fel bugyuta álneveket. Bár én már elkövettem egy-két ballépést e téren...

Jilly kicsit elgondolkodott', miközben belekortyolt a borba.

- Úgy érte, a Parish Lantern nem az igazi neve?

- Most ez a hivatalos nevem, de amikor megszülettem, Horace Bloogernudként anyakönyveztek. Már tizenévesként rádiós akartam lenni, és pontosan tudtam, hogy milyen műsort akarok készíteni. Egy éjszakai program mindig furcsa, rémisztő történetekről szól. Azt gondoltam, a Parish Lantern név pont jó lesz egy ilyen feladatra. A Lantern régi angol szó, azt jelenti hold, holdfény.

- A hold fényénél végzi a dolgát - mondta Shepherd, de hangjában nem érződött fájdalom, mint amikor utoljára elmondta ezt a mondatot.

- Tulajdonképpen igen - válaszolta Parish Shepnek -, és bizonyos értelemben mindannyian a hold fényénél visszük véghez a nagy dolgokat. Abban az értelemben, hogy meg kell próbálnunk minden munkánkat a lehető legnagyobb diszkrécióval kezelni, és titokban. És már itt is vagyunk az álcázásnál.

- Álcázás? - kérdezte Jilly.

- Szerencsére - folytatta Parish - azt, hogy én is olyan lettem, mint ti, senki nem tudja rajtatok kívül, és amíg végezni tudom a dolgomat és titokban tudom tartani, ki vagyok, én lehetek az összekötő a mi kis csapatunk és a világ között. A hármótok arca már széles körben ismertté vált, és akármilyen diszkréten tevékenykedünk is, ti világszerte egyre ismertebbek lesztek. Ezért fontos, hogy ti legyetek...

- Az álcázás mesterei - fejezte be Dylan vidáman.

Jilly ezt helyénvalónak találta.

- Amikor mindennel megvagyunk - folytatta Parish -, már csak fantasztikus járművekre lesz

szükségünk, tele hihetetlen bigyókkal és szerkentyűkkel, ja, és egy fő gonoszra, aki gondoskodik arról, hogy mindig legyen mit csinálnunk.

- Jég - mondta Shepherd.

Ling azonnal odalépett az asztalhoz, de Parish intett, hogy nincs szükség jégre.

- Shepnek igaza van. Volt már dolgunk egy fő gonosszal, de mostanra belőle csak egy tömb jég lett.

- Jég.

Később a citromtorta és a kávé közben Jilly megjegyezte:

- Ha nem veszünk fel neveket, a média biztosan ránk ragaszt majd valamit, és abból csak nagy baromság sülni ki.

- Igazad van - helyeselt Dylan -, nincs valami nagy képzelőerejük. Miért nem választunk inkább egy csapatnevet, valamit, ami mindannyiunkra vonatkozik?

- Jó ötlet - értett egyet Jilly. - Legyen benne a *holdfény*.

- A holdfény banda - ajánlotta Dylan. - Jól hangzik, nem?

- Nem tetszik a *banda* szó - szólt közbe Parish -, túl sok a negatív asszociáció ezzel a szóval kapcsolatban.

- A holdfény... valami - merengett Jilly.

Bár még a süti fele a tányérján volt, Shep letette a villáját, a távolba nézett és rázendített:

- Osztag, legénység, banda, kör, társaság...

- Na, tessék, már megint a régi nóta - szólalt meg Dylan.

- Testület, szövetség, szervezet, csoport, társulás, klán, alakulat, liga, klub...

- A Holdfény Klub - mondta Jilly, ízlelgetve a szavakat. - Holdfény Klub, ez nem is olyan rossz.

- ... partnerség, csapat, egyesület, különítmény, család...

- Azt hiszem, ez eltart még egy ideig - mondta Parish, és intett Lingnek, hogy leszedheti a tányérokat, és nyisson ki még egy üveg bort.

- ... utazók, lovasok, vándorok...

Jilly fél füllel Shepet hallgatta, de közben közös jövőjükön merengett, a sorson és a szabad akaraton, a mitológián és az igazságon, függőségen, felelősségen, a halál elkerülhetetlenségén, és a kínzó vágyon, hogy megtaláljuk a célunkat, a szereteten, a kötelességen és a reményen.

Az ég messze van, a csillagokat pedig nem érjük el. A Hold közelebb van, mint bármely más bolygó, de így is nagyon távol. A hajó lágyan ring a tó holdfényes, fekete vizén. A Holdfény Klub tagjai pedig megtartják alakuló ülésüket. Komoly szándékkal, de jókedvűen, süteményt majszolva. Készek arra, hogy belevágjanak valamibe, amely reményeik szerint az örök körforgás felfedezéséről szól.

Digitalizálta - LadyAni